karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Plisc-de-uliu

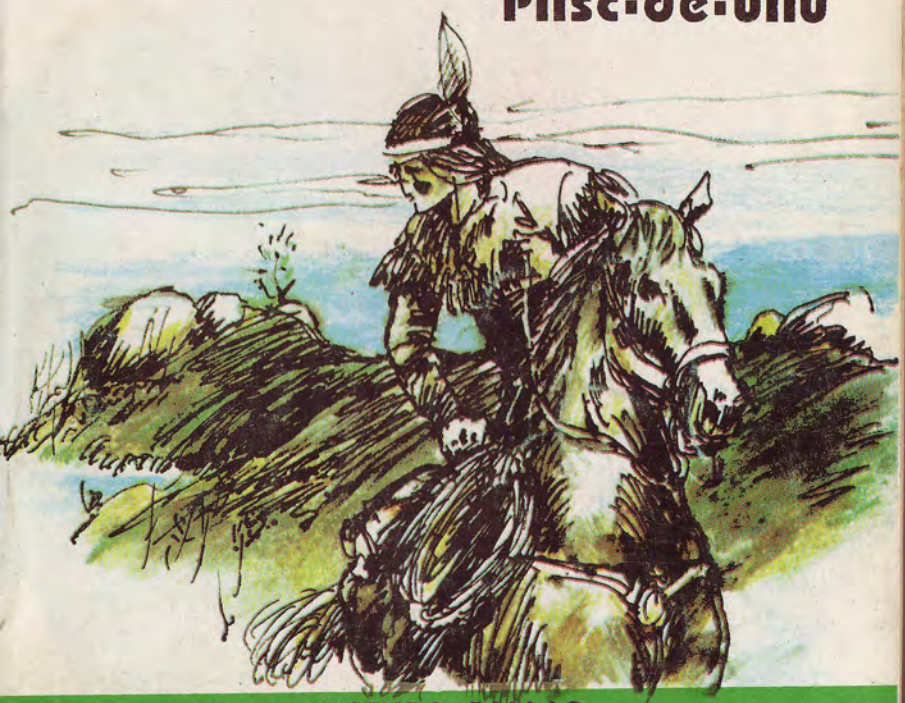

EDITURA PALLAS

Consilier editorial :
NICULAE GHERAN

KARL MAY

TRAPPER GEIERSCHNABEL

KARL MAY

Opere — 4

PLISC-DE-ULIU

din ciclul

De pe tron la eşafod

****

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1994

Deși așezat la revărsarea uriașului Rio Grande del Norte în mare, râu destul de important și cu multe mijloace de comunicație, orașul El Refugio era, pe la 1866, prea puțin frecventat din pricina situației tulburi de pe atunci, pe de o parte, iar pe de alta fiindcă Țara, din interiorul continentului prin care curge râul, nu se deschisese încă traficului comercial.

Când sir Henry Dryden își ancoră vasul încărcat cu arme, bani și muniții pentru Juarez în portul acestui oraș, nu se afla aici decât o păcătoasă corabie braziliană și nici un alt vas mai ca lumea. Lordul avea, pe lângă vaporul lui cel mare, încă două vaporașe cu elice, care nu se puteau întrebuința decât la apă mică și câteva bărci în care trebuia transportată încărcătura pe uscat. Ancorase cele două vaporașe și bărcile de remorcat ceva mai departe, și aici aștepta lordul întoarcerea lui Plisc-de-uliu, trimis de el la Juarez ca să-i comunice sosirea lui. În cabina mică și cochetă a unuia din vaporașe stătea într-o seară sir Henry Dryden de vorbă cu timonierul său.

— După socoteala pe care mi-am făcut-o eu, zicea englezul, Plisc-de-uliu ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Dacă nu vine nici mâine, plec singur la Juarez.

— Fără pilot? întrebă timonierul.

— Doi din marinarii noștri cunosc drumul până la un punct, de-acolo voi nimeri cred și mai departe. De altminteri bănuiesc că-l vom întâlni pe Plisc-de-uliu în cale.

— Dar dacă i se va fi întâmplat ceva în drum, acum, la întoarcere?

— Atunci va trebui să mă descurc și eu cum voi putea.

— Și dacă nici nu va fi ajuns la Juarez?

— Ei vezi, asta ar fi într-adevăr neplăcut, fiindcă Juarez n-are cum știi că am sosit și, ceea ce ar fi și mai rău, încărcătura ar fi în mare primejdie. Cum vor afla francezii că sunt aici, vor veni negreșit să rechiziționeze tot ce se găsește pe vapor.

De-abia sfârși lordul vorba că și zăriră, prin ușa deschisă a cabinei, pe cel așteptat cu atâta nerăbdare.

— Plisc-de-uliu! strigă cu bucurie sir Dryden. Slavă Ție, Doamne!

— Ai și de ce să-i mulțumești, răspunse vânătorul răsuflând ușurat. Ce-am pățit, vai de sufletul meu! Habar n-aveam că sunteți aici.

— În sfârșit... bine că m-ai găsit. Ei, ce-ai făcut?

— Ce mi-ai spus.

— L-ai găsit pe Juarez?

— Da, dar nu la Paso del Norte, ci la fortul Guadalupe.

— A! Atunci știa că vii și ți-a ieșit înainte?

— Nu, sir, socot că nu știa nimic de asta și a venit pentru altele. Stai să ți le spun și dumitale.

— Sunt foarte curios să aflu ce s-a întâmplat.

— Și eu. Dar ce-o să zici despre cele ce-ți voi povesti!

— Așadar, lucruri importante pentru acțiunea noastră?

— Și încă altele tot atât de importante.

— Hai, începe, de-abia aștept.

— Mai întâi și-ntâi, m-am dus la fortul Guadalupe unde am dat de bătrânul Pirnero — un moșneguț tare cumsecade dar mare măgar —, zise Plisc-de-uliu și, la amintirea bătrânului, își țuguie buzele și scuipă o dată printre dinți cu atâta putere, încât scuipatul trecu ca fulgerul pe lângă nasul lordului și țâșni prin fereastra deschisă, drept în apă.

— Mă rog, rosti englezul dând repede capul la o parte, pentru mine era „împușcătura" asta?

— Nu te teme, sir, eu nimeresc numai acolo unde vreau, și cu dumneata n-am nimic, așa că nu era nici o primejdie, răspunse râzând yankeul. Și după cum spuneam, m-am dus la Guadalupe, unde m-am întâlnit cu Gerard cel oacheș. Socoteam să mă ducă el la Paso del Norte, dar n-a fost nevoie, căci a venit Juarez la mine — adică la fort. Și știi pentru ce, sir?

— Nu.

— Pentru că lupta a și început. Juarez se agită. Are de partea lui vreo cinci sute de apași. Cu ajutorul lor i-a bătut pe francezi la Guadalupe și acum se află la Chihuahua ca să ia orașul în stăpânire. De aci se va duce la Monclava ca să te întâlnească pe dumneata.

— În ce loc?

— Unde se împreună Rio Sabinas cu Rio Salado. A socotit că dacă pornim mâine dimineață

de-aici, o să ajungem în același timp cu el la locul de întâlnire.

— Dacă n-ar fi atât de întuneric aș pleca chiar acum.

— Ce-are a face! Apa e destul de lată și la lumina ei se poate vedea foarte bine.

— Juarez o să vină el singur sau o să trimită pe cineva în locul lui?

— Vine chiar el — așa socot.

— Probabil cu o escortă destul de puternică.

— Se-nțelege de la sine. N-o să fie lipsă de așa ceva, fiindcă de îndată ce va apărea în Chihuahua au s-alerge mexicanii cu duiumul la el.

— Știi bine că i-a nimicit într-adevăr pe francezi la Guadalupe?

— Păi dacă am fost de față! Ba am dat și o mână de ajutor.

— Juarez era în fruntea luptătorilor?

— La drept vorbind, nu... Persoanele principale erau Gérard cel oacheș, însărcinat cu apărarea fortului, și Ochi-de-urs, căpetenia apașilor.

— Ochi-de-urs? spuse lordul ridicând mirat capul. Ce asemănare de nume...

— Cu Inimă-de-urs, nu-i așa? întrebă vânătorul.

— Da. L-ai cunoscut și dumneata?

— Mai-nainte nu, doar acum, mormăi Plisc-de-uliu cu o nepăsare prefăcută.

— Ce-ai spus? strigă lordul sărind de pe scaun. Ai cunoscut dumneata acum la Guadalupe pe un indian cu numele de Inimă-de-urs?

— Da.

— Nu se poate... o potrivire de nume... indienii au obiceiul să-și pună nume de animale...

— Nu-și pun niciodată doi același nume.

— Nici atunci când nu sunt din același trib?

— Și mai puțin.

— Din ce trib era indianul pe care l-ai cunoscut dumneata la Guadalupe?

— E un apaș și frate bun cu Ochi-de-urs.

— Ceea ce spui dumneata, mister Plisc-de-uliu, mă uimește! Am cunoscut și eu odinioară un apaș cu același nume, dar acela a dispărut de foarte multă vreme.

— Așa e. Fratele său, Ochi-de-urs, l-a căutat ani de-a rândul; la urmă și-a închipuit că a fost ucis de albi.

— Zici că l-ai văzut dumneata pe acest dispărut, cu ochii dumitale?

— Da.

— Dumneata nici nu știi ce înseamnă vestea asta pentru mine, zise foarte emoționat lordul. Și nu ai aflat unde a fost în tot timpul ăsta?

— Unde vrei să fi fost? Prin savane ori cine știe pe unde, pieile astea roșii sunt niște haimanale.

— Asta nu. Și crezi că o să vină și el cu Juarez?

— Așa socot.

— În sfârșit, o să pot să-l văd și eu și să-l întreb dacă mai știe ceva de foștii lui tovarăși de odinioară. Poate că după ce voi găsi o urmă îmi va fi cu putință să urmăresc mai departe firul. Mai era cineva cu el, mister Plisc-de-uliu?

— Da, un spaniol — îi zice Mindrello —, o indiană, Karja, seniorita Emma și...

Lordul se plimba agitat de colo până colo.

— Seniorita asta pare să fie măritată, fiindcă mai era acolo unul cu care se zbenguia toată ziua.

— Nu știi cum îl cheamă?

— Ba da. Îi zice Unger, poreclit Săgeata-trăsnetului. Era și frate-său acolo, un căpitan de vas.

Lordul puse mâna pe umărul vânătorului. Mâna îi tremura și glasul de asemenea când întrebă:

— Nu mai era și altcineva acolo?

— Stai să mă gândesc nițel, mylord. Aha, acu' mi-aduc aminte... Era unul, o namilă de om cu o barbă până la brâu. E de meserie doctor, dar a fost la vremea lui un mare vânător. Îl porecliseră Stăpânitorul-stâncilor.

— Sternau? întrebă lordul.

— Bine zici, parcă așa îl cheamă.

— Și altcineva?

— Un domn bătrân, căruia îi ziceau toți Don Fernando. Pare-mi-se că e conte, după cum l-am auzit pe Pirnero.

Englezul nu-și mai găsea astâmpăr.

— Ciudat, foarte ciudat... murmură el. Mai era vreunul cu ei?

— Da, dar ăsta e cel din urmă. Semăna grozav cu bătrânul conte. Sternau îi zicea Mariano.

— Salvat și el! strigă emoționat lordul. Spune, spune mai departe, Plisc-de-uliu...

— Stai că spun, mylord, numai că mi s-a uscat gâtlejul de atâta vorbă...

— Poftim, bea, zise lordul și-i puse dinainte o sticlă cu rom și un pahar.

După ce dădu paharul peste cap, Plisc-de-uliu povesti tot ce aflase din viața nenorociților aceia pe care mâini criminale îi făcuse să sufere atât. Lordul și timonierul ascultau cu auzul încordat la grozăviile pe care le auzeau.

— Atât e tot ce știu, încheie vânătorul. Amă-

nuntele le veți afla de la ei când vă veți întâlni cu toții.

— Ești de părere să plecăm chiar acum, nu ești prea obosit? îl întrebă lordul.

— Ei aș! Oameni ca de-alde mine nu știu ce e oboseala. Dacă vreți, eu sunt gata, mylord. Aveți toți oamenii la bord?

— Da. Cazanele sunt și ele pregătite, după cum vezi.

— Încărcați tot în cele două vaporașe, deși nu e tocmai bine așa, dar nu se poate altfel. Eu o să stau lângă cârmaci, pe cel dintâi, ca să vă arăt drumul. Dar dumneata, mylord?

— Tot acolo.

— Să nu ancorăm niciodată seara la mal, cum se face de obicei, ci să rămânem tot la mijlocul râului. Oamenii sunt toți înarmați?

— Cred și eu! Totuși o să-i controlez. Dumneata du-te și dă ordinele de plecare.

Vânătorul se duse de la barcă la barcă și găsi printre marinari o mulțime de cunoscuți. Ceilalți păreau de asemenea oameni de încredere. Îl sfătui pe cârmaciul celui de-al doilea vaporaș să se țină cât mai aproape de ei, pe urmă se întoarse iar pe bord. În curând sirena fluieră și convoiul se puse în mișcare.

Era o noapte fără lună, dar stelele și apa luminau îndeajuns ca să se poată orienta. Pe primul vaporaș Plisc-de-uliu stătea lângă cârmaci, iar lordul luă și el loc alături de el. Amândouă malurile erau înțesate de tufe dese care se întindeau până la pădurile apropiate, pline de copaci bătrâni cu trunchiurile groase și frunzișul bogat. Prin desișul acestor codri se putea vedea înaintând o ceată de

călăreți în goana cailor. Oamenii erau înarmați până-n dinți, dar caii păreau istoviți de tot. În frunte mergea Pablo Cortejo, caraghiosul pretendent la președinția Mexicului. Chipul îi era întunecat și privea posomorât înaintea lui. Oamenii care îl însoțeau nu erau nici ei mai veseli.

— Afurisită idee să pornească în același timp cu două vapoare, îi zise Cortejo cu glas scăzut tovarășului de lângă el.

— Asta n-ar fi nimic, dar mai al dracului e că nu vor defel să se apropie de mal, răspunse acesta morocănos. Socoteam să-i atacăm pe întuneric, dar acum nu mai e chip.

— Fir-ar al dracului de englez! Ne omorâm caii de la San Juan ca să nu-l slăbim din ochi și totul degeaba.

— Numai prin viclesug putem pune mâna pe el.

— Dacă se ține tot la mijlocul râului...

— O să-i fac eu să tragă la mal, fii pe pace!

— Zii, nu te lași?

— Nu, dacă bineînțeles dai ce ți-am cerut.

— Bine, dau. Când ajungem unde ziceai tu?

— Peste o jumătate de ceas. Locul e potrivit pentru scopul nostru. Am trecut odată prin partea aceea, ba am rămas chiar o noapte acolo.

— Planul tău s-ar putea să fie bun, numai să reușim să punem mâna pe englez.

— O să reușim, senior.

Omul calculase bine timpul. După o jumătate de ceas ajunseră la un cot al râului care forma un fel de peninsulă acoperită cu tufe dese. De aici se putea vedea bine până pe malul celălalt, dar și de acolo tot așa de bine dincoace. La vreo cincizeci de pași de mal începea însă pădurea și prin

desișul ei nu se putea zări nimic. Aci își opri Cortejo ceata lui de adunătură.

În timpul acesta, lordul Dryden habar n-avea că era urmărit de o ceată de inși cu gând să-l prade de tot ce ducea cu el. Soarele se lăsase cam de mult la asfințit, când primul vaporaș ajunse la cotul pe care-l făcea râul. Lordul ședea cu Plisc-de-uliu lângă cârmaci.

— Mai avem mult până la îmbucătura lui Rio Salado? îl întrebă el pe vânător.

— Vom ajunge mâine pe la amiază și... dar ia te uită colo, mylord, pe malul stâng... parc-ar fi un om.

— Da, s-a așezat acum pe pământ.

— Nu, nu s-a așezat, ci a căzut. Pare să fie bolnav sau rănit.

— Aha, uite-l că s-a ridicat iar; ne face semne... parc-ar zice să-l luăm pe vapor.

— Ce-ar fi să trimitem o barcă să-l aducă încoa? Nu se poate să lăsăm un om pierdut în pustietatea asta.

— Stai s-auzim ce vrea... parcă spune ceva...

Îl văzură pe om făcând mâna pâlnie la gură și-l auziră strigând:

— Juarez!

Acest singur cuvânt își făcu efectul.

— E un trimis al președintelui, trebuie să-l luăm cu noi, zise lordul. Mă duc eu însumi să văd ce vrea.

— Să nu faci una ca asta, mylord. Ne aflăm aici departe de orice suflare omenească și codrul e des și nesfârșit, s-ar putea să te amenințe vreo primejdie. Să trimitem o luntre să-l aducă încoa, fu de părere vânătorul.

Timonierul dădu un ordin și o luntre cu doi vâslași porni spre mal, pe când vapoarele se opriră amândouă în loc.

Cu toate că se însera, se putea vedea bine de pe punte cum luntrea trase la mal și marinarii schimbară câteva vorbe cu străinul. Pe urmă luntrea veni îndărăt, unul din marinari se urcă pe punte, pe când celălalt rămase jos în luntre.

— Ei, ce e, pentru ce nu l-ați adus? întrebă lordul.

— Zice că a căzut de pe cal și și-a scrântit un picior. Îl doare grozav când îl atingi și nu-l poți mișca din loc. Îl auzii că și-a rupt și câteva coaste, așa că nu crede că o să mai scape. Când l-a trântit calul a leșinat, și după ce s-a deșteptat din leșin s-a târât cu mare greutate la mal, cu gând că poate o trece vreo luntre și l-o vedea cineva.

— Bine, bine, dar de ce ne făcea semne dacă nu vrea să-i dăm ajutor? întrebă Plisc-de-uliu bănuitor.

— Zice că e un trimis de-al lui Juarez, care i-a poruncit să-i iasă în cale lui sir Dryden și să-i comunice ceva important.

— Hm... nu prea cred să fie așa... Juarez știe unde trebuie să ne întâlnim cu el. Dacă a trimis pe cineva înainteă noastră, înseamnă că a schimbat locul de întâlnire sau vrea să ne dea de veste că ne amenință vreo primejdie. De altfel, de ce nu ți-a spus ce are de gând?

— Vrea să vorbească personal cu lordul Dryden; zice că e foarte important și nu poate spune altcuiva.

— Mie nu mi se pare lucru curat la mijloc. I-ai văzut calul?

— Nu, zice că după ce l-a trântit, a luat-o razna prin pădure.

— N-ai văzut ceva urme de copite prin apropiere?

— Nu, pământul e prea uscat și nu se cunoaște nimic.

— Altceva n-ai zărit?

— Nu.

— Trebuie neapărat să văd ce vrea Juarez, hotărî lordul.

— Părerea mea ar fi să se ducă altcineva. Cine știe câți inși vor fi pândind în pădure, zise Plisc-de-uliu.

— Nici nu e nevoie să mă dau jos din luntre, îl întreb numai ce vrea și mă întorc numaidecât.

— Glonțul te nimerește și în luntre, sir. Știi ce, mylord? Mă duc eu și mă dau drept sir Dryden.

Lordul râse cu poftă.

— Ce, adică n-am eu figură de lord? zise vânătorul cu o mutră caraghioasă.

— Cum să nu! Un lord cât se poate de autentic, răspunse englezul tot râzând.

— Să vezi ce aere o să-mi dau! Ai vreun rând de haine la modă, mylord?

— Chiar mai multe dacă vrei.

— Dar joben, mănuși, cravată și monoclu, n-ar strica și o umbrelă, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Te-aș ruga să-mi împrumuți fleacurile astea — se poate?

Negreșit că englezul nu stătu un moment la îndoială și rezultatul fu că Plisc-de-uliu coborî ca un adevărat lord pe uscat, după ce avusese mai întâi grijă să-și vâre pistoalele în buzunar.

Înainte de-a porni de pe bord, îi zise îngândurat lordului:

— Nu știu ce să cred, mylord. Ori că individul e într-adevăr un trimis de-al lui Juarez, ori toată înscenarea e o cursă în care vor să te atragă. Eu cred mai degrabă că asta e. Dacă se adeverește ce bănuiesc eu, habar n-am cum o să se sfârșească afacerea.

— Atunci ce-i de făcut, mister Plisc-de-uliu?

— Să stați pe loc până vin eu înapoi.

— Și dacă nu te mai întorci?

— Dacă vedeți că n-am venit până poimâine dimineața, plecați. De Juarez o să dați în orice caz. Vă rog însă să fiți cu ochii în patru. Tare mă tem că se unelteste pentru la noapte ceva.

— Ce anume?

— Jefuirea bărcilor.

— O să stăm de pază.

— Tunurile să fie pregătite, băgați însă de seamă să nu se vadă când le încărcați.

— Bine, bine, dar dacă ți se întâmplă ceva?

— Nu-mi purtați mie de grijă. N-au ce face cu mine, și chiar dacă vor voi să mă țină prizonier, știu eu cum să scap și să mă duc de-a dreptul la Juarez.

— Pe jos?

— Ei aș! Călare.

— N-ai cal.

— Au cei de colo. De altminteri cunosc destul de bine locul și până pe-nnoptate am și ieșit la câmp, iar dacă mi-e calul bun, mâine dimineață sunt la Juarez, care va porni probabil imediat să-i ia de chică pe ticăloșii lui... dracu știe ai cui or fi!

— Cum o să știu ce ți se întâmplă?

— Dacă pun mâna pe mine o să vedeți de-aici, iar dacă scap o să auziți de dincolo. Odată bine înțepenit în șa, nu m-ajunge nici cu tunul. Cunoști dumneata, mylord, țipătul vulturului mexican?

— Da, foarte bine chiar.

— Când veți auzi întâiul țipăt, să știți că sunt liber; la al doilea că am și încălecat; la al treilea că am luat-o la sănătoasa, și dacă mai auziți unul din depărtare, sunt în drum spre Juarez.

— O să fim cu mare luare-aminte, mister.

— Atunci să-i dăm drumul! zise yankeul, băgă mâna în buzunarul pantalonilor de stofă fină, scoase un sul de tutun, mușcă o bucată din el și o vârî în gură.

— Dar bine, sir, dumneata nu știi că lorzii nu mestecă tutun? râse timonierul.

— Ei aș! Tocmai ei își pot îngădui o astfel de cheltuială, că au de unde, slavă Domnului! răspunse foarte calm Plisc-de-uliu. Puse apoi umbrela subsuoară și sări în luntre.

În câteva minute fu la mal. Presupusul rănit de moarte aștepta cu nerăbdare să-l vadă venind. Ochii îi sclipeau fioros și murmură printre dinți:

— În sfârșit! Mă, da' tâmpiți sunt și englezii ăștia, au și căzut în capcană... Tii, ce nas are, domnule! Parc-ar fi o trompetă.

Plisc-de-uliu coborî pe mal, pe când cei doi vâslași rămaseră în luntre. Le poruncise să fugă îndată ce vor vedea ceva suspect și să n-aibă nici o grijă de el căci va ști să se descurce și singur.

Mexicanul se prefăcu incapabil să facă vreo mișcare. Cu mare greu se ridică într-o rână și zise gemând:

— Ah, senior, nu mai știu ce să fac de atâta durere...

Plisc-de-uliu lăsă monoclul să-i alunece jos, se uită cu băgare de seamă la individ și întrebă cu glas sforăitor?

— *Where?* Doare rău?

— Cum să nu mă doară, vai de mine!

— A, prost lucru... Cum cheamă?

— Pe mine?

— *Yes.*

— Frederico.

— Ce este tu?

— Argat.

— Trimis al lui Juarez?

— Da.

— Ce veste?

Mexicanul gemu, ca și când s-ar fi aflat în ceasul morții.

În vreme ce vorbea, yankeul se uita cu coada ochiului în juru-i. Nu văzu nimic care să-i dea de bănuit și nici urme de copite.

— Dumneavoastră sunteți lordul Dryden? îl întrebă mexicanul.

— *Yes,* eu lord Dryden, ce vrei spui la mine?

— Juarez e pe drum și vă trimite vorbă să ancorați aici și să-l așteptați.

— Ah! *Wonderful!* Unde e acum Juarez?

— Vine-ncoa.

— De unde vine?

— A plecat azi două săptămâni din Paso del Norte, mai repede nu putea s-ajungă.

— Foarte bine, dar eu mergem mai departe,

o să întâlnim în drum, zise yankeul și dădu să plece păşind ţanţoş spre mal.

— Stai, mylord, dacă ţii la viaţă! strigă mexicanul sărind drept în picioare și apucîndu-l de haină.

Plisc-de-uliu ar fi putut dintr-o smucitură să scape din mâna ticălosului, dar luă o altă atitudine. Rămase în loc, ca și când spaima l-ar fi paralizat.

— *Zounds!* Ce este și asta? bâigui el.

— Eşti prizonierul meu, asta e.

„Englezul" holbă ochii, apoi întrebă mirându-se:

— Tu nu bolnav?

— Nu, răspunse mexicanul râzând.

— Pungaş! Pentru ce prefăcut?

— Ca să-mi cazi în gheare, mylord, răspunse banditul privindu-l cu dispreţ.

— De ce vrei să prinzi? întrebă iar Plisc-de-uliu, părând că nici nu-și dă seama de primejdie.

— Pentru ca să pun mâna pe încărcătura aceea de colo.

— Marinarii mei o să scape pe mine.

— Ţi-ai găsit! Au și luat-o la fugă. Şi... ia te uită colo...

Luntrea cu cei doi vâslaşi pornise într-adevăr în grabă când văzuseră că yankeul se lăsase de bunăvoie păcălit. Acesta văzu deodată o ceată de călăreţi ieşind din pădure și înconjurându-l din toate părţile. Plisc-de-uliu păru uluit și-i privea cu gura căscată. Călăreţii descăleçară și Cortejo se apropie de presupusul englez.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă el răstit.

— Dar dumneata cine eşti? răspunse celălalt înfipt.

— Te-am întrebat cine eşti? strigă Cortejo cu mânie.

— Şi eu tot asta întrebat, zise Plisc-de-uliu. Eu sunt englez de familie mare şi om învăţat, am dreptul de întrebat, nu dumneata pe mine.

— Fie! Mă cheamă Cortejo.

Presupusul lord păru într-adevăr foarte mirat.

— Cortejo? Nu cumva Pablo?

— Aşa mă cheamă, răspunse acesta cu mândrie.

— *Thunderstorm!* Asta nemaipomenit! exclamă yankeul nevenindu-i să creadă.

— Cred şi eu că nu te aşteptai, râse Cortejo. Şi-acum, senior, spune-mi dumneata cine eşti?

— Dryden, răspunse laconic americanul.

— Minţi! Îl cunosc eu foarte bine pe lord, nu eşti dumneata.

Plisc-de-uliu îşi veni repede în fire. Ascuţi buzele şi din gură îi ţâşni un fir lung de scuipat care trecu pe sub nasul spaniolului, apoi răspunse foarte calm.

— Nu, nu sunt eu.

Cortejo dăduse repede capul la o parte.

— Bagă de seamă când scuipi, senior! se răsti el supărat.

— Aşa şi fac. Nimeresc când vreau şi pe cine vreau, răspunse „englezul" fără să se tulbure.

— Cred că n-ai avut intenţia să mă nimereşti.

— Mai ştii!

— Să nu cumva să-ndrăzneşti... Aşadar, nu eşti lordul Henry Dryden?

— Nu.

— Atunci pentru ce te-ai dat drept Dryden?

— Fiindcă sunt.

Felul lui de-a nu se sinchisi de nimic îl cam scoase pe Cortejo din pepeni.

— Cum, domnule, ești sau nu ești Dryden? strigă el înfuriat.

— Ai fost dumneata vreodată în Anglia? întrebă yankeul foarte calm.

— Nu.

— Atunci nu mirăm că nu știi. Lord numai feciorul cel mare, ceilalți nu lord.

— Și dumneata ești un frate mai mic de-al lordului Henry?

— *Yes.*

— Cum te cheamă?

— Sir Lionel Dryden.

— Hm... nu prea semeni cu fratele dumitale.

Plisc-de-uliu făcu să țâșnească scuipatul drept pe sub nasul lui Cortejo.

— *Nonsense!* Prostii! murmură el.

— Cum adică, tăgăduiești?

— *Yes.*

— Că nu semeni cu fratele dumitale?

— Tăgăduiesc, fiindcă nu eu, ci el nu se aseamănă cu mine.

Spaniolul nu știa ce să mai zică. Siguranța și nepăsarea englezului îl impresionau.

— Bine, fie și-așa, dar eu îl aștept pe fratele dumitale, nu pe dumneata, spuse el în cele din urmă, neștiind ce să răspundă la argumentul „englezului".

— Lord Henry? Pentru ce aștepți pe el?

— Am aflat că însoțește încărcătura.

— Nu adevărat, eu însoțesc.

— Și lordul unde e?

— La Juarez.

— Așa? Atunci a luat-o înainte. Dar Juarez unde se află acum?

— La Paso del Norte.

— Și dumneata unde duci încărcătura?

— La fortul Guadalupe.

Un zâmbet de triumf flutură pe buzele lui Cortejo.

— Lasă că n-ajunge ea până acolo. Trebuie s-o descarci aici și să mi-o predai mie.

Englezul aruncă o privire în juru-i. Părea că nici nu ia în seamă ce vede, totuși ochii lui de vânător văzură ceea ce vroia să vadă. Într-o clipită știu care va fi calul care-l va duce de-aici.

— Să o predau? Pentru ce?

— Fiindcă am trebuință de ea.

— Da? Eu nu vând nimic.

— Nici nu am de gând să ți-o cumpăr, ci îmi iau eu în dar amândouă vaporașele și bărcile cu tot ce se află în ele.

— În dar? Eu nu dăruiesc nimic.

— O să te silesc...

— Să mă silești? râse cu poftă yankeul și scuipatul lui țâșni drept pe pălăria lui Cortejo, apoi se prelinse încet în jos de pe borurile ei.

— Ce faci, omule? răcni spaniolul. Știi dumneata că asta e o insultă?

— Dă-te la o parte din drum, răspunse foarte liniștit Plisc-de-uliu. Eu englez. Un gentleman poate scuipat unde are poftă. Cine nu vrea stropit scuipatul, dat la o parte.

— Lasă că o să te fac eu să-ți treacă pofta de

glume. Acum e vorba de încărcătura vaselor pe care trebuie să mi-o predai.

— Nici nu gândim!

— Te silesc s-o faci. Ești prizonierul meu.

— Pșșș! țâșni iar scuipatul pe sub nasul lui Cortejo. Prizonier? Zău? Foarte bine. Vreau eu de mult să fiu prizonier.

— Ți s-a împlinit dorința. Să dai poruncă imediat oamenilor dumitale să stea pe loc.

— O să dau.

Zicând acestea, „englezul" făcu mâinile pâlnie la gură și strigă, atât de tare cât să se audă pe vapor:

— Stați pe loc! Aici Cortejo!

Acesta îl trase repede de mânecă:

— Cine dracu te pune să-mi spui numele? Nu e nevoie să știe nimeni cine sunt, zise el cu ciudă.

— Păi de ce ai spus cine ești? întrebă cu o mirare prefăcută „englezul".

— Nu ca să zbieri cât poți și s-o afle ceilalți. De altminteri, nu e vorba să oprească vapoarele, ci să le descarce.

Plisc-de-uliu clătină capul și răspunse foarte liniștit:

— Nu au să descarce.

— De ce?

— Fiindcă nu dat eu voie.

— Da? O să vedem noi... Câți oameni ai la bord?

— Nu știu, eu uituc din fire, aduc aminte abia târziu.

— Bine, o s-o aflăm noi și singuri. Acum dă ordin să acosteze vapoarele.

— Nu dau ordin.

— Senior Dryden, zise Cortejo, punându-i amenințător mâna pe umăr, bărcile trebuie să tragă la mal chiar înainte de-a se întuneca. Dacă nu dai ordinul pe care ți-l cer, voi ști eu să te silesc.

— Silești? Cum? întrebă Plisc-de-uliu foarte liniștit, și vârî amândouă mâinile în buzunarele pantalonilor, ca și când nici nu și-ar fi dat seama de situația gravă în care se afla.

— Cu bătaia. O să pun să ți se dea cincizeci de lovituri de băț.

— Numai cincizeci?

— Senior, ești nebun? strigă Cortejo înmărmurit.

— *Well!* Dar și d-ta.

— Bine. Dacă ți se par prea puține, o să ți se dea atâtea, până ce te vei sătura.

Plisc-de-uliu înălță din umeri și zise cu dispreț:

— Să mă bată... pe mine, un englez veritabil?

— Poți să fii de o sută de ori englez veritabil și de-o mie de ori fecior și frate de lord, o să te bat măr, dacă nu faci cum îți spun.

— Încearcă!

— Descălțați-l! porunci Cortejo mexicanilor.

Nu văzu privirea pe care vânătorul o aruncă în timpul ăsta asupra unui roib care părea să fie cu adevărat o minune de cal. Nu văzu nici mișcarea pe care o făcu Plisc-de-uliu scoțând pe jumătate revolverele din buzunare, ci mormăia mereu amenințător:

— O să pun să te bată ca pe o haimana, ca pe un derbedeu, dacă nu asculți de poruncile mele... Și cu ochii mei o să văd cum o să te tăvălești în țărână cerând iertare...

— Nu prea cred că or să-ți vadă ochii așa ceva,

răspunse yankeul și într-o clipită îl plesni cu țevile revolverelor peste ochi pe spaniol, apoi se auziră aproape în același timp două împușcături și doi din mexicani se prăbușiră la pământ.

Cortejo căzuse jos și dădea din mâini și din picioare, nebun de durere. Răgea ca o fiară rănită și ochii i se umflaseră cât cepele. Mexicanii rămaseră ca împietriți, neașteptându-se la un astfel de atac neprevăzut. Se temeau parcă să facă vreo mișcare, de frica „englezului" acesta trăsnit. Atâta îi fu de-ajuns lui Plisc-de-uliu, care sări ca fulgerul în spinarea roibului pe care îl ochise mai adineauri și scoase un țipăt ca al vulturului. În clipa următoare se auzi al doilea țipăt și roibul, izbit cu putere în burtă, o luă la goană spre pădure. Mexicanii stăteau înlemniți. La al treilea țipăt, vânătorul pieri pe sub copaci și, când se auzi al patrulea țipăt, Plisc-de-uliu era departe.

De-abia acum se treziră mexicanii din buimăceală.

— După el! După el! răcniră ei sărind în șa.

Numai câțiva rămaseră lângă Cortejo ca să nu-l lase singur.

— Ochii... ochii mei! se văita el zvârcolindu-se de durere. Duceți-mă la mal să mă răcoresc... nu mai pot... nu mai pot de durere... gemea nenorocitul întruna.

Îl duseră la mal și-i puseră o cârpă muiată pe ochi, ceea ce îi mai alină nițel durerile.

Mexicanii porniți în urmărirea lui Plisc-de-uliu se întoarseră foarte repede, zicând că pierduseră urma fugarului. Adevărul era că mai mult îi interesa prada de pe vapor decât englezul acela trăsnit care, în afară de cele două revolvere, nu părea să

aibă altceva de preț asupra lui, ca să merite atâta osteneală. Numai proprietarul roibului nu mai putea de necaz că rămăsese fără bunătate de cal. Dar lucrul era lesne de-ndreptat. Cele douăsprezece gloanțe ale lui Plisc-de-uliu, trase la repezeală, uciseseră șase mexicani și caii rămăseseră fără stăpân, așa că avea de unde alege.

Trupurile mexicanilor uciși fură aruncate repede în apă, dar răniții le dădeau de furcă, fiindcă nu știau ce să facă pentru moment cu ei.

— Aș ști eu unde i-am putea pune la adăpost, zise unul din mexicani.

— Unde? întrebă Cortejo, pe care îl mai slăbiseră durerile.

— Am un prieten la vreo trei mile engleze de aici și care locuiește într-o casă de bușteni; îi putem duce acolo și să-i lăsăm până ce s-or tămădui.

— Ah, de m-aș putea duce și eu cu ei! oftă spaniolul.

— Cine te împiedică?

— Crezi că pot pleca de-aici?

— Pentru ce nu? Cum nu mai vezi, tot nu ne poți folosi la ceva.

— Poate că mi-o mai trece la unul din ochi, peste noapte.

— Tot ce se poate, ar fi însă mai bine să te duci undeva să te cauți. Spune-ne nouă ce e de făcut și ne vom descurca și fără dumneata.

— Nu, nu, trebuie să rămân.

Se înserase. Aprinseră un foc de vreascuri și se așezară toți, tăcuți, în jurul lui. După câteva vreme, mexicanul care părea mai isteț și-i plăcea să facă pe șeful, se ridică și făcu semn câtorva din

tovarășii lui să-l urmeze. Când fură niței mai departe, unul din ei îl întrebă în șoaptă:

— Pentru ce ne-ai chemat?

— Mi-a venit un gând năstrușnic, dar să nu-i spuneți nimic lui Cortejo.

— Bine, n-o să-i spunem. S-auzim despre ce e vorba.

— Mai întâi aș vrea să știu un lucru. Ce părere aveți despre Cortejo ăsta?

— Dar tu?

— Păi... eu cred că e un mare dobitoc.

— Zău? Nu prea păreai să i-o arăți.

— Atunci aș fi fost eu un mare măgar. Nu cumva v-ați închipuit voi, măi proștilor, că o s-ajungă unul ca el președinte?

— Asta nu!

— Cred și eu. Așadar aflați de la mine că Pantera Sudului s-a întovărășit cu el numai și numai pentru a trage foloase de pe urma lui. De ce să nu facem și noi la fel, adică să punem mâna pe chilipir?

— Fără Cortejo? Ei drăcie, știți c-ar fi și asta ceva?

— Ei... ce ziceți de ideea mea?

— Minunată!

— Așa e! murmurară și ceilalți.

— Și e lesne de făcut ce-am pus la cale.

— Nu prea cred. Ce, crezi că o să vrea Cortejo?

— Parcă o să-l întrebăm! Ehehei, de-aș ști eu că sunteți voi oameni cu care se poate vorbi fățiș... Credeți voi că o să se sinchisească vreun câine măcar dacă n-o mai fi Cortejo?

— Păi... partizanii lui.

— Ăia suntem noi.

— Și fie-sa?

— Ce ne pasă nouă de ea! Oricum, așa cum e el acum, n-o să vadă nimic din ce s-o întâmpla. Îi vârâm cuțitul în piept și gata!

— Să-l ucidem? Brr!

— Lasă că au mai murit și alții. Ia gândiți-vă ce pleașcă ne așteaptă.

— Auzeam că ar fi vreo câteva mii de puști. Astea fac bani, nu glumă.

— Și nu știu câte tunuri...

— Eu știu și mai mult. Zice-se că pe vapor s-ar afla și banii trimiși de Anglia lui Juarez... milioane, fraților!

— Zău?!

— Să-i lăsăm noi lui Cortejo, ca să-i arunce pe fereastră pentru gustul de-a se alege președinte ai?

— Știi sigur că sunt și bani?

— Mai încape vorbă! Am aflat de la spionii Panterei, și ăia știu ce spun.

— Atunci am fi niște neghiobi dacă i-am lăsa banii.

— Să punem mâna pe ei. Când e vorba de milioane nu mai încape codeală. Deocamdată să iscodim cam ce zic ai noștri, pe urmă vedem noi ce e de făcut.

— Păi, Cortejo ne-a fost șef și nu s-a tocmit niciodată la plată. Ba ne-a lăsat să facem ce-am vrut fără să murmure, de pildă cu jefuirea conacului del Erina. N-aș vrea să-l omorâm. Am putea să scăpăm de el pe altă cale. De pildă, să facem o plută și să-i dăm drumul pe apă, poate l-o vedea careva și l-o trage la mal.

— Ar fi și asta ceva. Planul nu e rău. Ce ziceți voi, băieți?

Toți fură de aceeași părere și hotărâră să-și pună planul în aplicare.

— Dar cu răniții ce facem? Dacă o fi să împărțim cu ei nu ne-alegem cu mare lucru. Socot că n-ar fi rău să ne descotorosim și de ei, zise mexicanul care făcea pe șeful.

— Bine zici, își dădură cu părerea ceilalți.

— Să-i punem și pe ei pe plută împreună cu Cortejo.

— Nu, zise unul, care părea mai bun la suflet. Sunt tovarășii noștri, poate mor la noapte. Acum e vorba să scăpăm de Cortejo, ca să punem mâna pe pradă, dar fără un conducător nu se poate. Să alegem pe unul din noi.

În vremea asta se apropiară și ceilalți mexicani și ținură cu toții sfat. Cortejo, care auzea vorbindu-se în șoaptă, deveni bănuitor.

— Ce vă tot șușotiți acolo, întrebă el cu oarecare frică.

— Păi... ne-ntrebăm și noi ce e de făcut, răspunse mexicanul care făcea pe șeful.

— Cum ce e de făcut? Vapoarele așteaptă pesemne întoarcerea englezului; până să vină el, punem noi stăpânire pe tot.

— Bine, bine, dar cum s-ajungem la ele? N-ar fi bine să întocmim câteva plute la repezeală?

— Ar fi, și nu prea, fiindcă pluta e greu de cârmuit. Ah, de-aș avea eu iar vederea, într-un ceas ar fi și vapoarele și bărcile în stăpânirea mea.

— Nu cred, senior. Luntre n-avem și nici plute nu ne lași să facem.

— Treceți înot.

— Vezi că nu toți știu să înoate.

— Nici nu e nevoie. Crește destulă papură pe

mal. Faceți-vă fiecare câte un snop mare din lemn și trestie, legați-l strâns, încălecați pe ele și cât ai clipi ați ajuns la bărci.

— Da, dar praful de pușcă se udă în apă.

— Nu luați puștile cu voi, ci numai machetele*. Apropiindu-vă unul câte unul nu veți fi văzuți, și până să prindă ei de veste, voi ați și năvălit pe vapor și în bărci și-i înjunghiați pe marinari, fără să le lăsați timp să se dezmeticească. Ah, de-aș putea fi și eu de față!

— Nimic mai lesne, senior. Facem o plută mai mărișoară pentru dumneata și te luăm cu noi.

— Degeaba, tot n-o pot cârmui.

— Nu-i nimic, îți dăm oameni să te ajute.

— Așa ar mai merge. Durerile mi s-au mai potolit nițel și nădăjduiesc ca până mâine să pot deschide un ochi; s-ar putea însă întâmpla ca până atunci să fie prea târziu.

— Atunci să ne grăbim.

— Se mai vede lumină pe vapor?

— Nu, e întuneric beznă.

— Dorm, pesemne. Cred că primejdia a trecut. Niște proști. Voi să vă împărțiți așa ca să știți mai dinainte care la ce barcă să se repeadă. Să stingem și noi focul, ca să nu vadă ce facem. Acu', duceți-vă de adunați trestie și crengi ca să faceți pluta.

— Da, senior; dumneata la care din vase vrei să te duci?

— La vaporul din cap. Încărcătura rămâne până mâine în bărci, să nu s-atingă nimeni de ea.

---

* Armă albă specifică Americii Centrale și de Sud. Unealtă pentru tăiat trestia de zahăr.

— Pentru ce, senior?

— Ca să pot s-o văd și eu.

Era o mare nesocotință din partea lui Cortejo să ceară să fie dus pe vapor. N-avea însă destulă încredere în oamenii aceștia de adunătură și socotea că prada va fi mai sigură dacă va lua și el parte la atac. Ceea ce convenea de minune mexicanilor.

— E mare pluta? întrebă Cortejo când i se spuse că totul e gata.

— E lungă de doi metri și jumătate și lată de doi, răspunse șeful mexicanilor.

— Prea mică, zise spaniolul clătinând capul.

— Cum prea mică, senior? Încape doar foarte bine un om.

— Da, dar plutașii?

— Au să vină înot pe lângă plută ca s-o împingă încotro va fi nevoie. Dacă am fi făcut-o mai mare, se vedea de pe vapor și ne vâram în bucluc.

— Bine, fie și așa; acu', încă un lucru. Să nu cumva să vă atingeți de încărcătura ce se află în bărci și pe vaporașe, fiindcă totul e al meu, ați înțeles?

— Păi noi să nu ne-alegem cu nimic, senior?

— Nu, știți doar pentru ce ne trebuie.

— Cum așa? Să muncim și să ne punem viața în primejdie pe degeaba?

— O să vă împart a zecea parte din ce-om găsi.

— Cam puțin, senior...

— Ei aș! Pe vaporașele astea se află milioane, așa că vi se cuvine, la un milion, o sută de mii; ia socotește acum cât vine de cap.

— Așa da, vezi, la asta nu ne-am gândit. Bine, atunci ne-nvoim.

— Cred și eu.

Dacă ar fi putut vedea Cortejo privirile pe care și le aruncau mexicanii, s-ar fi îngrozit.

— Stingeți focul, le porunci el, e timpul să începem.

Mexicanii tremurau de lăcomie la gândul că vor pune în curând mâna pe atâta bănet. Își lăsară pușile la marginea pădurii, apoi fiecare se lungi pe mănunchiul de trestie și crengi; cei doi care trebuiau să conducă pluta îl așezară pe Cortejo pe ea și-și dădură drumul pe apă.

Mexicanii înotau lesne și înaintau în tăcere spre vaporașele ancorate în mijlocul râului, când deodată de pe puntea primului vapor porniră câteva rachete, care luminară ca ziua. Spaima mexicanilor, când văzură că marinarii erau toți la posturile lor, nu se poate descrie.

— Foc! comandă lordul.

Gloanțele căzură și împroșcară apa în jurul înotătorilor, din care mulți se duseră la fund. Un glonț nimeri pe unul din conducătorii plutei.

— Santa Madonna! răcni el, mi-a zdrobit brațul, și într-o clipă dispăru în apă.

— Ajută-te de cel sănătos, îl povățui Cortejo.

— Prea târziu, senior, nenorocitul a fost pesemne lovit și în altă parte, fiindcă s-a dus la fund, răspunse celălalt, speriat.

— Ține-te atunci tu bine. Ce s-a întâmplat? că eu nu văd nimic.

— Au aruncat rachete de pe punte.

— Și mitraliere?

— Da, senior.

— Grăbiți-vă, s-ajungem mai repede.

— Cine? Fug toți, adică atâția câți au mai rămas.

— Așadar, lovitura a dat greș?

— Mai întrebi!

— De-aș fi avut eu ochii zdraveni nu se întâmpla una ca asta.

— Nu prea cred. Vederea nu te ferește de gloanțe.

— Du-mă la mal.

— Nici prin gând nu-mi trece! răspunse omul pe alt ton. Nu te duc nici la mal, nici aiurea.

— Pentru ce?

— Fiindcă așa am poruncă.

Cortejo înlemni. Înțelese primejdia în care se afla.

— De la cine?

— De la camarazi.

— Așadar răscoală pe față?

— Zi-i cum vrei. Aș putea să te las acum în voia soartei, atât timp însă cât mă simt sigur pe apă, stau să-ți dau răspuns.

— Și de ce v-ați revoltat?

— Fiindcă nu mai avem trebuință de dumneata, ba ne și împiedici de la treabă.

— V-am făgăduit...

— Ce mai pricopseală! Ne luăm noi singuri tot, nu o parte.

— Așa? Omule, spune-mi adevărul, ați hotărât să vă descotorosiți de mine? întrebă el îngrozit.

— La-nceput vroiau să te ucidă, pe urmă s-au gândit să-ți dea drumul pe apă, și ce-o mai fi, treaba dumitale.

— Nu te las să pleci! strigă Cortejo apucându-l pe dibuite de mână.

— Zău! Ia să-ți arăt eu acu' dumitale ce lesne te poți scăpa de un orb, zise mexicanul și cu o smucitură își trase brațul din mâna spaniolului.

— Și acu', senior, râse mexicanul, du-te pe apa sâmbetii. Vezi numai să nu pună englezul mâna pe dumneata.

După ce zise aceste cuvinte, mexicanul împinse o dată cu putere pluta și porni înot, îndărăt spre mal.

Cortejo simțise ceva, de aceea întrebă cu glas tremurat:

— Ai plecat?

Nici un răspuns.

— Răspunde, pentru Dumnezeu! se rugă el.

Nu se auzi însă nimic.

— Singur... singur, orb și părăsit, hărăzit morții, gemu el. Ce să fac... cum să scap?

Cu toată situația disperată în care se afla, tot mai spera încă.

— Ce-ar fi să încerc s-ajung la mal înot? O să-i judec, să le placă și lor! Nu se poate să nu fie câțiva din ei care să-mi fi rămas credincioși.

Se lăsă jos în apă, ținându-se însă bine cu mâinile de plută. Nu vedea unde se află, dar băgă de seamă că pluta, în loc să se îndrepte spre mal, nimerise într-o vâltoare și se răsucea în loc.

— Nu merge! se tânguia el. Sunt pierdut... Nu mai e scăpare pentru mine. Să strig după ajutor, ar fi și mai rău. Ar pune lordul mâna pe mine și tot pierdut aș fi. Să mă urc iar pe plută, poate că m-o duce ea singură la mal.

Așa și făcu. Lupta cu vâltoarea îl obosise. Ochii îl usturau. Muie cârpa în apă și o legă la loc.

Cu toată căldura care domnește peste zi în țările acelea, nopțile sunt răcoroase. Hainele de pe el erau leoarcă. Îl cuprinse un tremur și cu fierbințeli. Ar fi vrut să țipe de durere, dar de frică se stăpâni.

Clipele i se păreau ani. Pluta ieșise din vâltoare și ajunse la mal. Simți o zguduitură, apoi nimic. Pipăi cu mâna și dădu de o cracă de care se agăță cu toată puterea care-i mai rămăsese. Se târî pe mal. Păpuriș și tufe.

— Mai întâi să mă ascund, ca nu cumva să dea mexicanii de mine, își zise el.

Pe dibuite găsi un ascunziș unde credea că va fi la adăpost.

— Cel puțin am scăpat de înec, murmură nenorocitul. Tot e și asta un noroc. Poate că voi putea fi salvat în cele din urmă.

Oboseala și durerile îl prididiră și adormi. Îl trezi frigul și simți, după boarea de vânt, că zorile se apropiau. Văzu cu bucurie că poate zări cu un ochi. Când răsări soarele, o rază aurie străbătu spre el, ca prin ceață. Înțelese că ochiul stâng îi rămăsese zdravăn și că în curând umflătura de pe pleoapă va dispărea. Ducea din când în când mâna la ochi, și din ce trecea o deslușea mai bine.

Deodată i se păru că aude tropot de cal. Auzi chiar un nechezat.

Cine să fie? Să strige după ajutor? Dar dacă e vreun dușman?

*

După ce luntrea în care se aflase Plisc-de-uliu porni spre mal, cei de pe punte așteptau cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla. Urmăreau cele ce se petreceau cu o încordare de neînchipuit. Auziră deodată o împușcătură, apoi altele și iar altele.

— Doamne, l-au omorât!... se tângui lordul.

— Nu cred, răspunse timonierul. Deși n-am ocheanul la mine ca să văd mai bine, mai degrabă cred că-i omoară el pe ei.

Se auzi un țipăt de vultur, pe urmă altul.

— În sfârșit, scapă... Uite-l pe cal, strigă lordul.

— A pornit spre pădure, adăugă timonierul.

Iar un țipăt de vultur, urmat de un altul mai îndepărtat.

— E în drum spre Juarez! zise englezul plin de bucurie. Dar stai, mexicanii s-au luat după el... Numai de nu l-ar ajunge...

— Nu-i duc eu grijă, râse timonierul mulțumit. A, dar pe cine duc ticăloșii ăia la râu?

Lordul își îndreptă ocheanul într-acolo.

— Cortejo e, trebuie să fie rănit... Îl spală pe ochi... mai mult nu pot vedea, zise lordul mirat.

Marinarii din bărci auzeau gemetele și răcnetele de durere ale lui Cortejo, care încetară apoi încetul cu încetul.

— Trebuie să fi fost rănit rău, își dădu cu părerea timonierul.

— Las' c-a meritat. Mult aș da să-l am în mână pe ticălosul ăsta, zise lordul.

— O să-l prindă Juarez când o veni.

— Așa sper. Din nenorocire, s-a întunecat și

nu se știe ce se poate întâmpla. Poate că se duc p-aci încolo când vor vedea că planul lor a dat greș.

Dar nu era așa, căci peste puțin timp îi văzură pe mexicani înapoindu-se și aprinzând focul, a cărui lumină se răsfrângea în apă.

— N-au plecat, mylord, zise timonierul. Oare să fie vreun semn rău pentru noi?

— Bun în nici un caz; probabil că au intenția să ne viziteze la noapte, ca să pună mâna pe încărcătură și pe persoana mea în același timp. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Să pregătim mitralierele, ca să-i putem primi cu mare alai. Cred că vor să-și facă o plută cu care să se apropie de vasele noastre.

Mai trecu vreo jumătate de ceas, apoi focul din tabăra mexicanilor se stinse. Deodată, timonierul, care cerceta mereu suprafața râului, strigă:

— Vin!

— Să facem lumină?

— Da, dă-i drumul.

O rachetă tâșni și lumină apa. De la mal și până la mijlocul râului se vedeau mexicanii, cap lângă cap, înaintând înot.

— Foc! comandă lordul.

Mitralierele începură să țăcăne. Se auziră răcnete și gemete, apoi se făcu iar liniște.

— Dați drumul la rachete, cât mai multe! strigă timonierul.

La lumina lor se vedeau deslușit mexicanii rămași în viață, înotând cu disperare spre mal. O plută, pe care zăcea întins un om, o luă la vale. Dacă ar fi bănuit lordul cine se afla pe plută,

ar fi trimis îndată o luntre după ea, dar nici prin gând nu-i trecea că trupul acela, care părea neînsufleţit, era al lui Cortejo.

— S-au întors la mal, am scăpat de ei pentru totdeauna! strigă cu bucurie timonierul.

— Asta nu se ştie, poate că vor încerca un nou atac, răspunse îngrijorat lordul.

— Ce să mai aşteptăm atunci? N-ar fi mai bine să ne îndepărtăm de locul acesta primejdios?

— Bine, bine, dar ce facem cu Plisc-de-uliu?

— Lasă că ne găseşte el. În nici un caz nu poate fi înapoi decât mâine dimineaţă, pînă atunci avem tot timpul să ne întoarcem.

— Credeţi că mexicanii se vor lua după noi?

— Pe întunericul ăsta? Ar trebui să fie nebuni!

— Dar nouă nu ni se poate întâmpla nimic?

— Nu, deşi trebuie să trecem de un cot primejdios, vom merge însă cât se poate de încet.

— Bine, fie şi-aşa.

Timonierul dădu un ordin, care se transmise aproape în şoaptă de la barcă la barcă şi în curând convoiul se puse în mişcare.

Pe mal, mexicanii aprinseseră iar focul ca să-şi usuce hainele ude. De-abia acum văzură ei ce dezastru făcuseră mitralierele în rândul lor. Lipseau treizeci de inşi.

— Fir-ar al dracului de englez! scrâşni şeful. Cum le-a venit să sloboadă rachetele taman când eram noi la jumătatea apei?

— Ne-au simţit pesemne, răspunse unul din ei.

— Nu se poate, trebuie să fie altceva la mijloc.

— Îmi cam dau eu cu gândul care a fost pri-

cina, zise un al treilea. Au văzut că stingem focul și și-au închipuit de ce.

— Să știți că așa trebuie să fie. Să pornim iar la atac, dar să lăsăm focul aprins.

— Păi atunci au să ne vadă venind.

— Să mergem nițel în susul râului, trecem apoi înot pe malul celălalt și le ieșim înainte pe neașteptate. A, dar ia uitați-vă, ce dracu fac acolo?

Pe coșurile celor două vaporașe izbucniră scântei și se auzi duduitul motoarelor.

— Să știți c-au plecat! strigă înfuriat șeful mexicanilor.

— Așa e, ne scapă printre degete, adăugă unul din ei.

— O să ne luăm după ei când s-o face ziuă.

— Da' cu răniții ce facem, îi luăm cu noi?

— Ce ne trebuie belea pe cap? Aruncați-i în apă, tot nu mai pot fi de folos.

Cu toate rugămințile lor, nenorociții fură azvârliți fără milă în râu. În vremea asta, vapoarele, cu bărcile trase după ele, dispărură după cot.

— Ei, și-acu' ce facem? întrebă unul din mexicani.

Conducătorul lor privea posomorât înaintea lui.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să le ieșim înainte, după cum spuneam.

— Când pornim?

— Mâine, cum s-o lumina de ziuă. Acum să dormim nițel ca să fim odihniți pentru ziua de mâine.

2. O REVEDERE PE RIO GRANDE

La o depărtare bunișoară de unde se petreceau acestea, pe locul unde râul Sabinas se revarsă în Rio Grande, sosea în același timp Juarez cu oamenii săi. Cu tot întunericul care domnea, cercetară malul dar nu-i găsiră pe cei căutați. Își făcură aici tabăra, după ce mai întâi priponiră caii în apropiere. Aspectul era altul în tabăra lor decât în cea a mexicanilor, deoarece santinelele stăteau de pază ca să nu se poată apropia nimeni de ea.

Drumul fusese obositor, așa că dormiră greu și adânc până la revărsatul zorilor, când vânătorii se pregătiră să facă rost de ceva vânat pentru hrana oamenilor. Inimă-de-urs și fratele său Ochi-de-urs fură cei dintâi în șa, dar de-abia ieșiră din tufiș că și zăriră un călăreț venind în goană.

— Oare cine să fie ăsta? strigă cu mirare Inimă-de-urs.

— Vine cineva? întrebă Juarez de după tufe.

Indianul arătă cu mâna spre un punct și răspunse cu grabă:

— Da, uite-l!

Pe șesul care se întindea cât cuprindeai cu ochii, se zărea un călăreț alergând nebunește. Acum se deslușea bine îmbrăcămintea lui.

— Cine-o mai fi și caraghiosul ăsta? râse Juarez apropiindu-se de cei doi indieni.

— După port pare să fie englez, își dădu cu părerea Sternau.

— Atunci e vreun trimis al lui sir Dryden.

— Hm! De unde până unde să aibă lordul cai pe bordul vaporului... se întrebă cu mirare doctorul. De altminteri, omul acesta nu călărește ca un englez, ci în felul cum călăresc indienii.

— Uite-l că se ridică în scări... parc-ar căuta pe cineva... Ia să ieșim la vedere!

Dădură tufele la o parte și călărețul îi zări numaidecât. Când fu mai aproape, începu să fluture cu o mână jobenul, cu cealaltă umbrela și scoase un răcnet de bucurie. După câteva momente opri calul, sări din șa și începu să se ploconească la dreapta și la stânga, fluturând mereu jobenul pe care-l ținea în mână.

— Plisc-de-uliu! strigară ei încremeniți, recunoscându-l după nas.

— Da, eu, Plisc-de-uliu... am onoarea să vă salut, domnilor, răspunse acesta ploconindu-se iar.

Înfipse apoi umbrela în pământ, cocoță jobenul în vârful ei, își scoase haina și o întinse deasupra.

— Ah, bine c-am scăpat! răsuflă el ușurat. Fusei și eu o dată în viața mea lord, dar nu mă mai prindeți cât oi trăi!

— Cum, ai făcut pe englezul? se miră Juarez. Pentru ce?

— Ca să mă las prins, de aceea.

— Cum asta? Nu te înțeleg.

— Chiar așa, senior. Ba am și fost prins ieri, la Rio del Norte, de un anume Pablo Cortejo.

— Pablo Cortejo? întrebă Sternau. Îl credeam la San Juan!

— O fi fost, dar acum ți-l dau chiar azi după prânz în palmă.

— Ia spune-ne și nouă ce s-a petrecut, senior. L-ai găsit, sper, pe sir Dryden, la El Refugio...

— L-am găsit și am pornit imediat cu toții la drum. Acum să vă spun cum de-am ajuns lord. Și povesti întreaga întâmplare.

— Așadar lordul ne așteaptă la cotul râului? întrebă Juarez după ce yankeul isprăvi ce avea de spus.

— Da, senior, și i-am făgăduit să vin să vă iau.

— Atunci să nu mai zăbovim. Poți să ne conduci sau ești prea obosit?

— Eu? Vrei să râzi de mine pesemne. Dă-mi un alt cal, senior, și sunt gata de drum.

Ținură sfat și hotărâră ca o parte din oameni să rămână pe loc, ca să se odihnească în ziua aceea. Pe când ceilalți s-alerge în ajutorul lordului.

Nu trecuse nici un sfert de ceas de la sosirea lui Plisc-de-uliu și întreaga trupă, cu el și cu Sternau în frunte, galopa peste șesul întins. După ce merseră astfel vreo două ceasuri fără întrerupere, le ieși înainte un călăreț. Îl înconjurară din toate părțile, dar omul părea că nici nu se sinchisește de ei. Era un bărbat potrivit de stat, în vârstă de vreo cincizeci de ani, pârlit de soare și de vânt. Juarez se apropie de el și-l întrebă:

— Mă cunoști pe mine, senior?

— Da, ești președintele Juarez, răspunse omul fără să se tulbure.

— Așa e. Dar dumneata cine ești?

— Vânător. De dincolo... din Texas. Locuiesc pe malul stâng al râului.

— Cum te cheamă?

— Grandeprise.

— După nume pari să fii francez.

— Nu, sunt yankeu de obârșie franceză.

— Și unde te duceai?

— Acasă.

— De unde vii?

— De la Monclava.

— De-acolo mă cunoști?

— Da.

Juarez îl privi cercetător, apoi îl întrebă iar:

— Ai auzit dumneata de unul Cortejo?

— Da, la Monclava.

— Dar de cunoscut îl cunoști?

— Nu, nu l-am văzut niciodată până acum.

— Când ai plecat din oraș?

— Ieri dimineață.

— Te-ai întâlnit cumva în drum cu o ceată de oameni, sau ai văzut ceva care să ți se fi părut suspect?

— Nu.

— Îl cunoaște careva din voi pe omul acesta? întrebă Juarez întorcându-se spre ai lui.

— Eu, răspunse Plisc-de-uliu. Am rămas o noapte la el, cred că-și mai aduce aminte de mine.

— Atât e de-ajuns. Înainte!

Trupa se puse în mișcare și caii porniră iar în galop. Grandeprise se uită lung după ei și mormăi necăjit:

— Să-i ia dracu' pe boierii ăștia care fac pe grozavii și s-amestecă unde nu le fierbe oala... Dacă nu era Plisc-de-uliu mă luau la descusut

cine știe câtă vreme. Dar ce-mi pasă mie de ei! încheie el, și luând calul de căpăstru își văzu de drum.

În fruntea coloanei mergeau acum alături de Plisc-de-uliu, Sternau și Mariano. Acesta era foarte agitat. Se gândea că după atâția amar de ani îl va vedea pe tatăl iubitei lui. Calul alerga în goană și tânărului i se părea că stă în loc.

Doctorul băgă de seamă și-l dojeni:

— Lasă calul să răsufle, Mariano, altminteri te lasă-n drum.

— Înainte! răspunse însă Mariano neluând în seamă sfatul prietenului său.

Caii celor trei erau sprinteni și iuți de picior, așa că în curând o luară înaintea celorlalți și se îndepărtară binișor de ei.

Era pe la amiază. Sternau observă deodată o mișcare în afară de zona vederii lui. Se opri brusc și scoase ocheanul din buzunar.

— Vezi ceva? îl întrebă Mariano, necăjit că-l ține-n loc.

— Da, vin niște călăreți.

— Dinspre râu, nu-i așa? zise Plisc-de-uliu. Să știi că ăștia sunt oamenii lui Cortejo. Ia dă-mi și mie nițel ocheanul.

— Să mă spânzuri de limbă dacă nu sunt ei! rosti vânătorul dând îndărăt ocheanul.

În vremea asta călăreții se mai apropiaseră.

— Ești sigur? îl întrebă doctorul.

— Deocamdată nu, căci sunt încă prea departe; să mai așteptăm.

Juarez cu ceilalți îi ajunseră din urmă și îi spuseră și lui ce bănuiau.

— Ce să facem, senior Sternau? îl întrebă el pe german.

— Să ne despărțim în trei grupuri și să ne ascundem după tufele de colo, pe urmă, la un semn al lui Plisc-de-uliu, să ne năpustim asupra lor și să-i luăm din trei părți deodată. Înainte!

Făcură întocmai. Plisc-de-uliu se ținea pe lângă doctor. Se tot frământa în șa și nu-și găsea astâmpăr. În cele din urmă luă o hotărâre; îi zise acestuia:

— Aș vrea să te rog ceva, senior. Îngăduie-mi să-mi bat nițel joc de ticăloșii ăștia.

— Cum?

— Știi că ieri le-am tras clapa. Vreau să le fac gustul, să mă prindă iar.

— Ar fi prea primejdios.

— Ei aș! Ia mai dă-mi nițel ocheanul.

După ce privi un timp, urmă:

— Da, ei sunt. Cel din cap e ticălosul care s-a dat drept un trimis al președintelui. Zău, senior, lasă-mă să-mi bat nițel joc de ei.

Zicând acestea, yankeul își trase calul afară din tufiș, se așeză în iarbă, împinse jobenul pe ceafă și deschise umbrela deasupra capului, ca să pară că stătea acolo cine știe de când. Se așezase înadins cu spatele la călăreți și părea adâncit în gânduri.

Nu-l zăriseră încă, dar în curând fură atât de aproape, încât era cu neputință să nu-l vadă. Conducătorul mexicanilor își opri calul și strigă uluit:

— Ia uitați-vă, băieți, cine o fi ăla de colo?

Camarazii săi se opriră și ei și se uitară încotro le arăta el.

— Ei drăcia dracului, ăsta e englezul! Am pus

în sfârșit mâna pe el! strigară ei și dădură pinteni cailor.

Când fură lângă el, se opriră și șeful bandei îi strigă râzând:

— Dumneata ești, senior, ori stafia dumitale?

Plisc-de-uliu se ridică de jos, își închise tacticos umbrela și răspunse foarte serios:

— Stafia mea.

— Cum, fără trup?

— *No.* Am fost împușcat ieri de niște derbedei.

— Nu vorbi prostii! Ieri ai reușit să ne scapi din gheare, dar fii sigur că astăzi n-o să ne mai scapi.

— Nici nu mă gândesc. Vreau să rămân cu voi.

— Unde-ai fost azi-noapte?

— În pădure, unde era să fiu!

— Dar calul ăsta de unde îl ai?

— Păi e tot ăla de ieri.

— Nu-i adevărat. Cel de ieri era roib și ăsta e murg.

— Murgul e și el stafia roibului.

— Lasă gluma! Ne-ai ucis ieri doisprezece oameni și ne-ai rănit o grămadă, o să ne plătești paguba, fii pe pace. Știi unde se află acum vapoarele și bărcile dumitale?

— În mâinile voastre, socot.

— Din nenorocire lovitura nu ne-a reușit, fiindcă oamenii dumitale ne-au împrăștiat cu mitraliera. O să ne-o plătești și pe asta, nu te teme. Scoală de-acolo! Să ne duci acum unde ți-ai dosit vapoarele. Ne dai totul în primire fără să crâcnești? Bine, nu? Altfel te omorâm pe loc.

Plisc-de-uliu își țuguie buzele și scuipă drept pe pălăria mexicanului.

— Unde e conducătorul vostru? întrebă el.

— Eu sunt. Te sfătuiesc însă să te lași de scuipat, altminteri o să te învăț eu să faci deosebirea între o scuipătoare și pălăria unui *caballero*, m-ai înțeles?

— *Caballero?* zise presupusul englez dând din umeri cu dispreț. Ei aș! Unde e Cortejo?

— L-au omorât oamenii dumitale. Îl așezasem pe o plută și-l va fi nimerit o salvă, dacă nu s-o fi înecat.

— Păcat! Tare-aș fi vrut să-l văd în spânzurătoare.

— Asta o să facem noi cu dumneata. Acum însă vino cu noi. Dacă nu vrei de bunăvoie, o să-ți ajut eu.

— Ajuți? Cum?

— Uite-așa.

Și scoțând un pistol de la brâu, mexicanul îi puse țeava la tâmplă adăugând:

— Dacă nu te scoli îndată de jos, îți reped un glonte în creier.

— Ba ți-l reped eu, zise vânătorul, și smucind cu viteza fulgerului pistolul din mâna mexicanului, trase. Acesta se prăbuși la pământ, fără să scoată un țipăt. Ceilalți puseră mâna pe arme dar n-avură vreme să tragă, căci din tufiș răsunară peste o sută de împușcături și-i culcară pe toți la pământ, fără suflare.

— A mai rămas vreunul în viață? întrebă Juarez.

— Nici unul, răspunse doctorul.

— Păcat! Am fi putut afla câte ceva.

— Nu e nevoie, vă spun eu tot ce vreți să știți, zise Plisc-de-uliu.

— Da? Unde se află vasele lordului?

— În același loc unde le-am lăsat ieri.

— Și încărcătura unde va fi transportată?

— Pe malul râului Sabinas, după cum era hotărât.

— Atunci cred că nu avem de ce-i lua pe toți oamenii noștri cu noi.

— Ar fi de prisos, tot trebuie să vă întoarceți pe urmă aici.

— Dar dacă s-ar întâmpla să ne iasă altă bandă în drum?

— E prea puțin probabil.

— Sunt și eu de părerea lui Plisc-de-uliu, zise Sternau. Mă bucur că afacerea s-a terminat atât de bine; nu-mi convine însă că nu știu ce s-a făcut cu ticălosul acela de Cortejo. Oameni de soiul lui nu prea mor cu una cu două. Aș fi foarte mulțumit să-i găsim leșul.

— Bine, să-l căutăm, zise Juarez.

— N-ar fi rău. Să luăm numai cincizeci de inși cu noi; senior Juarez, eu și Mariano plecăm cu ei, ceilalți să se întoarcă la lagăr și să ne aștepte acolo.

Așa și făcură. În curând Plisc-de-uliu le arătă cu mâna printre copaci zicând:

— Pădurea se rărește. Colo e râul.

Se opriră la mal, pe locul unde fusese prin în ajun vânătorul. În mijlocul râului stăteau ancorate vasele lordului. Sir Dryden nu cutezase să tragă la mal, dar luntrile stăteau pregătite.

— Să fi plecat într-adevăr mexicanii? îl întrebă timonierul pe lord.

— Cu siguranță, răspunse el.

— Dar Juarez, crezi că va veni?

— Nu mai încape-ndoială dacă, bineînțeles, Plisc-de-uliu va fi dat de el. A, dar ce se vede colo? întrebă el arătând cu mâna spre mal.

Din pădure înainta o ceată de călăreți. Printre cei din frunte se deslușea lămurit unul îmbrăcat în haine cenușii, cu joben pe cap și o umbrelă în mână.

— Ăsta e Plisc-de-uliu! strigă lordul.

— Dar ceilalți?

Dryden privi prin ochean.

— Acela din dreapta e Juarez, iar cel din stânga... o, vreau să le ies înainte... O luntre, repede! porunci lordul cu înfrigurare.

Când ajunse la mal, Plisc-de-uliu se apropie de el și-i zise foarte serios:

— Poftim îndărăt hainele, sir. Uite și umbrela și pe... senior Mariano și Sternau.

— Fiul meu! Fiul meu! repeta lordul, strângându-l pe Mariano în brațe. Sper că de-acum încolo nu vei mai avea de suferit. Ah, de-ar putea fi și Amy aici! Te-a așteptat ani de-a rândul...

— Așadar e liberă... nu s-a măritat?

— Nu, nu, ți-a rămas credincioasă. Dar, îți voi povesti mai târziu. Acum să dau mâna și cu domnul doctor.

Acesta îl privea cu ochii lucind de bucurie.

— Mylord...

— Domnule doctor! strigă lordul și-l cuprinse în brațe. Dumnezeu a fost îngăduitor cu mine că mi-a dat zile să mă bucur de clipa aceasta... murmură lordul cu ochii plini de lacrimi.

— Vezi că e adevărată zicala că după ploaie și furtună vine și vreme bună, mylord. Dar să nu

uităm că și senior Juarez e pe-aici. Să ne ierte că ne-am gândit întâi la noi.

— Dumneavoastră să mă iertați că vă tulbur cu prezența mea bucuria revederii, zise zâmbind președintele.

— Nu ne-o tulburați defel, suntem fericiți că vă avem printre noi.

— Aș vrea însă să știu un lucru, mylord. Știai ieri că te afli în fața lui Cortejo?

— Da. Am aflat-o de la Plisc-de-uliu.

— A luat și el parte la luptă?

— Nu știu, era întuneric și nu se vedeá nimic.

— Plisc-de-uliu crede că lovitura pe care i-a dat-o la ochi l-a orbit.

— Tot ce se poate. L-am auzit răgând ca o vită și am văzut cum îl spălau oamenii lui cu apă pe obraz.

— Atunci e sigur că n-a putut lua parte la luptă. Trebuie neapărat să aflăm ce s-a făcut. Ne-am întâlnit de curând cu banda lui, pe care am nimicit-o complet. Șeful bandei zicea că, după părerea lui, Cortejo a fost ucis de gloanțele dumneavoastră sau s-a înecat în râu. Să fie adevărat?

— Mai probabil e că l-au omorât chiar ei.

— Nu mai spune! N-ați coborât încă astăzi pe mal?

— Nu.

— Atunci să cerceteze bine oamenii noștri malul. Rezultatul îl așteptăm pe vapor.

— Eu vă pun la dispoziție luntrile ca să treacă oamenii și pe malul celălalt; poate că-l vor găsi acolo, dacă aici nu e. Și-acum, poftiți pe bord...

Se așezară cu toții pe covertă ca să-și povestească

întâmplările prin care trecuseră. Lordul le spuse că n-avusese timp să se ducă în Germania când fusese în țară, dar că aflase numai vești bune despre familiile foștilor dispăruți.

— Așadar trăiesc toți? întrebă cu bucurie Sternau. Mama, soră-mea, don Manuel și Rosetta?

— Când am plecat eu erau sănătoși.

— Și miss Amy e cu ei?

— Da. Am lăsat-o acolo până la întoarcerea mea. Timpul de grea încercare prin care am trecut s-a sfârșit. Am suferit nespus de mult toți, dar Dumnezeu ne-a dat putere să îndurăm totul cu răbdare.

— Îmi vei povesti mai târziu pe larg tot ce s-a petrecut în lipsa noastră, acum însă trebuie să ne gândim la prezent.

— Eu sunt de părere să nu ne întoarcem călări, ci cu vaporul, zise Juarez. Dumneata ce zici, senior Sternau?

— Ideea nu e rea, dar ce facem cu caii?

— Îi putem lăsa în grija apașilor, să ni-i aducă după ce vor fi găsit cadavrul lui Cortejo. E neapărat nevoie să știm ce s-a făcut cu ticălosul acela.

Lordul pusese la dispoziție câteva luntre apașilor, pentru a trece pe malul celălalt. Aceștia le întrebuințară însă în alt chip de cum își închipuise el. O parte din ei trecură râul înot călare, deși apa era destul de lată și adâncă, alții o luară de-a lungul malului celălalt, pe când vreo câțiva porniră în luntre, ca să vadă din mijlocul râului amândouă malurile. La o astfel de cercetare amănunțită era cu neputință să nu-l găsească pe Cortejo.

Lordul, Mariano și doctorul stăteau de vorbă

pe covertă și nici nu băgară de seamă cum trecea timpul. Aveau doar atâtea să-și spună!

Deodată se auzi un strigăt de pe mal.

— A, un indian! zise Mariano. Oare ce-o fi vrând?

Sternau se apropie de parapet și întrebă ce e.

— O urmă. Să vie fratele meu alb repede, răspunse indianul.

— Ce fel de urmă?

— Nu știu, n-am văzut-o, m-au trimis ceilalți.

Germanul vâsli singur în mica luntre rezervată lordului și ajunse numaidecât la mal.

— Hai! îl îndemnă apașul.

Calul lui Sternau rămăsese acolo unde îl lăsase la sosire. Încălecă și porni în galop după indian. După aproape un ceas de drum îi găsi pe câțiva din apașii trimiși în căutarea lui Cortejo, așteptându-l pe mal. Unul din ei — care după penele înfipte în pletele lui negre părea să fie ceva mai mare decât ceilalți — stătea pe vine și examina ceva cu mare luare-aminte.

— Matava-se să vină încoa, zise el doctorului.

Acesta descălecă și se apropie de indian.

— Ei, ce e? făcu el curios.

— Să se uite și fratele meu alb, răspunse indianul.

Sternau se aplecă, devenind din ce în ce mai atent.

— A, urme de copite! murmură el cu mirare.

— Cunoaște fratele meu alb câți au fost?

— Da, doi. Pe unul îl călărea cineva, celălalt însă era dus de căpăstru.

— Să se uite fratele meu mai departe, zise indianul arătând cu mâna spre mal.

Doctorul se luă după urme, apoi se opri.

— Au trecut apa înot, după ce mai întâi au tăiat un mănunchi de papură ca să-l facă colac pentru a și-l pune în jurul mijlocului.

— Așa e, fratele meu alb a ghicit. Cine să fi fost omul care a fost pe-aci?

— Poate vânătorul pe care l-am întâlnit azi. Pare-mi-se că într-acolo îi era drumul. Ar trebui să ne încredințăm.

— Oamenii roșii au și făcut-o. Ia să vină Matava-se mai aproape și să vadă.

Sternau îl urmă și văzu un loc bătătorit de copite. Cu greu s-ar fi putut descurca un om mai neștiutor, dar doctorul zise, după ce se gândi câteva secunde:

— Aici au fost lăsați caii să pască, în vreme ce omul aduna papură. Aceștia s-au luat la bătaie și s-au mușcat; poate să se găsească și fire de păr de cal. Căutați bine.

— Oamenii roșii s-au gândit și ei la asta. Uite firele astea din coada cailor.

— Calul a fost murg.

— Dar ghemotocul ăsta? întrebă indianul arătându-i un smoc de fire mai scurte.

— Roib. Smocul e de la coama unui cal roib. Așadar, unul din cai era murg, celălalt roib. Nu poate să fie altcineva decât vânătorul pe care l-am întâlnit azi. Avea doi cai ca ăștia cu el.

— Oh! Roșii au fost și mai prevăzători, zise indianul arătând spre doi apași care veneau în goana cailor dinspre pădure.

— Unde-au fost? întrebă cu mirare doctorul.

— Să-i întrebe chiar fratele meu.

— Frații mei roșii s-au luat după urmele care

duceau la locul unde ne-am întâlnit ieri cu vânătorul cel alb?

— Matava-se a ghicit.

— Atunci tot el era?

— Da.

Sternau înțelese că nu-i spuseseră tot ce știau.

— Dar pentru ce au pus frații mei atâta preț pe aceste urme, au mai descoperit și altceva? întrebă el pe indianul care părea să fie mai marele lor.

— Da. Matava-se își închipuie că vânătorul a trecut râul, nu-i așa? Așa au crezut și războinicii apașilor, dar când s-au mai îndepărtat au dat iar de urmele lui.

— Așadar a intrat în apă, pe urmă a ieșit iar și a pornit mai departe călare? Nu prea înțeleg. Ca s-adapi caii nu e nevoie să intri cu ei în apă și nici de colacii ceia de papură n-ai trebuință. Probabil că a fost împiedicat de cineva să treacă pe malul celălalt.

— Matava-se e om înțelept.

— A, au mai zărit și altceva frații mei roșii?

— Așa e. Să vină fratele meu alb cu mine.

Indianul se vârî în păpuriș urmat de Sternau. Înaintau cu greu căci trestia era deasă și pământul cleios, dar osteneala le fu răsplătită cu prisosință, căci după ce făcură vreo sută de pași și ajunseră la dunga apei, doctorul văzu o plută făcută din crengi și papură, mare cât să poată sta un om pe ea.

— Fratele meu alb să se uite bine la pluta asta, zise indianul.

— M-am uitat. A găsit fratele meu vreun semn din care să se poată ști cine s-a slujit de ea?

— Și încă un semn foarte bun. Uite-l! zise india-

nul și scoase de la brâu o basma pestriță înnodată la capete ca și când ar fi fost cineva legat cu ea la cap sau pe sub fălci.

Dar după ce Sternau o examină mai bine strigă plin de mirare:

— E pătată de sânge. A fost cineva legat la ochi cu ea. Unde ați găsit basmaua asta?

— Era agățată de o creangă a plutei.

— Nu mai încape-ndoială că e de la Cortejo. Au căutat feciorii apașilor și mai departe urmele?

— Să vină fratele meu alb după mine, zise iar indianul.

Printre trestii se vedea deslușit o cărăruie. Porniră pe o potecuță și dădură iar de urme de copite, la marginea apei.

— Aha, pe-aici a ieșit vânătorul din apă, zise Sternau.

— Și a luat-o într-acolo, întări indianul arătând spre dreapta.

Se luară după urme și ieșiră într-o rariște unde pământul era bătătorit de copite.

— Au găsit frații mei pe-aici ceva? întrebă doctorul.

— Pe locul ăsta l-a găsit vânătorul pe Cortejo, răspunse cu glas sigur indianul.

— Și unde duc de-aci urmele?

— În pădure.

— Le-ați urmărit?

— N-am vrut decât să vedem mai întâi ce zice Matava-se.

— Bine-ai făcut. Crede fratele meu că vânătorul l-a luat pe Cortejo cu el?

— Da. L-a urcat pe calul celălalt dus de căpăstru.

— Să ia fratele meu câțiva oameni și să se țină pe urmele copitelor, ca să vadă dacă nu duc spre Candela și Saltilo.

— Au să trebuiască mai multe zile.

— Așa e, dar nu e nevoie să se ducă până la Saltilo, e de ajuns să le urmărească numai până mâine, când va fi soarele cruce pe cer și vor ști încotro se duc. Feciorii apașilor să vină apoi să-mi spună ce-au găsit.

— Unde?

— La Monclava.

— Ah, zise apașul, și fără să mai adauge un cuvânt se întoarse la tovarășii săi.

În câteva clipe cinci din indieni fură în șa și porniră după șeful lor.

— L-ați găsit? îl întrebă Juarez pe german când îl văzu iar pe bord.

— Da.

— Chiar pe Cortejo în persoană?

— Din nenorocire nu, ci urmele lui.

— Atunci ticălosul n-a murit?

— Nu cred.

— În sfârșit, ce-ai aflat? întrebă și lordul cu nerăbdare.

— Mai întâi că a fost rănit la ochi, și al doilea că a luat-o în josul apei, pe o plută.

— Așadar e-adevărat ce bănuia timonierul meu.

— Anume?

— Că oamenii lui au căutat să scape de el.

— Atunci trebuie să fi petrecut câteva ceasuri de groază, păcătosul, fiindcă nu e puțin lucru să plutești la întâmplare, pe o mână de crengi, fără să vezi încotro te duce apa.

— Crezi într-adevăr că a orbit?

— Pentru moment cel puțin. Dacă ar fi putut să vadă cât de puțin, nu se lăsa el cu ochii legați. Probabil că i-a alunecat basmaua și n-a mai putut s-o găsească. Pluta fiind ușoară, a fost împinsă la mal. A simțit că s-a împotmolit în pământ și s-a târât în păpuriș, unde a fost găsit de vânătorul pe care l-am întâlnit noi azi dimineață.

— Atunci apașii noștri au sosit prea târziu, din nenorocire.

— Așa e, căci, după cum cred, vânătorul s-a îndreptat cu el spre sud.

— Tot e bine că știm și-atât. A rămas deci în apropiere. Dacă ar fi trecut însă pe malul celălalt — deci în Texas —, am fi pierdut orice putere asupra lui. Ai vreo bănuială încotro o fi fugit?

— Da, la hacienda del Erina, unde a lăsat-o pe fiica-sa. Orb cum e, deci în neputință de-a întreprinde ceva, simte nevoia să fie înconjurat de oameni credincioși lui, și cine îi e mai aproape decât copilul său?

— Și crezi că vânătorul îl va duce la hacienda? Cu ce scop?

— Cortejo îi va fi făgăduit o bună răsplată bănească.

— Probabil, dar s-ar mai putea ca aceștia doi să se fi cunoscut mai de mult.

Sternau tresări.

— Știi că părerea dumitale îmi dă de gândit? Îți mai aduci aminte, senior Juarez, ce ne-a răspuns vânătorul când l-am întrebat cine e?

— Da, zicea că-l cheamă Grandeprise.

— Și tot un Grandeprise e un aliat de-al lui Cortejo, căci adevăratul nume al lui Henrico Landola e Grandeprise.

— Crezi că e rudă cu vânătorul?

— Exclus nu e, deoarece numele Grandeprise nu e un nume comun.

— Ar trebui atunci să facem tot posibilul ca să-i prindem. Ce măsuri ai luat?

— Am trimis câțiva apași să se încredințeze dacă urmele duc spre Saltilo și să-mi aducă răspunsul la Monclava.

— N-ar fi mai nimerit ca în loc de aceste câteva iscoade să pornim după ei un număr mai mare de oameni ca să putem fi mai siguri că punem mâna pe ticălosul ăsta de Cortejo?

— Te-nșeli dacă îți închipui că așa ar fi fost mai bine. Mai întâi urmărirea ar fi trebuit să înceteze odată cu venirea nopții. Grandeprise se va folosi însă de întuneric ca să le-o ia cu mult înainte.

— Așa cai buni avea?

— Chiar dacă nu, găsește destui în drum. Ar fi fost imposibil să-l ajungă.

— Atunci să-l lăsăm pe Cortejo să ne scape printre degete?

— Nici asta. Cu siguranță că-l vom găsi la hacienda del Erina. Nu putem însă întreprinde nimic fără ajutorul dumitale.

— Ce pot să fac eu?

— Din scrisoarea fetei lui reiese că la conac se află un număr mare de partizani de-ai lui Cortejo. Ne trebuie deci oameni, cât mai mulți oameni, senior.

— Cam câți?

— Cine poate să știe! În orice caz, cel puțin atâția câți se află la conac.

— Bine. Să vedem de câți mă pot lipsi eu aici.

Hacienda e un punct important, deoarece se află în apropierea drumurilor bine frecventate dintre sudul și nordul țării. Voi face tot ce-mi va sta în putință ca să pun mâna și pe Cortejo și pe hacienda. Părerea mea e să plecăm cât mai repede spre Monclava.

— Dar trebuie să așteptăm să se întoarcă luntrile.

— Cât crezi că pot să mai zăbovească?

— Cel mult un ceas.

— Bine, vom câștiga timpul pierdut băgând în viteză mare mașinile.

Sternau calculase destul de bine, căci după vreo oră luntrile fură îndărăt, și cum mașinile erau puse sub presiune, convoiul de vase porni numaidecât, iar apașii trimiși înapoi în tabără.

— Aș fi vrut s-ajungem noi înaintea lui Cortejo la hacienda, îi zise doctorul lui Mariano pe când stăteau amândoi de vorbă, mai la o parte de ceilalți.

— Cred că ar fi fost mai bine, răspunse Mariano convins.

— Cum nu știu forțele pe care le-a adunat Cortejo acolo, ne-ar trebui cam la vreo mie de oameni pentru a merge la sigur, dar atâția nu cred că ne poate pune la dispoziție Juarez.

— Atunci să ne mulțumim cu mai puțin; nu numărul, ci vitejia biruie în război.

— Ai și tu dreptate, și-apoi hacienda s-ar mai putea lua și prin șiretenie și viclenie. Drumul până acolo e însă nesigur, fiindcă e posibil ca să mișune de francezi, care vor încerca să pună iar mâna pe Monclava.

— Atunci să știi că afurisitul de Cortejo ne scapă. O s-ajungă înaintea noastră la hacienda.

— Uiți că trebuie să facă și el un mare ocol, fiindcă se teme tot atât de francezi cât și de noi.

— Bine zici. Dacă Juarez se grăbește și noi zorim caii, s-ar putea, totuși, să i-o luăm înainte.

— Că e orb, de asta sunt aproape sigur; trebuie să aibă și niște friguri din cauza durerilor, așa că o să cam zăbovească pe drum. În sfârșit, vom vedea noi.

În vremea asta, convoiul înainta destul de repede. Plisc-de-uliu stătea la prora primului vapor și îndruma vasele. A doua zi dimineață trecură din Rio Grande del Norte în Salado, apropiindu-se din ce în ce de punctul unde se îmbucă râul cu Sabinas.

Sternau stătea pe punte, cufundat în gânduri, când Juarez veni la el și-l întrebă dacă nu au aflat cei de acasă de salvarea lor miraculoasă.

— Nu încă, răspunse acesta, posomorât. Aveam de gând să le scriu din Guyamas, dar acolo nu există poștă, așa că am amânat-o pentru mai târziu.

— Din păcate nici aici nu e poștă, și chiar dacă e, e atât de nesigură comunicația încât nu te poți bizui pe ea.

— Atunci vor trebui să aștepte ai mei cine știe cât, murmură doctorul îndurerat.

— Aș vrea din tot sufletul să te ajut, dragul meu, dar nu-mi dau răgaz francezii, zise necăjit Juarez. Am încercat de două ori până acum să trimit două scrisori particulare, cu totul inofensive, mi-au fost însă respinse. Mai mult încă : din pricina lor, uneia din persoanele cărora le-au fost adresate — deși deschise, așa că le putea citi oricine — i s-a confiscat avutul, iar cealaltă de-abia a scăpat

de închisoare. Totuși o încercare nu strică. Ce-ar fi să scrii două scrisori identice pe care să le expediem în același timp? Poate că din două, una tot va ajunge la destinație.

— Pe ce cale?

— Vei trimite una prin Tampico, și pe cealaltă prin Santiliana. În amândouă aceste orașe am oamenii mei de încredere, care vor reuși să le predea unui vapor în drum spre Europa.

— Da, dar cine le duce până acolo?

— Sunt printre trupele mele destui oameni curajoși și întreprinzători, care nu se sfiesc să-și pună viața în pericol pentru mine. De altfel, de primejdie nu poate fi vorba în împrejurarea de față. Chiar dacă scrisorile vor fi deschise, se va vedea din conținutul lor că nu e nimic compromițător pentru stat.

— Atunci va trebui să nu pomenesc în ele nimic despre dumneata?

— Pentru ce? Ce vină are trimisul că dumneata te afli cu mine?

— Când pot să le scriu?

— Chiar acum, dacă n-ai altceva de făcut. Cum vom ajunge în tabără, voi alege doi oameni mai de credință, pe care să-i trimit la destinație.

Sternau se apucă imediat de scris și povesti în scrisoare tot ce i se întâmplase de când plecase de-acasă. În momentul când lipi plicurile se auzi un fluierat ascuțit: vaporul ajunsese la tabără.

Se putea vedea de pe punte agitația care domnea aici. Carele sosiseră și ele, împreună cu toate trupele președintelui. Bărcile fură trase la mal și descărcate. De-abia acum își putu da seama Juarez de ajutorul primit. Butoiașe pline cu monede de

aur, mii de puști, pistoale, revolvere și pumnale, muniții din belșug; aparate telegrafice de câmp, târgi pentru răniți, instrumente de operație, pansamente și instalații pentru lazarete.

Lordul Dryden supraveghea el însuși descărcarea și Juarez lua lucrurile în primire. Doctorul, care-i dădea ajutor lordului, îl întrebă la un moment, dar în engleză:

— Ce-o să fie cu vasele care au transportat toate acestea?

— Se înapoiază la El Refugio. Eu rămân pe lângă Juarez.

— Ca ambasador al Angliei?

— Da.

— Te-ai gândit la primejdiile care te amenință, mylord?

— Să nu crezi că nu, dar nu trebuie să țin seama de ele. Prezența mea oficială va da autoritate președintelui. Peste câteva zile va sosi și reprezentantul Statelor Unite și sper că vom scăpa astfel țara de cotropitori.

— Mariano va vroi desigur să rămână cu dumneata, deși are îndatoriri de împlinit.

— Cred că una nu o va împiedica pe cealaltă, cu atât mai mult cu cât până ce nu vom intra triumfali în Mexico nu se poate face nimic în afacerea Rodriganda. De aceea cred mai nimerit să rămânem cu toții pe lângă Juarez, a cărui armată va spori atât de vertiginos, încât vom putea fi cât de curând în capitală. Știu că Statele Unite au trimis un *ultimatum* foarte serios împăratului francez. Dacă Napoleon nu-și retrage armata din Mexic, trupele Uniunii vor porni încoace fără zăbavă.

— Cum adică împotriva francezilor?

— Bineînțeles. Bănuiesc că se și pune ceva la cale într-ascuns.

— Crezi că vor preda țara, încetul cu încetul, lui Juarez?

— Asta nu, s-ar face singuri de râs.

— Atunci?

— Ceva foarte simplu. Ei l-au trimis pe Maximilian ca împărat aici, tot ei îl vor sfătui să abdice de bunăvoie. Cum îl cunosc eu, sunt sigur că nu va voi; mai ales împărăteasa și sfetnicii lui vor căuta să-l împiedice cu orice preț. Francezii vor fi deci siliți să-l lase în voia soartei. Se vor retrage treptat, treptat, cedând oraș cu oraș, provincie cu provincie. El însă nu va ști să se impună și țara va fi a lui Juarez, ceea ce e ca și când i-ar fi cedat-o Bazaine.

— Și de împăratul Maximilian ce se va alege?

— Va trebui să tragă consecințele faptelor sale. Sau se va retrage odată cu francezii, sau se va apăra până la sfârșit.

— Doamne, nu cumva crezi că va fi ucis!

Lordul înălță din umeri.

— Ce soartă îngrozitoare! Cum aș vrea să mă duc să-i spun să se ferească de un sfârșit atât de tragic...

— Ar fi degeaba. A încercat-o generalul Mejia, cel mai devotat sfetnic al său, dar fără nici un folos. Să dea Dumnezeu să fiu eu profet mincinos, mă tem însă că soarta lui Maximilian e pecetluită.

Pe când vorbeau ei așa, Săgeata-trăsnetului se apropie de Sternau și-l întrebă:

— Cât o să mai treacă până ce se va isprăvi cu descărcatul, doctore?

— Încă vreo două zile, cred.

— Oh, și cu hacienda del Erina ce facem?

— Despre asta vom vorbi mai târziu, dragul meu.

— Așa? Am aflat de la apași că ticălosul acela de Cortejo a scăpat, e-adevărat?

— Din nenorocire...

— E mai mult ca sigur că se va duce de-a dreptul la hacienda, unde știe că e fiică-sa. Ai citit și dumneata scrisoarea pe care aceasta i-o scria și ai auzit ce spunea mexicanul acela în agonie. Grija de soarta socrului meu nu-mi dă astâmpăr. Nu mai pot s-aștept, plec singur la del Erina.

Sternau se înspăimântă.

— Ce vrei să faci, omule? Ținutul mișună de francezi, vei fi prins numaidecît.

— Nu cred. Ucigătorul-de-bivoli merge și el cu mine; cunoaște foarte bine toate potecile și ascunzișurile, așa că nu ne va vedea nimeni.

— Bine, să zicem că ați ajuns până la conac; ei și pe urmă?

— Îl eliberăm pe bătrân.

— Numai voi doi?

— Da. Hai cu mine s-auzi ce spune și indianul.

Ucigătorul-de-bivoli și prietenul său Inimă-de-urs stăteau pe punte și priveau la mișcarea înfrigurată de pe mal. Când îi văzu, mixtecașul întrebă pe Săgeata-trăsnetului:

— Ce zice fratele meu, Stăpânitorul-stâncilor de ideea ta?

— Mă sfătuiește să aștept.

— Am așteptat și-așa prea mult.

— Așadar fratele meu Ucigătorul-de-bivoli s-a hotărât să plece? îl întrebă doctorul.

— Da. Eu sunt un indian liber, dar Karja, sora mea, a găsit la hacienda del Erina un cămin și

senior Arbellez mi-a fost ca frate. Trebuie să mă duc să-l scap.

Sternau înțelese că hotărârea indianului era nestrămutată. Totuși făcu o încercare:

— Cum crede fratele meu că-l va scăpa? Ținutul e plin de francezi.

— Ucigătorul-de-bivoli își bate joc de francezi! răspunse indianul cu dispreț.

— Dar sunt mulți...

— Mixtecașii sunt și mai mulți.

— A, fratele meu vrea să-și adune războinicii? Așa ceva cere timp.

— Nu, e de-ajuns o noapte. Când căpetenia mixtecașilor va face să se ridice văpaia pe muntele Reparo, în noaptea următoare, o mie de războinici vor fi în jurul său.

— Ești sigur? Fratele meu a lipsit atâția ani dintre ei.

— Fiii mixtecașilor nu și-au uitat niciodată datoria. Fratele meu Inimă-de-urs vine și el cu noi.

— Da, încuviință apașul.

— Cine va conduce atunci apașii lui Juarez?

— Fratele meu, Ochi-de-urs.

Doctorul citi pe chipul celor trei bărbați hotărârea neclintită. Privi cîteva momente în pământ, apoi zise:

— Frații mei au dreptate. Nu putem aștepta până ce ne va putea pune Juarez trupele lui la dispoziție. Prietenul nostru Arbellez e în primejdie și e de datoria noastră să-i venim cât mai repede în ajutor.

Ochii apașului luciră de bucurie.

— Știam că Matava-se va veni cu noi; dar Karja și prietena ei albă vor rămâne cu Juarez.

— Nu ne luăm rămas-bun de la ele?

— Nu. Ar stărui poate să rămânem.

— Și ce să le răspundă Juarez când îl vor întreba de noi?

— Că ne-am dus să-l iscodim pe dușman.

— Bine, să mergem atunci să vorbim și cu Juarez.

Mare fu mirarea președintelui și a celorlalți când aflară de hotărârea lor. Încercară mai întâi să-i întoarcă, dar nu fu chip. În cele din urmă Mariano, căpitanul Unger, micul Andrei, până și Mindrello și don Fernando spuseră că nu-i lasă să plece fără ei. Contele zicea că are o veche răfuială cu Cortejo și apariția lui o va face pe Josefa să mărturisească toate crimele făptuite de ea și tatăl ei.

— Luați cel puțin câțiva apași cu voi, se rugă Juarez.

— N-avem trebuință de ei, răspunse Sternau. Fiind mai puțini, vom trece mai neobservați.

— Dacă aș avea oamenii mei aici, v-aș da atâția încât n-ați avea nevoie să vă ascundeți. Sper însă că nădejdea pe care și-o pune Ucigătorul-de-bivoli în mixtecașii lui nu va fi dezmințită. Așadar, pe curând la del Erina.

După ce-și luară rămas-bun de la Juarez și lordul Dryden, cei nouă bărbați încălecară și porniră la drum. De-abia a treia zi, când ajunse Juarez la Monclava, află de sosirea voluntarilor americani. Căută să-i câștige de partea lui, apoi alergă în ajutorul prietenilor săi. Aceștia făcură un ocol ca să fie mai siguri că nu vor fi simțiți de la conac și se îndreptară spre muntele El Reparo. Era același în care se afla peștera cu comorile

mixtecașilor, unde se petrecuse îngrozitoarea scenă cu crocodilii. Cînd fură în apropierea lui, Ucigătorul-de-bivoli, care călărea în fruntea lor, își opri brusc calul.

— Un călăreț, zise el întinzând brațul.

Ceilalți se uitară încotro arăta el și văzură un om stând jos în iarbă, pe când calul păștea în preajma-i.

— Trebuie să facem așa ca să nu ne vadă, fu de părere doctorul.

Soarele se lăsa spre apus, totuși putură deslușî bine chipul necunoscutului.

— Știu cine e omul de colo, zise mixtecașul, după ce se uită mai bine. E un argat de la hacienda del Erina.

— Te poți încrede în el? întrebă Sternau.

— Da. Pe când mă aflam la conac, eram întotdeauna prietenos cu el și părea că ține la mine.

— Să vedem dacă mai ține și acum, zise germanul și se apropiară de el.

În vremea asta argatul, auzind tropot de cai, sări drept în picioare și puse mâna pe pușcă.

— Aemilio n-are de ce să se teamă, sau nu mai e prietenul mixtecașilor? îl întrebă prietenos indianul.

Omul înlemni.

— *O, Dios!* În sfîrșit! strigă el. Ucigătorul-de-bivoli! Nu cumva au înviat morții?

— Morții n-au înviat, dar cei care trăiesc se reîntorc. Îi cunoști pe acești seniori?

Aemilio lăsă privirile să-i rătăcească de la unul la altul și mirarea lui crescu.

— *Valgame Dios!* Nu mă-nșală ochii? senior Sternau...

— Da, el e.

— Uite-l și pe Inimă-de-urs, căpetenia apașilor.

— Da, Aemilio, vederea ta e încă ageră.

— Salvatorii noștri! Dar unde sunt ceilalți?

— Vin și ei după noi.

— E jale ce se petrece la hacienda noastră ... suspină omul. Conacul e plin de dușmani.

— Câți sunt?

— Cam la vreo șase sute.

— Cine e conducătorul lor?

— Cortejo; e plecat însă de câtva timp și în locul lui poruncește fie-sa, Josefa.

— Și ce fac oamenii ăștia toată ziua?

— Mănâncă, beau și-i canonesc pe bieții argați, așteptând întoarcerea lui Cortejo.

— Senior Arbellez unde e?

— L-au închis în beci și-l lasă să moară de foame. Seniora Maria Hermoyes și Anselmo sunt cu el.

— Anselmo? Acela care a fost la fortul Guadalupe?

— Da.

— Bine, hai cu noi.

Argatul nu stătu o clipă la îndoială. Nădăjduia că situația se va îmbunătăți în curând. Recunoscuse pe Sternau și pe cei doi indieni, dar pe Săgeata-trăsnetului, care călărea alături de el, nu încă.

— Te rog să mă ierți de întrebare, senior, îi zise el după un timp, dar parcă te-am mai văzut eu pe dumneata cândva.

— Cum, atât de mult m-am schimbat? îl întrebă acesta zâmbind.

La zâmbetul și glasul lui argatul își aduse numaidecât aminte cine e străinul.

— Sfinte Dumnezeule, să fie adevărat? strigă el cu bucurie. Dumneata ești senior Unger, nu-i așa? Dar seniorita Emma mai trăiește?

— Trăiește, și o să se întoarcă în curând la hacienda. Spune-mi, rogu-te, cine a dat ordin ca senior Arbellez să fie închis în beci?

— Seniorita Josefa, după cât știu.

— Era și Cortejo la conac?

— Da.

— Bine. Au să-și ia pedeapsa, fii pe pace.

Unger scrâșni din dinți și ochii apașului fulgerară de mânie. Vai și amar de Cortejo și de ticăloasa aia de Josefa dacă le va cădea în mână!

Când fură lângă lacul crocodililor, Ucigătorul-de-bivoli scoase țipătul cu care își chema crocodilii. Din adânc ieșiră imediat la iveală capetele hidoase ale teribilelor târâtoare și alergară la mal căscând gura.

— Oh, sunt flămânzi, zise mixtecașul cu subînțeles. O să-și poată potoli în curând foamea... are Ucigătorul-de-bivoli grijă de crocodilii lui...

Înconjurară lacul și descălecară în pădure, lăsând caii în seama argatului. Ucigătorul-de-bivoli porni apoi mai departe, urmat de camarazii săi. În centrul piscului muntelui se afla o movilă în formă de piramidă, care ar fi putut fi luată drept o operă a naturii. În dreptul ei se opri indianul și zise solemn:

— Aici e vatra neamului nostru.

— A, un cuptor tăinuit? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Da. E umplut cu smoală, rășină, pucioasă și iarbă uscată. Cu toate că e aproape un veac de

când a fost făcut, cred că va putea fi aprins și flacăra lui își va răspândi lumina până departe. Să-l deschidem.

Zicând acestea, indianul dădu la o parte un bolovan acoperit cu pământ și mușchi. Pe urmă urcă până în vârful movilei, unde un copac, care părea frânt de trăsnet, își întindea crengile uscate și despuiate de frunze, ca niște brațe deznădăjduite. Indianul începu să-l clatine și să-l miște la dreapta și la stânga până ce se făcu în jurul lui o gaură cât să încapă un om.

— S-a întunecat, zise el. Să aprindem semnalul de luptă. Ucigătorul-de-bivoli a lipsit multă vreme dintre ai săi, dar frații mei albi vor vedea îndată că poruncile lui sunt ascultate.

Se lăsă în genunchi și puse câteva surcele rupte din trunchiul copacului, le aruncă în groapă, apoi le dădu foc. Coborî pe urmă de pe movilă și așteptă. Se auzi pârâind și trosnind, o flacără de vreo jumătate de metru izbucni pe locul de unde dăduse la o parte bolovanul.

— Prea puțin, zise Unger.

— Să aibă puțină răbdare fratele meu alb, fiii mixtecașilor se pricep să dea semnalul de război, răspunse liniștit indianul.

Avea dreptate, căci de-abia trecură câteva minute și văpaia se înălță din ce în ce mai sus și o flacără uriașă se ridică spre cer. Părea un stâlp imens de foc care lumina ca ziua vârful muntelui.

— Acum ne vor răspunde, zise mixtecașul mulțumit.

— Cum, sunt vetre de astea și în alte părți? întrebă cu mirare Unger.

— Da, oriunde locuiesc mixtecași. Sunt oameni

însărcinați să fie oricând gata să aprindă focul de război.

— Dar dacă vor fi murit sau se află pe undeva departe?

— Atunci au trecut slujba în seama altora. O să vadă fratele meu numaidecât.

Focul ardea de vreun sfert de ceas, când, la miazăzi, apăru o altă flacără, la o depărtare care nu se putea calcula din pricina întunericului. La apus se ivi alta, și în curând se puteau vedea mai multe astfel de focuri în diferite puncte îndepărtate. Ucigătorul-de-bivoli se îndreptă acum spre un bolovan care se afla în apropiere, și cu toate că era destul de greu, îl împinse la o parte și apăru o deschizătură în care se aflau niște bile cât cele de biliard. Luă trei din ele, le aruncă în foc și puse bolovanul la loc.

— Ce rost are ce-ai făcut acum? îl întrebă mirat doctorul.

— Să aștepte puțin fratele meu și are să vadă.

Nu isprăvi bine vorba și trei trâmbe mari de foc izbucniră în același timp, se ridicară până în slava cerului, apoi se stinseră brusc. Imediat semnalul fu repetat de celelalte cinci focuri.

— Asta ce-a fost? întrebă iar Sternau.

— Răspunsul că mixetcașii m-au priceput și cunosc locul de întâlnire.

— Bine, dar vor fi văzut și dușmanii focurile.

— Chiar dacă le-au văzut, nu știu ce înseamnă.

Ucigătorul-de-bivoli îndreptă la loc copacul trăsnit și acoperi groapa, ca să nu se cunoască nimic.

— Și acum unde mergem? întrebă doctorul.

— Acolo unde să ne putem ascunde până mâine seară.

— De ce să aşteptăm atât? Nu s-ar putea să-l salvăm peste zi pe Arbellez?

— Nu. Însă mâine seară conacul va fi în mâinile noastre.

Coborâră devale, unde-şi lăsaseră caii, încălecară, şi după vreo jumătate de ceas ajunseră într-o râpă a cărei intrare era acoperită aproape în întregime de tufe dese.

— Aici vom aştepta sosirea mixtecaşilor, zise indianul.

Îşi rânduiră orele de veghe, ca să fie mai siguri, apoi se întinseră în iarbă şi adormiră.

Trecu noaptea şi ziua următoare într-o linişte adâncă. Pe la orele şase începu să se însereze ; totuşi, Ucigătorul-de-bivoli aşteptă încă vreo două ceasuri până ce se-ntunecă bine, pe urmă încălecară şi porniră pe acelaşi drum pe unde veniseră în seara trecută.

Deodată auziră înaintea şi în urma lor tropote de cai.

— Cine să fie? întrebă cu glas scăzut Săgeata-trăsnetului.

— Să n-aibă fratele meu nici o grijă ; sunt mixtecaşii care aleargă la chemarea mea, răspunse indianul.

Când ajunseră în vârful muntelui, domnea o tăcere adâncă, dar în jurul lacului cu crocodili se vedeau, deşi nedesluşit, oameni şi cai, cap lângă cap. Indienii veniseră să vadă ce era cu semnalul focului. Trecură printre grupurile de mixtecaşi şi s-apropiară de lac. Căpetenia lor strigă fără să descalece.

— *Naha nitaketza!* — adică : Linişte, vreau să vorbesc.

Se auzi un zăngănit ușor de arme, apoi o voce întrebând :

— *Taio taha?* — Cine ești tu?

— *Naha-Mokași-tayiss* — Sunt Ucigătorul-de-bivoli.

Cuvântul trecu din gură-n gură. Se putea cunoaște din glasurile lor impresia pe care o făcuse acest nume printre indieni. Vocea de mai-nainte zise iar :

— Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecașilor a murit.

— Nu, trăiește. A fost prins de dușmani, dar acum s-a întors ca să se răzbune. Cine a fost acela care mi-a vorbit?

— Calul-care-nechează.

— E un mare șef, vrednic urmaș al Ucigătorului-de-bivoli și-l va fi înlocuit cu râvnă până acum. Să vină încoa cu o faclă aprinsă ca să mă vadă la față.

Se văzu o lumină aprinzându-se și câțiva indieni se apropiară de fostul lor șef. Cel care ținea facla în mână zise, după ce privi cu luare-aminte la Ucigătorul-de-bivoli:

— Așa e. Bucurați-vă fii ai mixtecașilor, marele nostru șef s-a întors. Scoateți cuțitele și tomahawkurile de la brâu și le fluturați în vânt ca să-l cinstiți după cum se cuvine, strigă indianul cu glas tunător.

— Ah! răsună din toate piepturile, apoi se făcu iar liniște.

Și iar zise Ucigătorul-de-bivoli :

— Să ne spună paznicii dacă suntem în siguranță aici.

— Nu se află nici un străin printre noi în afară

de cei opt inși veniți cu un mixtecaș, se auzi un glas îndepărtat.

— Eu sunt mixtecașul acela. Câți oameni ați adus?

— Peste unsprezece sute.

— Atunci frații mei s-asculte ce am să le spun, începu Ucigătorul-de-bivoli. Mâine vor afla unde am fost pe tot timpul cât am lipsit, acum însă e vorba de altceva. Juarez, zapotecul, s-a sculat să-i gonească pe francezi din țară. Noi trebuie să-l ajutăm și să luptăm alături de el. Deocamdată ne ducem la hacienda del Erina unde oamenii lui Cortejo — niște nemernici — au pus stăpânire pe conac și pe care trebuie să-i nimicim până la unul. Frații mei să se împartă în cete de câte zece inși și să mă urmeze. Când vom ajunge aproape de haciendă, de cinci ori câte zece de-ai noștri vor rămâne să păzească caii — să-i aleagă Calul-care-nechează, pe cine crede el. Ceilalți să înconjoare pe nesimțite conacul, și la cea dintâi împușcătură care se va auzi, să dea năvală peste dușman. Biruința e a noastră, fiindcă printre noi se află Stăpânitorul-stâncilor, Inimă-de-urs, căpetenia apașilor și Săgeata-trăsnetului, viteazul nostru prieten.

— Ah! se auzi iar din toate piepturile.

Mulțimea începu apoi să se pună în mișcare.

— Fratele meu Ucigătorul-de-bivoli nu vrea să fie îndurător? îl întrebă doctorul pe indian.

— Nu! răspunse cu asprime mixtecașul. Hotărâseră moartea prin foame a fratelui meu Arbellez; nemernicii trebuie să-și ia pedeapsa.

— Toți?

— Oamenii lui Cortejo sunt niște ticăloși; să moară până la cel din urmă.

Când fură aproape de conac toți descălecară, în afară de Sternau.

— De ce fratele meu nu descalecă și el? îl întrebă Ucigătorul-de-bivoli.

— Eu mă duc înainte la conac. S-ar putea ca, în momentul când vor vedea că nu mai e scăpare pentru ei, oamenii lui Cortejo să se răzbune omorându-l pe Arbellez, răspunse doctorul.

— Fratele meu are dreptate.

— Merg și eu cu el, zise cu hotărâre Săgeata-trăsnetului.

— Cu atât mai bine, vom fi doi. Va trebui însă s-așteptăm până ce conacul va fi împresurat de ai noștri; eu vreau mai întâi să văd ce se petrece înăuntru, și la cea dintâi împușcătură dați năvală.

Pe când cincizeci dintre indieni rămaseră de pază la cai, ceilalți înaintau în tăcere. Se așteptau să vadă foc de lagăr, dar mexicanii erau parte în curtea conacului, parte împrăștiați prin odăi, ceea ce dădu posibilitate mixtecașilor să se apropie pe nesimțite.

Sternau și tovarășul său porniră în trapul cailor, ca să aibă aerul că vin de departe. Se opriră la poartă și bătură.

— Cine e? se auzi un glas dinăuntru.

— Aici e hacienda del Erina? întrebă el.

— Da.

— Se află și oameni de-ai lui senior Cortejo printre voi?

— Destui.

— Suntem niște ștafete.

— Câți sunteți?

— Doi.

— Trimiși de cine?

— De Pantera Sudului.

— Bine. Puteți intra.

Poarta se deschise și îndrăzneții noștri prieteni își opriră caii în curte, apoi descălecară. Era întuneric beznă, de aceea fură duși într-o cameră unde ardea o lampă cu petrol. Încăperea era plină de indivizi cu chipurile posomorâte.

— Cine sunt tinerii ăștia? întrebă unul din ei, care părea să fie șeful bandei.

— Tineri? zise Sternau jignit. Noi suntem oameni în toată firea și venim din partea Panterei Sudului ca să vorbim numaidecât cu senior Cortejo, ai înțeles?

Mexicanul păru intimidat de statura impunătoare a doctorului.

— Mai întâi să vă legitimați, îndrăzni el totuși să spună.

— Zău? Dar cine ești dumneata?

— Eu? Nimeni nu pătrunde la el până ce nu-l anunț eu.

— Bine, du-te de mă anunță, restul nu te privește.

Mexicanul își recăpătă îndrăzneala. Râse batjocoritor și zise:

— O să-ți dovedesc îndată că mă privește, și încă foarte mult. Suntem pe picior de război și până ce nu vă legitimați, vă consider prizonierii mei.

— Ești nebun, omule? Te duci, ori nu, să mă anunți? tună Sternau înfuriat. Cu cine crezi tu că ai de-a face?

— Aha, acu' mă tutuiești... bagă de seamă să nu pun să vă bată ca pe niște...

— Cum îndrăznești, netrebnicule? răcni docto-

rul curmându-i vorba și-l izbi cu pumnul atât de grozav în creștet, încât mexicanul căzu grămadă la pământ.

Ceilalți nu cutezau să se miște.

Sternau privi în juru-i cu ochii scăpărând de mânie și zise cu glas amenințător:

— Așa va păți oricine va îndrăzni să mă insulte. Și-acum, unde e Cortejo?

— Să știți că ăsta e chiar Pantera, murmurară câțiva din fundul camerei.

Părerea aceasta spori autoritatea germanului și unul din mexicani răspunse cu glas șovăitor:

— Senior Cortejo a plecat mai de mult și nu știm unde se află.

— Seniorita însă e aici, nu-i așa?

— Da, o găsești în camera de deasupra noastră.

— Bine, nu-i nevoie să mă anunți.

Nici unul din mexicani nu cuteză să se ia după el când ieși, urmat de tovarășul său.

Josefa stătea întinsă în hamac și suferea dureri cumplite. Starea ei se înrăutățise în urma tratamentului întrebuințat de fostul felcer mexican, dar gândul că în curând tatăl ei se va întoarce biruitor și încărcat de prăzi o făcea să îndure cu răbdare durerile.

Din coridor se auziră pași de bărbat. Nu cumva era el? Se ridică într-o rână. Doi oameni necunoscuți trecură pragul fără să salute ori să bată în ușă. Cine să fie? Oare nu mai văzuse ea cândva trupul acela de atlet? Din pricina bărbii nu-l recunoscu numaidecât pe Sternau.

— Cine sunteți și ce vreți? întrebă ea răstit.

— Ce, nu mă recunoști, seniorita? zise doctorul privind-o țintă în ochi.

Josefa se făcu pământie la față.

— Ești... ah, Dumnezeule... ești... Sternau.

— Da, eu sunt, răspunse el zâmbind. Și dumnealui e senior Unger, soțul Emmei Arbellez.

Josefa își veni repede în fire.

— La ce-ați venit și cum ați îndrăznit... începu ea.

— Să-ți dăm îndărăt hârtia asta, răspunse Sternau și scoase din buzunar scrisoarea trimisă de ea lui Cortejo.

Dintr-o aruncătură de ochi Josefa o recunoscu.

— De unde o ai? bâigui ea.

— Am luat-o de la cadavrul omului trimis de dumneata.

— Cadavrul?...

— Da. Nemernicul a căzut împreună cu tovarășii săi în mâinile noastre și n-a mai rămas nici unul în viață.

Josefa, femeia care pusese la cale atâtea crime îngrozitoare, tremura acum în fața omului pe care-l avea înaintea ei.

— I-ați... ucis... pe toți? bolborosi ea.

— Nu e nici o pagubă, seniorita, erau niște ticăloși. De altminteri scrisoarea tot n-ajungea în mâna tatălui dumitale fiindcă nu știu dacă o mai fi trăind. La un atac pe care l-a încercat asupra lordului Dryden am ucis toți oamenii lui și ce s-o fi făcut cu el nu se știe.

— Doamne... Doamne! se tânguia ea.

— Nu-l mai chema degeaba pe Dumnezeu în ajutor, seniorita. Ești un diavol și n-o să-ți ajute, fii pe pace.

Cuvintele acestea îi dădură oarecare energie.

— Nu uita că te afli în cartierul general al tatălui meu, senior! începu ea cu glas amenințător.

— Ce, vrei să mă sperii? râse Sternau.

— Un singur cuvânt de-al meu și sunteți prizonierii mei.

— Te înșeli amarnic. Află că Juarez vine încoace. Farsa voastră a luat sfârșit. Crezi că aș fi venit eu la dumneata dacă nu știam că mă aflu în siguranță? Conacul e înconjurat de peste o mie de mixtecași. Acum ești dumneata în puterea mea.

— Nu încă! strigă ea.

În fața primejdiei femeia aceasta își recăpătă toată energia de mai-nainte. Cu toate durerile pe care le îndura, sări din hamac, puse mâna pe un pistol care se afla pe masă și trase. Lovitura dădu greș, căci doctorul sări repede la o parte. În clipa următoare ea zăcea cu mâinile legate zdravăn de Unger.

Deodată izbucni un răcnet îngrozitor din sute de piepturi. Indienii auziseră împușcătura și crezură că e semnalul dat de Sternau.

— Vin! îi zise el lui Unger alergând la ușă. Ține-o bine pe femeia asta, și la nevoie încuie-te cu ea în cameră. Eu trebuie să mă duc să văd ce e cu Arbellez.

Casa părea acum un furnicar. Mexicanii se înghesuiau la uși. Erau atât de îngroziți, încât nici nu încercau să se apere măcar. Doctorul se amestecă printre ei și coborî scara care ducea la beci. Un om stătea de pază la ușă.

— Cine se află înăuntru? se răsti Sternau la el.

— Arbellez și...

— Cheia unde e?

— Păi de obicei e la seniorita...

— De obicei? Acum însă e la tine; dă-o-ncoa! Omul îl privi uluit.

— Cine ești dumneata? Și gălăgia asta ce-o mai fi? bolborosi el.

— Sunt cineva de care trebuie să asculți și gălăgia nu te privește... răspunse doctorul cu asprime. Cheia, îți spun!

— Stai că nu merge p-așa! Vreau să știu cine ești... nu te cunosc...

— Lasă c-o să mă cunoști numaidecât.

Și zicând acestea, Sternau îi dădu un pumn sub bărbie și-l culcă la pământ. Îl scotoci apoi în buzunare și găsi cheia. Într-o clipă ușa fu dată de perete. La lumina lămpii pe care o luă din gangul beciului, doctorul văzu o priveliște care-l zgudui până în adâncul sufletului. Pe pământul umed stăteau înghesuite unul într-altul trei trupuri omenești, deși nu era loc decât pentru două. Într-un colț, un muc de lumânare și un codru de pâine uscată.

— Senior Arbellez e încă aici? întrebă cu glas tremurat Sternau.

— Da, răspunse argatul ridicându-se anevoie de jos ca să vadă cine-l întreabă.

— Care din voi e? urmă Sternau ridicând lampa.

În clipa aceea lumina i se răsfrânse pe față și argatul scoase un țipăt:

— O, Doamne! Senior Sternau... suntem salvați!

— Da, bunul meu Anselmo, sunteți salvați. Ce e cu senior Arbellez?

— Trăiește, dar de-abia poate vorbi din cauza slăbiciunii.

— Vinovații își vor primi pedeapsa, fii pe pace. Poate senior Arbellez să umble?

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva.

— Atunci o să mai zăbovim câteva minute. Las ușa deschisă ca să vă intre puțin aer. Eu trebuie să mă reped până sus, dar mă întorc repede să vă scot de-aici.

— Sfântă Fecioară! Te-ai îndurat în sfârșit de noi... murmură bătrâna Hermoyes. Ești dumneata cu adevărat senior Sternau și suntem liberi... liberi?

— Auziți împușcăturile?

— Da, răspunse argatul. Nu cumva a sosit președintele cu oamenii săi?

— Nu, nu e el. Ucigătorul-de-bivoli și-a adunat mixtecașii; până să vină Juarez ar fi trebuit să treacă prea mult timp.

Sternau lăsă lumina lămpii să cadă pe chipul bătrânului. Era galben ca un mort, dar un zâmbet de fericire îi flutura pe buze.

— Dragul meu senior Arbellez, mă mai cunoști? îl întrebă el cu milă.

Bătrânul deschise încet ochii și dădu ușor din cap.

— Ți-a spus Anselmo că am fost salvați cu toții și că fiica dumitale trăiește?

Arbellez dădu iar din cap.

— Să n-ai nici o grijă, e cu Juarez și o s-o vezi în curând. Eu mă duc acum să văd ce se petrece sus, dar mă întorc repede.

Sternau puse lampa jos și urcă scara. Întîlni câțiva indieni și le porunci să se ducă să stea de pază la bătrâni, ca să nu li se întâmple ceva. Coridorul era plin de cadavre de-ale mexicanilor,

îngrămădite unele peste altele. Podeaua era o baltă de sânge. Din camerele de sus se auzeau și acum răcnete de groază, pe când în curte și în fața casei lupta nu se sfârșise încă. Într-un colț din fundul curții se îngrămădiseră vreo zece, cincisprezece mexicani care încercau să țină piept indienilor. Totuși, înțelegeau că sunt pierduți.

Ucigătorul-de-bivoli stătea rezemat de gard și trăgea fără milă în ei.

— Să le dăruim viața, se rugă doctorul, destul sânge s-a vărsat până acum. Să fim îndurători...

— Senior Arbellez trăiește? întrebă cu răceală căpetenia mixtecașilor.

— Da, e jos în beci, o să-l scoatem acum afară.

— E-adevărat că au vrut să-l lase să moară de foame? Te rog să nu-mi vorbești de îndurare. Arbellez mi-e prieten și e ca un frate pentru mine; trebuie să-l răzbun.

Cu aceste cuvinte Ucigătorul-de-bivoli ochi și culcă iar un mexican la pământ. Deodată atenția germanului fu atrasă de o scenă care se desfășura în imediata lui apropiere. Un mexican rănit se apăra cu toată puterea deznădejdei de un indian care vroia să-i vâre pumnalul în piept.

— Iertare! Iertare! se ruga nenorocitul.

— Nici o iertare... Trebuie să mori! zise indianul ridicând pumnalul.

— Eu nu vă sunt dușman... le-am dat mâncare într-ascuns prizonierilor ca să nu moară de foame... bolborosea mexicanul.

Dar mixtecașul nu luă în seamă cuvintele lui și vru să repeadă pumnalul. În clipa aceea însă Sternau îl apucă de braț.

— Stai! strigă el. Să auzim mai întâi ce spune omul acesta.

Mixtecașul, înfierbântat de luptă, întoarse capul și zise dârz:

— Ce te amesteci tu? Eu l-am învins pe mexican, fac ce vreau cu el.

— Dacă a făcut într-adevăr ce spune, e vrednic de iertare.

— Nu-mi pasă! Trebuie să moară.

Doctorul scoase atunci revolverul de la brâu și-l îndreptă spre indian cu aceste cuvinte:

— Bine, înjunghie-l dacă îndrăznești...

— Cum, mă amenințI... pe mine, aliatul tău?

— Da, dacă-l omori, te omor și eu pe tine.

— Bine, o să vorbesc eu cu Ucigătorul-de-bivoli, să vedem ce zice.

— N-ai decât, dar nu încerca să te împotrivești voinței mele, că n-are să fie bine de tine.

Indianul îi dădu drumul mexicanului și se duse să se plângă șefului său. Sternau nu se sinchisi de asta și se aplecă asupra omului care zăcea plin de sânge la picioarele lui.

— Zici că ai dat de mâncare unor prizonieri? îl întrebă el.

— Da, senior. Îți mulțumesc că m-ai scăpat din ghearele indianului; dacă nu erai dumneata, mă omora fără milă.

— Despre ce prizonieri vorbeai?

— Aceia trei care zac jos în beci. Le lăsam în fiecare seară jos, prin ferestruică apă, pâine și o lumânare. Unul din camarazii mei, care a plecat cu Cortejo, mi-a lăsat în grijă sarcina asta. Nădăjduiesc că o să iei în seamă fapta mea bună, senior.

Doctorul înțelese că era vorba de mexicanul acela

pe care-l mustra cugetul și care a murit cu gândul la nevinovații închiși de Josefa.

— Bine, îți dăruiesc viața, zise el. Ia să vedem acum, cum stai cu rănile.

După ce-l examină, văzu că nu erau primejdioase.

— Rănile sunt ușoare, dar ai pierdut mult sânge, de aceea ești atât de slăbit. O să te pansez și o să pun să te ia de aici, îl liniști el apoi pe mexican.

După ce-l pansă la repezeală, lăsă pe doi mexicani lângă el și se duse să vadă ce e cu prizonierii. În vremea asta lupta se sfârșise. Curtea era plină cu cadavre. Doar din când în când, ecoul unei împușcături, care venea de afară, dovedea că mixtecașii îi urmăreau pe mexicanii care încercau să scape cu fuga. Inimă-de-urs ieși înaintea lui Sternau în capul coridorului și îi zise în felul lui scurt de a vorbi:

— Biruința e a noastră.

— Din dușmani a scăpat cineva? îl întrebă doctorul.

— Vreo câțiva numai.

— Să-i lăsăm în pace. S-a vărsat și-așa destul sânge omenesc.

— Senior Arbellez trăiește?

— Da. Să mergem la el.

Ucigătorul-de-bivoli se apropie și el de ei. Nu pomeni nimic de plângerea mixtecașului. Coborâră toți trei în beciul unde se aflau încă prizonierii.

Ucigătorul-de-bivoli se aplecă peste Arbellez și-l întrebă mișcat:

— Mă recunoști, senior?

Bătrânul dădu din cap că da.

— Ai dureri mari?

Un oftat adânc fu răspunsul. Nenorocitul trebuie să fi suferit cumplit.

— Mulți din vitejii noștri mixtecași au fost răniți în luptă, dar senior Arbellez va fi cel dintâi căruia îi vom da ajutorul nostru medical, zise doctorul. Să-l ridicăm cu băgare de seamă și să-l ducem sus în camera lui.

— Lăsați-mă pe mine să-l îngrijesc, se rugă Maria Hermoyes; n-o să mă mișc de lângă el până ce nu-l voi vedea iar pe picioare.

— Eu voi răzbuna pe fratele meu Arbellez, nimeni nu mă poate opri de la hotărârea mea. Unde e acela care a îndrăznit să se atingă de el?

— Legată și pusă sub bună pază într-una din camere, zise Unger, care tocmai intra pe ușă. O vom judeca mâine. Acum vreau să văd și eu pe socrul meu, adăugă el aplecându-se spre bătrân și sărutându-l pe amândoi obrajii. Ce dor mi-a fost de clipa aceasta... murmură Săgeata-trăsnetului înduioșat. Dorința mi-a fost în sfârșit împlinită, acum a sosit și ceasul răzbunării.

Bătrânul Arbellez îl privea cu ochii scăldați în lacrimi. Făcu o sforțare, îl cuprinse cu brațele de gât și răspunse în șoaptă:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiul meu.

Nu avea putere să spună mai mult, dar pe chipul lui supt se vedea bucuria că-și regăsise copiii.

Acum se apropie și don Fernando de el și-i puse mâna pe frunte.

— Dar pe mine mă cunoști, Pedro Arbellez? îl întrebă el cu glasul tremurând de emoție.

Bătrânul îl privi o clipă, apoi o rază de bucurie luci în ochii lui stinși.

— Contele Fernando... stăpânul meu bun și milostiv... Mulțumescu-ți Ție, Doamne, că am trăit să-l mai văd odată... murmură el istovit de atâtea emoții și închise ochii.

Inimă-de-urs îi cuprinse mâna și zise cu glas adânc:

— Fratele nostru bolnav se va însănătoși iar și va fi fericit ca mai-nainte, dar aceia care l-au făcut să sufere atât își vor primi pedeapsa pentru nelegiuirile lor. Mâine, când se va ivi soarele pe cer, vor fi judecați și osândiți după faptele lor.

Pe când Cortejo stătea dus pe gânduri în singurătatea lui, auzi aceste cuvinte spuse în limba franceză:

— Tot nebun, Murgule? Lasă-l în pace pe Roibul.

A, un francez? Primejdios lucru! Speranțele lui Cortejo se năruiră iar. După câtva timp auzi iar:

— Hai, intră în apă... dincolo e coliba noastră și nutreț din belșug.

Coliba? Așadar străinul locuia peste râu, în Texas. Nu era deci un dușman, nici francez și nici mexican. Vru să facă o încercare.

— Ei, senior! strigă el.

Nu-i răspunse nimeni; s-auzi numai un plescăit de apă.

— Ei, senior! strigă el de astădată ceva mai tare.

— Cine strigă? întrebă acum cineva cu mirare.

— Un nenorocit care cere ajutor.

— Așa? Atunci nu încape zăbavă. Unde ești, senior?

— Aici!

— „Aici" nu-i destul. Spune-mi un semn după care să te găsesc.

— Nu pot, fiindcă sunt orb.

— Ei drăcia dracului! Ce cauți atunci în pustietatea asta? Bine, vin. Ia mai strigă o dată ca să mă pot îndrepta după glas.

— Aici! Aici!

— Aha, acuma știu! Ei, Roibule, hai iar la mal, o să ne întoarcem pe urmă.

Cortejo auzi tropot de copite apropiindu-se, pe urmă pe cineva lângă el.

— Sfinte Dumnezeule, în ce hal ești, senior! Cine ești dumneata, omule?

— O să-ți spun mai târziu, deocamdată eu aș vrea să știu cine ești dumneata.

— Un vânător de pe malul celălalt.

— Din Texas?

— Da.

— Yankeu?

— De obârșie franceză.

— De unde vii?

— Din Monclava.

— Așa? Și din ce partid ești?

— Din nici unul. Ce-mi pasă mie de politică?

— Cum te cheamă?

— Grandeprise.

— Ciudat nume...

— Nu atât de ciudat pe cât e de rar.

— Cu toate acestea l-am mai auzit. Ai rude?

— I-ascultă, senior, se zbârli străinul înciudat, dumneata nu mai știi altceva decât să întrebi? Socot că ar fi mai bine să vedem ce e cu ochii dumitale, decât să ne pierdem vremea cu astfel de fleacuri.

— Bine zici, senior Grandeprise, uită-te ce e cu mine.

Omul se aplecă și zise după ce-l examină:

— Dar cine ți-a făcut, senior, pentru Dumnezeu, rana asta groaznică?

— Au încercat, din motive politice, să mă lase fără vedere. Ai auzit dumneata vreodată de numele lui Cortejo?

— Da. Vrei să spui individul care a împărțit la toată lumea fotografia fie-si, crezând că-și câștigă astfel partizani care să-i susțină candidatura la președinție?

— Întocmai. Ce părere ai dumneata despre el?

— Că e un mare dobitoc. S-a făcut numai de râs.

— Lui Cortejo îi trecu un junghi prin inimă. Așadar, toate sacrificiile pe care le făcuse nu folosiseră decât să ajungă de batjocura lumii.

— Știi dumneata unde se află acum? întrebă el mai departe.

— Nu știu, și nici nu mă interesează. Dacă nu mă-ntâlneam din întâmplare cu Juarez habar n-aveam pe unde își poartă pașii.

— A, te-ai întâlnit cu Juarez... Când?

— Acu' de curând, în pădure.

Era o veste rea pentru Cortejo.

— Nu se poate! Ce să caute Juarez aici? rosti el necăjit.

— Ba se poate, și se prea poate, fiindcă am și vorbit cu el.

— Eu îl știam la Paso del Norte.

— Cine ți-a spus?

— Un englez care se ducea acolo să-l caute.

— Un englez... hm... și pe ăsta unde l-ai întâlnit?

— Aici, pe mal.

— Când?

— Ieri.

— Nu cumva o fi... Ia descrie-mi-l, te rog.

— Un individ înalt și slab cu un nas grozav, îmbrăcat în haine cenușii, cu umbrelă, joben și ochelari.

— A, ăsta e englezul dumitale? râse vânătorul. Te înșeli, senior. Era Plisc-de-uliu, un vânător și cercetaș renumit, dar în nici un caz englez.

— Plisc-de-uliu? Parcă am mai auzit eu de el...

— Tot ce se poate, e foarte cunoscut prin ținuturile astea. Dar ia să vedem acum de ochii dumitale, de vorbit avem vreme și pe urmă. Ai vreo batistă, ceva cu ce să te leg?

— Am avut, dar am pierdut-o.

— Bine, o să ți-o dau pe-a mea. După cât văd, ochiul drept e pierdut cu desăvârșire; cel stâng ar mai putea fi salvat.

Grandeprise se duse apoi la râu, muie batista în apă, îl legă pe Cortejo la ochi și zise:

— Așa. Deocamdată ajunge. Acum să caut o buruiană indiană pe care o cunosc, și în câtva timp o să te tămăduiești la mine acasă.

— Nu se poate, senior, trebuie neapărat să mă întorc la ai mei.

— Unde sunt?

— Cunoști dumneata hacienda del Erina?

— A bătrânului Arbellez? Da, am rămas de câteva ori acolo.

— Acolo se află pentru moment ai mei.

— Te pomenești că oi fi rudă cu Arbellez?

— Da, bătrânul mi-e chiar rudă de-aproape, zise Cortejo, neîndrăznind să spună adevărul. Ai fost dumneata vreodată la fortul Gua delupe? urmă el.

— Cum să nu!

— Atunci nu se poate să nu-l cunoști pe Pirnero, hangiul.

— Care vorbește numai de gineri? O, îl cunosc foarte bine.

— Mi-e și el rudă ca și Arbellez. Pe mine tot Pirnero mă cheamă. Chiar de-acolo veneam acum și mă-ndreptam spre Camargo, ca să mă întorc la del Erina. Nu departe de aici am fost prins de-o ceată de apași care m-au adus în halul în care mă vezi.

— Auzi dumneata! Câinii! Mă mir că nu te-au ucis.

— Asta n-ar fi fost nimic, îmi hotărâseră o moarte groaznică, să mă lase să mor încetul cu încetul ori să mă duc la fund, în râu. De aceea, după ce m-au orbit, m-au așezat pe o plută și mi-au dat drumul pe apă. Dacă nu împingeau valurile pluta la mal și nu te trimitea Dumnezeu în ajutorul meu, eram pierdut.

— Dumnezeu ajută pe cei drepți, senior, am avut deseori prilejul să mă încredințez de adevărul ăsta. El mi-a îndreptat pașii încoace, semn că nu trebuie să te părăsesc. De altminteri, nu prea înțeleg eu ce căutau apașii pe aici. M-am întâlnit și eu cu o ceată de-alde ăștia, printre care se aflau Juarez și Plisc-de-uliu, acela despre care vorbeai dumneata adineauri.

— Tare mă mir de Juarez că îndrăznește să s-arate prin părțile acestea care mișună de francezi.

— Păi vezi că te-nșeli, senior. Dumneata nu știi pesemne că Chihuahua și Monclava sunt acum în stăpânirea lui Juarez.

— Zău? Habar n-aveam.

La așa ceva nu se aștepta Cortejo. Grija pentru siguranța lui crescu. Dacă aceste două provincii se aflau într-adevăr în mâinile lui Juarez, îi era cu neputință să mai rămână la del Erina.

— Știi bine ce spui? îl întrebă el îngrijorat pe vânător.

— Cum să nu știu, dacă l-am văzut cu ochii mei pe Juarez? Chiar acum vin de la Monclava, și am aflat că trupele lui se ridică la vreo câteva mii de oameni.

— Prost lucru! mormăi Cortejo necăjit.

— De ce? Ai vreun motiv să te temi de Juarez?

— Da. Înainte de a mă duce la Guadalupe am fost la Paso del Norte și, dintr-o ceată pe care am avut-o cu el, mi l-am făcut dușman.

— Pe cât îl cunosc eu, nu e nici răzbunător și nici om rău.

— Vezi că aici nu e vorba de lucruri personale, ci de un diferend politic.

— Hm... atunci ești din alt partid, pesemne.

— Da.

— Dacă-i așa, trebuie să te ferești. Cel mai nimerit lucru ar fi să-ți cauți un refugiu ocupat de francezi.

— Și ăștia îmi sunt dușmani.

— Asta e și mai rău. Dar știi ce? Fiindcă mi-e milă de dumneata, o să caut să te-ajut, pe cât îmi va sta în putință.

— Ah, de m-ai putea duce la del Erina!

— Hm..., greu lucru. Dumneata ești rănit și ești și orb, și — pe cât îmi spuseși —, trebuie să te mai și ferești să nu te vadă careva.

— O să te răsplătesc împărătește.

— Ești bogat?

— Da.

— Știu și eu ce să spun?... Eu nu sunt omul care să-l întreb pe om la nevoie dacă îmi dă sau nu ceva, dar vezi că drumul până la del Erina e primejdios, și-apoi, când e vorba de câștig, nu zice nimeni nu.

— Uite, dacă mă duci repede la del Erina, îți dau o mie de dolari.

— O mie de dolari! Atunci trebuie să fii într-adevăr foarte bogat... Bine, în cazul ăsta, ne-am înțeles.

— În cât timp crezi că putem ajunge acolo?

— Nu se poate spune dinainte, depinde de piedicile pe care le vom întâlni în cale.

— Ai dreptate. Caii îți sunt buni?

— Buni ar fi ei, dar acum sunt cam osteniți. Asta n-ar fi însă nimic, îi schimbăm în drum. Dacă vrem să fim oameni cinstiți, îi plătim, nu-i luăm cu japca. Atâta am și eu — cât să cumpăr doi cai.

— Bani nu-mi lipsesc nici mie. Apașii au uitat să mi-i ia. Cred chiar că am atât cât ți-am făgăduit. Acu' ce-ai de gând, vrei să treci pe malul celălalt? Ai vreo treabă acasă la dumneata?

— Nu.

— Cu atât mai bine, fiindcă mă tem ca apașii mă nu mă caute, și dacă mă găsesc mă omoară cu siguranță.

— Și pe mine, când mă vor vedea cu dumneata. Așadar vrei să plecăm chiar acum?

— Da.

— Toate bune, numai nu știu cum o să poți suporta drumul ăsta lung, în starea în care te găsești.

— Trebuie, ce să fac!

— Atunci să nu mai pierdem timpul degeaba. Dacă într-adevăr apașii te caută, vor da repede de urmele noastre și se vor lua după noi. De aceea zic să călărim toată noaptea, fără întrerupere, ca să ne îndepărtăm bine de ei, și mâine dimineață să facem rost de alți cai.

Încălecară și porniră numaidecât.

Pentru Cortejo călăritul era un adevărat chin. Fiecare pas al calului îi producea dureri îngrozitoare, dar se stăpânea să nu țipe; știa că graba era singura lui salvare. Când ieșiră la câmp și vânătorul văzu fața schimonosită de durere a spaniolului, zise îngrijorat:

— Trebuie că suferi îngrozitor, senior Pirnero, ce-ar fi să ne odihnim nițel?

— Nu, nu, să mergem mai departe, răspunse el cu frică.

— Bine, dacă așa vrei... Până acum am mers în trap; acum, când avem savana întinsă înaintea noastră, o vom lua la galop și nu vei mai simți atât de tare durerile.

Grandeprise avea dreptate, în galopul calului îi era mai lesne, deși ochii îl ardeau cumplit și avea fierbințeli ca de friguri. De-abia spre seară vânătorul dădu de buruiana aceea indiană care alină durerile și-i puse pe răni câteva fire mestecate în gură. Cortejo se simți acum mai bine și zori la drum.

Merseră toată noaptea fără întrerupere. De dimineață însă caii erau atât de osteniți, încât trebuiră să se oprească. Poposiră într-un tufiș. În zare se vedea un șir de clădiri.

— Ce-i asta? întrebă îngrijorat Cortejo.

— Conacul unei haciende, răspunse vânătorul. Mă reped până acolo să cer doi cai odihniți. În vremea asta dumneata odihnește-te puțin.

— Și... o să te mai întorci? zise spaniolul cu teamă.

— Nu cumva mă iei drept un ticălos, senior? Ți-am dat cuvântul meu de cinste că o să te scap, și eu sunt deprins să mă țin de cuvânt, răspunse supărat vânătorul.

— Bine, du-te. Caii o să-i iei singur de pe câmp?

— Aș putea s-o fac, dar e mai cinstit să mă înțeleg cu arendașul. O să-i las pe-ai noștri în schimb și, dacă n-o să vrea altfel, îi mai dau și ceva bani pe deasupra. Șeile și hamurile le las aici, ca să vezi că n-am de gând să te părăsesc.

Cortejo se simțea pentru moment mai în siguranță. Și-apoi, vedea că Grandeprise era omul pe care se putea bizui. Vânătorul acesta părea să fie, sub chipul lui aspru, un om cu desăvârșire cinstit. După ce rămase singur în liniștea aceea care-l înconjura, pe Cortejo îl fură somnul. Trebuie să fi dormit o bună bucată de vreme, când îl trezi tropot de cai și-l simți pe vânător lângă el.

— Am dormit mult? îl întrebă el.

— Cred și eu! E aproape de amiază, râse Grandeprise.

— Ei drace! Atunci să plecăm numaidecât.

— Nu te grăbi așa. Apașii trebuie să fie cu mult în urma noastră, și-apoi avem niște cai — zmei, nu altceva. Din nenorocire, trebuie să facem un mare ocol, fiindcă au sosit din Statele

Unite peste o mie de voluntari la Reynosa, care au umplut toate conacurile până la Monterey.

— Ce rost au voluntarii ăştia?

— Cum ce rost au? Sunt veniţi în ajutorul lui Juarez. Aşadar, ca să nu dăm nas în nas cu ei, trebuie să coborâm la Rio Tigre şi s-o luăm în jurul lui Monterey, ca să ajungem la del Erina pe la miazăzi, în loc s-ajungem pe la răsărit.

— Prost lucru... Trebuie într-adevăr să ne ferim de ei?

— Desigur, senior. Eşti cunoscut personal prin ţinutul acesta?

— Da.

— E probabil ca printre cei trimişi de Juarez să iasă înaintea voluntarilor să fie şi cineva care te cunoaşte. Şi-apoi, voluntarii aceştia sunt în mare parte vânători iscusiţi, care ştiu să observe mai bine decât mexicanii voştri. De aceea, cred că e mai bine pentru siguranţa dumitale să facem ocolul despre care-ţi vorbeam.

— Cam cât am zăbovi?

— Cel puţin două zile.

— E mult, mult prea mult. Să pornim imediat.

— Stai niţel. Am adus ceva de-ale gurii, să îmbucăm mai întâi niţel, pe urmă te leg la rană cu buruieni şi... la drum! Când e vorba de pierdut două zile, o jumătate de ceas mai mult sau mai puţin n-are-a face.

Deşi durerile nu-l slăbeau de fel pe Cortejo, mâncă totuşi cu poftă câteva *tortillas**, ceea ce îi mai dădu puteri şi-l făcu mai vorbăreţ.

---

* Un fel de turte făcute din mălai.

— Nu te superi că te-am întrebat ieri despre familia dumitale, îi zise el vânătorului pe când mâncau.

— De ce să mă supăr? În pustietățile astea are oricine dreptul să știe cu cine are de-a face, numai că mi se părea mai grabnic să-ți leg rana decât să stau de vorbă, răspunse zâmbind vânătorul.

— Atunci îngăduie-mi să-ți pun câteva întrebări. Ziceam că numele dumitale mi se pare cunoscut. Ceva rude mai ai?

— Nu.

— Dacă-i așa, de prisos să te mai întreb altceva. Am cunoscut și eu un marinar pe care-l chema...

— Marinar? întrebă repede vânătorul. Mai trăiește?

— Da.

— Atunci nu e cine cred eu. Trebuie să știi că am avut și eu un neam marinar.

— Pe care-l chema ca pe dumneata?

— Nu. Și-a pus însă numele ăsta ca să mă facă de ocară. Era pirat — bandit al mărilor.

— Cum, ce-ai spus... pirat?

— Da, pirat, negustor de sclavi, tot ce vrei...

— Slujea pe un vapor sau era el însuși căpitanul?

— El era stăpânul, căpitanul vasului „Lion".

— A, atunci e același pe care l-am cunoscut eu.

— Așa? Nu cumva vei fi având și dumneata vreo răfuială cu el?

Din întrebarea vânătorului se vedea deslușit că între acești doi oameni trebuie să fi dăinuit o ură de moarte, de aceea Cortejo răspunse fără să se codească o clipă:

— Da, dar n-am reușit încă până astăzi.

— Acum ar fi prea târziu, fiindcă ticălosul trebuie să fi murit de mult. L-am căutat zi și noapte, cu ură și dor de răzbunare în suflet; ani de zile i-am fost pe urme, dar cum ajungeam undeva unde credeam că dau de el, aflam că plecase cu puțin înainte, până ce într-o bună zi am auzit că vaporul s-a scufundat, și căpitanul împreună cu el.

Glasul vânătorului era cu desăvârșire schimbat, cuvintele îi ieșeau mai mult ca un șuierat printre buze.

— Și l-ai urât într-adevăr atât?

— Cât nu e limbă omenească s-o spună.

— Dar zici că ți-era rudă.

— Frate, frate mi-era, adică frate vitreg.

Curiozitatea lui Cortejo creștea din ce în ce.

— Atunci trebuie să fi avut un motiv foarte puternic, zise el.

Vânătorul tăcu un moment, apoi urmă:

— Era un diavol, nu om. Din ziua când tata s-a însurat cu mama lui n-am mai avut o clipă de bucurie.

— Mama lui era văduvă?

— Da, tata de asemenea. Era plantator. Mama mea a murit când m-a născut pe mine. Eram de douăzeci de ani și mă logodisem cu o fată, frumoasă și bună ca un înger. Nu știu ce i-a venit tatii să se însoare iar. Cunoscu în New Orleans pe văduva unui spaniol și o luă de nevastă.

— Neplăcut lucru...

— Ce-mi păsa mie de asta! Tata era stăpân pe el, putea să facă orice-i plăcea. Dar spaniola

avea un fecior, un băiat de nouăsprezece ani pe care l-a adus cu ea în casă. Ce să-ți mai spun! Ticălosul mi-a luat logodnica și l-a împușcat pe bietul tata, lăsând să cadă vina pe mine. Am fost condamnat, dar un prieten m-a ajutat să fug din închisoare. Nemernicul își ajunsese scopul. Era acum proprietarul plantației care mi se cuvenea mie de drept. Dar bucuria i-a fost de scurtă durată. După ce a tocat toată averea s-a apucat iar de meseria de marinar pe care o avusese înainte.

— Și dumneata n-ai căutat să te răzbuni?

— N-aveam cum. Nu puteam să mă întorc acasă, fiindcă aș fi fost prins numaidecât. A trebuit să treacă ani de zile, să-mi crească barba mare și să mă schimb într-atât, încât să nu fiu recunoscut. Când am putut în sfârșit s-o fac, ticălosul plecase de mult. Eram sărac, n-aveam bani să-mi fac un vas al meu cu care să-l urmăresc pe mare. M-am dus atunci la minele de aur și am reușit să mă îmbogățesc repede, așa că după patru ani am pornit în urmărirea ticălosului. Degeaba. Când ajungeam undeva, aflam că plecase fără să pot pune mâna pe el. În cele din urmă mi s-au isprăvit banii și m-am pomenit iar sărac, fără să-mi pot împlini dorul de răzbunare. Mai mult încă; am aflat acum că din ziua aceea ticălosul a pierit odată cu vasul lui.

— Pentru ce-și zicea Grandeprise?

— Fiindcă așa mă chema pe mine. Vroia ca toată lumea să creadă că eu, ucigașul tatălui meu, eram un bandit și un pirat, groaza mărilor și a tuturor oamenilor cinstiți.

— Auzi! Știi că omul acesta e foarte deștept?

— Deștept zici dumneata? Un ticălos, asta e!

— Care era adevăratul lui nume?

— Henrico Landola.

— Și nu ți-a trecut niciodată prin gând că trăiește și-acum sub numele lui adevărat? Uite, eu pot să-ți spun hotărât că n-a murit.

— Doamne! E-adevărat? Îl cunoști dumneata?

— Ba am și făcut o mulțime de afaceri cu el și sper să-l revăd în curând pe prea stimatul domn Henrico Landola.

Vânătorul îl privea cu ochii holbați.

— Sperî să-l revezi în curând? repetă el în neștire. Atunci... nu îi ești prieten, ci dușman...

— I-am fost cândva prieten, dar acum îl urăsc ca și dumneata. M-a înșelat, m-a tras pe sfoară cu o nerușinare de neînchipuit.

— Și vrei să te răzbuni?

— Ca și dumneata. Vom fi deci aliați.

— Hm... știu eu dacă mă pot încrede în dumneata...

— O, senior, dă-mi putința să mă răfuiesc cu acest monstru cu chip de om și voi face pentru dumneata tot ce e omenește posibil. Unde zici că se află acum Landola?

— Pentru moment n-aș putea să-ți spun. Să ajungem mai întâi la hacienda del Erina; odată ajuns acolo, voi avea și vești despre el.

— Atunci să plecăm imediat. Caii sunt înșeuați. Dar, stai să te pansez la ochi.

Vânătorul luă legătura de pe ochii lui Cortejo, care văzu cu bucurie că putea zări nițel cu cel stâng.

Încălecară și porniră la drum. După două zile ajunseră, pe înnoptate, la del Erina. Opriră caii într-o vâlcea, lângă conac.

— Să așteptăm nițel aici, zise Cortejo.

— Pentru ce, senior Pirnero? întrebă cu mirare vânătorul.

— Fiindcă nu știu ce se petrece la conac. Juarez e pe drum, francezii de asemenea, așa că nu pot ști dacă dau de prieteni ori de dușmani. Mâine dimineață vom cerceta mai întâi, ca să vedem dacă putem sau nu să intrăm în conac.

— Atunci să ne ferim s-aprindem focul. Cu ochii cum stai, senior?

— Mai binișor. Buruiana dumitale a făcut minuni. Cu cel stâng aproape că văd ca și înainte.

— N-ai idee ce bine-mi pare. Acum să descălecăm și să așteptăm până se va lumina de ziuă.

Legară caii de o tufă și se întinseră în iarbă. Osteniți cum erau, se gândiră că ar fi mai bine să doarmă decât să stea de vorbă.

Trecu și miezul nopții și era gata să-i fure somnul când auziră, deodată, tropot de cal.

— Cine să fie? zise Cortejo ridicându-se într-o rână. A, încă unul!

Puseră mâna pe armă. Primul călăreț care se oprise mai aproape de ei îl întrebă pe celălalt:

— Cine-i acolo?

Acum se opri și cel de-al doilea.

— Dar tu cine ești? strigă el.

— Unul care trage dacă nu răspunzi numaidecât la întrebarea lui.

— Oho! nu te grozăvi așa că nu-mi sunt nici mie mâinile legate!

— Răspunde: care ți-e parola?

— Parola? Păi dacă-i așa, pari să fii om civilizat nu un păcătos de indian, după cum credeam.

— Eu indian? Lua-i-ar dracul de pociți! Te-

aud vorbind spaniola, nu cumva ești din cei de la del Erina?

— Da, sunt din oamenii lui Cortejo.

— Păi atunci suntem camarazi, frate-meu!

— Cum, tot fugar ești și tu?

— Vezi bine! De-abia am reușit să scap din ghearele apașilor.

— La ce să ne certăm atunci ca tonții? Mai bine să ne întovărășim amândoi, că unde-s doi puterea crește...

Cortejo ascultase cu-ncordare schimbul acesta de cuvinte. Acum ieși din ascunzătoare și zise cu bucurie:

— Nu vă speriați, băieți, și noi suntem de-ai voștri...

— Ce faci, senior Pirnero? șopti Grandeprise supărat. N-auzișI că ăștia sunt oameni de-ai dobitocului acela de Cortejo?

Fugarii se înspăimântară auzind glasuri străine și unul din ei întrebă:

— Tot de la del Erina veniți?

— Nu.

— Aha, să fim cu băgare de seamă... Câți sunteți?

— Numai doi.

— Să vă creadă cine vrea, că eu nu. Dincotro?

— De la Rio Grande del Norte.

— Și unde vă duceți?

— La hacienda del Erina, unde se află fata mea, Josefa. Nu mă recunoașteți? Sunt Cortejo.

— Astâmpără-te, omule, îți pui în joc viața! îi șopti vânătorul.

— Cum ai spus? Cortejo? Lasă fleacurile! Nu vine el însoțit de un singur om.

— Şi totuşi aşa e. Stai că vin acum să mă vedeţi la faţă.

— Bine, dar numai tu singur, altminteri trag.

Fugarii stăteau cu puştile întinse. Auziră paşii unui singur om şi se liniştiră.

— Are vreunul din voi un chibrit? îi întrebă el.

— Da. Dă-te mai aproape să te văd.

La lumina care ţâşni, mexicanul rămase o clipă nedumerit, apoi zise cu mirare:

— Adevărat, e senior Cortejo. Dar pe ceilalţi unde i-ai lăsat, senior?

— O să aflaţi pe urmă. Acum spuneţi-mi repede de ce aţi fugit, s-a întâmplat ceva la conac?

— Să descălecăm întâi. Suntem destul de departe ca să nu mai fim urmăriţi, şi poate că reuşim să adunăm încă vreo câţiva de-ai noştri.

— Haideţi cu mine colo jos în văgăună, le porunci Cortejo. La nevoie ne putem ascunde printre tufe, şi dacă mai vin şi alţii de-ai noştri trebuie să treacă pe lângă noi şi ne va fi lesne să-i oprim.

Vânătorul îi ascultase în tăcere. Acum însă îl apucă pe spaniol de braţ şi-i zise indignat:

— Atunci nu e adevărat că te cheamă Pirnero şi că vii de la Guadalupe după cum mi-ai spus?

— Stai, nu te înfuria aşa, senior, răspunse Cortejo vrând să-l îmbuneze. Am fost nevoit să te mint, dar n-am avut defel intenţia să-ţi căşunez vreun neajuns, crede-mă.

— Bine, bine, m-ai auzit însă de câteva ori spunând ce părere am despre Cortejo.

— Tocmai de aceea nu ţi-am spus cine sunt. Fii însă sigur că mă voi ţine de făgăduială, cu

atât mai mult cu cât dumneata ești acela căruia îi datorez salvarea mea.

Grandeprise tăcu un moment, apoi zise iar:

— Obiceiul meu e să nu mai dau crezare cui m-a mințit o dată, vreau însă să te rog să-mi spui adevărul: îl cunoști sau nu pe Henrico Landola?

— Îl cunosc foarte bine.

— Și e-adevărat că ai de gând să dai de el?

— Cu siguranță.

— Bine, atunci te iert că m-ai mințit. Erai la nevoie și eu te-am ajutat fiindcă scrie la lege că oamenii trebuie să se ajute unii pe alții. Situația dumitale era în așa fel încât trebuia să fii prevăzător, de aceea nu ți-o iau în nume de rău că nu mi-ai spus adevărul. Vreau însă cu orice preț să te ții de cuvânt.

— Adică în privința răsplatei bănești?.

— Nu asta e principalul. Eu îl vreau pe Landola, nu banii.

— O să-l ai, fii pe pace!

— Atunci ne-am înțeles. Nu sunt partizanul dumitale politic și în chestia asta nu te gândi că ți-aș putea fi de folos. Dar când va fi vorba de pus mâna pe Landola, te poți bizui pe mine ca pe dumneata însuți. De aceea m-am hotărât să nu mă mișc de lângă dumneata până ce nu-l vom avea în mână.

— Senior Cortejo, cine e omul ăsta? întrebă unul din mexicani.

— Un vânător din Statele Unite, răspunse Cortejo.

— Cum îl cheamă?

— Grandeprise.

— A, atunci îl cunosc foarte bine. Păcat că e întuneric și nu-l pot vedea la față.

— Mă cunoști pe mine? De unde? făcu vânătorul cu mirare.

— Mi-a vorbit unchiu-meu despre dumneata. Sunt Manfredo, nepotul doctorului Hillario.

— Hillario, șeful spitalului de la mănăstirea Barbara din Santa Jaga, omul care mi-a salvat viața?

— Chiar el. Știi, când ai venit atunci bolnav la spital...

— Mă prindeau frigurile. Senior Hillario m-a îngrijit până m-am vindecat. Dacă nu era el, muream cu siguranță. Dacă ești într-adevăr nepotul lui, îți sunt prieten.

— Spuneți-mi, pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat la hacienda? îi întrerupse nerăbdător Cortejo.

— A fost luată cu asalt de către indieni, răspunse Manfredo.

— Și în loc să vă împotriviți, ați luat-o la fugă?

— Așa crezi? Ne-am împotrivit ai dracului, dar erau peste o mie, cum era să nu ne biruiască?

— Vai de mine! Și fata mea unde e?

— Cine poate să știe! Pieile roșii au năvălit atât de năpraznic încât fiecare căuta să-și scape pielea, nu să se intereseze de ce fac alții.

— Ce nenorocire! Din ce neam erau indienii? Nu cumva erau apași?

— Nu, l-am auzit pe unul zicându-și mixtecaș.

— Trebuie neapărat să știu ce s-a întâmplat cu Josefa mea. Nu plec de-aici până n-oi afla.

— Liniștește-te, senior, pe cât cunosc eu, mix-

tecașii nu sunt ca apașii ori comanșii, ei nu ucid femei, zise Grandeprise.

— Nu, nu, trebuie neapărat să aflu ce i s-a întâmplat. Dar cum? Eu nu mă pot duce, și nici vreunul din aceștia doi nu se poate apropia de conac. Doamne, Doamne, ce-i de făcut...?

— Mă duc eu, zise Grandeprise. Mie n-au ce-mi face. Mai întâi de toate trebuie să aflu pentru ce au atacat conacul. Fără motiv n-au făcut-o ei. Nu s-a observat mai de mult ceva neobișnuit?

— Ba da, răspunse Manfredo. Ieri, pe la miezul nopții, a apărut pe vârful unui munte din apropiere o flacără mare, care s-a ridicat până în slava cerului, răspunse Manfredo.

— S-ar putea să fie o simplă întâmplare.

— Nu, nu, a fost cu siguranță un semnal, căci în curând s-au văzut, în diferite locuri, alte cinci focuri la fel.

— Atunci a fost într-adevăr un semnal. Mixtecașii s-au chemat unii pe alții ca să vă gonească pe voi, ca dușmani ai lui Juarez. Cine a fost șeful mișcării?

— N-am avut timp să aflu.

— Era vreun alb printre ei?

— Ba chiar doi. Au zis că vor să vorbească numaidecât cu seniorita Josefa. N-am vrut să-i lăsăm, dar unul din ei, o matahală cât toate zilele, a trântit un pumn în capul omului care vroia să-l oprească, încât l-a lăsat lat la pământ, și s-a dus cu tovarășul lui sus la seniorita. N-a trecut mult și am auzit o împușcătură. Pesemne c-a fost semnalul convenit, fiindcă indienii au dat imediat năvală peste noi, răcnind ca nebunii.

— Câți inși erați în camera de gardă?

— Vor fi fost peste douăzeci.

— Cum, și douăzeci de oameni zdraveni ați lăsat pe unul singur să dea în camaradul vostru? întrebă Grandeprise batjocoritor.

— Ce era să facem? Să-l fi văzut cât era de voinic, te speriai și dumneata de el. Și-apoi, te lăsa să înțelegi că e un trimis sau un aliat de-al lui senior Cortejo.

— Pe cât am aflat eu acum numai senior Cortejo avea dreptul să poruncească la conac.

— Așa e, dar vezi că unii din noi l-au luat drept Pantera Sudului.

— Bine, nu știați că Pantera e indian?

— Bine, dracu' se mai gândește în momentele alea la așa ceva!

— Ia spune-mi și mie cum arăta individul acela.

— Unul ca ăsta, zise Grandeprise după ce mexicanul îl descrise pe Sternau, voinic și cu o barbă mare, îl însoțea pe Juarez când m-am întâlnit cu el la râul Sabinas. Oare să fie același?

— Știi cine era? întrebă Cortejo.

— Nu, dar Juarez părea să-i dea foarte multă atenție.

— Parcă ziceai că ai auzit în camera fetei mele o împușcătură, e-adevărat?

— Da.

— Doamne, Doamne, dacă or fi omorât-o!

— Nu cred, zise Grandeprise. Indienii au dat năvală îndată după aceea; împușcătura era doar semnalul de atac, așa că n-ai de ce să te temi că i s-a întâmplat ceva senioritei.

— Oricum, prizonieră tot e. Trebuie neapărat s-o scăpăm.

— Numai să se poată. Eu o să te ajut pe cât îmi va sta în putință.

— N-ar fi bine să încercăm chiar acum?

— Hm... bodogăni vânătorul, indienii sunt aproape și o încercare ar fi primejdioasă.

— Mâine va fi și mai greu, pe când întunericul ne-ar fi mai prielnic.

— Te înșeli, senior. Indienii îi caută încă pe fugari. Dacă pun mâna pe mine, mă iau drept unul de-ai dumitale și mă împușcă pe loc; pe când dacă intru mâine dimineață, fățiș, pe poarta conacului, vor crede că sunt un drumeț străin care habar n-are ce s-a petrecut.

— Multe se pot întâmpla până atunci! Senior Grandeprise, pentru Dumnezeu, te rog, nu mai zăbovi și fă ce știi ca să-mi scapi copila.

— Greu lucru îmi ceri... În sfârșit, să-ncerc. În ce direcție se află conacul?

— Într-acolo, răspunse Manfredo arătând cu mâna.

— Cam în cât timp ajungi?

— Într-o jumătate de ceas.

— Bine, mă duc.

— Mulțumesc... mulțumesc din suflet... Să știi că n-ai să te căiești pentru binele pe care mi-l faci... bolborosi Cortejo.

— Nu uita ce mi-ai făgăduit, senior... Landola... Și-acum, ce-o vrea Dumnezeu! Cunoașteți voi țipătul cucuvelei mexicane?

— Cum să nu!

— Și poate vreunul din voi să-l imite?

— Eu, răspunse Manfredo.

— Bine. Dacă la întoarcere nu voi putea găsi prin întuneric văgăuna, voi scoate un astfel de

țipăt și voi îmi veți răspunde, ca să mă orientez după el. Dacă vedeți însă că nu m-am întors până în zori, înseamnă că nu pot să vin și faceți singuri ce-o-ți ști. În orice caz, stați până atunci liniștiți aci, să nu vă simtă indienii, care probabil colindă și acum împrejurimile. Rămâneți cu bine, eu mă duc.

Cu aceste cuvinte, îndrăznețul vânător încălecă și pieri în întunericul nopții. Dacă ar fi știut el toate faptele și nelegiuirile lui Cortejo, cu siguranță că nu și-ar fi pus în primejdie viața pentru un astfel de ticălos și pentru fata lui, care semăna aidoma cu tatăl ei.

După ce-l văzură plecat, mexicanii povestiră cu de-amănuntul evenimentele din ziua aceea și-i cerură lui Cortejo să le spună și el ce făcuse, pe unde fusese în timpul din urmă.

Bineînțeles că spaniolul nu le pomeni nimic de dezastrul cu jefuirea vapoarelor, zicând că-și lăsase oamenii s-aștepte sosirea lordului, iar el venise la hacienda unde îl chemau treburi urgente. Pe drum însă fusese prins de apași, care îl aduseseră în halul de-acum. Mexicanii crezură minciuna și unul dintre ei zise necăjit:

— Toate bune, dar pe cât văd eu, hacienda s-a dus pe copcă.

— Nu încă, răspunse Cortejo. Trebuie să mai fi scăpat și alții de-ai noștri, nu-i așa?

— Nu prea cred. Cine n-a putut-o face în primul moment, cu greu va fi reușit apoi.

— Vom vedea noi când se va lumina de ziuă.

— Ei și? Chiar de vor mai fi scăpat câțiva, ce scofală putem face noi, o mână de oameni, împotriva a o mie de indieni?

— Doar nu au să rămână în vecii vecilor la conac!

— Dacă e precum spunea vânătorul adineauri, că sunt de-ai președintelui Juarez, apoi atunci nu pleacă ei curând de-acolo.

— Da, dar în vremea asta vom avea și noi pe-ai noștri. Agenții trimiși de mine în propagandă trebuie să-mi fi câștigat mulți partizani, care pot sosi din moment în moment.

— Unde vrei să ne găsească?

— Bine zici, au să ne caute la conac și or să cadă de-a dreptul în mâinile mixtecașilor, spuse Manfredo cu amărăciune.

— O să știm noi să împiedicăm o astfel de nenorocire.

— Cum?

— Să-i pândim undeva într-un loc bine tăinuit.

— Adică să ne ascundem prin păduri ca tâlharii?

— N-avem altceva mai bun de făcut. După ce vom fi destui ne va fi lesne să-i gonim pe mixtecașii care vor mai rămâne la conac.

— Eu știu ceva și mai bun, zise Manfredo. Nu-i așa că mănăstirea della Barbara e chiar în drumul nostru?

— Da, dar orașul Santa Jaga ține cu președintele. Au să ne prindă numaidecât sau, ce e și mai rău, au să ne dea pe mâinile lui Juarez.

— Așa ar fi dacă ne-am bizui pe orășeni. Mănăstirea însă e afară din oraș; ne ascundem acolo și așteptăm.

— Imposibil!

— Pentru ce ți se pare imposibil? Fosta mă-

năstire e acum spital și casă de nebuni, iar medic-șef e unchiul meu Hillario, unul din cei mai aprigi dușmani ai lui Juarez, așa că ne va primi cu brațele deschise. Mănăstirea are o mulțime de odăi și ganguri tăinuite, în care putem fi mai în siguranță ca oriunde.

— Știu și ceilalți medici sau oameni de serviciu despre aceste taine?

— Nu, nimeni afară de unchiul meu.

— Asta ar fi într-adevăr ceva. O să mă mai gândesc la planul ăsta, deocamdată să ne odihnim niței, fiindcă nu se știe ce ne aduce ziua de mâine. Culcați-vă și dormiți, eu o să stau de veghe.

Se făcu tăcere. Cortejo singur rămase în picioare și începu să se plimbe agitat de colo până colo. Lovitura de la Rio Grande dăduse greș, și în loc să găsească un refugiu la del Erina așteptând să-și tămăduiască ochii bolnavi, găsise conacul în mâna indienilor și pe fata lui prizoniera lor. Urât și prigonit de o țară întreagă, nu știa încotro s-o ia. Făurea fel de fel de planuri de răzbunare, care de care mai smintite când, după vreo două ceasuri, fu tulburat din gândurile lui de zgomotul unei pietricele în cădere. Puse imediat mâna pe armă și întrebă pe șoptite:

— Cine e?

— Eu, Grandeprise, se auzi glasul vânătorului.

— Slavă Domnului! murmură Cortejo, răsuflând ușurat.

Ceilalți doi se treziră și ei.

— Ei, cum a mers? Ne-aduci vreo veste? îl întrebă el pe vânător.

— Fata dumitale trăiește, senior, dar mai știu ceva și mai important.

— Important e că Josefa n-a fost ucisă; trebuie neapărat s-o eliberăm, chiar dacă ar fi să-mi pun viața în joc. Mi-ai făgăduit că o să mă ajuți. Sper că nu-ți iei vorba înapoi.

— Hm... vezi că nu știam pe cine avem împotriva noastră.

— Da, niște indieni!

— Dacă ar fi numai ei, n-ar fi nimic. Știi cine se află printre mixtecași? N-ai auzit niciodată până acum de Ucigătorul-de-bivoli?

— Ba da, dar ăsta e mort de mult.

— Așa s-a crezut, nu e însă adevărat. El a fost acela care și-a chemat, prin semnalul focului de ieri noapte, mixtecașii, ca să elibereze conacul. De altminteri, dumneata senior mi-ai ascuns o mulțime de lucruri pe care le-am aflat de-abia acum. Dacă știam, te lăsam în plata Domnului.

— Ce lucruri?

— Că l-ai închis pe bietul Arbellez în beci și l-ai lăsat să moară de foame.

— Nu-i adevărat, te-a mințit cine ți-a spus.

— Nu mi-a spus nimeni fiindcă nici nu știau că sunt acolo și că aud ce vorbesc ei. Dar pentru ce i-ai luat omului hacienda pe care o stăpânea pe bună dreptate, senior?

— A mea era, nu a lui. A falsificat un act de danie, ca din partea contelui Fernando de Rodriganda, precum că i-o lasă lui după moarte.

— Și ce-ți păsa dumitale? Ești cumva moștenitorul contelui? Dacă ți se pare că arendașul e un falsificator, dă-l pe mâna parchetului, dar nu

te face judecător și nu te deda la fapte care nu sunt îngăduite de lege.

— Dumneata ai înțeles greșit ce-ai auzit, senior, zise cam plictisit Cortejo, tot așa după cum ți s-a părut că l-ai văzut pe Ucigătorul-de-bivoli, când omul e mort de nu știu câți ani.

— Ba nu mi s-a părut defel; era cu încă unul care dispăruse odată cu el.

De astă dată Cortejo își cam pierdu cumpătul.

— Și ăsta cine-ar fi? întrebă el.

— Inimă-de-urs, vestita căpetenie a apașilor.

— Nu se poate! L-ai văzut cu ochii dumitale?

— Da.

— Îl cunoști?

— Foarte bine chiar, de pe vremea când vâna împreună cu Săgeata-trăsnetului, un vânător german, prin codrii Sierrei Warana.

— Cum? L-ai cunoscut și pe Săgeata-trăsnetului?

— Da. L-am cunoscut odinioară și l-am recunoscut acum.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic alta decât că e și el acum la hacienda del Erina.

— Vrei adică să mă faci să cred c-au înviat morții? Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs și Săgeata-trăsnetului sunt morți de mult. Știu de la unul care a fost de față.

— Atunci spune-i ăstuia să-ți dea banii îndărăt, fiindcă te-a tras pe sfoară. Eu nu uit niciodată când am cunoscut pe cineva. Nici Sternau, supranumit Stăpânitorul-stâncilor nu e omul pe care să nu-l poți recunoaște.

— Sternau? spuse spaniolul îngălbenindu-se. Păi și ăsta e mort...

— Ba nu, trăiește. Stătea în poarta conacului și vorbea cu un bătrân căruia îi zicea don Fernando.

— Contele Fernando! răcni Cortejo, ca nebun, în liniștea nopții. Visezi senior, ori ai văzut strigoi!

— Mai încet, senior Cortejo. N-am poftă să scoli lumea în picioare și să mă pomenesc cu oamenii de la conac în spinare.

— Te rog să mă ierți, senior, dar își cam iese omul din fire când află că aceia pe care îi crede morți de mult, trăiesc. Cât despre contele Fernando, te-ai înșelat, nu se poate să nu te fi înșelat...

— Nu-ți spun altceva decât ce-am auzit și ce-am văzut; urechile și ochii mei nu s-au înșelat încă niciodată până acum. Mai mult încă: mi s-a părut că între bătrânul conte și un tânăr care stătea lângă el era o mare asemănare.

— Ce asemănare? Cum îl cheamă pe tânărul despre care vorbești?

— Din întâmplare i-am auzit și numele când l-a strigat Sternau. Îi zice Mariano.

Cortejo credea că se scufundă pământul sub picioarele lui. Așadar, toți aceia pe care-i credea morți de-a binelea, trăiau.

— Spune mai departe tot ce știi, îl zori el pe vânător cu glas sugrumat.

— Păi așa a fost. M-am apropiat pe nesimțite de conac și mi-am priponit calul; pe urmă m-am furișat până la un grup de mixtecași care stăteau de vorbă.

— Ce curaj! strigă Manfredo cu admirație.

— Ei aș! Nu-i cine știe ce ispravă. Cum vedeam că se apropie cineva, făceam pe mortul. Am auzit atunci indienii vorbind despre persoanele pomenite adineauri, ba am și putut să le văd fiindcă în curte ardea un foc mare, care lumina ca ziua.

— Și de unde știi că fata mea trăiește? îl întrebă Cortejo, care-și mai venise nițel în fire.

— Tot de la ei am aflat. Ziceau că a fost închisă în beci, în locul lui Arbellez, și de-abia mâine vor hotărî ce fac cu ea.

— Dumnezeule, trebuie s-o salvez cu orice preț! Nu se poate face nimic acum, senior Grandeprise?

— Mă așteptam la întrebarea asta și știam că înainte de orice te vei gândi la soarta copilului dumitale. De aceea am făcut ceva și mai cutezător. M-am furișat în spatele conacului, care era mai puțin păzit, și am sărit peste gard, ca să caut beciul unde ți-e închisă fata. Cred că știi și dumneata că toate beciurile conacului au sus câte o ferestruică.

— Știu? Pe urmă?

— Am adunat câteva pietricele și m-am târât la prima ferestruică, unde am lăsat o pietricică jos, prin geamul spart. Am avut noroc, fiindcă nimerisem chiar unde se afla fata dumitale. Am auzit imediat un glas de femeie: „Dios! E cineva? Dacă ești om, ajută-mă! Sunt Josefa Cortejo." N-am răspuns ca să nu-i trezesc o speranță care s-ar putea să fie zadarnică. Și-apoi, știam acum destul ca să nu te mai las să aștepți. Am sărit

iar gardul, am încălecat și... iată-mă. Asta e tot ce știu.

Ne putem închipui ce simțea Cortejo la auzul acestei povestiri.

— Trebuie s-o salvăm pe fiica mea chiar în noaptea asta, zise el cu înfrigurare. Mâine s-ar putea să fie prea târziu, fiindcă, din motive pe care nu vi le pot spune acum, e mai mult ca sigur că oamenii aceia nu o vor cruța. Senior, vrei să-mi salvezi copilul?

— Îți dai seama ce-mi ceri? întrebă Grandeprise privindu-l încremenit. Să-mi pun în joc viața, și nu știu zău dacă meritați să fac un astfel de lucru pentru voi...

— Din suflet te rog, salveaz-o și o să te răsplătesc împărătește... se milogea Cortejo.

— Ia slăbește-mă cu răsplata dumitale! se răsti vânătorul plictisit. Nu mă sinchisesc eu de bani și nu pentru asta vreau să te ajut. Și-apoi aș mai avea nevoie de încă un om.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

— Dumneata? zise el privindu-l cu dispreț. Nu te supăra, dar mai degrabă mi-ai fi o piedică decât un ajutor.

— Ia-mă pe mine, senior, mă pricep binișor la astfel de treburi și dacă e vorba să iasă ceva din afacerea asta nu mă dau în lături, zise Manfredo.

Grandeprise privea îngândurat și nehotărât înaintea lui. Nu-l trăgea defel inima să se-amestece într-o afacere pe care un glas lăuntric îl sfătuia să n-o facă. Bănuia că lucrurile nu sunt tocmai atât de curate după cum i le arăta Cortejo. Nu putu însă scăpa de el.

— Bine, să-ncerc, zise vânătorul în cele din urmă. Cer însă să mi se dea ascultare la tot ce voi spune eu.

Cortejo răsuflă ușurat. În cele câteva zile de când îl cunoștea, știa că e singurul om pe care se putea bizui. Grandeprise începu să-și desfășoare planul. După ce spuse fiecăruia ce avea de făcut, încălecară și porniră înspre conac.

În vremea asta, Josefa se afla într-o situație cât se poate de neplăcută. O legaseră zdravăn de mâini și de picoare și o azvârliseră în beciul unde fusese închis Arbellez. Doi mixtecași stăteau de pază la ușă cu ordinul să nu lase pe nimeni să intre. Dar acești doi indieni nu erau nici apași și nici comanși, ci oameni care printr-o viață civilizată se dezvățaseră de sălbăticia codrilor. Li se urî singuri și se gândiră să se ducă să stea nițel de vorbă cu tovarășii lor. Și-apoi, ce rost avea strășnicia asta când toți stăteau în curte în jurul focului și nu s-ar fi putut strecura nimeni nevăzut înăuntru?

Să fi fost pe la ceasurile două după miezul nopții, când două umbre se desprinseră din întuneric și se strecurară spre fereastra unde era închisă Josefa. Una din ele — era Grandeprise —, puse gura la fereastră și șopti:

— Seniora Josefa!

— Sinte Dumnezeule! Cine ești și ce vrei? întrebă ea speriată.

— Spune-mi mai întâi dacă mai e cineva cu dumneata.

— Nu, sunt singură.

— Bine, atunci pot să-ți spun că în curând vei fi liberă.

— *O, Dios!* Adevărat să fie?

— E-adevărat. Sunt un cunoscut de-al tatălui dumitale, care te aşteaptă aproape de conac.

Josefa se stăpâni cu greu să nu scoată un ţipăt de bucurie.

— Dar cum mă puteţi scoate de-aici? întrebă ea.

— Treaba mea! Sunt ceva paznici la uşă?

— Erau doi, dar mi se pare c-au plecat.

— Trebuie să fiu sigur. Bate de câteva ori în uşă.

— Sunt legată, dar voi încerca să ajung cu piciorul până acolo.

Trecură câteva minute până ce vânătorul auzi câteva bătăi repetate.

— Nu răspunde nimeni, şopti ea.

— Cu atât mai bine. Să începem imediat. N-ai altceva de făcut decât să asculţi dacă vine cineva.

Cei doi bărbaţi se apucară de treabă. Gaura era prea strâmtă ca să poată trece un om prin ea, de aceea trebuiră să o lărgească puţin cu cuţitele, ceea ce nu era uşor deoarece zgomotul s-ar fi putut auzi. După vreo jumătate de ceas reuşiră totuşi să dea câţiva bolovani la o parte şi Grandeprise, legat de lasoul pe care-l ţinea Manfredo, se lăsă jos în beci.

Josefa era foarte emoţionată. Reuşi-va oare opera de salvare sau nu? Nerăbdarea o făcea să uite durerile şi fiecare minut i se părea o veşnicie. În sfârşit! Fereastra se întunecă o clipă şi o umbră se lăsă jos lângă ea.

— Nici un cuvânt, seniorita, timpul e preţios. Eşti rănită? o întrebă în şoaptă Grandeprise.

— Da, am probabil câteva coaste rupte.

— Prost lucru. Vei putea răbda să te tragem sus?

— Trebuie.

— Strânge bine dinții și nu țipa. Acum la treabă.

Vânătorul îi legă lasoul în jurul pieptului și îi făcu semn lui Manfredo să o tragă, pe când el o sprijinea de picioare. Josefei i se părea că fiecare mișcare îi rupe oasele din încheieturi. Își stăpâni însă durerile, dar când fu sus căzu leșinată. Manfredo lăsă iar jos lasoul și-l scoase și pe vânător afară.

— Ce face seniorita? întrebă el.

— A leșinat.

— Cu atât mai bine. Și-acum, repede la drum. Am avut până acum un noroc orb; să nu ne batem joc de el.

Grandeprise o luă pe Josefa în spinare și se apropie de gard. Manfredo se urcă primul, și când fu sus i-o trecu lui, pe urmă sări și el dincolo. De aci porniră în fugă spre locul unde Cortejo îi aștepta, cu inima strânsă.

Își poate închipui oricine necazul lui Sternau și al tovarășilor săi când, a doua zi dimineață, găsiră beciul gol. Cel mai necăjit însă era Săgeata-trăsnetului, care de-abia aștepta să răzbune chinurile îndurate de bietul Arbellez. Dar pentru copoi care adulmecă atât de repede urma, cum era Matava-se și el, era ușor să ghicească încotro o luaseră fugarii. Dar cine să-i fi ajutat? Unii îl bănuiau pe Cortejo, dar acesta nu putuse încă ajunge până la conac, și-apoi, în starea în care era, i-ar fi fost cu neputință s-o facă.

În cele din urmă renunțară să-și mai bată

capul cu dezlegarea acestei enigme, lăsând timpului grija s-o facă. Era, bineînțeles, limpede că trebuiau să pornească fără întârziere pe urmele fugarilor. Mai întâi cinci oameni de încredere fură trimiși la Monclava, să-l înștiințeze pe Juarez despre cele întâmplate. Aceștia plecară imediat pe un drum unde nu era primejdie să-i întâlnească francezii, pe când Ucigătorul-de-bivoli se duse la Inimă-de-urs să-i dea instrucțiunile necesare.

— Voi părăsi conacul împreună cu ceilalți, îi zise el, așa că fratele meu e singurul șef al celor care rămân. Să aibă grijă de Arbellez și să-i spună lui Juarez când va sosi că toți războinicii mixtecași-lor sunt gata să moară pentru el.

— Unde se duce fratele meu?

— Nu știu.

— Când se întoarce?

— Nici asta nu știu.

— Nu vrea să-l însoțească nimeni dintre războinici?

— Să vină zece inși din cei mai pricepuți ca să cerceteze urmele, atât îmi e de ajuns.

Acestea fură singurele cuvinte schimbate între ei.

Nu trecu nici un ceas și șapte albi, însoțiți de cele două căpetenii indiene, porniră, urmați de zece mixtecași, lăsând în urmă conacul.

5. DOCTORUL HILLARIO

Nu departe de hotarul de miazănoapte al provinciei Zacatecas se află orășelul Santa Jaga, renumit pentru clădirea impunătoare care se ridica în vârful unui munte, cunoscută și astăzi sub numele de mănăstirea della Barbara, deși a fost de mult secularizată și acum servește mai mult ca spital și casă de nebuni.

În oraș domnea o vie agitație, căci de câteva zile sosise aci o trupă de soldați francezi fără arme și fără nici un fel de muniții. În curând se răspândi zvonul că francezii aceștia fuseseră izgoniți din Chihuahua de către Juarez, după ce mai întâi li se luaseră armele și fuseseră puși să jure că nu vor încerca nimic împotriva președintelui. Comandantul trimisese o ștafetă la cartierul general și aștepta aici ordinele șefului său. Dar zvonurile acestea nu erau nimic pe lângă vâlva pe care o stârnise femeia care îi însoțea. Era de-o frumusețe neînchipuită și, în cele două rânduri când fu văzută la biserică, trezise cea mai mare invidie în sufletul femeilor și tulburase adânc mințile bărbaților.

Străina nu locuia în oraș, ci sus la mănăstire, la șeful spitalului, cunoscut sub numele de doctorul Hillario, și care era urât de toți.

Era seară și senior Hillario stătea în camera

*

lui, cufundat în cărțile lui de medicină. Camera era foarte modest mobilată; singurul lucru care atrăgea atenția era o mulțime de chei atârnate pe pereți. Doctorul era un omuleț mic și slab, chel, cu chipul aspru și încruntat, ca al unui câine mops. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, dar era încă destul de verde. Deodată se auzi o bătaie ușoară în ușă. Un zâmbet ciudat îi apăru pe buze.

— Intră, zise el cu glas mieros.

Ușa se deschise și în prag apăru... seniorita Emilia, spioana lui Juarez.

— Bună seara, spuse ea zâmbind cu amabilitate. Nu deranjez?

— Vai de mine, seniorita! Se poate să spui una ca asta? răspunse el închizând cartea și ridicându-se de pe scaun. Știi că-ți stau oricând la dispoziție. Și-apoi, eu am fost acela care mi-am permis să te invit la o ceașcă de șocolată.

— Invitație la care răspund cu cea mai mare plăcere, doctore, deoarece îmi dă prilejul să-mi mai treacă nițel de urât, stând de vorbă.

— De vină ești numai dumneata că te plictisești, seniorita. De ce n-ai vrut să locuiești jos, în oraș, unde ai fi putut avea destule distracții?

— Foarte mulțumesc! Contactul cu o persoană ca dumneata, care și-a închinat viața studiilor, e de o mie de ori de preferat nimicurilor pe care le numești distracții.

— Ce fel de studii, seniorita?

— Cristalizarea eului propriu, senior.

— Vrei să zici cumva că mă crezi un caracter cristalizat?

— Desigur, răspunse ea privindu-l șăgalnic.

Urăsc tot ce e nedefinit, nehotărât. Niciodată nu voi putea prețui un om al cărui exterior și interior e încă în stare de evoluție.

— Uiți, seniorita, că în clipa când încetează la om evoluția, începe regresul.

— O, asta numești regres, doctore? Când a ajuns cineva să renunțe la puterea spiritului și a trupului său e o dovadă că posedă un mare belșug de forțe.

Hillario vru să răspundă ceva, dar în clipa aceea se deschise ușa și servitoarea aduse șocolata.

— Poftim, seniorita, zise el întinzându-i ceașca după ce ieși servitoarea, e pentru prima oară când îmi faci această onoare și aș da nu știu ce pentru ca plăcerea de acum să se repete cât mai des.

— Ți-ar face într-adevăr atâta plăcere?

— Plăcere e prea puțin spus, seniorita, e o adevărată fericire pentru mine. Aș fi vrut să-mi fii, nu un musafir vremelnic, ci pentru totdeauna. Ce păcat că va trebui să pleci odată cu francezii.

— Francezii? Ce-mi pasă mie de ei!

Hillario deveni mai atent.

— Cum adică, nu ești de-a lor? Noi credeam că ești soția sau văduva vreunui ofițer francez.

— Zău? râse ea cu poftă. Am eu aerul unei femei bătrâne sau al unei văduve?

Ochii bătrânului sclipiră.

— Unei femei bătrâne, seniorita? Ai întrece-o și pe Venus la un concurs de frumusețe!

— Un compliment prea măgulitor își pierde valoarea, senior.

— Nu e compliment, seniorita, zise el înflăcă-

rat. Și zici că nu ești de-a francezilor? Atunci pentru ce ești cu ei?

— Fiindcă au ordin să mă ducă la México. Sub ocrotirea lor sunt în mai mare siguranță. Aveam mai de mult intenția să părăsesc Chihuahua, unde mă plictiseam grozav, și să mă mut în capitală, dar pe vremurile astea tulburi mi-ar fi fost greu să călătoresc singură.

— N-aveai rude în Chihuahua?

— Nu, sunt singură pe lume.

— Și ce anume te atrage la México?

— Ah, senior, mă pui în mare încurcătură cu întrebarea dumitale, murmură ea roșind, atât de natural, încât ar fi putut înșela pe cel mai șiret om.

— Te rog să mă ierți, seniorita, dar îmi ești atât de simpatică, încât am crezut că-mi pot îngădui o astfel de indiscreție.

— Îți sunt recunoscătoare pentru interesul pe care mi-l porți, senior, și văd că mă pot încrede în dumneata. O femeie cu care natura a fost, oarecum, destul de darnică, simte de la un timp că nu a fost adusă pe lume ca să-și trăiască viața în singurătate. Dumnezeu ne-a sortit să fericim și să fim fericite prin iubire. Până acum eu nu mi-am împlinit soarta, de aceea...

— Cum, n-ai iubit încă? exclamă Hillario privind-o cu ochi lacomi.

Emilia lăsă pleoapele în jos peste ochii ei mari și frumoși și șopti rușinată:

— Nu, senior...

— Și totuși, nici o femeie nu e mai vrednică de iubire ca dumneata.

— Din nenorocire n-am avut încă prilejul să-l întâlnesc pe acela a cărui privire să-mi spună că

vrea să fiu a lui. Și-așa m-am gândit că México e mai mare decât Chihuahua și eu nu mai vreau să trăiesc atât de singură pe lume. Iată motivul pentru care am plecat din orașul meu, senior.

— Crezi că aiurea nu se pot găsi bărbați care să știe să te prețuiască?

— Ai dreptate, senior, dar cine vrea să găsească un copac îl caută în pădure, fiindcă are de unde alege.

— Bine zici, seniorita. Dar dacă îl găsești în drum spre pădure, ce să mai cauți acolo?

Spioana făcu un gest de mirare și zise râzând:

— Atunci rămâi la cel aflat în drum, nu, senior?

Bătrânul părea încântat...

— Bineînțeles, seniorita; vorba e, ce vârstă și ce calități să aibă copacul?

— Să nu fie prea tânăr, fiindcă atunci nu te poți sprijini pe el. Un copac bătrân e mai respectabil și mușchiul crescut pe el îl face mai poetic. N-am dreptate, senior?

— Îmi dai voie, seniorita, să caut eu un astfel de copac pentru dumneata?

— De ce nu? Dacă-mi place, bine, dacă nu, nu mă silește nimeni.

— Se înțelege că nu, zise el răsuflând adânc. Apoi adăugă cu glas tremurător de emoție: Copacul se află chiar aici, în orașul nostru, la mănăstirea della Barbara.

— La mănăstire? N-am văzut nici un copac...

— Uite-l... în fața dumitale.

Bătrânul spuse aceste cuvinte gâfâind. Spioana făcu ochii mari de mirare.

— Dumneata, senior! Vezi, la asta nu m-aș-teptam.

Spunând aceste cuvinte, Emilia își împreună mâinile ca o fetiță și se uită la el cu atâta nevinovăție, încât ai fi crezut-o făptura cea mai neștiutoare de pe lume.

— Nu te-așteptai? Singură ai ales copacul drept comparație. Și nu m-ai înțeles, zici?

— Ba te-am înțeles, senior, răspunse ea zâmbind. Vrei să spui că acest copac înseamnă tovarășul de viață pe care-l caut și dumneata vrei să fii tovarășul căutat de mine?

— Ți-aș oferi tot ce se poate oferi ca să te fac fericită, seniorita.

O privire sfredelitoare îl străpunse ca un fulger. Chipul ei se făcu aspru și rece.

— Și ce-mi poți oferi, senior?

— După cum văd eu, seniorita, mă crezi un biet bătrân sărac și neputincios, de la care nu poți avea nimic. Spune, ce-ai cere de la omul căruia te-ai hotărî să-i închini tinerețea?

— Mai întâi dragoste, adevărata dragoste...

— Asta o ai; sau poate te îndoiești?!

— Vreau să te cred.

— Al doilea?

— Eu, senior, deși nu sunt bogată, n-am avut de luptat până acum cu sărăcia. Aș vrea să am siguranța că nu voi duce niciodată lipsă de nimic.

— O, despre asta să n-ai nici o grijă, sunt bogat seniorita.

— Bogat... dumneata? se minună ea, privind cu compătimire la neînsemnata făptură din fața ei.

— Nu mă judeca după aparențe, seniorita, zise el zâmbind.

— Bine, zici că ești bogat. Poți să mi-o dovedești?

Hillario rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise cu hotărâre:

— Da, pot. Trebuie însă să mă asigur dinainte că vei deveni într-adevăr soția mea.

— Siguranța aceasta o vei avea dacă poți satisface și a treia condiție pe care ți-o pun. Vreau, ca prin poziția socială a omului al cărui nume îl voi purta, să pot avea prilejul să-mi scot în evidență calitățile fizice și intelectuale pe care mi le-a hărăzit natura. Vreau să mă duc la México și să strălucesc la Curte, unde în curând voi avea destulă influență ca să-mi pot alege un bărbat pe care să-l cred vrednic de persoana mea. Zâmbești? Dacă ești într-adevăr un bun psiholog, atunci îți vei da seama că această convingere pe care o am nu e o lăudăroșenie, ci o siguranță care nu poate fi pusă la îndoială.

Spioana se ridicase acum în picioare; frumusețea ei ieșea și mai mult în relief în fața acestei stârpituri, pe care părea că-l domină prin strălucirea ei. Dar bătrânul nu păru defel intimidat.

— Cum poți să crezi așa ceva, seniorita! Sunt convins că vei ști să-ți joci bine rolul când vei fi la México. Vei fi copleșită de onoruri și admirație, fiindcă ești frumoasă și inteligentă. Totuși, cea mai înțeleaptă femeie are nevoie de o îndrumare bărbătească. Văd că suntem egali în ce privește inteligența; vrei să te lași condusă de mine?

Pe chipul ei apăru o expresie de bunătate și

indulgență, pe care o ai față de un copil, când îl întrebă cu blândețe:

— A, ești și dumneata inteligent, senior? Judecând după situația modestă la care ai ajuns... hm!

— Dar dumneata la ce situație ai ajuns? o întrebă el zâmbind.

— Ești ironic, senior, râse ea. Sunt situații despre care nu se vorbește.

— Bine-ai grăit, seniorita. Așadar, să nu mai vorbim nici despre situația mea, nici despre a dumitale — cel puțin deocamdată.

— Cum îmi poți dovedi, atunci, că ai posibilitatea să-mi oferi ceea ce îți cer eu?

— Foarte lesne. Sunt gata să-ți dau această dovadă dacă am convingerea că mă pot încrede în discreția dumitale.

— Eu știu să tac, senior.

— Bine, vino cu mine.

Hillario luă din perete două chei și aprinse un mic felinar orb. Spioana își memoră bine locul de unde luase cheile.

Coborâră o scară și trecură printr-un coridor lung, cu tavanul scund; apoi se opriră la o ușă grea de fier pe care Hillario o deschise cu una din chei. De aici, trecură într-o altă încăpere, deschise o mică ușă și pătrunseră într-un gang îngust, cu multe uși de amândouă părțile. Doctorul trase zăvorul uneia din ele și intrară într-o încăpere mică și întunecoasă cu aerul îmbâcsit. Celula părea să fie săpată în stâncă; avea o mulțime de crăpături și pereții ciocăniți în diferite locuri.

— Nu văd nimic, zise spioana. Nu cumva aici îți ascunzi comorile?

— Da.

Bătrânul nu văzu cum ea iscodea cu ochii fiecare mișcare a lui. Apropie felinarul de una din crăpături — cea mai mare dintre ele —, prin care de-abia puteai vârî degetul. Într-un singur loc numai, crăpătura era mai mare, atât cât să încapă o mână de om.

Hillario băgă pumnul înăuntru; imediat se auzi un zgomot ușor și peretele se dădu la o parte. În fața lor se căscă o încăpere mare, cufundată în beznă. Bătrânul păși înăuntru urmat de spioană. Aceasta avu timp să pipăie bine crăpătura în care vârâse el mâna, dar se feri s-apese mai tare, de teamă ca peretele să nu se închidă în urma lor.

La lumina felinarului ea văzu pe mese și polițe, înșirate pe perete, o mulțime de cărți, sticle, instrumente și aparate ciudate, despre a căror întrebuințare n-avea habar. Hillario trecu pe lângă ele, se opri la un perete, singurul liber, și bătu. Se auzi un zgomot înăbușit.

— Aici se află dovada pe care mi-o ceri, seniorita, zise el grav.

Ochii spioanei îi urmăreau cu băgare de seamă toate mișcările. Hillario apropie bine felinarul de zid. Ea zări atunci un fel de dungă pătrată, care se deslușea bine din netezimea peretelui.

— Asta e ușa. Încuietoare n-are. Se învârtește în jurul unei axe, așa că n-ai decât s-apeși pe un resort ca să se deschidă de la sine, zise el.

Mâna lui apăsă pe un fel de buton și ușa se dădu la o parte. Intrară într-o încăpere tot atât de întunecoasă ca și celelalte. N-avea nici o fereastră, ci numai ușa pe care veniseră ei. Pe unul din pereți era înțepenit un dulăpior fără broască, iar câteva

lăzi mari erau împrăștiate ici, colo în această hrubă întunecoasă.

Încuietoarea dulăpiorului părea să fie bine tăinuită, deși era foarte lesne să-l deschizi. Hillario scoase o latură de-a dulăpiorului dintr-un pervaz. În dulăpior se aflau o mulțime de hârtii și scrisori.

— Vezi dumneata, seniorita, zise bătrânul întorcându-se spre spioană, aici se află toate secretele mele. Nimeni nu știe de existența lor. Valoarea lor e de neînchipuit. Ești singura ființă căreia i-a fost îngăduit să le vadă.

Spioana ardea de nerăbdare. Când Juarez o văzuse înainte de plecare, la Chihuahua, îi recomandase să tragă la mănăstire. Președintele știa că în mâinile bătrânului se află firele cele mai importante ale mișcării dușmane și cunoașterea lor ar fi un mare avantaj pentru el. Iată ce o făcea pe seniorita Emilia să procedeze după cum am văzut mai sus.

— Așa! zise Hillario. Vreau să-ți dovedesc mai întâi că va veni vremea în care să-ți pot crea o situație cum nici n-ai visat.

Vârî mâna în dulăpior și scoase un pachet de scrisori. Le desfăcu una după alta și-i arătă diferite semnături.

— Asta e corespondența mea secretă. Cunoști numele persoanelor care le vezi iscălite în josul scrisorilor?

Spioana le cunoștea pe toate. Erau numele celor mai de seamă personaje din țară, oameni de stat și ofițeri superiori. Totuși răspunse cu nepăsare:

— Nu m-am ocupat până acum de politică în felul cum vreau s-o fac de-acum încolo. Pe câțiva

din domnii aceștia îi cunosc, alții îmi sunt însă cu desăvârșire necunoscuți.

— Îi vei cunoaște pe toți, dacă te hotărăști să-mi primești propunerea. Frumusețea dumitale și priceperea mea se vor întregi în așa fel, încât să putem realiza lucruri mari.

Pe ea însă o interesa să afle conținutul scrisorilor.

— Pot să le citesc? întrebă spioana, întinzând mâna.

— Nu, zise el trăgându-și repede înapoi mâna în care ținea pachetul cu scrisori.

— De ce nu? Zici că vrei să fim aliați.

— Ai dreptate, dar vezi că deocamdată nu suntem încă.

— Dar sper că vom fi în curând, adăugă ea cu indiferență.

În ochii lui luci un fulger de bucurie.

— Adevărat, seniorita?

— Da. Omul care e în relații cu astfel de personalități are un viitor strălucit înaintea lui.

— Viitor? Sunt om bătrân...

— Bătrân? Ți-am mai spus că eu nu socotesc bătrânețea după vârstă. Zece ani de strălucire înseamnă pentru mine mai mult decât de cinci ori pe atât de viață monotonă și banală.

— Judeci înțelept, seniorita. Te-ai încredințat acum că sunt în stare să-ți înlesnesc realizarea dorințelor dumitale?

— Da. Se naște însă întrebarea: în slujba cui?

— Un bun diplomat, spuse el înălțând din umeri, nu întreabă pentru cine lucrează, ci se gândește la propriul său folos. Numai pe Juarez nu vreau să-l slujesc. El e vinovat că unele din planurile mele au fost nimicite. Cât voi trăi eu nu va

reuși el să se așeze în scaunul prezidențial. Am jurat, și o să-mi țin jurământul.

Bătrânul vorbise cu mare însuflețire. Ochii lui aruncau scântei; obrajii îi ardeau. Se vedea bine că omul acesta ar fi fost în stare de orice ca să-și satisfacă dorința de răzbunare.

Puse pachetul cu scrisori îndărăt în dulăpior.

— Așadar nu mă lași să le citesc? îl întrebă ea.

— Nu, doar după ce vei fi soția mea.

— Sau cel puțin logodnică, zise ea în glumă, deși momentul era destul de serios.

— O logodnă se poate strica lesne, și astfel de lucruri nu se încredințează decât persoanei de care ești legat pentru toată viața. Și-acum să-ți mai dau o dovadă că sunt și bogat, încheie Hillario apropiindu-se de lăzi.

Acestea erau prevăzute cu broaște secrete care n-au nevoie de chei. Le deschise. Conțineau potirele și odăjdiile fostei mănăstiri, precum și lucruri bisericești, mai toate de aur, bătute cu pietre scumpe.

— Ei, ce zici? o întrebă el zâmbind.

— Ce bogăție! Acestea reprezintă o avere imensă! zise ea încremenită.

— Nu numai atât. Când puterea lumească a pus mâna pe mănăstire, tot avutul ei a trecut în mâinile mele, așa că eu sunt astăzi stăpânul acestor bogății.

— Cum așa? Nu se poate să nu se fi știut de aceste lucruri prețioase.

— Ba s-a știut foarte bine, sunt însă diferite mijloace ca să ajungi la împlinirea scopului... O să ți le spun eu altădată. Și-acum, te-ai convins că sunt cu adevărat bogat?

— Dar lucrurile acestea nu sunt proprietatea dumitale... aparțin statului.

— Statului? râse bătrânul batjocoritor. Statul al cui e? Al lui Juarez, al Panterei Sudului, al lui Maximilian de Austria, al francezilor? Al unuia din ei sau al tuturor la un loc? Ce e în realitate un stat? Mexicul acum, fără stăpân, e pradă anarhiei și fiecare e liber să ia ce-i cade în mână.

Spioana nu împărtășea ideile lui, totuși se feri să-l contrazică.

— Te-ai convins acum că toate aceste bogății sunt ale mele? o întrebă el.

— Da.

— Și te-ntreb iar: Vrei să fii stăpâna lor?

Ochii lui o priveau cu încordare.

Cum? Să devină ea într-adevăr soția acestui bătrân? se întrebă ea. Ridicol! Nici un moment nu-i veni gândul să-și lege viața de moșneagul pe care-l avea înainte. Desigur, sacrificiul acesta i-ar fi dat posibilitatea să pună mâna pe tainele și bogățiile lui, dar nu se putea oare pe altă cale? Mai erau doar și alte posibilități. Va chibzui ea ce e de făcut. Deocamdată trebuia să câștige timp.

— Îmi ceri să mă hotărăsc imediat? îl întrebă ea. Pasul pe care vreau să-l fac cere să-l cumpănesc bine înainte de a-ți da răspunsul, de aceea te rog să nu mi-o iei în nume de rău dacă îți cer timp de gândire.

— Nu cumva vrei să te slujesc paisprezece ani, ca Iacob pentru Rachela?

— O, nu! râse ea, un astfel de răgaz m-ar plictisi grozav. Și-acum, senior, mai ai și altceva să-mi arăți?

— Nu, nimic.

— Atunci să plecăm.

— Și când pot avea răspunsul, seniorita?

— Peste trei zile.

— Bine, ne-am înțeles. Acum să ne întoarcem în casă.

O luară pe același drum pe care veniseră. Bătrânul încuie tot în urma lui.

Spioana îi urmărea fiecare mișcare, și când ajunseră sus, în loc să se ducă în camera lui, se retrase în apartamentul ei.

În vremea asta, Hillario se plimba agitat prin odaie.

— Poate că am făcut astăzi cea mai mare prostie din viața mea, își zicea el. Mi-am trădat singur secretele. O să-mi aducă oare vreun folos nesocotința asta a mea?

Deodată auzi bătând ușor în geam. Bătrânul deschise fereastra și privi afară. Văzu o umbră desenându-se în întunericul nopții.

— Cine e? întrebă el încet.

— Eu, unchiule.

— A, tu ești Manfredo? Stai că vin îndată.

Hillario se duse să-i deschidă, dar nu poarta principală, ci o ușă dosnică pe care se vede că Manfredo o cunoștea foarte bine, căci îl și găsi acolo.

— Nu te-așteptam, îi zise bătrânul. Îmi aduci vești?

— Da, foarte importante chiar.

— Bine, hai în camera mea.

Intrară în casă.

— De unde vii? îl întrebă Hillario apoi.

— De la hacienda del Erina.

— Cum? E doar într-o direcție cu totul opusă

aceleia unde te-am trimis eu. Era vorba să te duci la México ca să te întâlnești cu unul din agenții lui Cortejo.

— Am fost și-acolo, unchiule, și m-am întâlnit cu agentul, care mi-a spus că-l pot găsi pe Cortejo la del Erina, unde m-am și angajat printre oamenii lui.

— Atunci ce cauți aici la Santa Jaga?

— Am venit să-ți cer un serviciu pentru el, dacă, bineînțeles, nu e în opoziție cu planurile tale.

— Ce serviciu?

— Să-l ascunzi la tine, aici.

În câteva cuvinte Manfredo îl puse la curent pe bătrân cu situația și-i povesti de reîntoarcerea contelui Fernando și a tovarășilor săi.

— Nu-ți pot povesti totul mai amănunțit, încheie Manfredo, dar ceea ce-ți pot spune e că am trăit momente de groază nespusă și că suntem urmăriți. Cu mare greutate am reușit să o scăpăm din mâinile lor pe fata lui Cortejo, care a pătimit și ea destule.

— Atunci, e și fata lui cu voi?

— Da. Cortejo, seniorita Josefa, Grandeprise, vânătorul pe care l-ai vindecat odată, aici în spital, și încă un mexican.

— Unde e acum Cortejo?

— Aici, aproape de mănăstire. Eu am venit să aflu mai întâi dacă ești dispus să-l primești, deși îl asigurasem că nu o să zici nu.

— Ce întâmplare! zise bătrânul, plimbându-se de colo până colo prin cameră. Bineînțeles că-l primesc. Adu-l încoace.

Manfredo plecă și se întoarse numaidecât cu spaniolul.

Doctorul îi făcu semn nepotului său să-i lase singuri. Cortejo se opri în prag și se uită bănuitor la bătrân. Acesta de asemenea la el.

— Numele dumitale e Cortejo, senior?

— Da.

— Ești același care a fost odinioară în slujba contelui de Rodriganda?

— Da.

— Îmi pare bine. Poftim, șezi.

Cortejo se lăsă pe-un scaun, pe când bătrânul rămase în picioare și-l privea cu atenție.

— După cum mi-a spus nepotul meu, ai avea nevoie de un refugiu pentru câtva timp. Sunt dispus să ți-l ofer.

— Mulțumesc. Voi fi însă în destulă siguranță?

— Te temi de trădare?

— Din nenorocire, da. Cunoști situația mea?

— Știu că ești candidat la președinție, atâta tot.

— Așa e. Din pricina aceasta am fost exilat din țară.

— De francezi?

— Propriu-zis, de împăratul Maximilian, dar acesta nu face nimic fără permisiunea lor. Mă duceam în nordul țării ca să fac propagandă pentru candidatura mea, când la del Erina au năvălit indienii asupra mea, mi-au ucis oamenii și sunt sigur că sunt pe urmele mele.

— N-au să te găsească; la mine ești în siguranță. Mănăstirea are atâtea ganguri și încăperi tainice, încât se pot ascunde pe puțin o mie de oameni în ele.

— Cu atât mai bine, mai ales că, pe cât am aflat, sunt și francezi pe-aici. Voi ști să-ți arăt recunoștința mea la timp, senior.

— N-ai ce te teme de francezi. Au fost dezarmați de Juarez și vor fi mulțumiți să scape ei cu fața curată. Cât despre răsplata despre care vorbeai, ia spune, rogu-te, care ar fi?

— Sunt bogat, răspunse Cortejo.

— În ce constă bogăția dumitale?

— Ții numaidecât s-o afli? întrebă Cortejo, pe care întrebarea îl cam stingherea.

— Da. Aș avea dreptul să mă conving dacă ești într-adevăr în stare să-mi răsplătești serviciul pe care ți-l fac. Totuși trebuie să-ți spun că nu asta mă interesează. Am vrut numai să cunosc situația, pentru a ști în ce chip îți pot fi de folos.

— Mulțumesc. Cum se face, senior, că ești atât de curios să-mi cunoști situația?

— O să vezi îndată. Așadar, ce fel de bogății ai?

— Sunt administratorul averii contelui de Rodriganda.

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele bătrânului.

— Aha, cu alte cuvinte te slujești de averea contelui în folosul propriu.

— Nu asta am vrut să spun... răspunse Cortejo încurcat.

— Ce-ai vrut ori n-ai vrut să spui, mi-e egal. Faptul în sine e ceea ce interesează. De altminteri, acum când ești exilat din țară, nu mai poți fi administratorul contelui, așa că n-ai nici cu ce mă răsplăti.

— Am bani, senior, bâigui Cortejo, care se temea că doctorul nu va mai vrea să-l ocrotească. Sunt bine ascunși, trebuie să mă pun la adăpost.

— Vrei să zici că i-ai șterpelit din averea contelui? Da, dar trebuie să știi că de-acum încolo s-a isprăvit cu șmecheria asta. Cum nu vei mai fi administrator...

— Cum adică?

— Păi, cred că don Fernando de Rodriganda o să strângă șurubul.

— Ce tot vorbești senior? Contele a murit de mult, strigă Cortejo înspăimântat.

Doctorul Hillario zâmbi cu subînțeles.

— Lasă, nu te mai preface, știi tot așa de bine ca și mine că don Fernando trăiește.

Spaniolului i se urcă sângele la cap.

— Nu te-nțeleg... cine ți-a spus?

— Nepotul meu, Manfredo.

— Nu e adevărat!

— Nu te mai osteni degeaba, senior Cortejo, știu eu ce spun. Și fiindcă n-ai fost sincer cu mine, regret că nu-ți pot face serviciul cerut.

— Dar bine, omule, ce-ți pasă de familia Rodriganda?

— Nu-mi pasă defel, dar nu-ți închipui că voi ascunde la mine un om urmărit de o ceată întreagă, de care nu m-aș putea apăra la un moment dat.

— N-are de ce să-ți fie frică.

— Zău? Nici dumneata nu crezi ce spui. Din puținul ce am aflat de la nepotul meu am înțeles că aceia care te urmăresc sunt oameni și jumătate. Dar ia spune, senior, ce au toți ăștia cu dumneata?

Pe Cortejo îl treceau sudorile. Situația în care se afla era cum nu se poate mai critică. Trebuia să dispară pentru câtva timp și adăpost mai bun ca aici nu putea găsi. Și, în definitiv, de ce să nu-i spuie doctorului taina? Îi astupă el gura pe urmă. Cum și în ce fel n-are importanță. Ridică hotărât capul și zise:

— Bine, îți voi spune tot. Mă pot însă încrede în discreția dumitale?

— Jur că nimeni nu va afla nimic din gura mea.

— Vreau să te cred, dar vai și-amar dacă mă vei trăda.

Și Cortejo îi povesti doctorului atât cât crezu el de cuviință despre familia Rodriganda. Fu însă de-ajuns pentru ca bătrânul să rămână ca trăsnit de ceea ce auzi.

— Senior Cortejo, zise el la urmă, e adevărat tot ce mi-ai povestit sau e un roman pe care l-ai citit cândva?

— Ce roman, domnule! Crede-mă că mi-a venit destul de greu să-mi încredințez taina unui străin.

— Și te temi că ne vom pomeni cu ei în curând aici?

— Cu siguranță. Oameni ca ei găsesc lesne urma unui fugar.

— Bine, îi vom primi cum se cuvine. Crezi însă că avem trebuință de mexicanul pe care l-ai adus? Mai bucuros aș fi să nu-l ținem aici.

— N-ai decât să-l gonești.

— Cât pentru Grandeprise e altceva. Omul acesta mi-e dator recunoștință și nu ne va trăda.

Du-te acum, senior, și-ți adu fața; vă voi găsi un adăpost sigur în subteranele mănăstirii.

În vreme ce vorbeau ei, spioana stătea în camera ei și chibzuia dacă ar fi bine să pună chiar acum mâna pe corespondența secretă a doctorului sau să amâne pentru mai târziu. Camera ei se afla destul de aproape de a lui, așa că auzi pe cineva intrând și ieșind de la el. Stinse lampa și crăpă nițel ușa. După câtva timp auzi iar pași. Văzu prin crăpătură ușa de la camera doctorului deschizându-se iar și un bărbat și o femeie pășind înăuntru. Avu destul timp să-l zărească pe bărbat și băgă de seamă că-i lipsea un ochi. Și iar auzi zgomot. Îl văzu pe Hillario cu un felinar în mână coborând scara care ducea la subsol, împreună cu cei doi necunoscuți. Când trecu pe lângă ușa ei îl auzi vorbind dar nu prinse decât aceste cuvinte:

— Seniorita Josefa, unde te duc eu vei fi la...

Atâta tot. Un gând năstrușnic îi fulgeră prin minte. Luă o cutie cu chibrituri și se furișă în camera lui Hillario. Aici era întuneric. Aprinse un chibrit și la lumina lui văzu cheile pe care le ochise. Le luă din perete și se întoarse în camera ei.

De-abia după multă vreme îl auzi pe bătrân întorcându-se. Era singur. Nu băgă de seamă că fusese cineva în lipsa lui la el. Începu să se plimbe de colo până colo mormăind.

— Dobitocul! Nici nu bănuiește el ce mult contribuie la realizarea planurilor mele. Mare neghiob a fost să-mi încredințeze mie toată povestea asta cu Rodriganda, pe care voi ști s-o folosesc spre pieirea lui și în avantajul meu. Ce-ar

fi să-l substitui pe Manfredo contelui? Ar trebui însă să-i fac să dispară pe toți aceia care cunosc taina. O să aștept un moment prielnic. Mâine vor fi poate urmăritorii lui Cortejo în mâinile mele. Trebuie să fiu cu mare băgare de seamă. Și-acum, e timpul să mă odihnesc nițel.

Spioana așteptă până se făcu liniște desăvârșită, luă apoi câteva foi de hârtie, un creion, o lumânare și ieși în vârful picioarelor din odaie. Încuie ușa și începu să coboare scara prin întuneric. Cum fusese cu mare luare-aminte la fiecare mișcare a bătrânului când o dusese să-i arate tainițele mânăstirii, nimeri lesne în încăperea tăiată în stâncă. Scoase din dulăpior pachetul cu scrisori și la lumina lumânării le citi una după alta. Erau de mare însemnătate pentru Juarez. Se apucă să copieze pasajele cele mai importante, sperând să sfârșească înainte de a se lumina de ziuă. Deodată auzi glasuri omenești. Ascultă. Îndreptă lumina dincotro veneau glasurile și văzu o gaură în formă de jgheab al cărei rost nu-l înțelegea. Era însă vădit că ducea la încăperea de unde se auzea vorbă.

Se lăsă la pământ și puse urechea la jgheab. Deslușì două glasuri, unul de bărbat și altul de femeie.

— Ai tu atâta încredere în Hillario ăsta? întrebă femeia. Eu te-aș sfătui să fii cu mare băgare de seamă.

— Nu-ți fie frică, Josefa, Pablo Cortejo nu e omul pe care să-l tragă cineva lesne pe sfoară, cred că știi asta.

— De, ai putut să vezi și tu în ultimul timp

că sunt alții și mai deștepți ca noi, răspunse femeia.

— A fost un șir întreg de nenorociri care s-au abătut peste capul nostru, dar fii sigură că n-o să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Aveam la-nceput intenția să mă asociez cu Juarez. Dacă-mi reușea lovitura cu englezul, fii sigură că zapotecul m-ar fi primit cu brațele deschise și l-aș fi silit să joace după cum i-aș fi cântat eu. Așa însă...

— Unde-o fi acum Juarez?

— Sigur e că, ajutat de Statele Unite și Anglia, va face mari progrese în realizarea planurilor lui. Dacă voluntarii au reușit să-l găsească, atunci are destule forțe ca să încerce lovitura și să se ducă fără-ntârziere la hacienda del Erina.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă afurisiții aceia de mixtecași și-au găsit să pornească agitația lor de la hacienda asta, ceea ce ne-a pus bețe-n roate.

Tăcură. Spioana mai ascultă câtva timp și nemaiauzind nimic, plecă tot așa, pe nesimțite, precum venise.

— Cine să fie ăștia doi? se întrebă ea. Josefa și Cortejo după cum am înțeles. S-au refugiat aici și bătrânul le-a dat adăpost. Principalul însă e că Juarez cu ai săi vin încoace. Cu atât mai bine, îi pot spune secretele pe care le-am aflat. Nu e vorbă, ordinul era să plec cât mai curând la México, dar n-am pe nimeni căruia să-i pot încredința lucruri atât de importante, așa că trebuie să mă duc eu singură la hacienda del Erina.

Agitația în care se afla nu o lăsa să închidă ochii. Începu să-și facă pregătirile de plecare; voia să dispară fără să-i spună bătrânului.

Dis-de-dimineață Hillario se sculă vrând să-i ducă lui Cortejo și Josefei de mâncare. Spioana îi auzi pașii și deschise ușa.

— A, așa devreme pe picioare, frumoasă seniorita? Nu cumva n-ai dormit bine? o întrebă el.

— Minunat, senior, dar vroiam să fac o plimbare la aer curat.

— Foarte bine, să o faci. În vremea asta chibzuiește bine răspunsul pe care trebuie să mi-l dai.

— O să fie așa cum nici nu te-aștepți, senior, zise ea zâmbind.

— Sper că favorabil, nu, seniorita?

— Ai răbdare, doctore, nu te pripi, râse ea și-i strânse ușor mâna.

— Ah, seniorita, acum știu ce să cred, rosti bătrânul plin de bucurie.

Cum îl văzu dispărând după o cotitură a gangului, spioana alergă în cameră lui și puse cheile la loc, apoi se întoarse în camera ei. După câteva momente ieși purtând un pachet mărișor în mână și coborî în oraș. Se duse de-a dreptul la un proprietar de trăsuri.

— Dumneata închiriezi și cai? îl întrebă ea.

— Da, seniorita. Vrei să faci o plimbare călare?

— Nu, dar trebuie să fac o călătorie grabnică despre care nu vreau să afle nimeni. Știi să taci?

— Sunt deprins să-mi vând tăcerea pe bani, seniorita, zise omul cu subînțeles.

— Bine, îți voi plăti înainte. Cunoști hacienda del Erina?

— Da. Până acolo e drum de câteva zile. Ai pe cineva care să te însoțească?

— Nu.

— Nu te-aș sfătui să pleci singură. Să-ți dau ceva oameni cu dumneata?

— Numai doi ajung.

— Cum poftești. Am niște argați foarte de treabă și oameni pe care te poți bizui. Ia-i cu dumneata. Peste o jumătate de ceas vor fi gata de drum.

— Ne-am înțeles. Dă-le și pachetul ăsta să-l ia cu ei. Eu mă duc să-i aștept afară din oraș. Nu vreau să se știe în ce fel și unde am plecat.

După ce se învoiră din preț, spioana plăti și porni agale pe stradă ca și când ar fi fost vorba de o plimbare.

Nici nu trecu jumătatea de ceas și cei doi argați o ajunseră din urmă aducând cu ei și un cal înșeuat pentru ea. După ce încălecă, porniră toți trei în goană spre hacienda del Erina.

În același timp, la vreo jumătate de zi de drum, mai departe, spre nord, înainta în pasul cailor o ceată de oameni. Era Sternau cu tovarășii săi. Ceva mai în urmă veneau mixtecașii care îi însoțeau. Ochii tuturor erau ațintiți în pământ. Toți tăceau.

Deodată doctorul se opri și zise:

— Uitați-vă, pe-aici au trecut, iarba e și acum călcată de copitele cailor.

Descălecară și cercetară cu băgare de seamă locul.

— Așa e, întări Ucigătorul-de-bivoli. Ei au fost. Se cunoaște după mărimea copitelor.

— Încotro duc urmele? întrebă Sternau.

— La Santa Jaga.

Încălecară și porniră iar, de astă dată însă în trap. Să fi fost pe la amiază când văzură venind spre ei trei inși călări. Se opriră iar.

— Doi bărbați și o femeie, zise Sternau. A, ne-au văzut... cotesc la stânga, înseamnă că vor să ne ocolească. Degeaba, nu-i lăsăm noi.

— Să ne luăm după ei, fu de părere Ucigătorul-de-bivoli.

Femeia înțelese că nu va putea să se ferească, de aceea luă iar drumul de mai înainte. Când fură atât de aproape că se puteau vedea unii

pe alții, Inimă-de-urs își opri calul și strigă cu mirare:

— A! Asta e femeia aceea frumoasă din Chihuahua.

— Care femeie? întrebă doctorul.

— Femeia care se afla la comandantul francezilor.

— Seniorita Emilia? Așa, bine zici. Dar ce va fi căutând ea aici? Trebuie să fie ceva foarte important. S-o întrebăm.

— Doctorul Sternau! exclamă spioana, încremenită.

— Chiar eu, seniorita. Dar ce te aduce prin pustietatea asta? Te credeam în drum spre capitală.

— O și pornisem într-acolo, acum însă mă duceam la hacienda del Erina. Juarez e acolo

— Nu, dar va veni în curând.

— Trebuie să-i comunic lucruri de mare însemnătate, și cum n-aveam pe nimeni de încredere pe lângă mine, m-am hotărât să mă duc eu personal.

— Îți putem pune noi un astfel de om la dispoziție. Deocamdată să descălecăm și să ne odihnim nițel.

După ce se așezară pe iarbă, Sternau o întrebă mai departe:

— Și zici că ai nevoie de un om care să se ducă la Juarez. Nu e deci nevoie să vorbești chiar dumneata cu el?

— Nu, e vorba de niște hârtii care trebuie s-ajungă neapărat în mâinile lui.

— Dă-le la doi din mixtecașii noștri și fii fără

grijă, vor fi predate lui Juarez imediat ce va sosi la hacienda del Erina.

— Primesc cu plăcere propunerea, doctore. Ar trebui să aștept poate prea mult la hacienda și e de mare importanță să fiu cât mai curând în capitală.

— De unde vii acum?

— De la Santa Jaga.

— Tot acolo ne ducem și noi; sperăm să găsim niște persoane pe care le urmărim de câteva zile.

Spioana făcu un gest de mirare.

— Te pomenești că or fi Cortejo și fata lui? zise ea.

— Nu cumva i-ai văzut în Santa Jaga? întrebă repede Sternau.

— Da. Au sosit aseară la mănăstire și au fost ascunși în niște încăperi tainice din subterană.

Spioana povesti apoi tot ce i se întâmplase de ieri încoace. Ceea ce-l miră mai mult pe doctor și pe tovarășii săi era că tot Cortejo fusese acela care o scăpase pe Josefa, deși cu ajutorul altora.

— Așadar, ai vrea să te vezi cât mai curând la México? o întrebă germanul după ce sfârși ea de povestit.

— Da.

— Ce-ar fi să-ți dau pe mixtecașii mei să te însoțească?

— N-ai trebuință de ei?

— Deoarece francezii sunt în oraș, nu putem face nimic cu forța, trebuie să ne servim de viclenie.

— Așadar vreți să puneți cu orice preț mâna pe Cortejo?

— Bineînțeles.

— Atunci n-aveți decât să vă adresați francezilor. Când vor afla că acesta se află la mănăstire, n-au să stea o clipă la-ndoială să ceară ca așazisul pretendent la președinție să le fie predat fără zăbavă.

— Intenția mea e alta. Eu îl vreau pe Cortejo în mâna mea nu în cea a francezilor. Ai vrea să fii atât de bună să-mi descrii cum se poate ajunge la locul în care se află ascuns?

— Cum să nu!

Spioana le descrise amănunțit ce aveau de făcut și felul cum se deschide ușa secretă.

— Bine, am înțeles, zise Sternau, dar după ce pot să recunosc cheile?

— Sunt agățate sub colivia de lângă fereastră.

— Mulțumesc, seniorita. Așadar, ții numaidecât să pleci de-aici de-a dreptul la México?

— Da, dacă-mi dai indieni să mă însoțească.

— Dar bagajul?

— Am luat câte ceva cu mine, lucrurile ce-au mai rămas mi le vor trimite francezii pe urmă, deși deocamdată habar n-au unde m-am dus.

— Ți le-aș trimite eu, dar în împrejurările de față mi-ar fi imposibil. Francezii m-au văzut la Chihuahua și m-ar recunoaște imediat. Primirea pe care mi-ar face-o n-ar fi tocmai în avantajul meu.

— Bine zici. Ar fi bine nici să nu te vadă.

— Așa cred și eu. Când ai plecat de la Santa Jaga, seniorita?

— Azi dimineaţă la 7.

— Aşadar noi vom fi acolo pe înnoptate? Cu atât mai bine. Acum descrie-mi apartamentul lui Hillario.

După ce-i dădu instrucţiunile necesare, îi predete lui Sternau hârtiile. Acesta îi spuse Ucigătorului-de-bivoli despre ce e vorba, şi peste puţin timp doi din mixtecaşi porneau în goana cailor spre hacienda del Erina, pe când ceilalţi se pregăteau s-o însoţească pe spioană la México. Cei doi oameni veniţi cu ea primiră un bacşiş şi se întoarseră la Santa Jaga.

După ce se îndepărtă spioana, Unger îl întrebă îngrijorat pe Sternau:

— Nu era mai bine să-i fi oprit pe mixtecaşi cu noi, doctore? Drept e că suntem nouă inşi, dar nu poţi şti niciodată ce te aşteaptă şi s-ar putea întâmpla s-avem nevoie de ei.

— Nu cred. Hillario n-o să aibă încotro, o să trebuiască să ni-l predea pe Cortejo. Ar fi trebuit însă să le spunem indienilor trimişi la del Erina unde ne ducem.

— Vor fi auzit ei singuri.

— Nu cred, erau prea departe de noi. Dar nu înţeleg de ce ne-a găsit tocmai acum frica. Acum, la drum, ca să n-ajungem prea târziu la Santa Jaga.

Încălecară, şi după vreo cinci ceasuri ajunseră la Santa Jaga. Deşi se-ntunecase, mănăstirea se deslușea destul de bine.

— Ce facem cu caii? întrebă Unger.

— Ştiu şi eu? La mănăstire n-aş vrea să-i duc, şi nici în oraş. Vom găsi noi pe deal un loc unde să-i ascundem până la plecare.

Urcară dealul. Aproape de mănăstire dădură de un tufiș des și-și priponiră caii.

— Cine rămâne de pază? întrebă doctorul.

— Eu nu, răspunse Ucigătorul-de-bivoli.

— Nici eu, zise Inimă-de-urs.

— Eu și mai puțin, trebuie să fiu de față la prinderea ticălosului aceluia de Cortejo, accentuă Săgeata-trăsnetului cu ură.

De asemenea nici unul din ceilalți nu vru să rămână.

— Atunci trebuie să ne lăsăm caii fără pază, încheie Sternau.

— Lasă, că nu ni-i ia nimeni.

— Să sperăm. Acum să mergem.

— Cum pătrundem în mănăstire, pe poartă?

— Nu. Se cere să fim cu băgare de seamă. Să cercetăm zidul. Cel mai bun lucru e să nu ne vadă nimeni afară de Hillario.

Pe când urcau ei dealul, nu văzură că un om se ridicase din iarbă și pornise în grabă spre mănăstire. Era Manfredo.

— Ce gâfâi așa, băiete, îl întrebă bătrânul când îl văzu; ce s-a întâmplat?

— Vin. Sunt nouă inși. Unul din ei e voinic ca un uriaș, răspunse el de-abia trăgându-și sufletul.

— Ăsta trebuie să fie doctorul acela Sternau. Du-te acum, să nu te vadă. Nici Grandeprise nu trebuie să dea ochii cu el, e mai bine așa.

— Stai că nu vin numaidecât. I-am văzut intrând în tufiș, pesemne ca să-și lege caii. Au de gând, probabil, să intre pe furiș în mănăstire.

— Cu atât mai bine. Știi ce ți-am spus. Tu n-ai altceva de făcut decât să mergi cu lampa înainte ca să ne luminezi calea. Cum vom fi însă

în încăperea despre care ți-am vorbit, adică eu și ei, trântești repede ușa după noi și tragi zăvorul. Ai înțeles? Acum du-te.

Hillario se așeză la masă și părea că se cufundă în cititul unei cărți, dar cu auzul încordat căuta să prindă fiecare zgomot ce venea de-afară. Hillario nu era însă un om al preriilor, ca Sternau și tovarășii săi. Nu simți când se deschise ușa și acesta, urmat de ceilalți, intră.

— Dumneata ești doctorul Hillario, senior? auzi el un glas în spatele lui.

Tresări speriat și întoarse capul. Spaima îl amuțise și de-abia după câteva momente își reveni.

— Da, eu sunt, dar dumneavoastră? bâigui el.

— O să afli numaidecât.

Ochii bătrânului priveau cu teamă la statura impunătoare a germanului. Înțelegea bine că despre o luptă cu acești nouă oameni voinici, înarmați până-n dinți, nu putea fi vorba.

După ce încuie ușa în urma lor, Sternau urmă:

— Ești singur, senior?

— Da.

— Nu ne poate auzi nimeni?

— Nu.

— Bine, atunci află că am venit cu o rugăminte la dumneata.

Doctorul vorbise până acum cu atâta blândețe, încât bătrânului îi veni inima la loc.

— N-ai vrea mai întâi să-mi spui cine sunteți? întrebă el.

— O să-ți spunem mai târziu. Acum te-aș ruga să ne răspunzi la câteva întrebări, dar vrem să știm adevărul, numai adevărul.

— Drept să-ți spun, senior, nu știu ce să cred despre dumneavoastră, începu bătrânul. Pe cât se pare n-ați intrat în casa mea pe unde trebuie...

— Așa e, avem însă motivele noastre. Dacă venirea noastră te neliniștește, depinde numai de dumneata să scapi cât mai curând de noi. Ia spune, rogu-te, știai de sosirea noastră?

— Nu, de la cine era să știu?

— N-au venit aseară o femeie și un bărbat aici la dumneata?

— Nu.

— Unul, anume Cortejo?

— Nu știu cine o fi ăsta. Eu mă ocup de bolnavii și de știința mea, nu de politică.

— Așa? Atunci de unde știi că numele acesta e în legătură cu politica? Te-ai dat singur de gol, senior. Nu încerca să mă minți! Ești în corespondență cu toate persoanele politice actuale.

Hillario se înspăimântă. De unde știa Sternau toate acestea?

— Te înșeli, senior. N-am auzit în viața mea de omul pe care l-ai pomenit adineauri.

— Așadar, Cortejo și fiică-sa n-au fost aici?

— Nu.

— Și nu i-ai ascuns într-o încăpere din subterană?

— Nu.

— Și încăperea aceea nu se află lângă camera unde îți ții dulăpiorul cu corespondența dumitale secretă?

Bătrânul se sperie acum de-a binelea, totuși încercă să facă pe indignatul.

— Nu înțeleg cum v-ați permis să pătrundeți pe furiș în casa mea și să-mi puneți niște întrebări

pe care nu le pricep. O să-mi chem oamenii ca să...

— Nu încerca, senior, ca să nu te căiești mai târziu, îi tăie vorba Sternau.

— Atunci fii cel puțin mai lămurit, ca să știu ce vreți de la mine, bâigui el.

— Ceva foarte simplu: să ni-i predai imediat pe Cortejo și pe fata lui, atâta tot.

— Dar dacă vă spun că nici nu-i cunosc!

— Crezi dumneata că minciuna asta se prinde? Dacă te-aș apuca acum de beregată... uite-așa... și te-aș apăsa nițel mai tare, cât ai clipi ai fi o cârpă în mâinile mele. Am și noi pe urmă să-l găsim și singuri pe Cortejo, fii pe pace.

În timp ce spunea acestea, doctorul îi puse mâna în beregată bătrânului și-l strângea din ce în ce mai tare, așa încât ticălosul abia mai putu îngâna:

— O... să... vă... spun...

Sternau slăbi strânsoarea.

— Cortejo și fata lui se află aici?

— Da.

— Unde i-ai ascuns?

— Într-o hrubă din subterană.

— Hrubă? Nu-ți vâri dumneata protejații într-o hrubă, ci la adăpost mai sigur.

— Nu sunt protejații, ci prizonierii mei, minți bătrânul.

Doctorul îl privi cu asprime.

— Nu încerca iar să mă minți că o să-ți pară rău, îl amenință el.

— Nu te mint, senior. Nu știu de unde ai aflat, dar odată ce știi, trebuie să-ți mărturisesc adevărul. Cortejo e un mare dușman de-al meu.

Întâmplarea mi l-a adus în palmă și, deși credea că o să-l protejez, eu l-am încuiat în subterană cu gând ca, după ce-l voi fi chinuit nițel, să-l dau pe mâna francezilor.

— Ți-ar fi mai lesne să ni-l predai nouă.

— Ce-mi dai?

— Cum adică, vrei să-ți și plătim? Mă tem că plata pe care ți-am da-o nu ți-ar plăcea defel. Încă o dată: Vrei sau nu să ni-i predai pe Cortejo și pe fata lui? Îți las un minut de gândire.

Hillario se prefăcu foarte speriat.

— Bine, vi-i predau, trebuie însă mai întâi să-l chem pe nepotul meu. E paznicul lor și cheile sunt la el.

— Unde ți-e nepotul?

În camera de alături.

— Bine, cheamă-l.

Hillario ciocăni de câteva ori în perete și în curând apăru Manfredo. Acesta se uită curios, deși cu teamă, la cele două persoane.

— Domnii au venit să li-i predăm pe Cortejo și pe fata lui, îi zise Hillario.

— Cine sunt dumnealor?

— Nu e treaba ta. Ia-ți felinarul și să mergem. Drumul e liber?

— Da.

— Bine, încheie bătrânul și luă și el un felinar.

— Pentru ce vă trebuie două felinare? întreabă Sternau.

— Fiindcă numai al nepotului meu n-ajunge să lumineze atâtor persoane prin gangurile cele întunecoase. Sau poate vreți să-i aduc pe prizonieri aici?

— Nu, mergem și noi cu dumneata, dar nu încerca să fugi că nu ți-ar merge bine, crede-mă. Unul din voi să meargă în cap, iar celălalt în urmă. Dacă se întâmplă ceva, cel din cap e împușcat pe loc.

Porniră în ordinea stabilită de doctor, care era, din nenorocire, după cum o dorise și Hillario. Acesta mergea înainte și ei după el. Trecură printr-un gang, coborâră o scară, apoi alt gang și se opriră în fața unei uși cu tăblii de fier. Hillario trase zăvorul.

— Cheia e la tine? îl întrebă el pe Manfredo.

— Da.

— Prizonierii sunt în încăperea din dosul ușii? întrebă Sternau.

— Nu, dincolo de ea.

Păsiră înăuntru, fără să bage de seamă că ușa cealaltă nici nu era încuiată. Până să-și dea ei seama ce primejdie îi aștepta, bătrânul făcu o săritură înapoi și trânti ușa în urma lui. Auziră imediat trăgându-se zăvoarele și rămaseră în întuneric.

— Na, am căzut în cursă! strigă Unger.

— Oh! exclama apașul cu ciudă.

— Am fost trași pe sfoară! adăugă doctorul.

Ceilalți tăceau înlemniți. Nici mixtecașul nu zicea nimic dar slobozi un glonț de pușcă în ușă.

— Pentru ce-a tras fratele meu? îl întrebă cu mirare Sternau.

— Ca să sparg broasca.

— Degeaba. Are zăvoare pe dinafară.

— Faceți lumină.

Doctorul băgă mâna în buzunar și scoase o cutie cu chibrituri. Văzură răspândindu-se prin ga-

ura cheii un abur ușor și simțiră un miros greu tăindu-le respirația.

— Vor să ne otrăvească sau să ne înăbușe! strigă el cu groază.

— Spargeți ușa! răcni Săgeata-trăsnetului.

Împinseră cu toții cu toată puterea în ușa grea de fier, dar truda lor fu zadarnică. Dincolo de ușă bătrânul, cu un tub gol de sticlă în mână, stătea și asculta. Un zâmbet diavolesc îi flutură pe buze.

— I-am prins! exclamă el. I-auzi-i cum izbesc în ușă. Degeaba. Peste două minute se va face liniște.

Așa și era. Loviturile slăbiră din ce în ce, apoi încetară cu totul. Se făcu o liniște ca de mormânt.

— Să deschid? Să nu deschid?... se întrebă Hillario. Nici eu nu știu ce să fac. Dacă n-au adormit încă, sunt pierdut; dacă însă e prea târziu, îi găsesc morți. Ceea ce vreau eu e să-i am în mână vii, nu morți. În sfârșit... să-ncerc.

Trase zăvorul și deschise cu băgare de seamă ușa. Un miros greu îl izbi în față. Sări la o parte și trase ușa cu putere.

— Manfredo, deschide repede! strigă el.

Acesta deschise și ușa a doua, ca să iasă mirosul ucigător, și în curând putură intra. Prizonierii zăceau nemișcați la pământ. Hillario se lăsă în genunchi, le desfăcu hainele la piept și ascultă să vadă dacă le mai bate inima.

— Nu cumva au murit? întrebă Manfredo.

— Nu, răsuflă, răspunse bătrânul. S-a întâmplat așa după cum am prevăzut eu. Ia tot ce găsești mai de preț la ei, ăsta să fie câștigul tău. Tu stai de-i păzește, eu mă duc să-i aduc pe Cor-

tejo și pe fie-sa... Vreau să le văd bucuria când îi vor avea în față în halul acesta... Cum o să mă bucur eu pe urmă de spaniol când va afla că e prizonierul meu...!

În vreme ce bătrânul se ducea să-i aducă pe cei doi, Manfredo îi jefui pe cei leșinați de tot ce aveau asupra lor, îi legă apoi zdravăn de mâini și de picioare ca să nu poată face nici o mișcare când se vor deștepta din leșin.

Bătrânul trecu prin mai multe ganguri întunecoase și se opri la una din uși.

— Pot să intru? întrebă el.

— A, Hillario! În sfârșit, a dat Dumnezeu!

Bătrânul deschise ușa și păși într-o încăpere scobită în stâncă, luminată de o lampă atârnată de tavan.

— Bine c-ai venit, zise Josefa. Sufăr dureri îngrozitoare, n-ai vrea să-mi dai ceva să-mi treacă?

— N-am ce să-ți dau, seniorita. Ai fost rău tratată de la-nceput, acum e prea târziu, nu mai e nici o scăpare pentru dumneata.

Ea holbă ochii ei de bufniță și-l privi îngrozită.

— Glumești pesemne, ori vrei să mă sperii, nu-i așa?

— Bine-ar fi să fie așa, seniorita, răspunse el cu nepăsare.

— Eu sper că o să mă fac în curând bine, zise ea vrând să-și facă singură curaj.

— Speră cât poftești din partea mea.

— Da, speră, Josefa, zise Cortejo. Senior Hillario e rău dispus și-și varsă necazul pe noi. Ce se mai aude în lumea de-afară, doctore? France-

zii, aud, tot n-au plecat? întrebă el ca să schimbe vorba.

— Nu pleacă ei așa curând, fii pe pace, răspunse bătrânul morocănos.

— De s-ar duce o dată dracului! Din pricina lor nu putem ieși decât noaptea afară, ca să respirăm și noi nițel aer curat. N-ai putea să ne dai o altă încăpere, senior?

— O să vedem noi.

— Și cu urmăritorii noștri ce e, au dat semne de viață?

— Ba bine că nu! Erau nouă inși, oameni tot unul și unul! Mai ales acela înalt și voinic, un adevărat uriaș.

— A, Sternau trebuie să fie.

— Doi erau indieni.

— Aha, Ucigătorul-de-bivoli și Inimă-de-urs. Și ce-ai făcut cu ei? întrebă Josefa.

— Eu? Nimic; ce era să fac? Am fost bucuros că m-au lăsat în pace.

— Era doar vorba să pui mâna pe ei...

— Crezi că s-ar fi putut?

— Așa? Atunci ești un laș și un fricos, senior!

— Asta ți-e recunoștința pentru că v-am adăpostit, seniorita? Ce-ai zice dacă v-aș da pe mâna francezilor?

— Ei și dumneata! interveni Cortejo. Fata mea n-a vrut să te jignească, zău, crede-mă... Drept e că și eu îmi închipuiam că o să pui mâna pe ei, de altfel așa ne era și învoiala. Aflu acum că au scăpat și că va trebui să-i înlătur pe altă cale. Și ce ziceau? Ia spune-mi, rogu-te, și mie.

— Mai pe urmă, senior, acum să mergem, vreau să vă mut în altă încăpere mai ca lumea.

Porniră toți trei prin gangurile cele întunecoase și ajunseră unde se aflau prizonierii legați burduf sub paza lui Manfredo. Când îi văzu, Cortejo scoase un țipăt de uimire.

— Ei drăcia dracului! zise el, păi ăsta e Sternau.

— Unde? Unde? întrebă repede Josefa și se înghesui să-l vadă.

Acesta își venise în simțiri și privea cu răceală la cele patru persoane în mâna cărora se afla.

— Da, așa e, ăsta e Sternau și ăsta Ucigătorul-de-bivoli. Uite-l și pe Inimă-de-urs, zise ea plină de bucurie. Parcă spuneai că ți-au scăpat, senior?

— Glumeam, seniorita. Cine mi-a căzut o dată în gheare nu-mi mai scapă, răspunse el zâmbind cu subînțeles.

Ceilalți se deșteptară și ei din leșin. Stăteau cu ochii deschiși dar nici unul nu scotea un cuvânt.

— A, iată-l și pe Mariano! exclamă Cortejo frecându-și mâinile. Să fiu al dracului dacă asta nu e cea mai frumoasă zi din viața mea! Și ăsta... ăsta... e don Fernando de Rodriganda. Senior, spune-ne, te rog, și nouă, cum ai reușit să scapi din închisoare? Tare-aș fi curios să știu.

Sângele bătrânului clocotea de furie. Cu ce dor așteptase să dea ochii cu acest ticălos din pricina căruia suferise optsprezece ani de chinuri groaznice, cât de diferit își închipuise el această revedere! O, de-ar fi putut să se repeadă la el și să-l strângă de gât! Totuși își stăpâni pornirile

și nici nu se uită la nemernicul din fața lui, care-l privea batjocoritor.

— A, ești mândru și faci pe grozavul! zise iar Cortejo. Nu face nimic, o să-ți iasă fudulia pe nas. Dar cum ai reușit, senior Hillario, să pui mâna pe toți deodată? se adresă el bătrânului.

— Lasă c-o să-ți spun eu mai târziu. Acum e vorba: ce facem cu ei?

— Să-i zăvorăști în gaura cea mai întunecoasă, se răsti Josefa. Și în fundul pământului tot e prea bine pentru ei. Să pui să-i bată în fiecare zi și să le dai de mâncare numai o dată pe săptămână.

— Te-aș ruga să fii mai miloasă, seniorita, fiindcă s-ar putea să te găsești și dumneata vreodată într-o astfel de situație.

Josefa nu văzu privirea pe care i-o aruncă bătrânul când spuse cuvintele acestea și răspunse repede și cu ură în glas:

— Nu, nu, nici urmă de milă pentru ei... nu-i așa, tată?

— Mila n-ar avea nici un rost. Mi-au scos un ochi, mi-au luat hacienda și mi-au ucis toți oamenii. Nici o pedeapsă nu poate fi destul de aspră pentru astfel de ticăloși. Unde sunt gropile în care le vor putrezi oasele?

— Cu vreo câteva trepte mai jos. Vrei să le vezi, seniorita?

— Da, vrem să ne încredințăm cu ochii noștri ce plăcere îi așteaptă. N-ar fi bine să le slăbim nițel legăturile de la glezne și să-i luăm chiar acum cu noi?

— Ei aș! Cu oameni de-alde ăștia nu e de

glumit. Îi lăsăm deocamdată așa cum sunt și-i cărăm, unul câte unul, jos. Acum haidem!

Coborâră o scară care ducea la un gang sub pământ; de amândouă părțile se aflau celule strâmte, pentru un singur om; n-aveau decât o ușă îngustă, cu o ferestruică mică la mijloc.

— Asta e închisoarea? întrebă Josefa. Ia să vedem una din ele.

Hillario deschise o ușă și lumină celula.

— Pentru ce sunt verigile astea de fier? întrebă Cortejo.

— Ca să-i prinzi în ele pe întemnițați.

— Zău? Și cum faci ca să închei veriga? Văd că n-are lacăt.

— Are încuietoare secretă.

— Aș fi curios să văd și eu cum o să se simtă Sternau când s-o vedea în capcana asta, râse spaniolul.

— N-ai decât să-ncerci.

— Și eu, și eu, se înghesuia Josefa.

— Să mergem atunci în celula de-alături, zise Hillario. E pentru două persoane și are patru verigi. O să încercați amândoi deodată.

Trecură într-o celulă asemănătoare, dar de mărime dublă. În perete, cam la înălțimea gâtului și a gleznelor, se afla câte un cerc de fier înțepenit în zid.

— Nici la cercurile astea nu văd vreo încuietoare, se miră Josefa.

— Tot secrete sunt, răspunse Hillario. Cum ți-ai vârât capul înăuntru se închid de la sine și nu se deschid decât cu un mecanism știut numai de mine. Vreți să încercați?

— Da, da, ziseră Cortejo și Josefa într-un glas.

Hillario îi puse să se rezeme de perete, le puse cercurile în jurul gâtului și al gleznelor, apoi apăsă pe un resort nevăzut. Cercurile se închiseră de la sine, fără să se mai cunoască locul unde era încuietoarea.

— Admirabil! Nici dracu' nu mai poate scăpa de-aici! strigă Josefa încântată.

— Așadar găsești că locuința asta e sigură? râse bătrânul.

— Cât se poate de sigură.

— Și sunteți mulțumiți de ea?

— Foarte mulțumiți; am gustat și noi plăcerile pe care le vor avea dumnealor, acum desfă cercurile și să ieșim din gaura asta întunecoasă ca un mormânt. Ori nu cumva ai de gând să ne ții în vecii vecilor aici?

— Ai ghicit, senior.

Urmă o tăcere de câteva secunde. Groaza îi împietrise.

— Ce, ești nebun? strigă în cele din urmă Cortejo, dezmeticindu-se.

— Eu? Defel. Voi ați fost nebuni că v-ați dat prostește în puterea mea. Vă asigur că n-o să mai ieșiți cât veți trăi din temnița asta și aici au să vă putrezească oasele.

— Senior, începu acum Cortejo cu glas rugător, isprăvește cu gluma. Am vrut să știm și noi ce-ar simți cineva când s-ar afla închis în gaura asta.

— Stați că n-ați simțit-o încă. Numai după un timp o să vă puteți da seama.

— Senior, strigă Josefa, care înțelese de-abia

acum situația, ești un monstru, un călău! Cum îți închipui că aș putea îndura așa ceva?... Noi nu ți-am făcut nimic...

— Așa e, dar acum îmi vreau plata pentru găzduirea voastră și pentru că v-am scăpat de dușmanii voștri cei mai neîmpăcați. Nu cumva crezi că le-am făcut toate pe degeaba?

— Dă-ne drumul și-ți dau cât vrei.

— Stai, nu te pripi așa, fiindcă nu știi ce o să-ți cer.

— Ce? întrebă Cortejo cu înfrigurare.

— Să-mi treci mie moștenirea contelui de Rodriganda, zise Hillario răspicat.

— Moștenirea... contelui de... Rodriganda? spuse sacadat spaniolul, privindu-l cu ochii holbați. Ești nebun de legat!

— Tot așa de nebun ca și dumneata, care ți-ai închipuit că poți băga Rodriganda în buzunarul hainei.

— Senior, ești... ești... un pungaș ordinar!

— Te sfătuiesc să-ți măsori cuvintele. Mai mare pungaș ca dumneata nu cred să existe pe suprafața pământului, și cred că fac o faptă bună dacă îți smulg prada din gheare.

— M-ai înșelat ca un nemernic... m-ai...

— Nu te aprinde așa, senior, că tot nu-ți folosește la nimic. Socot că voi da averei Rodriganzilor o întrebuințare mai bună ca dumneata, care ți-ai băgat în cap să te faci președinte de republică. Un neghiob ca dumneata președinte! Ha-ha-ha! Alte planuri am eu, și averea asta îmi pică la țanc. În locul lui Alfonso o să fie nepotul meu, Manfredo, conte, și o să mă înfrupt eu acum din oala cu smântână.

Ceea ce spunea el li se părea celor doi ticăloși atât de monstruos, încât nu găseau ce să răspundă. De altfel, Hillario nici nu așteptă vreun răspuns, căci ridică de jos felinarul și plecă, zăvorând ușa în urma lui. Se întoarse la ceilalți prizonieri și-i duse, împreună cu Manfredo, într-o celulă comună, unde-i ferecă de zid; pe urmă dădu ordin nepotului său să le ducă pâine și apă și să vină apoi în camera lui.

— Ei ce mai ziceau? îl întrebă el când îl văzu intrând.

— Ăia nouă tăceau mâlc, dar Cortejo și fiică-sa mi-au împuiat urechile cu răcnetele și jelania lor, răspunse Manfredo. Ai într-adevăr de gând să nu-i mai scoți de-acolo?

— Bineînțeles.

— Niciodată?

— Asta o să văd eu. Parcă spuneai că ai văzut unde și-au ascuns prizonierii caii; știi că dobitoacele astea ne-ar putea trăda?

— Bine, să-i luăm de-acolo, dar unde-i ducem?

— Du-te mai întâi și ia-le șeile și ce vei mai găsi pe ei, pe urmă dezleagă-i și dă-le drumul pe câmp.

— Păcat, i-am putea vinde.

— Ca să intri în cine știe ce bucluc? Hai, du-te și fă ce ți-am spus. Mulțumește-te cu ce te-ai ales de pe urma jafului.

A doua zi Hillario coborî cu Manfredo în subterana unde erau închiși prizonierii.

— Vrei să ne eliberezi, senior? îl întrebă Cortejo când îl văzu.

— Hm..., depinde de dumneata.

— Ce-mi ceri?

— O să-ți spun eu mai târziu. Acum e vorba să vedem dacă ți-aș putea îmbunătăți nițel situația. Sunt dispus să-ți dau o celulă mai ca lumea și hrană mai bună, dacă îmi vei da informații mai precise asupra lui Landola.

— De unde până unde?

— Mă privește. Ai făgăduit lui Grandeprise să i-l dai în mână pe pirat?

— Da.

— Erai deci sigur că o să-l găsești. Spune-mi mie unde și o să-ți ușurez nițel situația, după cum ți-am făgăduit.

— Ce treabă ai cu Landola?

— O mică răfuială, atâta tot.

— Vrei să-l închizi și să-l chinuiești ca și pe noi?

— Ba ceva mai mult chiar.

— Mi-ar părea bine, numai că nu știu unde se găsește în momentul de față.

— Dar există vreun mijloc ca să afli?

Cortejo ezită să-i răspundă.

— Bine, treaba dumitale dacă nu vrei să-mi spui, zise cu asprime bătrânul, și vru să-nchidă ușa în urma lui.

— Pentru Dumnezeu, tată, spune-i, ce mai aștepți? strigă Josefa. Nu vreau să mor... Vreau să scap de-aici... Ah, cum mă doare pieptul!

— Cred și eu! râse Hillario. Eu aș putea să fac să-ți treacă durerile, să te vindec, dar văd că nu vreți.

— Ba vreau, vreau! Tată, spune-i... spune-i, să nu mă mai chinuiesc așa... gemu ea.

— Minte, o să ne înșele iar, răspunse Cortejo.

— Dacă îmi răspunzi la ce te-am întrebat, vă făgăduiesc să vă scot de-aici, zise Hillario.

— Bine, scoate-ne întâi și pe urmă o să-ți spun.

— Așa! N-ai încredere în vorba mea? Fie. Uite, vă desfac cercurile și o să vă leg altfel, ca să nu-ncercați cine știe ce năzbâtie. Dacă însă nici atunci nu-mi spuneți ce vreau să știu, pedeapsa o să vă fie și mai grozavă.

Bătrânul le desfăcu apoi cercurile, dar îi legă atât de strâns, încât, deși se puteau mișca și umbla, n-ar fi putut totuși să facă vreo încercare de a fugi.

— Acum veniți după mine, le zise el.

Îi duse într-o încăpere de la capătul culoarului, care semăna mai mult cu o odăiță de locuit decât cu o temniță.

— Ei, aici vă place mai mult? îi întrebă el. Și-acum, să-mi spui unde și cum pot să dau de urma lui Landola.

— La fratele meu, răspunse Cortejo.

— Adică la moșia Rodriganda, în Spania? Degeaba, n-am făcut nimic. Altă informație nu poți să-mi dai?

— Ne lași într-adevăr să stăm aici dacă ți-oi spune? zise spaniolul privindu-l bănuitor.

— Da.

— Bine. Dacă-mi făgăduiești încă două lucruri, îți spun.

— Ce?

— Că nu vom fi uciși și că o vei tămădui pe Josefa.

— Fie. Cu o singură condiție însă: să-mi dai lămuriri mai precise.

— Află atunci că i-am scris fratelui meu să-mi răspundă unde se găsește Landola.

— Și răspunsul?

— Trebuie să fi sosit de-acum la agentul meu din Veracruz.

— De ce nu la México?

— Uiți că nu trebuie să mă vadă nimeni acolo.

— Așa e, bine zici. Și cine e agentul dumitale?

— O să-ți spun după ce ne vei da să mâncăm și o vei examina pe fata mea.

— Ascultă, senior Cortejo. Deși în situația dumitale n-ar trebui să-mi pui condiții, las să treacă de la mine. Manfredo, du-te de adu vin, pâine și nițică brânză pentru dumnealor; în vremea asta eu o să văd ce e cu seniorita.

Până să isprăvească Hillario de-a o examina pe Josefa, se întoarse și Manfredo.

— Eu m-am ținut de făgăduială, acum e rândul dumitale, zise bătrânul.

— Agentul meu e pescarul Gonzalvo Verdillo, răspunse Cortejo.

— Și cum se poate obține scrisoarea de la el?

— Printr-o ștafetă.

— Crezi că o să i-o dea?

— Dacă va avea ordin în scris de la mine, da.

— Bine, scrie-i!

— Cu condiția ca scrisoarea pe care o voi primi s-o citesc și eu.

— Fie! Acum mă duc s-aduc hârtie și cerneală, Manfredo o să stea să vă păzească.

Când se întoarse, Hillario aduse cele trebuin-

cioase pentru scris, după aceea îi slăbi puțin legăturile lui Cortejo și-l puse să-i scrie agentului. La lumina felinarului, bătrânul citi și păru mulțumit. Încuie apoi ușa în urma lui și plecă urmat de Manfredo.

— Cine duce scrisoarea la Veracruz? îl întrebă tânărul pe Hillario.

— Vânătorul acela american.

— A, Grandeprise. Dar dacă întreabă de Cortejo?

— Lasă că știu eu ce să-i răspund. Tu du-te de mi-l trimite încoace.

Manfredo se întoarse numaidecât cu el.

— Senior Grandeprise, începu bătrânul, aș vrea să-ți cer un serviciu. Ai mai fost vreodată pe la Veracruz?

— Da.

— Atunci te-aș ruga să-mi duci scrisoarea asta acolo.

Vânătorul rămase cam încurcat.

— Senior, m-ai scăpat o dată de la moarte și sunt obligat să fac orice mi-ai cere, acum însă mi-e imposibil fiindcă sunt în serviciul lui senior Cortejo și nu pot să plec.

— Păi tocmai el te trimite cu scrisoarea.

Grandeprise încruntă sprâncenele.

— Aha, zise el, bănuiesc eu cam ce să fie. Vrea să scape de mine ca să nu fie silit să se țină de făgăduială.

— Vrei să spui afacerea cu Landola?

— Da, dar de unde știi dumneata?

— Mi-a spus-o chiar el. De altminteri pot să te asigur că n-are de gând să te înșele, fiindcă trimiterea dumitale la Veracruz e în strânsă

legătură cu Landola. Vei găsi acolo vești despre pirat.

— La cine?

— La agentul lui Cortejo.

— Așa mai merge. Dar de ce te-a pus pe dumneata și n-a venit el să-mi spună ce are de spus?

— Fiindcă nu mai e aici. A venit o ștafetă de la Pantera Sudului ca să se ducă imediat la el.

— Lua-l-ar dracu'!

— De-abia a avut timp să scrie în fugă scrisoarea.

— Și zici că e într-adevăr vorba de Landola? Cui îi e adresată scrisoarea? Ia s-o văd și eu.

— Pescarului Gonzalvo Verdillo, agentul lui Cortejo. Acesta a scris cuiva să se informeze unde se află Landola și răspunsul trebuie să fi sosit pe adresa agentului.

— Și trebuie să mă duc după el la Pantera Sudului?

— Nu, să mi-l aduci mie. Până te întorci, o să fie și Cortejo îndărăt.

— Bine, dă-ncoa scrisoarea, plec imediat.

— Te-aș ruga chiar. Vezi însă să fii cu mare băgare de seamă, o scrisoare de-a lui Cortejo e, în timpurile de față, ceva foarte primejdios.

Starea sănătății bătrânului Arbellez se îmbunătățise simțitor, așa că putu să se dea jos din pat. Ședea toată ziua într-un fotoliu la fereastră și privea cu ochi dornici spre apus, căci în direcția aceea se aflau fortul Guadalupe, Chihuahua și Monclava. Dintr-acolo aștepta el să vină Emma, tot ce avea el mai drag pe lume.

— Mă-mpac cu toate suferințele pe care le-am îndurat, îi zicea el Mariei Hermoyes, care stătea lângă el, numai să-mi mai văd o dată copila.

— O, senior, nici nu știi cum m-aș bucura și eu, răspunse ea.

— Spuneau că o să vină în curând, dar timpul trece și ea nu se mai întoarce! oftă el cu durere.

— Ai răbdare, senior, o aduce Juarez, fii pe pace. A, dar ce se vede colo? zise ea tresărind. Parc-ar fi niște călăreți.

— *Santa Madonna!* Dac-ar fi el! murmură bătrânul.

Călărețiі, mulți la număr, se apropiau în galop. Erau apași, și printre ei câțiva albi. Mixtecașii aflați la conac săriseră pe cai și le ieșiră înainte. Se auziră strigăte de bucurie amestecate cu nechezat de cai, apoi ușa se deschise și cineva se ivi în prag.

— Juarez! șopti Arbellez cu emoție.

— Președintele! murmură Maria Hermoyes cu glas tremurat.

— Da, eu sunt, răspunse zapotecul. Bine te-am găsit, senior Arbellez. Ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Rău... foarte rău, senior, răspunse Maria Hermoyes în locul lui. Josefa, fata lui Cortejo, l-a închis în beci și a vrut să-l lase să moară de foame. Ce-a pătimit, sărmanul, vai de sufletul lui...!

Juarez se încruntă și vru să spună ceva, dar în clipa aceea se auzi un țipăt de bucurie.

— Tată!

— Emma, copilul meu! șopti bătrânul cu glas sugrumat. Vru să mai spună ceva dar nu putu. Deschise brațele și Emma, făptura cea mai dragă lui pe lume, îi căzu plângând la piept. Juarez o apucă pe bătrâna Maria de mână și o trase încetișor afară din cameră.

— Să-i lăsăm singuri, îi zise el. Clipele acestea le aparțin numai lor și nu trebuie să fie tulburate de nimeni. Dar ia spune-mi acum, seniora, unde e senior Sternau.

— A plecat împreună cu Ucigătorul-de-bivoli și ceilalți; unde, nu știu.

— N-au spus nimănui unde se duc?

— Nu, fiindcă nu știau nici ei. Au pornit să o urmărească pe Josefa Cortejo.

Bătrâna se întoarse apoi la Arbellez, însoțită de Karja, ca s-o îmbrățișeze pe Emma, pe când Juarez se duse la oamenii săi. Lordul Dryden veni și el. După vreo jumătate de ceas, pe când stăteau amândoi de vorbă în camera lui Juarez, căpetenia mixtecașilor intră pe ușă.

— Ce-mi aduce fratele meu? îl întrebă președintele.

— Scrisori de la senior Sternau, senior. Pe când îl fugărea pe dușman, s-a întâlnit cu fata care le-a adus.

Nu erau scrisori, ci hârtiile copiate de spioană din corespondența secretă a lui Hillario. Juarez își aruncă ochii pe ele, mai întâi distrat, pe urmă tot mai interesat. Uitase cu totul de prezența lordului.

— Iartă-mă, sir, zise el după ce le citi cu mare atenție, dar ceea ce văd aci e de-o importanță cum nici nu-ți închipui.

— Știri de la doctor?

— Nu, numai hârtii trimise prin intermediul lui. Îți aduci aminte că ți-am vorbit odată despre o seniorită Emilia?

— Spioana dumneavoastră?

— Hm..., i-aș zice mai degrabă aliata noastră. Ei am să-i mulțumesc pentru multe, dar mai ales pentru ce-a făcut acum, în ultimul timp. Trebuie să plec chiar astăzi de la hacienda și să mă duc de-a dreptul la Durango.

— E un lucru cam îndrăzneț.

— Defel. Am aici copii de pe scrisori din toate taberele unde sunt așteptat cu bucurie. E de ajuns să apar, ca să dăm lovitura. Poftim, citește și dumneata.

— Te poți bizui pe copiile acestea? întrebă lordul după ce-și aruncă ochii pe ele.

— Fără cea mai mică șovăire.

— Atunci veștile sunt într-adevăr cât se poate de îmbucurătoare și nu trebuie să mai zăbovești o clipă. Eu...

— Dumneata te odihnești până se înapoiază doctorul, pe urmă veniți după mine.

— Crezi că are să se întoarcă aici, la hacienda?

— Cu siguranță. Omul acesta n-o să aibă astâmpăr atâta timp cât nu va da de Cortejo și fiică-sa. Tragedia Rodriganzilor va lua atunci sfârșit, și fii sigur că îi voi pedepsi nespus de aspru pe vinovați.

Președintele părăsi chiar în după-amiaza aceea del Erina, luând cu el trupele care îl însoțeau. Lăsă aci numai atâți oameni câți să vegheze asupra conacului și să poată avea legătura cu posturile celelalte din nordul țării.

7. UN RĂMĂȘAG

Într-unul din localurile cele mai elegante ale Berlinului, capitala Germaniei, frecventat mai ales de ofițerii și funcționarii superiori ai orașului, stăteau într-o duminică la o masă o mulțime de ofițeri de diferite arme. Păreau foarte bine dispuși, căci cam trăseseră la măsea băieții.

Locotenentul de cavalerie von Ravenow, un tânăr bogat care trecea drept unul din cei mai frumoși ofițeri ai garnizoanei, era atât de răsfățat de femei, încât se lăuda că nici una nu-i rezistase încă până atunci. De câtva timp, însă, se stabilise în oraș un prinț rus, care avea o fată de o frumusețe într-adevăr uimitoare. Era admirată de toți tinerii din oraș, căutând care mai de care să-i facă o curte înfocată. Fata însă nici nu-i lua în seamă, așa că în curând se zvoni că rusoaica e o dușmancă neîmpăcată a bărbaților. Unul din tinerii ofițeri, locotenentul von Golzen, care încercase să se apropie de ea, fusese pus la locul lui cu atâta asprime, încât se făcu de râsul camarazilor săi. Mai mult haz decât toți făcea însă locotenentul von Ravenow, pentru care rusoaica părea să fie ceva mai îngăduitoare, căci fusese văzută câteva zile însoțită de el.

— De, Golzen, ce să-i faci, pesemne că dom-

nișoara nu se uită la de-alde noi, zise unul din ofițeri, un tânăr slab și înalt ca o prăjină.

— Cine dracu' vrei să se uite la tine! răspunse Golzen râzând. Nici cu scara nu te ajunge cineva. Mie nu mi-e necaz că m-a repezit rusoaica, dar mi-e ciudă pe Ravenow; care crede că nu există femeie care să nu-i cadă în brațe de cum și-o răsuci nițel mustața. Lasă c-o să-și găsească și el nasul, nu te teme, de asta sunt sigur.

— Hm... nu prea cred, zise locotenentul zâmbind cu îngâmfare.

— Zău? Ia nu te mai lăuda așa! Pe ce faci prinsoare?

— Pe un chef strașnic aici; plătesc mâncarea și băutura pentru toți.

— Ia seama la ce spui, băiete, îl amenință celălalt. Vezi să te ții de cuvânt.

— Sigur. Dar să știi că dacă pierzi, plătești tu.

— Mare scofală! Eu ți-aș propune alt rămășag.

— Oricare, nu mă dau înapoi.

— Bine. Eu pun la bătaie roibul meu, iar tu calul tău arăbesc.

— Drace! strigă von Ravenow, nu se prea potrivește unul cu altul dar, hai, fie!

— Uite ce zic eu: Te iei după prima fată ori femeie care trece pe stradă pe care ți-o voi arăta eu; primește s-o însoțești, ai câștigat tu, dacă nu, am câștigat eu rămășagul.

Ofițerii izbucniră toți în hohote.

— Bravo! Golzen își pune la bătaie roibul ca von Ravenow să cucerească inima vreunei croitorese sau a unei fete de spălătoreasă, zise unul din ei.

— Stați! strigă von Ravenow. A fost vorba de o femeie care trece pe stradă și pe care mi-o vei arăta; cu o condiție.

— Care? Care? strigară ceilalți curioși.

— Să-mi aleagă una din cele care trec în trăsură.

— Bine, fie și în trăsură de casă, încuviință Golzen.

— Mulțumesc, răspunse von Ravenow zâmbind cu ironie. Și cât timp îmi dai pentru a cuceri cetatea?

— Cinci zile de azi înainte.

— Ne-am înțeles. Timpul e prea de ajuns.

Von Ravenow se sculă de la masă, își potrivi tunica pe trup, își răsuci mustața și clipi șiret din ochi. Înfierbântat de băutură, cu obrajii aprinși și privirea sigură, era într-adevăr tipul seducătorului.

Ofițerii se înghesuiră toți la ferestre și priveau cu încordare la forfota de pe stradă. Pe care din elegantele ce se lăfăiau în trăsuri o va alege Golzen?

— Admirabil!

— Extraordinar!

— O astfel de prinsoare zic și eu! se auzea din toate părțile.

Deodată, unul din sublocotenenți strigă entuziasmat:

— Ia uitați-vă. O adevărată frumusețe!

— Unde? Unde? strigară toți într-un glas.

— Colo, echipajul acela tras de doi armăsari negri.

— Adevărat! Ai dreptate. Cine să fie? exclamă un altul.

Echipajul se apropia în pasul cailor. În fundul trăsurii, la stânga unei femei mai în vârstă, stătea o fată tânără, de o frumusețe desăvârșită. Chipul ei gingaș și copilăresc era încadrat de două bucle blonde și mătăsoase.

— Admirabilă! Neasemuită! exclamară tinerii.

— Von Ravenow, asta de colo, zise scurt Golzen.

— Foarte bine, răspunse locotenentul încântat, și-și încinse sabia, apoi, în clipa următoare, pieri pe ușă.

— Tare sunt curios să știu cum o să facă, murmură locotenentul cel lung ca o prăjină, privind cu invidie după camaradul său.

— O să se urce probabil într-o birjă și o să se ia după ea ca să vadă unde locuiește, își dădu cu părerea unul din ofițeri.

Golzen zâmbi cu îndoială.

— Nu cred. Ar însemna să piardă o zi degeaba, zise el. Eu cred că o să încerce chiar astăzi să se-apropie de ele și să le vorbească.

— Crezi?

— Lasă că știe el, are destulă experiență în chestii d-astea! Ș-apoi, ca să nu pierzi un armăsar ca al lui îți pui în joc toată iscusința de care ești în stare.

— A, uite-l că s-a urcat într-o birjă... s-a luat după ele... Oare cine să fie cucoana cea bătrână?

Von Ravenow porunci birjarului să urmărească trăsura, și când ajunseră pe o stradă mai lăturalnică, locotenentul îi strigă să o ia înainte. Birjarul dădu bice cailor, și când fu în dreptul

trăsurii, ofițerul se aplecă în afară și se prefăcu foarte mirat. Dintr-o săritură fu pe scara echipajului, salută cu o bucurie nestăpânită și strigă încântat:

— Paula, dumneata aici? Ce întâlnire neașteptată! De ce nu mi-ai scris ca să știu și eu?

— Domnule, dumneata ne confunzi cu altcineva, zise doamna.

Locotenentul făcu o mutră mirată, ca și când persoanele din trăsură ar fi vrut să glumească.

— A, vă rog să mă iertați, stimată doamnă. N-am avut încă onoarea să vă fiu prezentat, dar sper că Paula va înlătura imediat acest neajuns.

Ochii frumoși și adânci ai fetei îl priviră cercetător, apoi ea rosti cu glas melodios:

— Ceea ce-mi ceri, domnule, e cu neputință, deoarece nu te cunosc. Cine ești dumneata?

— Cum? Nu mă recunoști, Paula? întrebă el cu o mirare prefăcută. Prin ce am meritat eu o astfel de desconsiderare? A, uitasem că dumitale îți place să glumești.

— Te-nșeli, zise ea, de astă dată cu multă seriozitate și mândrie, eu nu glumesc niciodată cu persoanele pe care nu le cunosc și pe care nici nu vreau să le cunosc. Îmi place să cred că numai datorită unei regretabile confuzii ai dat buzna peste noi, și te rog să ai bunătatea să te prezinți.

Von Ravenow se prefăcu că se află în mare încurcătură.

— Cum, să mă fi înșelat eu? bâigui el. Dar nu se poate, prea ar fi mare asemănarea! Totuși trebuie să lămuresc acest lucru; apoi zise, înclinându-se adânc:

— Sunt contele Hugo von Ravenow, locotenent în regimentul de gardă al Maiestății Sale Regele.

— Atunci e adevărat că n-am avut unde să te cunoaștem, domnule locotenent. Sunt domnișoara Sternau și doamna e bunica mea.

— Domnișoara Sternau, rosti el cu un aer speriat. Vă rog să mă iertați, doamnelor, văd și eu că m-am înșelat, dar asemănarea e într-adevăr uimitoare.

— Atunci trebuie să te iertăm, zise fata, dar după tonul cu care spusese aceste cuvinte se vedea limpede că se-ndoiește. Aș putea să aflu cine este această „sosie" a mea?

— Cum să nu, domnișoară Sternau, e verișoara mea, Paula de Marsfelden.

— Marsfelden? spuse tânăra privind cu un zâmbet ciudat la bunica ei. Și unde se află această verișoară a dumitale?

Chipul locotenentului se lumină. Bănui din întrebarea ei că tânăra fată e dispusă să stea cu el de vorbă, ceea ce se potrivea de minune cu planul lui. De altminteri, după numele lor simplu, de Sternau, erau niște burgheze care vor fi măgulite să lege prietenie cu un ofițer de cavalerie, care mai era și conte pe deasupra. De aceea răspunse foarte calm:

— Paula? O știam la moșie și de aceea m-am mirat s-o văd aici. O să-i scriu chiar astăzi că am văzut în capitală o ființă încântătoare care îi seamănă foarte mult, ba o și întrece în frumusețe și gingășie.

— Te-aș ruga să-ți cruți osteneala, zise zâmbind cu dispreț tânăra fată.

— Pentru ce, domnișoară?

— Fiindcă o să-i scriu eu însămi Paulei de Marsfelden.

— Cum așa?

— Paula e cea mai bună prietenă a mea.

— Ah!

Exclamația pe care o scoase locotenentul păru mai mult un strigăt de spaimă decât de mirare. Așadar necunoscuta aceasta cunoștea numele unei persoane cu totul străină lui și pe care îl spusese la-ntâmplare.

— A, te-ai speriat? replică Röschen cu dispreț. Așadar nu m-am înșelat în presupunerile mele. Vei fi fiind dumneata conte și ofițer în garda regală, dar cavaler nu știi să fii, află asta de la mine!

— Domnișoară!

— Să nu faci pe indignatul, domnule locotenent, zise ea cu o liniște jignitoare.

— Dacă ai fi bărbat ar trebui să-mi dai socoteală pentru cuvintele acestea, zise el turbând de furie. Ce vină am eu că te-am confundat cu o persoană care-ți seamănă ca două picături de apă?

— Încetează, domnule! Dac-aș fi bărbat nu aș primi decât provocarea unui om de onoare, ceea ce mă îndoiesc că pot găsi la dumneata, judecând după purtarea pe care ai avut-o față de noi. Cât pentru asemănarea pe care o dai ca pretext, te pot asigura că Paula de Marsfelden seamănă tot atât de puțin cu mine pe cât semeni dumneata cu un om de onoare. Ai crezut că ți se va prinde stratagema, dar te-ai înșelat; te rog deci să ne scutești de prezența dumitale...

Așa ceva nu i se mai întâmplase frumosului locotenent până acum. Totuși nu voia să se dea bătut, de aceea răspunse cu îndrăzneală:

— Bine, domnișoară, să admitem că ai dreptate într-o oarecare măsură. Mă aflu într-o situație care mă silește să mărturisesc adevărul, cu riscul de a-mi atrage mânia dumitale.

— Mânia? zâmbi ea. Vrei să zici disprețul. Și fiindcă nu-nțeleg ce rost au aceste explicații, te rog încă o dată să faci bine și să-ți vezi de drum.

— Nu, nu, și iar nu! Trebuie să mă asculți.

— *Trebuie?* zise ea privind cercetător în stradă. O să vedem noi îndată dacă trebuie.

— Te urmăresc, începu el iar, din clipa când te-am văzut pentru întâia oară. Inima mea...

— De săptămâni zici? îl întrebă ea și izbucni într-un râs cu hohote.

— Pe cinstea mea, domnișoară!

— Aici, în oraș?

— Da, răspunse el cam stingherit.

— Da? Îți repet atunci că minți iar. N-am fost în viața mea în capitală și am sosit abia ieri. Deplâng armata care are printre ofițerii ei un om ca dumneata și-ți poruncesc pentru ultima oară să ne lași în pace.

— Nu, nu plec până ce nu mă voi justifica, și dacă nu m-asculți voi răscoli pământul să aflu unde locuiești și să vin acasă la dumneata să-mi capăt iertarea.

Un fulger de mânie luci în ochii ei frumoși.

— A, crezi că două femei nu sunt în stare să se apere! Îți voi dovedi îndată că te-nșeli. Oprește!

Vizitiul ascultă de poruncă și opri trăsura tocmai în dreptul unui sergent de stradă, dar locotenentul, care stătea pe scăunelul din față, nu-l văzu. Era hotărât să meargă până la capăt.

— Sergent, vino te rog încoace, zise Röschen.

Locotenentul se întoarse brusc. Când îl văzu pe sergent înțelese intenția fetei. O roșeață vie i se ivi pe față și deschise gura să spună o glumă ca să salveze situația, dar ea i-o luă înainte.

— Sergent, zise ea, omul acesta a dat buzna în trăsura noastră și nu e chip să scăpăm de el. Fii bun și dă-ne o mână de ajutor.

Polițistul se uită uluit la ofițer. Acesta văzu că trebuie să bată în retragere, ca să nu se expună la ceva neplăcut. Coborî din trăsură și zise zâmbind:

— Domnișoara glumește, voi avea eu însă grijă să devină ceva mai serioasă. Apoi se îndepărtă cu pași grăbiți aruncând o privire amenințătoare în urma lui.

— Așa... am scăpat, în sfârșit! Mulțumesc, domnule sergent, adăugă ea făcând semn vizitiului să-și vadă de drum.

Locotenentul nu se simțise niciodată așa de umilit ca acum. Scrâșnea din dinți și spumega de furie. Fetișcana asta să îndrăznească să-și bată joc de el, când atâtea femei frumoase îi cădeau în brațe la cel mai mic semn al lui! Dar lasă, o să i-o plătească el, de asta să fie ea sigură!

Zări o birjă goală. Sări în ea și-i porunci birjarului să urmărească trăsura care se mai zărea încă în depărtare. Trebuia să afle cu orice preț unde locuiesc.

Trăsura se opri în fața unei vile foarte elegante.

Un lacheu în livrea deschise poarta și trăsura trase la scară. Von Ravenow aflase ce vroia să știe. Văzu peste drum o cârciumă și se hotărî să urmărească mai de aproape cine sunt cele două femei. Deocamdată îi dădu brijarului adresa lui și se întoarse acasă să chibzuiască bine ce e de făcut. Se dezbrăcă de uniformă și se îmbrăcă în haine civile, apoi se întoarse la cârciumă. Din nenorocire pentru el, cârciumarul era un om posac și zgârcit la vorbă, așa încât nu putu afla nimic de la el. Se hotărî să aștepte.

Nu trecu mult și văzu un om mai în vârstă ieșind din vilă, trecând strada și intrând în cârciumă. Omul se așeză la o masă, ceru o halbă, despături un jurnal și începu să citească. Se plictisi însă repede de citit și se uita în juru-i, ca și când ar fi căutat pe cineva cu care să stea de vorbă.

Locotenentul atât aștepta. Înțelese după înfățișarea omului că trebuie să fi fost cândva soldat și se hotărî să facă pe camaradul. În curând se încinse între ei o conversație în toată regula. Vorbiră despre armată, despre război, în sfârșit despre câte-n lună și în stele.

— I-ascultă, zise deodată locotenentul, după câte-nțeleg eu, dumneata trebuie să fi fost militar.

— Cred și eu! Am fost sergent major, răspunse omul.

— Zău! Păi și eu tot asta sunt.

— Dumneata? întrebă celălalt băgând deabia acum de seamă ce mâini albe și fine avea „camaradul" lui. Hm... De ce ești atunci civil?

— Fiindcă m-am retras din armată.

— Așa! Hm... Și ce meserie ai acum?
— Sunt negustor. Dar dumneata?
— Intendent.
— Intendent? Unde?
— La vila contelui de Rodriganda, aceea de peste drum.
— A, vila e a unui conte?
— Da, un spaniol, a cumpărat-o acum de curând.
— Are multe slugi?
— Nu prea.
— E printre ei vreunul Sternau?

Ludwig — fosta ordonanță a căpitanului — căci el era —, deși om simplu, ghici cu șiretenia pe care o are un astfel de om din naștere — cu cine are de-a face, căci aflase de întâmplarea lui Röschen, și se hotărî să fie cu băgare de seamă.

— Sternau? Da, e unul pe care-l cheamă chiar așa, răspunse el foarte liniștit.
— Și ce este el?
— Vizitiu.
— Ei pe dracu'! Are nevastă, copii?
— Cum să nu!
— Nu cumva erau nevasta și vreo fată de-a lui alea două care se plimbau mai adineauri în trăsură? Nu prea semănau a nevastă și fată de vizitiu.
— De ce nu? Contele își plătește destul de bine slugile ca să-și îmbrace nevestele și fetele ca niște cucoane. De altminteri nu ieșiseră, cum s-ar zice, la plimbare. Contele vroia să-ncerce niște armăsari pe care i-a cumpărat, și-i era totuna dacă mergea trăsura goală sau cu cineva.

— Acum înțeleg eu de ce erau așa de mojice, zise fără să vrea locotenentul.

— Zău? Au făcut cuiva vreo mojicie? întrebă Ludwig privindu-l pe sub sprâncene.

— Da. Eram pe aproape când am auzit cum au ocărât un biet locotenent, răspunse ofițerul văzând că era cât p-aci să se dea de gol.

— Aha, așa! Și de unde știi că le cheamă Sternau?.

— Parc-așa i-au spus sergentului.

— Da? Dar de unde până unde te-apucași să mă descoși cine și ce sunt?

— O simplă întâmplare.

— Întâmplare, ai? Vezi să nu te pomenești cu o palmă zdravănă tot așa, din întâmplare...

— Cum, ce-ai spus?

— Am spus că nu te-aș sfătui de-aci încolo să-l crezi pe Ludwig un dobitoc, după cum ți-oi fi închipuit, și să-ncerci să-l tragi pe sfoară, asta am spus! Ești locotenentul cu pricina pe care „fata vizitiului" l-a pus la punct și-acu vii să iscodești, ca să nu le lași nici de-acum încolo în pace. Să-ți dau un sfat prietenesc, tinere: dacă nu te-astâmperi, o să-ți dau o bătaie soră cu moartea! Mă duc să-l aduc și pe vizitiu, și dacă mi-o spune că dumneata ești, o să-ți tăbăcim așa de bine pielea, ca să ne ții minte cât vei trăi! Și-acum basta!

După ce zise acestea, Ludwig se sculă de la masă, își plăti halba și plecă p-aci încolo. Locotenentul așteptă până ce-l văzu intrând pe poartă, pe urmă se îndepărtă repede ocărând în gând, căci n-avea defel poftă să se ia la bătaie cu astfel de oameni. Nici prin gând însă nu-i trecea că omul

îl minţise când îi spusese că femeile din trăsură erau nevasta şi fata vizitiului.

În vremea asta ofiţerii se adunaseră la masa de seară. Von Ravenow veni şi el ceva mai târziu. Bineînţeles că cel dintâi lucru pe care-l făcură era să-l întrebe cum au mers lucrurile.

— Ce să vă spun? minţi el. Deşi mai am încă atâtea zile înaintea mea, vă pot asigura de pe acum că am şi câştigat prinsoarea.

— Dovedeşte-ne-o şi plătesc chiar acum, îl zori Golzen, care era şi el de faţă.

— Să v-o dovedesc? spuse ofiţerul cu cinism. Ce dovadă vreţi când e vorba de fata unui vizitiu?

— Fata unui vizitiu? întrebă Golzen uluit. Nu se poate!

— Ba bine că nu! Pe tat-so îl cheamă Sternau şi e vizitiu la contele de Rodriganda.

— Nu vorbi prostii! Nu seamănă ea a fată de vizitiu.

— Nu? Du-te şi te convinge!

— Aşa o să şi fac. E mult prea frumoasă ca să nu merite osteneala. De altfel vreau dovada că ai reuşit s-o seduci. Nu-mi dau eu roibul pe vorbe în vânt.

— N-ai decât să ţi-l ţii! Ţi-l dăruiesc! Nu crezi că vreau să mă dau în stambă cu o fată de vizitiu numai ca să vă dovedesc că sunt în „graţiile" ei...?

— Aici nu e vorba că mi-l dăruieşti ori nu. Am făcut o prinsoare şi trebuie s-o pierd sau s-o câştig. Încă o dată, te rog să-mi dai dovada pe care ţi-o cer. Cum şi ce fel, te priveşte. Dumneata ce zici, domnule căpitan? Eşti nou aici, deci nu ţii nici cu unul nici cu altul.

Cuvintele acestea fuseseră adresate unui domn înalt și slab care stătea la masa lor. Era îmbrăcat civil dar știau că-l cheamă Shaw, era căpitan, și făcea parte din marina Statelor Unite. Părea să fie cam de vreo șaizeci de ani, avea chipul caracteristic al yankeului și fusese atașat marinei germane.

Căpitanul ascultase nepăsător la conversația lor, dar la auzul numelui Sternau și Rodriganda tresări. Tocmai vroia să răspundă ceva, când ușa clubului se deschise și în prag se ivi locotenentul von Branden, aghiotantul colonelului din escorta regală. Acesta părea foarte agitat și tulburat.

— Ei, Branden, ce e? Nu cumva te-a luat „moșul" la trei? îl întrebă unul din ofițeri.

— E înfuriat rău bătrânul, răspunse locotenentul ștergându-și fruntea plină de sudoare.

Regimentul nu știe să se țină cum trebuie pe cal, ofițerii — niște nevolnici, și câte și mai câte! Zicea să le-o spun eu camarazilor între patru ochi ca să nu le-o spună el în fața soldaților.

— Nevolnici! rostiră ceilalți revoltați. Nu, nu, nu ne lăsăm noi călcați în picioare de un ramolit ca el...

Aghiotantul dădu pe gât un pahar cu vin, apoi zise îndârjit:

— Dacă superiorii noștri au o astfel de părere despre noi, atunci nu mă mir că o să pătrundă în armata noastră de elită elemente de adunătură. De pildă, am să vă anunț că ne vine un nou camarad.

— A, în locul răposatului von Wiersbick? Cine e?

— Un locotenent de pionieri din Darmstadt.

— Un locotenent în escorta regală? și încă unul din provincie! strigară ofițerii indignați.

— Când veți mai auzi și cum îl cheamă...?!

— Cum?

— Unger.

— Unger? N-am auzit de nici un nobil cu numele acesta, tună von Ravenow cu dispreț.

— Cred și eu! Ăsta e nume de rând, burghez.

— Cum, nu e din nobilime?

— Ți-ai găsit! Să știți, camarazi, că dacă se mai întâmplă așa ceva, eu îmi dau demisia din armată. Să stau eu cot la cot cu toți nespălații! Individul se numește Unger, e dintr-un orășel, nu știu de unde, tat-său e căpitan pe o corabie care rătăcește la dracu-n praznic, avere n-are, dar e protejat de cineva de la Curte. Maiorul e indignat de venirea unui astfel de individ printre noi, colonelul tună și fulgeră dar n-are ce face. Ordin de sus... trebuie să-l primim și să-l tolerăm.

— Să-l tolerăm? strigă von Ravenow. Eu din partea mea nu tolerez un bădăran și un fecior de marinar alături de mine. Individul trebuie cu orice preț izgonit din regimentul nostru.

— Da, da, răcniră toți în cor.

În furia lor nu băgară de seamă cu ce încordare asculta ofițerul american conversația lor și fulgerele care îi luceau adesea în privire.

— Și când e vorba să ne vină această pacoste pe cap? întrebă unul din ofițeri.

— Chiar azi, răspunse aghiotantul. S-a dus să facă vizitele de rigoare și voi avea cinstea să vi-l prezint acum la masă.

— Atunci noi plecăm, zise von Ravenow.

— Degeaba. Azi ori mâine tot trebuie să facem cunoștință cu el. Eu cred că e mai bine să ne găsească adunați pe toți la un loc ca să înțeleagă după atitudinea noastră la ce să se aștepte.

Propunerea fu primită cu entuziasm. Norii se îngrămădeau deci deasupra capului tânărului ofițer, care habar n-avea ce-l așteaptă.

8. UN LOCOTENENT DIN BURGHEZIE PRINTRE NOBILI

Kurt se afla în capitală. Rosetta Sternau își cumpărase și ea aici o vilă, ca să aibă unde petrece din când în când câtva timp când vroia să scape de monotonia vieții de la țară. Contele Manuel sosise de-abia ieri, împreună cu bătrâna doamnă Sternau și nepoata ei Röschen, la oraș. Locotenentul Kurt Unger, prietenul ei din copilărie, venit chiar în ziua aceea, trăsese la vilă, în timp ce fata era cu bunica ei la plimbare. Aflase de la moșier de plecarea lor și alergase după ele la oraș ca să le vadă. Stătea acum în camera lui, în uniformă de mare ținută, ca să se prezinte după-amiază superiorilor săi. Uniforma îl prindea de minune. Din copilul drăguț și vioi, se făcuse un tânăr chipeș și inteligent.

Auzi deodată huruitul trăsurii intrând pe poartă. Alergă într-un suflet la fereastră.

— Röschen, murmură el, și pe chipul lui se ivi un zâmbet de fericire. Ce mult s-a schimbat! Din copila mică și zburdalnică s-a făcut o fată frumoasă ca o zână. Mă duc să-i vorbesc.

Coborî scara care ducea la etajul de jos, unde erau saloanele, și deschise ușa unuia din ele, de unde se auzea zvon de glasuri. Rămase uluit în prag, ca orbit de ceea ce avea înaintea ochilor.

În clipa aceea Röschen întoarse capul.

— Kurt! strigă ea și alergă spre el cu brațele întinse.

Tânărul încercă să-și potolească bătăile inimii, se înclină adânc în fața ei, îi luă mâna și o duse emoționat la buze, fără să poată rosti un cuvânt. Fata îl privi uimită, încruntă sprâncenele și zise, stăpânindu-și râsul:

— Cum, domnul locotenent nu mă mai recunoaște?

— S-ar putea să nu vă recunosc, domnișoară? Mai degrabă cred că aș putea uita propria mea persoană decât pe dumneavoastră, răspunse el tulburat.

— „Domnișoară"... „dumneavoastră"... repetă ea, izbucnind în hohote de râs. Ah, ți-ai adus probabil aminte că mama e contesă, de aceea îmi vorbești în felul acesta.

— Da, așa e, răspunse el, neștiind ce altceva să spună.

— Dar bine, Kurt, parcă înainte nu prea te sinchiseai tu de fleacurile astea. Eu eram Röschen și tu Kurt, și tot așa trebuie să rămânem de-acum înainte unul pentru altul. Sau a devenit prea mândru domnul locotenent de când a intrat în escorta regală, după cum am auzit?

De-abia acum se uită ea mai bine la el. Zâmbetul șăgalnic îi pieri de pe buze și obrajii i se împurpurară. Kurt nu-și mai putu stăpâni impulsul inimii. O privi cu ochi plini de fericire și strigă apucându-i amândouă mâinile:

— Mulțumesc, Röschen! Am rămas același de mai înainte, gata să-mi vărs sângele pentru tine și să mă iau de piept cu o întregă armată de dușmani.

— Așa ai fost tu întotdeauna când a fost vorba să te sacrifici pentru Röschen, o nebunatică și o răutăcioasă care te chinuia cu toanele ei, râse ea. Dar să nu crezi că o să te pun să te iei la luptă cu o întreagă armată, deși chiar astăzi aș fi avut nevoie să ridici paloșul în apărarea mea.

— Cum, te-a insultat cineva? strigă el, și ochii îi fulgerau.

— Așa, nițel...

— De ce nu mi-ai spus? întrebă contele, care nu se amestecase până acum în vorbă, îngrijorat. Cine te-a insultat, copila mea?

— Un locotenent. Zicea că-l cheamă von Ravenow și e tot din escortă, ca tânărul de față. De altfel, am știut eu să-l pun repede la punct pe domnul locotenent nu-i așa, bunicuțo?

— Și încă bine de tot, răspunse bătrâna râzând. Nici nu mi-aș fi putut închipui atâta curaj la un copil care iese pentru prima oară în lume.

— Știți că m-ați făcut curios? Ia povestiți-mi și mie ce s-a întâmplat, zise don Manuel, contrariat de cele ce auzea.

Când Röschen sfârși de povestit, Kurt sări indignat de pe scaun și strigă:

— O, asta e prea mult! Trebuie să-l provoc neapărat pe necioplitul acesta la duel.

Contele însă îl potoli cu un gest.

— Nu, Kurt, asta să n-o faci. Îți vei face dușmani din toți camarazii tăi, chiar de la început.

— Cât despre camarazi, sunt prevenit mai dinainte că îmi vor fi ostili. Toți sunt din nobilime și părerea lor este că n-are ce căuta un burghez printre ei. Un duel cu Ravenow nu poate schimba cu nimic situația.

— Vorbim mai târziu despre afacerea asta, căută bătrânul să-l îmbuneze. Acum e timpul să te prezinți ministrului de război. Are informații favorabile despre tine și te va primi foarte bine. Sper că aceeași primire ți se va face și de către superiorii tăi, pe care trebuie să-i vezi chiar astăzi.

Kurt plecă imediat să facă vizitele de rigoare, dar își propuse să nu se lase de la-nceput jignit de vreunul din camarazii săi, mai cu seamă de Ravenow, pe care avea de gând să-l pună la punct cu prima ocazie ce i se va ivi în cale. Contele porunci ca trăsurica de un cal să stea pregătită și tânărul ofițer plecă să se achite de corvoadă. Se duse mai întâi la ministrul de război, căci avea ordin să i se prezinte imediat, ceea ce era o favoare pe care o au foarte puțini ofițeri sosiți într-o garnizoană nouă. Și încă și mai mare era favoarea că fu primit de îndată, deși erau alte persoane venite înaintea lui, care așteptau ora de audiență.

Ministrul privi cu ochi binevoitori pe chipeșul ofițer și zise zâmbind:

— Ești foarte tânăr după cum văd, domnule locotenent, dar mi-ai fost recomandat ca un ofițer distins și voi lua în seamă aceste recomandații. Ți-am citit lucrările și nu pot decât să te felicit pentru ele. Armata își pune mari speranțe în dumneata, speranțe care sunt sigur că se vor realiza, și voi fi foarte fericit să te văd în curând printre ofițerii Marelui Stat Major. Totuși, trebuie să-ți spun dinainte că vei întâmpina destule greutăți în noua situație. Te rog însă să nu le iei în seamă — bineînțeles atât cât îți îngăduie onoarea de militar. Știu că vei fi primit cu oarecare... să zicem răceală, de aceea îți voi da câteva rânduri

pentru colonelul dumitale. E o excepție care sper că-ți va înlesni primii pași. Du-te cu Dumnezeu și dă-mi cât mai curând vești.

Cu aceste cuvinte ministrul îi înmânâ tânărului ofițer un plic închis și-i făcu un semn prietenos cu mâna că audiența s-a sfârșit.

Kurt se duse de-a dreptul la cazarmă, pentru a se prezenta comandantului. Începutul fusese destul de încurajator, dar din nenorocire urmarea nu fu tot așa. Colonelul ședea la birou și semna niște hârtii pe care i le întindea aghiotantul său, von Branden. Când intră Kurt pe ușă, colonelul ridică ochii și-l privi în treacăt mormăind ceva în barbă, pe când aghiotantul își spuse numele, salutând cu răceală, fără să-i întindă mâna.

După ce sfârși, colonelul se ridică în picioare și-l măsură pe tânărul locotenent prin monoclu cu o privire prea puțin binevoitoare.

— E ceva neobișnuit la noi ca un ofițer de pionieri să pătrundă în gardă, zise el. Trebuie să chibzuiești bine, domnule locotenent, suntem foarte severi în privința asta. Ai făcut cunoștință cu viitorii dumitale camarazi?

— Nu încă, domnule comandant.

— Hm... fiindcă ești neînsurat, va trebui să iei masa la popotă. Locotenentul von Branden te va prezenta.

— Locuiesc la niște prieteni, și v-aș ruga să-mi îngăduiți să mănânc acasă, domnule comandant.

Colonelul vru să spună ceva dar se stăpâni.

— Ceea ce-mi ceri este împotriva regulamentului, vom vedea însă ce-i de făcut. În orice caz, nu te-aștepta la cine știe ce bucurii la noi. Pre-

zintă-te mâine dimineață la ora nouă fix la regiment. Acum poți să pleci.

— La ordin, domnule comandant! Mai înainte îngăduiți-mi să vă înmânez scrisoarea aceasta din partea domnului ministru de război. Și zicând acestea izbi pintenii, salută și ieși din cameră.

Colonelul învârtea în mână scrisoarea, uitându-se nedumerit la aghiotant.

— Băiatul ăsta nu-mi place deloc! zise cu ciudă aghiotantul.

— Eu nu pricep cum de i-a încredințat ministrul tocmai lui plicul. Sau poate că nu e ceva oficial, ci particular. Ia să vedem.

Colonelul deschise plicul și iată ce citi:

„Domnule colonel,

Aducătorul acestor rânduri e călduros recomandat de o persoană foarte sus-pusă și sper că acest lucru se va lua în seamă de către camarazii săi; eu, la rândul meu, voi căuta să mă conving de calitățile care i se atribuie. Doresc ca originea lui burgheză să nu fie o piedică în ce privește recunoașterea meritelor sale și sper că va fi întâmpinat cât se poate de prietenos de către camarazii săi."

Colonelul rămase cu gura căscată.

— Ei drăcia dracului! Asta e un adevărat ordin din partea ministrului, bombăni el uluit. Dar nu mă las eu intimidat cu una cu două, fie chiar din porunca unui ministru. Și-apoi, Unger ăsta nu e omul pentru care să ne călcăm noi, cei din nobilime, demnitatea în picioare.

De la comandant, Kurt se duse să le facă o vizită maiorului și căpitanului escadronului său. Primirea pe care i-o făcură aceștia doi fu tot atât de jignitor de rece, aproape insultătoare. Înțelese că se hotărâse mai dinainte în regiment o atitudine dușmănoasă, împotriva căreia va fi greu de luptat. Unul singur dintre viitorii săi camarazi, locotenentul von Platen, o rudă de-a maiorului, îl întâmpinase cu adevărat camaradereşte și-i devenise de la început simpatic, deși nu schimbase decât câteva cuvinte cu el.

— Tare mă tem ca inima dumitale bună să nu-ți facă vreo boroboață, îi zise maiorul după ce plecă Kurt.

— Inima mea bună nu mă va împinge niciodată la așa ceva, răspunse locotenentul cu multă seriozitate. Impresia pe care i-o făcuse Kurt era cât se poate de bună și ghicise de la prima vedere că avea de-a face cu un băiat inteligent și de-o cinste exemplară, mult superior camarazilor săi.

Unger trebui să-i povestească contelui la întoarcere primirea care i se făcuse.

— M-așteptam, zise bătrânul. Escorta e în toate țările un corp de elită, mai ales când face parte din cavalerie, și-și are prejudecățile ei.

— Bine, dar eu nu m-am vârât cu de-a sila printre ei, am executat numai ordinul care mi s-a dat, răspunse necăjit tânărul locotenent.

— Negreșit. În cele din urmă vor trebui s-o recunoască și camarazii tăi. Și-apoi, cu toate că nu ai înaintea numelui titlul de conte sau de baron, vei ști să te impui prin meritele tale personale.

— Voi face tot posibilul să-mi câștig stima lor.

— Sunt convins de asta, dragul meu. Dar acum să vorbim despre altceva. Am primit câteva rânduri de la prințul de Hessa, care se află actualmente în capitală.

— Cum se poate? Îl știam în străinătate.

— A fost chemat telegrafic la Curte. Reiese din rândurile lui că e vorba de o urgentă problemă diplomatică. Poate că e în legătură cu noua poziție a principatului de Hessa față de Prusia, căreia i-a fost potrivnic în războiul ce abia s-a încheiat; sau s-ar putea să fie vorba de niște chestiuni cu bătaie mai lungă. Acest von Bismarck are un cap excepțional și lucrează cu date neobișnuite, de-a dreptul îndrăznețe. Faptul că prezența Marelui Duce este atât de grabnic așteptată lasă să se întrevadă existența unor probleme importante. Invitația îi conferă caracterul unei personalități importante și, prin aceasta, influența sa capătă o greutate mai mare. Prințul mă roagă să mă prezint imediat la el. Îi voi povesti și lui felul cum înțelèg domnii ofițeri să se poarte cu protejatul lui și sper că satisfacția pe care ți-o va da îi va pune cu botul pe labe.

Contele își întrerupse vorba căci auzi o trăsură intrând pe poartă. În curând ușa se deschise și contesa Rosetta intră urmată de o doamnă care, deși nu mai era la prima tinerețe, păstrase încă urme de mare frumusețe.

— Fiica mea! strigă plin de bucurie contele. Cum se face c-ai venit așa de curând după noi?

— Vin să-ți aduc un musafir foarte drag ție și binevenit în casa noastră, răspunse ea sărutându-l. Ia te uită și ghicește cine e.

Contele o privi cu atenție pe doamna venită cu Rosetta, dar, deși chipul ei trist îi părea cunoscut, nu-și putu aduce aminte.

— Cum, tată, n-o recunoști? E miss Amy Dryden, buna și draga mea prietenă de odinioară.

— Prietena ta care dispăruse de atâta vreme?

— Așa e, dar acum uite-o că s-a întors, răspunse Rosetta cu bucurie.

Contele întinse atunci mâinile și zise cu glas tremurător de emoție:

— Fii binevenită în casa mea, buna noastră prietenă! Multe am avut de pătimit de când ne-am văzut pentru ultima oară. Nici nu-ți închipui bucuria pe care am simțit-o acum o jumătate de an când am primit de la tatăl dumitale scrisoarea că trăiți și sunteți sănătoși. Ce rău îmi pare că n-a venit și el! Sper însă că vei fi mai multă vreme musafirul nostru, nu-i așa?

Amy Dryden încuviință zâmbind și răspunse:

— Am primit cu bucurie invitația Rosettei să stau la dumneavoastră atâta timp cât tata va avea treabă în Mexic. La-nceput mă gândeam să-l însoțesc, pe urmă m-am răzgândit. Nu vroiam să mă expun primejdiilor care te amenință la tot pasul în țara aceea pe jumătate sălbatică și veșnic tulburată de lupte lăuntrice.

— Și foarte bine ai făcut, miss Amy. Dă-mi voie să ți-l prezint pe tânărul nostru prieten, locotenentul Kurt Unger din escorta regală.

— Unger? Numele mi-e cunoscut. Tot astfel îl chema pe un căpitan de vapor, frate cu un foarte renumit vânător al preriilor.

— Căpitanul era tatăl meu, răspunse cu tristețe tânărul.

— Atunci, domnule locotenent, îți pot spune câte ceva despre el. Din nenorocire nu cunosc evenimentele decât până în momentul când a plecat de la hacienda del Erina.

Luară loc pe scaune și Amy povesti tot ce știa de la Pedro Arbellez, dar când să spună mai departe despre întâmplarea din peștera comorilor se întrerupse zicând:

— Am aflat de la Rosetta că n-ați primit scrisoarea lui Juarez și s-ar putea deci să se fi pierdut și pachetul trimis dumitale.

— Care pachet? întrebă cu mirare locotenentul.

— Nu ziceai că ești fiul căpitanului Unger?

— Ba da.

— Unchiul dumitale a primit în dar de la Ucigătorul-de-bivoli o parte din comoara regilor care, deși nu era prea mare, conținea totuși o adevărată avere. Fusese hotărât ca jumătate din ea să fie trimisă în patrie pentru a-ți înlesni studiile. La câțiva ani după dispariția lui Sternau, arendașul Pedro Arbellez s-a dus la Juarez și i-a predat obiectele de valoare, ca să le expedieze în Europa.

— Eu n-am primit nimic. Ori s-au pierdut pe drum, ori au fost adresate unei persoane străine.

— Arendașul nu-ți cunoștea adresa. Știa numai că locuiești la țară, pe moșia unui căpitan Rodenstein, și că tatăl dumitale e căpitan de corabie. De aceea lucrurile au fost trimise la o bancă din capitală și bancherul a fost însărcinat să-ți descopere adresa.

— Nu se putea să nu mă găsească, fiindcă moșia e destul de aproape de oraș. Probabil că

lucrurile s-au pierdut, dacă nu cumva corabia care le aducea s-a înecat.

— Fuseseră asigurate.

— Atunci ar fi trebuit să mi se dea valoarea lor în bani. Trebuie să aflăm neapărat numele băncii.

— Auzisem de la arendaș numele ei, dar l-am uitat. Cred însă că făcând cercetări mai amănunțite, vom putea da de ea. Eu, împreună cu tata, am fost luați prizonieri de Pantera Sudului și trimiși undeva departe, în nordul Mexicului. Am stat acolo ani de zile până ce influența lui Juarez s-a întins până în munții noștri și am fost eliberați de-abia acum opt luni. De aceea te rog să mă ierți că evenimentele m-au făcut să uit un nume care în fond nu mă privea.

— O, miss Amy, nici nu poate fi vorba de-o imputare! Dimpotrivă, îți sunt foarte recunoscător că am aflat lucruri atât de importante care mă privesc de-aproape. Ziceai că e vorba de lucruri de valoare; așadar nu bani?

— Nu. Deși nu le-am văzut, știu că sunt bijuterii și pepite de aur, pietre prețioase și obiecte de preț, toate de pe vremea Mexicului de odinioară.

— Așadar aș fi un om bogat dacă le-aș avea. Știi că ideea îmi surâde? Nu sunt lacom de bani, totuși voi începe cercetările, dacă nu de alta, dar măcar să le am amintire de la tata. Și-acum, spune te rog mai departe, miss Amy.

Ceea ce povestea englezoaica devenea din ce în ce mai pasionant. Cum stăteau cu toții aproape de fereastră, deodată ochii ei rămaseră pironiți afară și-și curmă brusc vorba.

— Ce e? întrebă Rosetta cu mirare.

— Doamne, nu mă-nșală ochii? zise ea arătând spre un om simplu îmbrăcat, care se oprise la poartă și privea curios spre vilă.

Era căpitanul Shaw. Când auzise pronunțându-se la masa ofițerilor numele de Sternau tresărise numai, dar își puse în gând să urmărească singur mai departe. Găsise cârciuma de peste drum de vilă, unde spera să afle ceva mai multe amănunte despre persoanele care o locuiau.

— Ce te-a făcut să te miri așa, nu cumva îl cunoști pe omul acela care trece strada? o întrebă iar Rosetta pe prietena ei.

— Omul acesta... omul acesta... strigă ea palidă ca un mort, o singură dată l-am văzut într-o împrejurare pe care n-am s-o uit niciodată.

— Cine e?

— Nu poate fi altul decât Landola, piratul.

Nu se poate descrie impresia pe care o produse numele acesta asupra celor de față.

— Landola, căpitanul „La Pendolei"? se minună Rosetta.

— Căpitanul Grandeprise? Nu te-nșeli? exclamă don Manuel.

— Nu, nu mă-nșel. Cine l-a văzut o dată nu-l mai poate uita toată viața.

Kurt nu zise nimic. Se apropiase de fereastră și-și ațintă privirea asupra omului care fusese nenorocirea atâtor ființe dragi lui.

— Examinează casa, zise contele.

— Știe pesemne că locuiți aici, răspunse Amy.

— Chibzuiește cum să pună la cale alte mârșăvii, mumură Rosetta.

— A, uite-l că intră în cârciumă. Vrea probabil să afle ce e cu noi. Stai că-l servesc eu numaidecât, zise Kurt.

Tânărul ofițer alergă în camera lui, își scoase uniforma de pe el și se îmbrăcă în haine simple, civile. Trecu apoi strada și intră în cârciumă, trist, ca un om tare necăjit. În afară de Shaw nu mai era nici un muşteriu în cârciumă. Îl văzuse pe Kurt ieșind din vilă și se hotărî să-l ia la descusut.

— Mă rog, nu vrei să iei loc la masa mea? îi zise el cu glas mieros. Prea e pustiu aici, și alunecă berea mai bine pe gât dacă mai stă omul niţel de vorbă.

— Păi... așa zic și eu, spuse tânărul oftând. Cum sunt eu de amărât...

— Te văd. Vii de peste drum, pesemne că ai vrut ceva și nu ţi s-a dat.

— O fi și asta.

— Cine locuiește în casa aceea mare?

— Un conte.

— Da? Cum îi zice?

— De Rodriganda.

— Ăsta e nume spaniol.

— Așa e, contele e spaniol.

— Bogat?

— Foarte!

— Îi cunoști bine situația?

— Crezi că un conte stă de vorbă cu un nenorocit ca mine?

— Dar dumneata cine ești?

— Ce-ți pasă? Pari să fii tot un boier de ăștia, care nu se sinchisesc de-alde noi, răspunse Kurt morocănos.

În ochii căpitanului luci un fulger de mulțumire.

— Bravo! Așa-mi place! Oamenii care nu flecăresc sunt cei mai simpatici pentru că te poți bizui pe ei. Ai mai fost și altă dată la vilă?

— Nu.

— Și mai ai drum pe-acolo?

— Da.

Căpitanul se dădu mai aproape și zise cu glas scăzut:

— Ascultă, tinere, ești omul care-mi trebuie mie. Ai avere?

— Sunt sărac lipit.

— Vrei să câștigi ceva parale?

— Depinde... în ce chip?

— Aș vrea să aflu câte ceva despre contele ăsta. Zici că trebuie să te mai duci pe-acolo. Dacă-mi comunici ce vreau să știu, te plătesc bine.

— Hm... să mă mai gândesc.

— Bine. Văd că ești om cu judecată și asta mă face să am încredere. Și-apoi, după cum înțeleg, nu prea pari să înoți în bani. Eu o să te pricopsesc. Sunt străin în oraș și-mi trebuie un om pe care să mă pot bizui la nevoie.

— Ce nevoie ai de un astfel de om? întrebă Kurt prefăcându-se că nu pricepe.

Căpitanul îl privi iscoditor, dar tânărul făcea o mutră atât de amărâtă și nevinovată, încât celălalt se liniști repede.

— După cum văd, urmă el, nu vrei să-mi spui cum te cheamă. Dar tatăl dumitale ce e?

— Pescar.

— Așa? Atunci ești din popor. Cauți poate vreo slujbă?

— Mi s-a făgăduit una, dar mi se pun o grămadă de piedici în cale.

— Dă-o-ncolo! Îți găsesc eu ceva mai bun, dacă știi să fii pișicher.

Kurt clipi șiret.

— Oho, așa sunt eu, o să vezi numaidecât.

— Da, dar trebuie mai întâi să știu cum te cheamă.

— Bine, o să-ți spun după ce te vei încredința că nu mă laud și că-ți pot fi de folos. Află că sunt unele persoane care nu mă văd cu ochi buni, așa că se cere să fiu foarte prevăzător.

Căpitanul fu foarte bucuros de această mărturisire. Așadar tânărul făcuse vreo faptă în conflict cu legea și odată ce-l va avea la mână îi va fi lesne să facă din el unealta lui.

— Perfect, zise el. Te angajez. Și fiindcă s-ar putea să ai nevoie de parale, să-ți dau și un mic acont din leafă. Poftim.

Zicând acestea, căpitanul scoase o pungă din buzunar și-i întinse lui Kurt câteva monezi de argint.

Tânărul respinse banii și răspunse cu o mândrie prefăcută.

— Nu sunt chiar atât de calic ca să am nevoie de vreun acont, domnule. Mai întâi treaba și pe urmă plata. Ce am de făcut?

Căpitanul zâmbi mulțumit.

— Cum poftești, tinere, mă-ntrebași ce ai de făcut. Mai întâi să cercetezi ce e cu acest conte Rodriganda, de unde vine, câți inși sunt în casă, dacă are familie și ce caută aici. Ceea ce mă interesează însă și mai mult e să aflu care din persoanele

care locuiesc cu el se numesc Sternau și dacă se află acolo vreunul pe care îl cheamă Unger.

— O să fie lesne de aflat.

— Așa cred și eu. Pe urmă o să te trimit la o moșie să-l supraveghezi pe un căpitan în retragere, despre care aș vrea să știu câte ceva. Pari să fii omul potrivit pentru astfel de lucruri.

— A, ești de la poliție?

— Tot ce se poate, răspunse căpitanul cu ton misterios. Dar am nițel de-a face și cu politica. O să-ți spun eu, sper că o pot face fără primejdie, nu-i așa?

— Spune și dumneata numai atât cât să nu te expui vreunei primejdii, râse Kurt.

— Hm, bag de seamă că ești un mare pișicher, și-mi pare bine. Ascultă! Austria a fost învinsă de Prusia și-și caută un aliat. Se pare că l-a găsit în Franța. Napoleon al III-lea a trimis pe arhiducele Maximilian în Mexic ca împărat. Vorba e: o să țină mult prietenia, mai bine zis alianța asta? Anglia și America de Nord nu vor să-l recunoască pe Maximilian și vor să-l silească pe Napoleon să-și retragă trupele din Mexic, așa că Max va trebui să recurgă la ajutor din partea Austriei care, în urma războiului cu Prusia, e foarte slăbită și nu va putea alerga în ajutorul lui. Mexicul va căuta atunci să se folosească de împrejurările acestea, ca să-l detroneze pe împărat. Se vor isca, bineînțeles, tulburări în cercurile politice și fiecare stat va căuta să profite. S-au trimis deci oameni pretutindeni ca să iscodească în secret cum stau lucrurile și să țină la curent statul căruia aparțin.

— Și un astfel de trimis ești și dumneata?

— Da.

— Din partea cărei țări?

— Deocamdată nu pot să-ți spun. Te-am pus la curent cu anumite lucruri, ca să vezi că sunt omul care îți poate asigura un viitor strălucit, dacă vei ști să fii deștept și discret. Așadar, prima însărcinare pe care ți-o dau e să cercetezi tot ce poate fi în legătură cu numele de Rodriganda.

— Și după ce voi afla, unde și cum te pot găsi?

— Văd că trebuie să-ți spun numele. Sunt căpitanul Shaw și locuiesc la „Magdeburger Hof". Dacă afli ceva, vino imediat și caută-mă acolo.

— S-ar putea să viu chiar foarte curând, zise Kurt cu subînțeles.

— Sper. Cred că va fi spre binele nostru, al amândurora, că întâmplarea a făcut să ne cunoaștem. În cazul când vei fi aflat ceva, să știi că nu mă poți găsi la hotel decât de-abia după două ceasuri. La revedere!

Căpitanul plăti și plecă. Kurt își dădu seama că în acele două ceasuri va trebui să afle multe lucruri importante despre acest „căpitan". Aci nu mai era vorba de afaceri particulare, ci de uneltiri politice care ar putea fi dăunătoare pentru pacea Europei.

Kurt se interesă la hangiu cum poate ajunge la „Magdeburger Hof", achită nota și plecă. Deoarece văzuse pe căpitan îndepărtându-se în direcția opusă, putea fi sigur că nu va fi surprins de acesta. Ajunse la hotelul pe care-l căuta, intră în restaurant și ceru ceva de băut. Chelnerița îl servi numaidecât. Observă că fata îi zâmbea bucuroasă. Cum se uita întrebător la chipul ei drăgălaș, ea îl întrebă:

— Nu mă mai recunoașteți, domnule locotenent?

Kurt se concentră un moment și deodată îi reveni în memorie o amintire de pe meleagurile unde se născuse și copilărise.

— Fir-ar să fie! Oare așa să fie? Nu cumva ești Berta lui Uhlman din Bodenheim?

— Da, eu sunt, râse ea cu bucurie în glas. Am fost adeseori la Rheinswalden și acolo v-am văzut.

— Dar eu nu te-am mai văzut de multă vreme și de aceea nu te-am recunoscut imediat. Cum ai ajuns la Berlin?

— Suntem mulți copii acasă și atunci tata a hotărât să încerc să-mi găsesc o slujbă. Mi-am găsit-o aici, căci proprietarul hotelului îmi este rudă, deși îndepărtată.

— Asta mă bucură. Aș vrea să te rog să-mi faci un serviciu.

— Dacă vă pot fi de folos, o fac cu toată plăcerea.

— Înainte de toate vreau să te rog să nu spui la nimeni că sunt ofițer. Apoi aș vrea să știu dacă locuiește aici un căpitan cu numele de Shaw.

— Da, de puțină vreme. Ocupă camera cu numărul 11.

— Cu cine se întâlnește?

— Cu nimeni. În schimb pleacă mult în oraș. Doar o singură dată a fost aici un domn care a dorit să-i vorbească.

— Cine era?

— Nu și-a spus numele, dar a zis că se întoarce peste câtva timp.

— După înfățișarea lui n-ai putea deduce ce fel de om era?

— Mi-a făcut impresia unui ofițer în civil. Fața îi era foarte bronzată și vorbea germana ca un francez.

— Mda! Spuneai că ofițerul locuiește în camera 11. Dar camera cu numărul 12 este ocupată?

— Da, dar ea este situată pe un alt culoar. Camera 11 se află în colțul clădirii.

— Dar numărul 10?

— Este liber.

— Peretele dintre cele două camere este gros?

— Nu. Cele două camere comunică între ele printr-o ușă, care de obicei este încuiată.

— Din camera numărul 10 se poate auzi ce se vorbește în camera alăturată?

— Da, dacă nu se vorbește prea încet. Cu un zâmbet șiret, fata continuă: îl aveți în vedere pe acest Shaw?

— Da, dar nimeni nu trebuie să știe.

— Oh, în ce mă privește sunt mută. De altminteri acest om nu-mi place și unui compatriot drag, ca dumneavoastră, i se poate face, desigur, un serviciu.

— Aș putea să văd camera cu numărul 10?

— Bineînțeles.

— Dar, pe cât posibil, fără să se observe.

— Nici o grijă. Nu se află sus nimeni din personalul de serviciu. Vă aduc cheia și urcați liniștit. Penultima ușă este aceea a camerei numărul 10, ultima duce la numărul 11.

Fata se îndepărtă și peste câteva minute se întoarse cu cheia, pe care i-o dădu pe ascuns lui Kurt. Locotenentul părăsi încăperea, urcă treptele și găsi culoarul gol. Deschise repede ușa și intră într-o cameră în care se găseau un dulap, un pat, un spălător, o masă, o canapea și două scaune. Ușa care comunica cu cealaltă cameră era închisă. Dulapul era gol. Pe deplin mulțumit, Kurt coborî în sala de mese, fără să fie observat. Când ospătărița se apropie de el, îl întrebă încet:

— Ați găsit-o?

— Da, dădu el din cap.

— După cum s-ar părea, vreți să ascultați ce vorbește căpitanul.

— Da, asta doresc. Atunci când coboară și pleacă în oraș, predă cheia?

— Nu, e foarte misterios și grijuliu cu bagajele lui. Rămâne în cameră chiar și când se face curățenie. Iar atunci când pleacă, ia cheia cu el, fără să-i dea prin minte că orice hotelier are chei cu care poate deschide toate broaștele.

— Mda! Vrei să mă lași să intru în camera numărul 10 atunci când locatarul de la camera 11 va primi pe cineva în vizită?

— Cu plăcere. Dar am uitat să vă spun că a pus condiția ca numărul 10 să rămână neocupat. Plătește și pentru cealaltă cameră.

— Asta-mi confirmă bănuiala că se ocupă cu treburi necurate, care m-ar putea interesa. Ah, dar cine vine?

În clipa aceea intrase un bărbat, la a cărui vedere locotenentul cu greu își putu ascunde uimirea.

— Acesta este domnul care s-a mai interesat o dată de căpitan. V-am spus mai înainte că se va întoarce în scurtă vreme.

— Nu ți-a spus numele lui?

— Nu. Se pare că-l cunoașteți.

— Unii oameni se aseamănă, spuse Kurt, eschivând răspunsul. Văd că se uită la lista de băuturi. Servește-l!

Ospătărița se duse la clientul nou sosit, care o întrebă dacă s-a întors căpitanul Shaw. Când a auzit că acesta nu venise încă, a cerut o sticlă cu vin de Bordeaux, pe care a început să-l deguste cu aerul unui cunoscător.

— El este, de bună seamă! se gândi Kurt. Numai așa bea un francez vinul din țara lui. Dar ce o fi învârtind pe aici, la Berlin, generalul Douai? S-or fi pregătind într-adevăr ceva evenimente diplomatice secrete, despre care nu trebuie să afle nimeni din guvernul prusac?! Trebuie neapărat să ascult ce-și vorbesc cei doi. S-ar putea să aflu ceva de mare importanță.

Nu era vreme de pierdut. Dacă între timp se întorcea căpitanul, era prea târziu. De aceea Kurt îi făcu semn fetei. Ea dădu discret din cap și se făcu că trebuie să șteargă mesele, apropiindu-se în felul acesta de cea a locotenentului.

— Trebuie să mă duc sus, îi șopti el. Conversația pe care o vor avea s-ar putea să fie interesantă și atunci este posibil ca Shaw să vrea să se asigure că nimeni nu se găsește în camera numărul 10. S-ar putea să ceară cheia camerei, de aceea nu trebuie să o păstrez.

— Atunci am să vă încui eu acolo. Dar el va putea să vă vadă, în cazul când ar fi tentat să controleze camera.

— O să mă ascund în dulap.

— Și dacă îl deschide?

— Am să scot cheia din broască.

— Puteți, din interior, să trageți ușa dulapului, ca să nu poată fi deschisă?

— Asta va fi greu de făcut. Ai o șurubelniță?

— Să caut. Omul de serviciu are un dulăpior cu unelte.

— Bine. Fă-mi semn când ești gata și atunci urcăm amândoi, iar după cè pleacă omul nostru, îmi dai drumul afară.

După câteva minute, fata îi făcu semn că are ce-i trebuie. Kurt achită nota și se făcu că pleacă. Apoi se întâlni cu ospătărița afară, în gang. Ea îl însoți până la camera cu pricina, îi dădu șurubelnița și încuie ușa după el. Kurt descuie dulapul, scoase cheia și o băgă în buzunar. Intră în dulap și introduse șurubelnița în broască, pe partea interioară a ușii. În felul acesta dispunea de un fel de mâner, cu ajutorul căruia putea să tragă ușa, ca

să pară încuiată. Dulapul era destul de larg și de adânc, încât se putu ascunde relativ comod în el.

Și Kurt începu să aștepte desfășurarea lucrurilor. Trecu un sfert, apoi o jumătate de oră, fără ca să se audă vreo mișcare în încăperea de alături. După ce se mai scurse o jumătate de ceas, percepu pașii a două persoane care înaintau de-a lungul culoarului. Auzi apoi cum se introduce o cheie în broasca camerei numărul 10 și ușa deschizându-se.

— Aici locuiți? întrebă o voce în franțuzește.

— Nu, răspunse o altă voce, pe care Kurt o recunoscu ca fiind a căpitanului. Locuiesc alături, dar am închiriat și această cameră, pentru a fi sigur că nu sunt ascultat. Am intrat mai întâi aici, ca să mă conving că nu e nimeni. Niciodată nu poți fi destul de prevăzător.

Căpitanul intră în cameră, privi sub pat, sub canapea și ajunse în dreptul dulapului.

— Ăsta e încuiat, spuse el, începând să deschidă ușița.

Kurt stătea nemișcat și ținea cu putere de mânerul șurubelniței, pentru ca Shaw să nu poată deschide dulapul.

— În ordine! spuse acesta din urmă celuilalt personaj și părăsi camera.

Kurt îi auzi pătrunzând în camera alăturată și așezându-se. Zgomotul făcut de tragerea scaunelor dintr-o parte într-alta a camerei i-a permis să iasă neauzit din dulap. Puse un scaun lângă ușa prin care comunicau cele două camere și se așeză.

— Să ne grăbim! îl auzi el pe căpitan spunând, nu am mult timp la dispoziție, căci sunt așteptat în altă parte. Aici nimeni nu bănuiește că urmă-

resc apărarea intereselor Spaniei. Sunt socotit mai degrabă un american care, sub acoperirea reprezentantului diplomatic oficial, acționează în favoarea Statelor Unite. Asta îmi dă posibilitatea să aflu cu mult mai multe decât mi s-ar permite să știu. Am primit comunicarea dumneavoastră, așa că m-așteptam să veniți astăzi...

—...dar mi-ai pus prea mult timp răbdarea la încercare, se auzi vocea francezului, pe un ton din care puteai lesne să-ți dai seama că acesta nu are de gând să se considere pe picior de egalitate cu Shaw. Am mai fost o dată aici și acum am mai pierdut o oră întreagă.

— Probleme importante, excelență! încercă Shaw să se scuze.

— Ei, asta-i! Misiunea dumitale cea mai importantă aici era să mă aștepți pe mine. Știi bine că sunt aici incognito și că nimeni nu trebuie să mă recunoască. Ar fi trebuit să te îngrijești să nu mă pui în situația penibilă de a aștepta în sala comună. Sunt cunoscut de mulți oameni, există multe portrete care mă reprezintă. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar afla acum, aici, cineva care mă cunoaște și care după aceea ar dezvălui faptul că generalul Douai se află la Berlin. Se știe că am luptat în Mexic și că am fost rechemat în țară de împăratul francezilor, pentru a schimba sabia cu pana de diplomat. Se mai știe că fratele meu este preceptorul prințului moștenitor și că, în consecință, mi se încredințează sarcini importante. Dacă sunt recunoscut, misiunea mea poate eșua. Am dus tratative cu țara dumneavoastră, cu Rusia, cu Austria și Italia. Excelența sa domnul ministru al afacerilor străine m-a împuternicit să-ți transmit un

memorandum al cărui conținut trebuie să vă clarifice atitudinea pe care am dori s-o adoptați față de înțelegerea intervenită între mine și cel ce conduce politica Madridului. Iată documentul. Te rog să iei cunoștință de conținutul lui și să-mi spui ce ți se pare eventual neclar.

— Vă mulțumesc, excelență.

Se făcu liniște pentru un timp relativ lung și Kurt putu deslușì foșnet de hârtii, după care auzi vocea căpitanului Shaw:

— Aceste paragrafe sunt atât de clare, încât nici nu poate fi vorba de vreo neînțelegere.

— Bine, atunci să rezumăm lucrurile! Împăratul l-a făcut pe slăbănogul ăsta de Maximilian suveran al Mexicului. Statele Unite, nemulțumite de această numire, cer Franței să-și retragă trupele din Mexic și să-l lase în voia soartei.

— Spania se alătură acestei cereri.

— Da. Se consideră unicul stăpân de drept al acestei frumoase țări. Împăratul este dispus să fie de acord cu pretenția Spaniei, dacă aceasta va fi, în schimb, de acord cu contraserviciul pe care i-l cere.

— Și în ce constă acesta?

— Prusia vrea să devină stăpâna Germaniei, a Europei. Trebuie să ne răzbunăm pentru cele întâmplate la Sadova*. Împăratul se pregătește să arunce Prusiei mănușa. În cazul izbucnirii acestui război, ce nu poate fi refuzat, trebuie să fim siguri că avem spatele acoperit. Acest domn von Bismarck este însă șiret și puternic; el o să ceară

---

* Localitate unde, la 3 iulie 1866, armata prusacă a învrânt decisiv pe cea austriacă *(n. ed.)*

Spaniei să ne încalce granița, ca să ne slăbească. Noi, însă, trebuie să ne pornim armatele numai în cazul că suntem convinși că nu avem dușmani de partea cealaltă a Pirineilor. Din această cauză Napoleon al III-lea, împăratul nostru, este gata să-și retragă trupele din Mexic, numai dacă Spania se declară neutră în cazul izbucnirii unui război între Franța și Germania. Tratativele duse în această privință au fost încheiate și acordul semnat. Dumneata ai acum o copie de pe acest document. Situația este, în prezent, următoarea: Franța pornește războiul împotriva Germaniei, mai degrabă împotriva Prusiei. Spania rămâne neutră. Rusia ne sprijină pe noi, luând poziție la granița Prusiei și încurajează o răscoală a ținuturilor poloneze ocupate de Germania. Cu Austria și Italia mai trebuie purtate tratative. Eu plec de aici la Petersburg. Dumneata caută să afli cât mai temeinic situația de aici și să transmiți ministrului dumitale știri cât mai exacte. Acum mă duc la ministrul plenipotențiar rus. Dumneata mă însoțești, ca să-l asigurăm că Franța nu are de ce să se teamă de Spania.

— Vă stau imediat la dispoziție, numai să pun bine acest document.

Kurt auzi o cheie răsucindu-se într-o broască.

— Însemnările sunt în siguranță în geamantanul acela? întrebă Douai.

— Absolut! răspunse căpitanul. Oricum cheia o iau cu mine.

— Atunci să mergem!

Cei doi părăsiră camera și Kurt auzi cum încuiau ușa. Era într-o dispoziție excelentă. Aflase despre uneltirile secrete îndreptate împotriva Pru-

siei. Documentul avea o valoare uriașă. Trebuia să încerce să intre în posesia lui. Dar cum?

În timp ce cugeta la modalitățile pe care le-ar putea folosi în acest scop, auzi cum se introduce o cheie în broască. Era ospătărița, care venea să-l elibereze din prizonieratul său voluntar.

— Au plecat amândoi, spuse ea. Ați auzit conversația lor?

— Da. Aș putea să intru în camera căpitanului?

— Da, dar trebuie să aduc cheia originală de jos. Dar dacă ne surprinde Shaw?

— Nu te îngrijora. Nu se întoarce atât de curând.

— Atunci așteptați puțin!

Fata plecă, pentru ca după un minut să se întoarcă cu cheia.

— Nu știu ce vreți să faceți acolo, domnule locotenent, zise ea. Dar nu pot să vin cu dumneavoastră, deoarece au venit mai mulți clienți pe care trebuie să-i servesc. Iată cheia.

— Cum o să ți-o dau înapoi? Nu pot să mă întorc în sala de oaspeți.

— Păi atunci puneți-o lângă ușă, sub covor. Îndată ce pot, vin s-o iau.

După ce fata s-a îndepărtat, Kurt descuie ușa camerei căpitanului și o încuie după el. Camera era mobilată în același fel cu încăperea alăturată. Un cufăr mare de voiaj se afla lângă perete, iar pe el se găsea un geamantan mic, de mână. Cum putea fi deschis? Documentul trebuia scos din el.

Kurt caută în buzunarul hainei sale. Avea și el un geamantan asemănător și avea cheia acestuia asupra sa. Introduse cheia în broasca geamantă-

nașului și constată, spre bucuria sa, că se potrivea! Broaștele se făceau în serie și de multe ori o cheie deschidea broaștele mai multor geamantane. Pentru Kurt era un mare avantaj.

În geamantan nu se aflau decât diferite hârtii. Deasupra se găsea un fel de caiet subțire. De cum îl răsfoi, își dădu seama că era documentul căutat. Era redactat în limba franceză și purta sigiliul Ministerului Afacerilor Străine.

Stătu un moment în cumpănă: să păstreze documentul sau să-l copieze? Nu avea la el hârtie de scris, dar descoperi în buzunar un caiet de notițe care i-ar fi putut servi pentru a nota principalele paragrafe ale documentului. Era însă mai bine dacă ar fi putut păstra originalul, dar aceasta ar fi însemnat ca Shaw să constate imediat dispariția documentului. Se gândi câteva minute. Era hotărât să-l pună cât mai repede pe contele von Bismarck în posesia acestei convenții viclene. Or, era evident că documentul original, purtând și sigiliul ministerial, ar fi avut în mâinile acestui bărbat atotputernic o putere de convingere cu totul deosebită, în comparație cu notițele copiate de el; așa că, în cele din urmă, luă hotărârea să ia caietul, ceea ce și făcu. După care băgă cheia camerei sub covorașul din fața ușii, împreună cu câteva bancnote, drept mulțumire pentru amabilitatea chelneriței, și părăsi clădirea fără să fie observat.

Kurt se duse în grabă cu o trăsură la locuința contelui von Bismarck, în speranța că acesta îl va ajuta la arestarea căpitanului. Sternau plecase însoțit de tovarășii săi să-l prindă pe acest ticălos, dar el dispăruse fără urmă. Acum piratul se oferea singur pe tavă. El putea fi constrâns să destăinuie

toate evenimentele tainice petrecute la Rodriganda și putea să dea informații cu privire la soarta lui Sternau, în cazul că avea cunoștință despre ea.

Ajuns la domiciliul contelui, Kurt află că acesta nu putea fi contactat, deoarece se afla în audiență la rege. El se hotărî, pe loc, să se îndrepte spre palatul regal. Aici fu încunoștințat că nu putea fi primit în audiență. Kurt ridică din umeri și declară aghiotantului de servici:

— Trebuie să obțin audiența, domnule colonel!

— Dar sunteți în civil, domnule locotenent!

— Nu am timp să mă schimb.

— Pentru asta se găsește timp întotdeauna. Maiestatea Sa poartă tot timpul uniforma. Aș primi o mustrare foarte aspră dacă v-ași anunța în ținuta în care sunteți acum. De altminteri, contele von Bismarck se află în audiență la Maiestatea Sa.

— Păi tocmai pe Excelența Sa o caut. Mă bucură foarte mult să aflu că se află la Maiestatea Sa. Dumneavoastră, domnule colonel, pot să vă comunic numai că este vorba de o problemă de importanță deosebită, care nu suportă nici un fel de amânare. Atât de importantă, că îmi iau permisiunea de a le întrerupe conversația. Este un caz de maximă urgență, fiind vorba de arestarea unui spion și de demascarea unui caz de trădare a patriei. Mă văd obligat să arunc răspunderea asupra dumneavoastră, dacă refuzați să mă anunțați.

Aghiotantul regal privi uimit la tânărul care știa să se exprime atât de imperios.

— Afirmați că este vorba de o problemă atât de importantă că nu poate fi amânată?

— Da, așa este.

— Și doriți să i-o comunicați contelui von Bismarck în prezența regelui?

— Da.

— Mă rog, dacă dumneavoastră afirmați acest lucru cu atâta fermitate, mă simt obligat să vă anunț. Dar, tinere, vă atrag atenția că vă puneți cariera în joc, dacă forțați obținerea unei audiențe la Maiestatea Sa într-o problemă care nu e atât de importantă precum afirmați. Vă asumați răspunderea?

— Mi-o asum! răspunse Kurt, politicos, dar hotărât.

Aghiotantul intră în sala de audiențe a Maiestății Sale și reveni după câteva clipe. El îi făcu semn lui Kurt să intre. Tânărul se afla față în față cu cei mai importanți oameni din Germania.

Regele Wilhelm învinsese cu câteva săptămâni mai înainte Austria și Germania de Sud, demonstrând că era un demn urmaș al lui Frederic cel Mare. Ce-i drept, încă nu atinsese culmea gloriei sale, pe care o va obține câțiva ani mai târziu la Versailles. Dar de pe acum se simțea egalul potrivnicilor săi, care acum, după ce își biruise dușmanii, unelteau împotriva sa în secret, dar și pe față.

Printr-o singură lovitură ajunsese un monarh temut și cu mare influență, și aceasta cu ajutorul celui care stătea acum alături de el. Cancelarul de fier reprezenta sufletul politicii prusace. Nici un diplomat nu îndrăznea să facă un pas fără să-l încunoștințeze. Era funcționarul, dar totodată și prietenul monarhului său, iar ochii săi, care ghiciseră toate acțiunile dușmanilor, priveau acum cu admirație la tânărul de nici douăzeci și cinci de ani, care îndrăznise să solicite și obținuse primirea

sa în audiență în ținută cu totul neprotocolară. Și regele privea cu seriozitate la Kurt, care, după un salut plin de respect, aștepta liniștit să fie întrebat ce vrea.

— Mi-a fost anunțat locotenentul Unger, spuse regele.

— Eu sunt Maiestate, răspunse Kurt cu modestie.

— Din ce unitate?

— Până de curând în serviciul Alteței Sale Marele Principe de Hessa; acum mutat la husarii de gardă ai Maiestății Voastre.

— Ministrul meu de război mi-a vorbit de dumneata. Ai fost recomandat cu căldură, dar în anumite cercuri se consideră că a fost din partea dumitale un act de îndrăzneală să intri în corpul de husari.

— M-au făcut să simt acest lucru, Maiestate!

Un zâmbet delicat, cu o nuanță de regret, pluti pe fața deschisă a monarhului.

— Sper că, în ciuda acestui lucru, dumneata îți vei face datoria. Dar acum, de ce te-ai prezentat aici, în această ținută, cu totul nepotrivită?

— Maiestate, vă rog să-mi primiți scuzele. După aceste cuvinte, Kurt scoase documentul secret și-l întinse, cu o plecăciune respectuoasă, regelui. Acesta îl luă, îl despături și începu să citească. Din prima clipă pe fața sa se așternu o uimire imensă; se îndreptă spre fereastră și continuă să citească până la capăt, după care întinse foile cancelarului.

— Citiți, excelență! Este o comunicare excepțional de importantă, ceea ce ne-a adus domnul locotenent.

Bismarck, care stătuse până atunci nemișcat și se uita într-o doară la locotenent, luă documentul și-l parcurse rapid. Fața sa nu trăda nimic din impresia pe care i-o făceau cele citite. După ce termină, privi deodată cu atenție la Kurt.

— Domnule locotenent, cum a ajuns acest document la dumneata?

— L-am furat, excelență, răspunse prompt acesta.

— Ah, zâmbi ministrul. Ce numești dumneata furt?

— Însușirea, încălcând legea, a unei proprietăți străine.

— S-ar putea să te absolv de această infracțiune. Mi se pare că aceste documente sunt proprietatea Maiestății Sale și că însușirea s-a făcut pe cale foarte legală. Cine a fost proprietarul lor până acum?

— Generalul Douai le-a adus unui om care se pare că e american, dar care, în realitate, este un spion al Spaniei.

— Unde se află el acum?

— Aici, la Berlin, la hotelul „Magdeburger Hof". Dacă Maiestatea Voastră și Excelența Sa îmi permit, pot să relatez împrejurările în care am ajuns în posesia documentului.

— Relatează! ordonă regele.

Kurt prezentă evenimentele care se petrecuseră mai devreme. După ce încheie, regele se îndreptă cu pași repezi spre el, îi întinse mâna și-i spuse pe un ton binevoitor:

— Ne-ai făcut un mare serviciu, locotenente. Îți mulțumesc. Te felicit că ne-ai adus documentul original și nu o copie. Deocamdată îți dau voie să

te retragi, ca să iau măsurile necesare pentru a pune mâna pe Douai și pe acest Shaw. Mă bucur să te știu în regimentul meu de gardă. Ți-ai făcut o bună introducere la mine și mi te-ai recomandat atât de bine, încât poți fi sigur de aprecierea mea. Crede-mă că nu o să te pierd din ochi!

Regele îi întinse mâna lui Kurt, care, cu respect, o duse la buze. Bismarck se apropie și-i întinse și el mâna.

— Locotenente, spuse el, îmi sunt dragi oamenii prevăzători și energici. S-ar putea să nu ne vedem pentru ultima oară. Astăzi însă te rog să dai dovadă de cea mai perfectă discreție. Nimeni nu trebuie să afle ce te-a adus la Maiestatea Sa. Acum știm în mod precis că francezii voiesc război și ne putem pregăti să întâmpinăm cum se cuvine, bine înarmați, dușmanul. Aceasta înseamnă foarte mult și ți-o datorăm dumitale. Poți fi sigur că nu o să fii uitat! Acum, du-te cu Dumnezeu.

Kurt părăsi castelul într-o stare de euforie ușor de înțeles. Cuvintele celor două personaje atotputernice însemnau pentru el mai mult decât orice. Ce importanță mai aveau toate necazurile și afronturile celor din regimentul său, de la general până la ultimul ofițer. Mergea, adâncit în gândurile sale, când, la un moment dat, observă că o luase pe un drum greșit. Atunci se hotărî să oprească o birjă, care-l duse până acasă. Acolo era așteptat cu nerăbdare. Erau cu toții la un loc în camera de primire și-i făcură reproșuri amicale pentru îndelungata sa absență, pe care nu puteau să și-o explice.

— Așteptam întoarcerea ta din hotelul de vizavi și ce vedem? Te întorci cu birja. Unde ai fost, de fapt?

— Ei, asta n-o să ghiciți în ruptul capului! răspunse el râzând. Aruncând o privire asupra sa însuși, Kurt continuă. Ia priviți la hainele mele. Un învățător din cel mai umil sătuc și se îmbracă mai bine, iar eu am fost în țoalele astea la rege!

— La rege? Imposibil! se auziră voci din toate părțile.

— Și totuși așa stau lucrurile. Am fost la rege și la Bismarck.

— Glumești! își dădu cu părerea don Manuel.

Numai Röschen aruncă o privire scrutătoare la colegul ei de școală din vremea copilăriei. Ea îl cunoștea bine; îi vedea ochii luminoși, obrajii îmbujorați și era convinsă că tânărul nu glumește defel.

— Este adevărat, a fost la rege, o văd pe fața sa, spuse ea. Și frumoșii ei ochi străluceau de bucuria sinceră pe care o simțea. Era mândră de faptul că Kurt al ei se întâlnise cu cei doi oameni atotputernici.

— Chiar așa să fie? îl întrebă mama lui Röschen pe Kurt.

— Da, dădu el din cap.

— Dumnezeule, în ținuta aceasta, strigă contele. Dar cum ai ajuns tu la Maiestatea Sa și la contele von Bismarck?

— Ei, asta nu am voie să destăinui. Am promis cea mai mare discreție și de aceea vă rog pe toți să nu amintiți nimănui de această primire. Pentru liniștea dumneavoastră, vreau totuși să vă spun că la plecare am fost felicitat în mod deosebit. Am

reușit să le fac un serviciu deosebit. Amândoi mi-au strâns mâna și mi-au spus că nu o să mă piardă din ochi.

— Oh, ce minunat! strigă Röschen, încântată la culme.

Fericit de bucuria pe care o manifesta tânăra, Kurt se simți obligat să continue:

— A trebuit să le povestesc despre Spania, despre Rodriganda și acum regele dorește să vorbească cu marele principe. Oricum, cu toții veți fi prezentați la curte și putem spera că, sub protecția regală, cercetările noastre vor avea, în sfârșit, succes.

— Să dea Dumnezeu! spuse Rosetta de Rodriganda. Dar tu te-ai dus să tratezi cu căpitanul. Unde se află el? Unde l-ai lăsat?

— În clipa asta cred că este arestat, declară Kurt.

În această privință se înșela însă. În timp ce le povestea alor săi despre discuția sa cu Shaw și despre faptul că fusese la „Magdeburger Hof", bineînțeles numai în măsura în care acest lucru putea fi făcut, dat fiind caracterul confidențial al celor întâmplate, căpitanul se și întorsese la hotel. Conversația cu ambasadorul Rusiei fusese scurtă. Pe când se întorcea se gândea la documentul important pe care-l deținea. Așa că, în momentul când intră în camera sa, primul său gest fu să descuie geamantanul pentru a-l reciti cu mai multă atenție decât îi fusese posibil în prezența generalului. Începu să caute cu febrilitate, dar nu găsi nici urmă de document. Cercetă toate ungherele camerei, deși își amintea perfect că-l pusese în geamantan și-l încuiase. Totul fu zadarnic. Sună

din clopoțel. Chelnerița veni de îndată. Ea pusese cheia camerei la locul ei și găsise și bancnotele lăsate pentru ea de către Kurt.

— A fost cineva aici în lipsa mea? întrebă căpitanul

— Nu. Nu a întrebat nimeni de dumneavoastră, îi răspunse ea.

— Întreb dacă a fost cineva aici, în camera mea.

— Nu.

— Și totuși cineva a intrat aici!

— Cum ar fi fost posibil. Doar dumneavoastră vă încuiați camera.

— Trebuie să mai existe o cheie la proprietarul hotelului, la care nu m-am gândit. Am fost furat, furat fără rușine.

— Furat? întrebă fata pălind de spaimă. Nu putea să fie adevărat, gândi ea, locotenentul Unger nu putea fi un hoț.

— Ah, te-ai speriat? Te-ai albit la față! strigă căpitanul. Chiar dumneata trebuie să fi fost! Să-mi spui imediat unde-i documentul! Unde l-ai pus? Trebuie să mi-l restitui imediat, acum!

La auzul cuvântului „document" fata își dădu imediat seama cum stăteau lucrurile. Deci nu era vorba de un furt obișnuit, ci de un document. Dacă locotenentul l-a luat, înseamnă că avea dreptul să o facă.

— Eu? spuse ea. Dar ce vă închipuiți! Nu vă permit să vă purtați cu mine în felul acesta! Unde ați ținut acel document?

— Aici, în geamantanul acesta mic.

— Păi, nu era încuiat?

— Ba da.

— Și vă închipuiți că o fată cinstită v-a spart geamantanul?

— Nu a fost spart, ci descuiat, răspunse căpitanul.

— De unde putea cineva să facă rost de o cheie potrivită, care să descuie tocmai broasca asta?

— Un șperaclu...

— Mă faceți să râd! O ospătăriță să aibă un șperaclu? Am să mă duc la stăpânul meu, ca să-i spun că dumneavoastră mă considerați pe mine, ruda lui, o hoață.

— Da, du-te! Cheamă-l pe stăpânul dumitale! Documentul trebuie să mi se restituie! Necondiționat!

Fata părăsi camera, lăsându-l pe căpitan într-o stare de maximă supărare și enervare. În clipa când ea ajunse în veranda hotelului, văzu mai mulți domni intrând și alte câteva persoane în uniforme de polițiști, postate în fața intrării principale.

Unul dintre ei o întrebă:

— Ești chelneriță aici?

— Da, răspunse ea.

— Unde-i stăpânul hotelului?

— În bucătărie.

— Condu-mă la el!

Ea îi duse în bucătărie și le arătă pe proprietar. Unul dintre ei i se adresă acestuia:

— La dumneavoastră locuiește un cetățean străin, care s-a înregistrat sub numele de căpitanul Shaw?

— Da, domnule.

— Bine. Dumneavoastră l-ați anunțat în mod corect la poliție. Am verificat. Iată legitimația mea, care dovedește că sunt funcționar al poliției.

Hotelierul privi legitimația, dădu din cap și răspunse:

— Tocmai acum s-a întors din oraș. Îl găsiți în camera numărul 11.

— Bine. Mă duc să-l ridic. Dar vă rog să vă preveniți oamenii și să le porunciți să nu vorbească cu nimeni despre treaba asta.

Omul poliției se îndreptă spre camera numărul 11. Ceilalți doi care-l însoțeau se postaseră de o parte și de alta a scării, în timp ce polițiștii de afară pătrunseră în vestibulul clădirii.

Polițistul bătu la ușa camerei și intră, după ce auzi invitația celui dinăuntru.

— În sfârșit! strigă căpitanul. Sunteți proprietarul hotelului?

— Nu, domnule căpitan.

— Păi, cine sunteți atunci? întrebă Shaw mirat.

— Am onoarea să fiu funcționar al poliției orășenești.

Căpitanul se sperie, dar își reveni repede și spuse:

— Ah, asta îmi convine de minune, domnule. Pentru că am fost furat...

— Furat? întrebă funcționarul zâmbind. Dar ce vi s-a furat?

— Un document foarte important.

— Atunci trebuie să vă spun că vă înșelați. Acel document nu v-a fost furat, ci confiscat!

Shaw se dădu înapoi cu un pas. Se simțea ca trăsnit.

— Confiscat? se bâlbâi el. De către cine?

— Asta nu e cazul să discutăm acum.

— Dar cine are dreptul, în lipsa mea, să-mi deschidă geamantanele?

— Orice om de treabă pentru care e important să-și apere patria de trădare. Căpitane Shaw, sau cum vă numiți, urmați-mă! Sunteți arestat!

Shaw, care se speriase ceva mai înainte, era acum, în fața pericolului iminent, stăpân pe sine. Își dădea seama că era pierdut dacă se lăsa arestat. Trebuia să scape, să fugă. Dar cum? Ieșirea principală era păzită de polițiști, dar poate că strada era liberă; într-acolo, deci pe fereastră ducea singura cale de scăpare. Polițistul trebuia făcut inofensiv. Pentru aceasta trebuia să ajungă cât mai aproape de el fără să-i stârnească vreo bănuială, deoarece Shaw era sigur că e înarmat. De aceea făcu o figură mirată, apucă geamantanul, îl deschise și spuse:

— Domnule comisar, trebuie să fie o greșeală la mijloc. Priviți în acest geamantan. Recomandațiile și actele de identitate o să vă...

Aici se opri. Se apropiase între timp de polițist, stătea acum chiar în fața lui, cu geamantanul întins spre el. În clipa următoare lăsă să-i cadă geamantanul și-l apucă de gât pe comisar, strângându-l cu o forță neobișnuită.

Surprins, polițistul, care nu se așteptase la un asemenea atac năprasnic, se sufoca. Fața i se învinețì, mâinile i se zbăteau neputincioase, picioarele îi tremurau. După câteva clipe brațele îi căzură inerte pe lângă corp și Shaw lăsă corpul să alunece pe podea. Polițistul își pierduse cunoștința.

— Eh, pe jumătate sunt salvat, mormăi satisfăcut Shaw. Ce reprezintă un astfel de șobolan de câmp în fața căpitanului Grandeprise! Încuie geamantanul, îl înșfăcă și se îndreptă spre fereastră. Nu se vedea nimeni pe stradă. Doar în fața clădirii

vecine staționa o trăsură, cu birjarul alături. Distanța până jos nu era prea mare. Shaw sări pe fereastră și în clipa următoare era pe trotuar, fără ca să-l fi zărit cineva. Landola, alias Shaw, se apropie liniștit de trăsură, se sui în ea și-i porunci birjarului:

— Dă-i drumul în direcția Friedrichstrasse. Trăsura porni imediat. Deoarece trebuia să șteargă orice urmă din calea urmăritorilor săi, căpitanul coborî înainte ca trăsura să ajungă la strada respectivă. O luă pe jos înainte, schimbă în câteva rânduri direcția de mers, apoi opri o altă birjă și-i dădu adresa unde vroia, de fapt, să ajungă. Acolo lăsă trăsura să aștepte, urcă câteva trepte și bătu la o ușă, intrând în clipa când auzi o voce spunând: *Entrez!*

Era vocea generalului Douai.

— Dumneata căpitane? întrebă acesta. Ce vrei atât de repede?

— Să vă avertizez, excelență! răspunse Shaw. Trebuie să părăsiți aceste locuri imediat. Am fost trădați.

— Imposibil!

— Ba așa este! Am reușit să scap din mâinile poliției numai doborându-l pe comisarul care vroia să mă aresteze și sărind pe fereastră, în stradă.

— *Horrible!* Cine ne-a trădat?

— Nu știu.

— Ce e cu documentele pe care ți le-am predat?

— Au fost confiscate.

Generalul păli.

— Atunci dacă ne prind, suntem pierduți, spuse el. Trebuie că ai făcut o prostie teribilă. Pe drum va trebui să-mi povestești totul.

— Vreți să fugim împreună?

— Este cel mai bun lucru. Eu nu pot să trec frontiera rusească. Trebuie să ne îndreptăm spre Saxonia. Dar nu cu trenul, căci așa ne-ar prinde imediat.

— Am jos o trăsură.

— Bine, plecăm cu ea, dar o schimbăm înainte de a părăsi orașul. Mai departe vedem cum ajungem. Ți-ai salvat banii?

— Da.

— Geamantanul meu trebuie să rămână aici, dar banii pe care îi am asupra mea îmi sunt suficienți ca să acopăr pierderea lucrurilor. Înainte!

Își luă numai portvizitul, pălăria și pardesiul și părăsi locuința.

Trăsura cu cei doi fugari se îndepărtă grabnic de casa în care locuise generalul.

10. DOUĂ PROVOCĂRI LA DUEL

Era seară. În clubul regimentului de gardă lumina era orbitoare și toți ofițerii adunați, ca să arate noului lor camarad, locotenentul Unger, atitudinea ostilă pe care aveau de gând s-o adopte față de el. Ofițerii mai în vârstă ședeau câte doi, trei la o masă, pe când cei tineri se grupaseră la un loc și vorbeau cu mare însuflețire între ei. Locotenentul von Ravenow, donjuanul regimentului, juca cu Golzen și von Platen biliard. Bila lui dădu pentru a doua oară greș.

— Ce dracu'! zise el necăjit, azi n-am noroc!

— Dar ai noroc în amor, glumi Platen. Te-aș sfătui însă un lucru: Să nu-ncerci să joci astăzi cu Shaw; ești distrat și americanul e un jucător de forță, merge la sigur.

— Shaw? întrebă Golzen încet, las' că nu-l mai vedeți voi pe-aici. Cu ăsta ne-am făcut toți de râs.

— De ce?

— Hm! E mai bine să nu vorbim...

— Nici între noi camarazii?

— Nici, pereții au urechi.

— Spune, frate, ce e, nu ne ține ca pe cărbuni aprinși.

— Știți că mă duc din când în când în casa lui Jankows...

— Consilierul de poliție?

— Da.

— Am auzit că-i cam faci curte fetei.

— Ori ea mie. Scurt, am fost și azi pe-acolo și am aflat că acest căpitan Shaw e un spion politic, mai mult încă, un escroc și un bandit primejdios.

— Glumești? se încruntă Ravenow, privindu-l înmărmurit.

— Ba nu glumesc defel. Nu cumva crezi că se poate aresta un om, care trece drept o persoană din lumea mare, dacă nu ai dovezi sigure împotriva lui?

— Cum, a fost arestat?

— Au vrut să-l aresteze.

— A! Au vrut numai, dar nu l-au arestat.

— Dacă a luat-o la sănătoasa...

— A fugit? Știi sigur?

— Tot așa de sigur cum știu că a pus mâna în beregata comisarului care a vrut să-l aresteze, de l-a lăsat mai mult mort, și a sărit pe urmă în stradă, de la etajul întâi.

— Ce rușine! L-am primit printre noi cu tot numele lui burghez, fiindcă era american și în America nu există titluri de noblețe. Dar așa-i întotdeauna: cine se vâră în tărâțe, îl mănâncă porcii. Întâmplarea să ne fie învățătură de minte. Să-l ținem pe acest Unger cât mai la distanță.

— Eu cred, interveni Platen, care-i luase apărarea lui Kurt când îl întâlnise la maior, că între un criminal pripășit cine știe de pe unde și un ofițer cinstit e o foarte mare deosebire.

În momentul acela intră pe ușă comandantul regimentului. Rareori era văzut pe-acolo și venea numai când era vorba să le comunice ofițerilor ceva

cu totul în afara datoriilor de serviciu. De aceea înțeleseră toți că trebuie să fie vreo comunicare urgentă care-i privea în special pe ofițeri. Colonelul se așează la una din mesele ocupate de cei mai în vârstă și ceru un pahar cu vin. Ofițerii stăteau toți smirnă, așteptând. Privirile lui se opriră asupra lui Ravenow, care era, cu toată ușurința lui, favoritul său.

— Isprăvește-ți partida, dragul meu, îi zise el, dar alta să nu mai începi.

— Am pierdut, domnule colonel, și trebuie să-mi iau revanșa, răspunse locotenentul.

— Amân-o pe altă dată. Cruță-ți picioarele și forțele pentru mâine.

— Avem exerciții?

— Da, dar nu de călărie, ci de altceva mai plăcut.

Ofițerii îl priviră curioși.

— Da, râse colonelul, foarte plăcut chiar. Vă văd nerăbdători, stați că vă spun îndată.

Pe cât fusese de sever în atitudinea lui față de Kurt, pe atât era acum de prietenos cu ofițerii. Aceștia se apropiară de masă și-l înconjurară din toate părțile.

— O s-aveți mâine exerciții pedestre, începu el, din acelea cărora li se zice dans. Mergem cu toții la bal.

— La bal? Unde? Unde? întrebară toți într-un glas.

— Unde nici prin gând nu vă trece, dragii mei. Am aici un teanc de invitații care mi s-au trimis ca să le împart printre ofițerii mei. Sunt în total șaizeci. Domnii ofițeri căsătoriți sunt invitați cu soțiile lor.

— Bine, bine, dar la cine? întrebă un maior de lângă el.

— Fac prinsoare pe leafa pe-o lună, maiorule, că n-o să ghicești. Ia închipuiți-vă mirarea mea când am primit, adineauri, plicul cu invitații, însoțite de rândurile acestea:

„Domnului baron von Winslow, comandantul regimentului I de gardă.

Domnule colonel,

Maiestatea Sa Regele a avut amabilitatea să-mi pună la dispoziție grădina și saloanele palatului regal Monbijou pentru balul pe care doresc să-l ofer mâine seară. Alătur un număr de invitații, pe care le veți distribui printre ofițerii dumneavoastră și sunt convins că veți binevoi a asista și Dumneavoastră, împreună cu soția și fiicele Dumneavoastră, precum și soțiile domnilor ofițeri invitați.

Ludwig III

Mare Duce de Hessa-Darmstadt

Ofițerii rămaseră cu gura căscată.

— Ce-o mai fi și asta, zise cu mirare maiorul.

— M-am întrebat și eu. Nevastă-mea — știți că femeile se cred grozav de isteațe — bănuiește că ideea de a i se dărui marelui principe regimentul nostru de husari trebuie să fi pornit de sus de tot. El a fost în timpul războiului în tabăra ostilă Prusiei și acum Maiestatea Sa dorește să-l câștige de partea sa prin această cinstire.

— După cum am auzit, a fost chemat astăzi telegrafic la Berlin, îndrăzni să observe locotenentul Golzen.

— De unde știi asta? îl întrebă repede colonelul.

— Vă dați seama, domnule colonel, că băieții țin legături strânse între ei, iar ordonanța mea este un șmecher care e la curent cu toate noutățile, mai abitir ca o gazetă.

— Această invitație, dacă se confirmă, lasă să se întrevadă evenimente diplomatice importante. Se prefigurează o atitudine binevoitoare față de statele din sud, ceea ce înseamnă că se dorește atragerea lor. Domnii mei, cred că peste câtva timp o să pornim împotriva Franței. Dacă acest lucru se va întâmpla în curând, înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Dar să nu ne batem capul cu așa ceva deocamdată. Cert este că suntem invitați și vom petrece o seară plăcută. Castelul Monbijou nu ne-a fost niciodată pus la dispoziție. De astă dată ni s-a făcut o cinste pentru care putem fi invidiați. Vom fi recunoscători și sunt convins că domnii ofițeri, mai cu seamă cei mai tineri, o să se și manifeste ca atare. Și acum să trecem la împărțirea invitațiilor!

— Mă rog, domnule colonel, îmi este permis să vă întreb dacă și locotenentul Unger este invitat? întrebă Ravenow.

— Pentru ce întrebi?

— Fiindcă dacă se duce el, nu mă duc eu. Nu vreau să stau cot la cot cu un burghez.

— Nici noi. De altfel, Unger își începe de-abia de mâine serviciul și noi vom împărți invitațiile chiar acum, așa că nu ne pasă. Branden, începe!

Aghiotantul luă teancul și se apucă să-mpartă invitațiile, punând de-o parte pe cele ale ofițerilor care nu erau de față. De-abia isprăvi și ușa se des-

chise ; în prag apăru Kurt. Ochii tuturor se ațintiră asupra lui, apoi fiecare întoarse capul ca și când nici nu l-ar fi văzut. Tânărul păru că nu bagă de seamă, se apropie de colonel și bătu pintenii.

— Am onoare să mă prezint : locotenentul Unger. Rog pe domnul comandant să mă recomande camarazilor.

Colonelul, care ținea în mână cărțile — tocmai începuse o partidă de bridge — întoarse încet capul și se prefăcu că nu l-a înțeles.

— Cum ? Ce poftești ? întrebă el cu nepăsare.

— Rog pe domnul comandant să binevoiască a mă prezenta domnilor camarazi.

Colonelul îl măsură cu privirea, încruntă sprâncenele și zise arătând spre Branden.

— Uite-l colo pe aghiotant, s-o facă el, dacă vrea.

Kurt nu se clinti.

— Ordonați, domnule colonel, am de făcut o observație, răspunse el cu glas tare.

— Bine, pe scurt însă.

— Voi căuta să spun cât mai pe scurt ce am de spus, domnule colonel. N-am venit printre dumneavoastră din propria mea voință, ci în urma ordinului primit de la superiorii mei. Cunosc principiile regimentului de elită pe care îl comandați ; credeam însă că în urma meritelor care mi-au fost recunoscute de forurile competente voi fi primit cu mai puțină animozitate. Primirea care mi s-a făcut astăzi de către superiorii mei e revoltătoare. M-așteptam de altfel. Voiesc însă să stabilesc un lucru, deoarece am oroare de echivocuri. Vreau să știu dacă voi fi primit ca un camarad sau nu, și aceasta

chiar din primul moment. Dumneavoastră, domnule colonel, m-ați tratat cu o desconsiderare echivalentă cu o insultă; nici un om de onoare, în special un ofițer, nu poate tolera o astfel de purtare, fie ea chiar din partea comandantului său, și vă rog să-mi dați explicații.

Colonelul era un om violent din fire și băuse ceva cam mult. Sări în picioare și strigă tremurând de furie:

— Ești nebun, băiete? Eu să-ți dau explicații? Auzi domnule! Vine o haimana ca ăsta și... Dar dacă vrei neapărat, să-ți dau explicații, ascultă: te-am insultat intenționat.

— Mulțumesc, domnule colonel. Nu vreau să aduc cazul în fața autorităților militare, dar cer să-mi dați satisfacție.

Salută, bătu pintenii, se întoarse brusc, își agăță chipiul și sabia în cui, luă un jurnal, se așeză la o masă și se-apucă să citească. Nimeni n-ar fi cutezat, după gestul îndrăzneț pe care-l făcuse, să-i refuze un loc, dar toți se îndepărtară instinctiv de el. Unul singur rămase la locul lui și-l privi cu prietenie. Era locotenentul von Platen. Kurt băgă de seamă.

— Îmi dai voie să iau loc lângă dumneata, domnule locotenent? îl întrebă el.

— Cu plăcere, camarade, răspunse acesta întinzându-i mâna. Poftim.

— Îți mulțumesc din suflet, domnule locotenent. Deși nu am fost prezentat camarazilor, mi se cunoaște numele. N-ai vrea să fii atât de bun să-mi spui și mie cum se numesc domnii?

Domnea o tăcere mormântală, așa că fiecare

nume pe care-l pronunța locotenentul Platen răsuna desluşit în marea încăpere a clubului.

Mulți dintre ofițeri se prefăceau că citesc ziarele ca să nu se vadă încurcătura în care se aflau. Ofițerii de la masa unde stătea Kurt înclinau uşor din cap la auzul numelui lor. Numai von Ravenow nu vru să se dea bătut. Puse mâna pe tacul de biliard şi zise cu glas tare:

— Golzen, hai să ne isprăvim partida. Tu ce faci, Platen, nu vii?

— Mulțumesc, eu renunț.

Ravenow ridică din umeri şi zise cu dispreț:

— Treaba ta dacă te lipseşti de o cupă de şampanie pentru un pahar de oțet!

Kurt păru că n-a auzit comparația, Platen de asemenea.

— Ştii să joci şah, dragă Unger? îl întrebă el.

— Cu camarazi, da.

— Dar eu ce sunt? Lasă gazeta şi să facem o partidă de şah. Trebuie însă să-ți spun un lucru: mi-a mers zvonul că nu e în stare nimeni să mă bată.

— Acelaşi lucru s-a spus şi despre mine, răspunse Kurt râzând. Căpitanul Rodenstein, maestrul şi tatăl meu adoptiv, era un jucător neîntrecut. M-a învățat aşa de bine că acum nu mai e chip să-mi câştige o partidă.

— Cu atât mai bine, partida va fi şi mai interesantă.

Locotenentul îşi atinsese scopul, căci cuvintele lui sparseră gheața. Cei de la mesele de cărți îşi continuară jocul, pe când ceilalți se sculară unul câte unul de la locurile lor ca să privească la partida de şah. Kurt câştigă prima partidă.

— Felicitările mele, zise Platen. Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat de mult. Dacă o fi adevărat că un bun strateg e și un bun jucător de șah, atunci să știi că trebuie să fii și un foarte priceput militar.

Kurt înțelese că tânărul ofițer căuta, prin aprecierea lui, să-i câștige pe camarazi pentru el. De aceea răspunse zâmbind:

— Să nu ne pripim să tragem concluziile. Dacă un bun strateg e în același timp și un bun jucător de șah nu e numaidecât sigur că e tot atât de bun militar. De altminteri cred că ai vrut în prima partidă să-mi cunoști forțele. Hai să mai facem una. Presimt că o s-o pierd.

— S-ar putea să te înșeli. Dar parcă te-auzii vorbind de un căpitan Rodenstein, nu cumva e șef de ocol silvic în serviciul Marelui principe de Hessa?

— Ba da.

— A, îl cunosc și eu. E un om tare de ispravă, cam aspru din fire, dar foarte cinstit. Prințul ținea foarte mult la el, pe cât știu.

— L-ai descris foarte bine. Dar de unde-l cunoști?

— De la unchiul meu, bancherul Wallner.

— Wallner?

— Da. Mătușă-mea, sora mamei, s-a măritat cu un burghez care e ceva rubedenie cu Rodenstein, așa că suntem rude prin alianță, ca și maiorul nostru pe care l-ai cunoscut astăzi.

Platen spusese dinadins acest lucru ca să-i dea oarecare satisfacție pentru atitudinea semeață pe care o avusese maiorul azi dimineață față de el. Ceilalți ofițeri erau însă revoltați că locotenentul

dăduse în vileag această „mezalianță" survenită în cercurile lor.

Kurt câștigă și a doua partidă. La a treia, atenția ofițerilor fu atrasă de discuția glumeață dintre Ravenow și Golzen, care jucau în același timp biliard.

— Iar mi-ai luat-o cu cincisprezece puncte înainte, zise primul râzând. Te pomenești că o fi adevărată zicătoarea că...

— Cine pierde la joc, câștigă în dragoste, întregi Golzen.

— Așa și e. Rămășagul e ca și câștigat. Fata o să fie — e aproape a mea.

— Ce rămășag, care fată? întrebă un maior.

— Am făcut o prinsoare cu Ravenow. E vorba să ne dovedească puterea lui de seducție; susține că e irezistibil, răspunse Golzen.

— Auzi domnule! Ia spune-mi și mie.

Golzen povesti cele ce știa și încheie astfel:

— Știm cu toții că Ravenow e donjuanul regimentului. Susține că fata i-a căzut aproape în brațe și prinsoarea e ca și câștigată.

— Zău? exclamă colonelul, care se folosi de prilej să spună și el ceva ca să iasă din situația penibilă în care îl pusese izbucnirea dârză a lui Kurt.

— E foarte firesc să fie așa. Nu numai eu, ci oricare din noi poate avea același succes la femei, zise Ravenow. Bineînțeles că dacă s-or strecura în cercurile noastre oameni de rând, s-a dus pe copcă reputația noastră!

Aluzia pe care o făcea direct la Kurt îi făcu pe ofițeri să-și îndrepte privirile asupra tânărului nostru prieten, dar acesta nu zise nimic.

— Mai sunt încă patru zile până la încheierea prinsorii, așa că n-am nici un zor să mă grăbesc cu dovada, urmă Ravenow. De altminteri, fata cu pricina e a unui vizitiu, și cu una de teapa ei nu faci prea multe fasoane. Ceea ce pot să vă spun, e că m-am urcat lângă ea în trăsură și am condus-o până acasă.

— O fată de vizitiu? Felicitările mele, locotenente! râse colonelul aprinzându-și țigara.

Kurt își scoase și el o țigară, aprinse un chibrit și zise foarte liniștit:

— Domnul Ravenow o să piardă prinsoarea.

Deoarece tânărul locotenent tăcuse la aluziile jignitoare pe care le făcuse până acum camaradul său la adresa lui, ieșirea aceasta îi miră pe toți. Nimeni nu se-aștepta să intervină tocmai într-o chestiune de care era cu totul străin și care nu-l privea deloc, după cum credeau ei. Ravenow făcu un pas spre el și întrebă încruntat:

— Ai spus ceva, domnule?

Kurt ținu flacăra chibritului în dreptul țigării, trase de câteva ori din ea, apoi urmă:

— Da. Ziceam că domnul Ravenow o să piardă prinsoarea. Se laudă.

Locotenentul mai înaintă cu un pas.

— Ești bun să mai repeți o dată? spuse el amenințător.

— Cu plăcere: Domnul Ravenow nu numai că se laudă, dar minte cu nerușinare.

— Îndrăznești să-mi spui în față... răcni locotenentul scos din fire.

— Pentru ce nu? N-ar fi de demnitatea mea să iau în seamă lăudăroșenia dumitale dacă persoana despre care vorbești nu ar fi o bună prie-

tenă a mea din copilărie, a cărei reputație e în joc și căreia sunt dator să-i iau apărarea.

— Auziți, camarazi! O fată de vizitiu, prietena lui! Și unul ca ăsta îndrăznește să vină printre noi... Ăsta ofițer în escorta regală...!

Ofițerii săriseră toți în picioare. Nimeni nu vroia însă să se amestece. Străinul acesta cutezase să țină piept colonelului, dar Ravenow va ști să-l învețe minte!

Numai Kurt nu se mișcase de la locul lui.

— Nu am venit de bunăvoie, ci chemat din ordin superior, zise el foarte calm. De altfel, aș vrea să știu care din noi doi e mai cinstit: acela care ia apărarea unei fete — fie chiar și de vizitiu, sau cel care vrea să-și bată joc de ea? Domnul Ravenow a dat într-adevăr buzna în trăsura ei, cu o nerușinare și obrăznicie nemaipomenită, dar n-a reușit s-o conducă acasă după cum susține, căci domnișoara a chemat un sergent de stradă și l-a dat jos în mijlocul drumului.

Un „ah" de mirare se auzi din piepturile celor de față; acum trebuia să urmeze deznodământul.

Ravenow se îngălbeni. De furie sau de spaimă că Unger știa adevărul? Dar furia fu mai tare decât spaima. Se apropie de scaunul pe care ședea acesta și strigă scos din fire:

— Cum? Ce-ai spus? Obrăznicie? Nerușinare? M-au dat jos? Sergentul de stradă? Să-ți retragi cuvintele... imediat...!

— Nici prin gând nu-mi trece! Am spus adevărul, atâta tot.

Ravenow se îndreptă din șale gata să se repeadă la adversarul său care stătea liniștit pe scaun.

— Îți ordon să-ți retragi cuvintele și să-mi ceri iertare! Iertare, auzi? răcni el.

— Dumneata să-mi ordoni mie? răspunse cu dispreț locotenentul.

— Mai mult decât atât: îți poruncesc să pleci din regimentul nostru, ești nevrednic de el. Și dacă nu o faci de bunăvoie, te voi sili eu, fii pe pace! Știi cum poate fi cineva izgonit din armată?

Kurt, care tot nu se clintise de la locul lui, răspunse zâmbind nepăsător:

— Și un copil o știe. Îi tragi unui ofițer o palmă și e silit să-și dea demisia.

— Bine. Vrei să-ți retragi cuvintele și să-mi ceri scuze de față cu toți, dându-ți cuvântul că vei căuta pe urmă să ceri mutarea în alt regiment?

— Lasă prostiile astea că n-ai nici un haz!

— Așa? Ține atunci palma!

Cu aceste cuvinte Ravenow ridică mâna, dar, deși gestul lui fu destul de rapid, Kurt sări în aceeași clipă de pe scaun și-l apucă de mână, apoi ca fulgerul îl cuprinse de mijloc, îl ridică în sus ca pe un fulg și-l trânti cu putere la pământ, lăsându-l în nesimțire.

Nimeni nu s-aștepta ca tânărul locotenent să fie atât de puternic.

Câteva minute domni o liniște mormântală. Unii dintre ofițeri priveau uluiți la Kurt, pe când alții alergau să-i dea ajutor lui Ravenow, care zăcea nemișcat. Din fericire era și un medic militar acolo, care zise după ce-l examină:

— N-are nimic, e numai leșinat; o să se-aleagă doar cu câteva vânătăi care au să dispară repede.

Colonelul găsi că a sosit timpul să-și arate auto-

ritatea. Păși amenințător spre Kurt și-i zise cu glas răstit:

— Domnule locotenent, ți-ai permis să-l ataci pe domnul Ravenow...

— Domnii aci de față trebuie să recunoască fără să mă dezmintă că am fost în legitimă apărare, îi tăie el vorba. A îndrăznit să mă amenințe că mă va pălmui, s-a repezit la mine și a ridicat mâna asupra mea. Totuși am vrut să-l cruț. Aș fi putut, cu o singură palmă, să-l silesc să-și dea demisia, dar n-am vrut să-l nenorocesc.

— Te rog să nu mă-ntrerupi. Sunt superiorul dumitale și trebuie să taci când vorbesc eu, m-ai înțeles? Vei părăsi imediat clubul și te vei duce acasă. Arest de cameră până la noi ordine.

Ofițerii se luminară la față. Pedeapsa le convenea de minune. Dar Kurt salută politicos și răspunse foarte liniștit:

— Vă rog să mă iertați, domnule colonel, mâine voi fi la dispoziția dumneavoastră, acum însă nu. Serviciul meu începe abia mâine dimineață, așa că ordinul nu are încă valoare astăzi.

— Domnule!... răcni colonelul.

— Despre arest nu poate fi deci vorba, dar de plecat voi pleca imediat, deoarece nu sunt obișnuit să-mi petrec timpul în localuri unde pot fi amenințat cu palme sau ocări. Noapte bună, domnilor!

Se auziră exclamații de indignare, dar Kurt nu se sinchisi, își încinse tacticos sabia, salută și ieși cu capul sus fără să se uite în urmă.

— Băiatul ăsta e dracul gol! rosti maiorul, clătinând din cap.

— Lasă că-i scoatem noi gărgăunii din cap,

completă colonelul. Auzi! Să mă provoace el pe mine la duel! Nemaipomenit, domnilor!

Nimeni nu băgă de seamă că Platen se strecurase binișor pe ușă după Kurt, pe care îl ajunse din urmă în stradă.

— Locotenente, îi șopti el apucându-l de braț, vreau să-ți spun ceva. A fost un întreg complot pus la cale împotriva dumitale. Vrei să mă crezi, pe cuvânt de onoare, că eu n-am avut nici un amestec în afacerea asta?

— Cred, fiindcă mi-ai dat dovada, și-ți mulțumesc, dragul meu, răspunse tânărul strângându-i mâna. Drept să-ți spun, nu m-așteptam la atâta răutate și mojicie din partea lor. Te asigur că-mi pare foarte rău de tot ce s-a petrecut astă-seară.

— Te-ai apărat cu îndârjire, cu prea multă chiar, și tare mă tem că situația dumitale a devenit imposibilă în regiment.

— Vom vedea noi. Respect privilegiile nobleței, consacrate de secole, dar nu sunt de părere că titlul singur dă drept de prioritate. Valoarea omului nu se cântărește după titlu, ci după meritele sale.

— Trebuie să-ți dau dreptate, deși fac și eu parte din nobilime. Colonelul a meritat lecția pe care i-ai dat-o; negreșit că nu se-aștepta nimeni să-l pui cu atâta îndrăzneală la locul lui. Cât îl privește pe Ravenow, spune-mi, rogu-te, e-adevărat că o cunoști pe fata cu pricina?

— Foarte bine chiar. Ea și bunica ei mi-au povestit întâmplarea din trăsură.

— Crezi că era adevărat?

— Da, pot să-ți spun, dacă-mi făgăduiești să

fii discret deocamdată, că nici nu poate fi vorba de o fată de vizitiu.

— Nu?

— E nepoata contelui de Rodriganda; vezi deci că nu trebuie să mă rușinez de prietenia mea cu ea.

— Ei drăcia dracului! Atunci de unde până unde a scos Ravenow...

— E un lăudăros și un nesocotit. Oricare altul și-ar fi dat imediat seama că are de-a face cu o persoană cultă, din lumea mare, dar el a dat buzna ca un neghiob în trăsură și de-abia au putut scăpa de insistențele lui cu ajutorul sergentului.

— Mare dobitoc! Dar de unde a dedus că e fată de vizitiu?

— S-a apucat să-l descoase pe un servitor de-al meu, pe care l-a găsit într-o cârciumă, peste drum de vilă. Trebuie să știi că eu sunt găzduit de conte și am copilărit cu nepoata lui. Bătrânul meu Ludwig, servitorul, e un mare șmecher și l-a făcut să creadă că tânăra e fata vizitiului. Acum cred că ai înțeles, nu?

— Da, dar un lucru tot nu-l pricep; puterea extraordinară pe care o posezi. Ești și la lupta cu arma tot atât de iscusit ca și la aceea cu pumnii?

— Nu mi-e frică de nici un adversar.

— Cu atât mai bine, fiindcă Ravenow te va provoca sigur. Dar cu colonelul ce-ai de gând?

— O să-i trimit mâine martori.

— Pe cine?

— Hm... deocamdată nici eu nu știu. Nu vreau să afle ai mei de întâmplarea de astă-seară și de cunoscut nu cunosc pe nimeni aici.

— Îmi dai voie să mă ofer eu?

— Ar însemna să-ți creezi o situație neplăcută față de camarazii și superiorii dumitale.

— Ei și! Mi-am ales cariera asta nu de nevoie, ci de plăcere. Averea pe care o am mă face independent, și te rog să dispui de mine. Ți-ai câștigat toată stima mea prin purtarea dumitale. Vrei să fim prieteni, dragă Unger?

— Primesc cu mare bucurie, dragul meu. Mi-ai fost simpatic din primul moment când te-am întâlnit azi-dimineață la maiorul nostru.

— Și-acum ce faci, te duci acasă? întrebă Platen.

— Nu. Ți-am părut adineauri foarte calm, nu e așa? Totuși fierbeam în mine, am căutat însă să mă stăpânesc. N-aș vrea să vadă cei de-acasă tulburarea mea, de aceea mă duc să beau undeva un pahar cu vin, ca să mă liniștesc.

— Stai că merg și eu, numai să-mi iau sabia și chipiul.

În vreme ce-l aștepta afară, Kurt nu bănuia nici pe departe însemnătatea pe care avea s-o aibă mai târziu pentru el cunoștința lui și rudenia acestuia cu bancherul Wallner.

După ce petrecură câtva timp într-un local de noapte, tinerii plecară. Platen îl conduse pe Kurt acasă ca să afle unde locuiește, apoi se despărțiră strângându-și cu căldură mâinile. Kurt văzu lumină în salon și intră. Găsi aici musafiri. Marele Duce venise să-i facă o vizită vechiului său prieten, don Manuel de Rodriganda, pe care-l cunoștea din tinerețe.

— A, uite-l și pe tânărul nostru locotenent, zise prințul. Vii de la club?

— Da, Alteță.

— Era și colonelul acolo?

— Da.

— Ți-a dat invitația?

— Ce fel de invitație, Alteță?

— Aha, a vrut să te excludă după cum înțeleg, dar îi voi face eu o surpriză. Am aflat adineauri de la bunul meu prieten de Rodriganda despre greutățile pe care le întâmpini și am luat imediat hotărârea să le arăt că pot fi mândri să aibă pe locotenentul Unger printre ei.

Kurt ascultase mișcat laudele pe care i le aducea prințul. Bâigui emoționat:

— Alteță... nu știu prin ce-am... meritat...

— Să lăsăm asta, dragul meu. Terminasem să vorbesc cu prietenul meu despre viitorul dumitale. Acum mă duc.

După ce plecă prințul, Kurt află că don Manuel cu toți ai lui, împreună cu miss Amy, fuseseră invitați de prinț la balul de a doua seară. Obosit, se duse să se culce pentru a se putea scula de dimineață, când trebuia să-și înceapă serviciul la cazarmă.

De-abia păși în odaie și cineva bătu la ușă. Tresări când auzi glasul lui Röschen întrebând:

— Pot să intru?

Inima tânărului locotenent bătea cu putere.

— Te miri, nu-i așa? zise fata trecând pragul. Trebuie însă să-ți vorbesc. Știu că nu e frumos ca o fată să vină singură în camera unui băiat, dar noi suntem ca frații, Kurt.

— Știe mama ta că ești aici?

— Negreșit că știe.

— Și ți-a dat voie să vii?

— Cum să nu! Chiar ea m-a trimis, fiindcă e foarte important ce am să-ți spun.

Ce fericit se simțea! Cu câtă încredere venea ea la el, atât de târziu în noapte! Își dăduse de mult seama că o iubește cu toate fibrele inimii lui, cu tot focul tinereții. Și-acum o vedea aici lângă el și o privea, cu ochii fermecați de frumusețea ei.

— Și ce ai să-mi spui, Röschen? Te ascult.

— Dă-mi mai întâi mâna, Kurt. Așa, știi tu că noi ne-am îndrăgit dintotdeauna?

Tânărul tresări. Cuvintele însă i se opriră pe buze.

— Și că ne iubim și-acum? urmă ea.

— Eu pe tine da, murmură el cu glas sugrumat.

— Da, tu pe mine, știu. Crezi însă că eu nu te iubesc pe tine tot atât de mult? Vezi tu dragul meu, când iubești pe cineva, chiar dacă nu știi tot despre el, ghicești. Eu îți ghicesc toate gândurile, și când sunt lângă tine și te privesc înțeleg și ceea ce nu vrei să-mi spui; dacă nu cu mintea, cu sufletul. Vrei să mă crezi?

Îi trebui o mare putere de stăpânire ca să răspundă liniștit „da".

— Vezi? Când te-ai întors de la club ochii tăi erau atât de senini, încât de-abia am putut zări în adâncul lor că te frământă un gând. Dar am știut imediat că ți s-a întâmplat ceva care te-a îndurerat foarte mult. Te-au jignit poate, și tu nu ești omul care să înduri o jignire. A urmat probabil o ceartă și voi ofițerii recurgeți numaidecât la armă. Uită-te în ochii mei, Kurt...

Röschen își puse mâinile ei mici și albe pe umerii lui și-l trase mai aproape ca să-l privească mai

bine. Rămase un moment cu ochii pironiți în ochii lui, pe urmă își lăsă mâinile în jos.

— Acum știu. Un duel, Kurt, nu-i așa?

— Röschen, strigă el speriat.

— Sunt sigură. În adâncul ochilor tăi văd ceva ce-ai fi vrut să-mi ascunzi, dar eu am descoperit ce e. Văd în ei o hotărâre neclintită, care desfide orice primejdie. Sau vrei să spui că mă-nșel? Să mă minți tu pe mine, Kurt?

— Nu, nu, niciodată! strigă el.

— Atunci spune, nu-i așa că inima mea a ghicit adevărul?

— Îmi făgăduiești să păstrezi taina?

— Se-nțelege de la sine. În afaceri de onoare nici nu se poate altfel.

Era atât de frumoasă în simplitatea ei copilărească, încât tânărul de-abia își putea stăpâni pornirile inimii.

— Da, Röschen, ai ghicit.

— Așadar un duel. Am simțit eu, am bănuit că așa trebuie să fie. Și-acum, crezi că mi-ești drag?

Kurt duse cu duioșie mâna ei micuță la buze și răspunse cu glas tremurat de emoție:

— Credința aceasta e întreaga mea fericire.

— Da, da, e o mare fericire când doi tineri se iubesc cu adevărat și se încred unul în altul. Și eu am încredere în tine. Crezi tu cumva că duelul acesta mă sperie?

— Nu? întrebă el mirat.

— Defel. Știu că-ți vei birui adversarul. Mama însă e foarte îngrijorată și, fiindcă știe că tu îmi spui totul și că de obicei duelurile nu suferă amânare, m-a rugat să vorbesc chiar în seara asta cu tine.

— Ai mai spus și altcuiva despre bănuielile tale? întrebă el mândru de încrederea ei.

— Nu, numai mamei; ceilalți nu trebuie să știe nimic despre asta. Te-ar împiedica poate să-l înveți minte pe adversarul tău, și așa ceva nu trebuie să se întâmple.

— Ești o eroină, Röschen, strigă el cu entuziasm.

— Numai când e vorba de tine, Kurt. Vrei să-mi spui și mie cine ți-e adversarul?

— Nu e unul, sunt doi.

— Cum, două dueluri? întrebă ea mirată. Cu atât mai bine, vei avea un îndoit prilej de a-ți câștiga stima camarazilor tăi. Te-aș ruga însă un lucru: să nu-i ucizi.

— Îți făgăduiesc.

— Mulțumesc, dragul meu. Drept răsplată, îți îngădui să-mi mai săruți o dată mâna, ca adineauri.

Îi întinse mânuța zâmbind drăgălaș și adăugă cu gravitate:

— Asta era răsplata pe care o acordau castelanele în evul mediu când plecau cavalerii la luptă. Ce-ar mai râde mama să ne vadă! Și-acum, spune-mi, cine sunt adversarii tăi?

— Primul e chiar colonelul meu.

— Zău? Prostul! Ar trebui să fie încântat că are sub comanda lui un ofițer ca tine. Și al doilea?

— Locotenentul Ravenow.

— A, acela care s-a purtat atât de obraznic cu noi! Kurt, pentru mine te bați... spune drept!...

— Da, așa e, Röschen, încuviință el.

Nu mărturisea aceasta ca să se laude, ci pentru că firea lui cinstită nu-l lăsa să spună o minciună.

26-45

— Vezi tu, Kurt, cum îți citesc eu în ochi! râse ea fericită. Acum nu mai poți spune că nu ești un adevărat cavaler medieval. Îți vei răzbuna iubita, și drept răsplată ea îți va întinde mâna să i-o săruți. Ba îți va mai da și un talisman. Ce? Trebuie să mă gândesc mai întâi. Acum mă duc să-i spun și mamei.

— Ce-o să-i spui?

— Tot. Îți închipui doar că n-am taine față de ea.

— Să mă ferească Dumnezeu să cred așa ceva, suflet nevinovat și curat! zise el copleșit de un simțământ de adâncă fericire. Spune-i tot, dar mai spune-i că n-are de ce să-i fie teamă, fiindcă provocarea nu s-a făcut încă, și roag-o din partea mea să nu spună nimănui despre duel.

— Bine. Sunt sigură că mama o să păstreze taina. Noapte bună, Kurt.

— Noapte bună, dragostea mea.

Fata îi întinse mâna, apoi se îndreptă spre ușă. Se opri însă în prag, chibzui câteva clipe, se întoarse și zise râzând copilărește:

— Era să uit ce era mai important. Fiindcă te-am numit cavalerul meu, trebuie să fac și eu, ca și castelanele, și să-ți dau drept talisman o panglică în culorile mele care să te apere în luptă. Asta de la cingătoare îți place, Kurt?

Lui îi clocotea sângele în vine, tâmplele îi zvâcneau de dorul de-a o strânge în brațe.

— O, e foarte frumoasă... Într-adevăr, mi-o dăruiești?

— Cum să nu!

Cu un gest drăgălaș, Röschen își desprinse funda de la cingătoare și i-o întinse zâmbind.

— Când te vei duce la luptă, zise ea, s-o atârni pe piept. Ba nu, ar vedea-o toți...

— O s-o pun sub tunică, la inima mea... murmură el beat de fericire.

O roșeață ușoară se întinse pe obrajii ei fragezi; lăsă în jos pleoapele, apoi le ridică iar și zise privindu-l adânc în ochi:

— Bine zici, acolo e locul cel mai potrivit. O voi purta pe urmă cu mândrie, când mi-o vei da înapoi.

— Cum? Să ți-o restitui? strigă el, dezamăgit.

— Nu vrei să mi-o înapoiezi?...

— Ba da... dacă mi-o ceri... șopti el. Dar va trebui să dai plată pentru ea, cum făceau castelanele.

— Plată? Ce fel de plată?

— O sărutare.

Röschen se îmbujoră și murmură, cu ochii plecați:

— Zici că așa făceau castelanele? Nu știam. Dar dacă îți dăruiesc funda? Atunci... O să mă mai gândesc. Tu ce preferi? Să ți-o las sau să o iau înapoi?

— Să mi-o lași și să-mi dai și sărutarea... șopti el de-abia auzit.

— Așa? Vezi că nu-i atât de ușor ce-mi ceri tu. O să ceară o matură chibzuință. Deocamdată păstrează panglica, o să văd eu pe urmă ce-i de făcut.

Röschen plecă, lăsându-l pe Kurt ametit de atâta noroc. Duse cu evlavie la buze panglica de mătase care păstra parfumul ei dulce și rămase multă vreme pe gânduri. Încetul cu încetul pleoapele i se lăsară în jos și adormi. În vis îi apăru icoana făpturii atât de dragă lui.

11. „MAIESTATEA SA REGELE"

Când deschise ochii, soarele îi râdea în fereastră. Adormise îmbrăcat pe canapea și nu se trezise până dimineață. După ce făcu o plimbare călare prin parc, se întoarse în sufragerie și-i găsi pe toți adunați la cafea. Aruncă o privire fugară spre Röschen. Îi răpise oare somnul sărutarea pe jumătate făgăduită? Mama fetei, Rosetta, îl privi cu blândețe și el înțelese din privirea ei că păstrase taina.

Veni apoi timpul să plece la cazarmă. Ludwig, care era acum în serviciul său, îi înșeuase calul și-l aștepta la scară. Era un armăsar frumos, pe care i-l dăruise nu de mult contele. Găsi escadronul gata de plecare și pe toți ofițerii adunați în curtea cazărmii. Așteptau numai sosirea colonelului pentru a începe exercițiile.

Toți ochii se ațintiră asupra lui Kurt. Ravenow, care își revenise din lovitura de aseară, era și el acolo. Când îl văzu, întoarse capul și privi în altă parte.

— Stașnic armăsar! zise cu admirație Branden, aghiotantul. Cu ce dracu' l-o fi cumpărat feciorul ăsta de pescar?

Kurt își salută camarazii, care abia îi răspunseră. Singur Platen veni la el cu mâna întinsă și-i zise tare, ca să-l audă toți:

— Bună dimineața, Unger! Frumos armăsar ai. Mai ai și alții ca el?

— E calul meu de serviciu, pe celălalt trebuie să-l cruț și nu-l pot călări în fiecare zi.

În clipa aceea sosi și colonelul. Era grozav de încruntat, ca și când și-ar fi stăpânit cu greu mânia.

— Ceva nou? îl întrebă el pe aghiotant.

— Ordonați, domnule comandant, locotenentul Unger s-a prezentat la serviciu.

Kurt se apropie de ei și se opri nemișcat în fața colonelului. Cal și călăreț păreau turnați dintr-o bucată. Colonelul îl măsură din cap până-n picioare, examină uniforma, harnașamentul, armăsarul. Ar fi fost bucuros să descopere ceva în neregulă, dar nu găsi nimic de reproșat, spre părerea lui de rău. Zise apoi cu o privire plină de dispreț:

— Pentru moment sunteți dispensat de serviciu. Restul îl veți afla mai târziu.

Kurt salută, își struni calul, și dându-i pinteni dispăru pe poartă.

Începură exercițiile, care ținură aproape patru ceasuri.

Colonelul tocmai se întorsese și voia să se odihnească puțin, când se prezentă la el Platen.

— Ah, bine că vii, locotenente von Platen, i se adresă superiorul său, pe un ton neprietenos. Vreau să-ți fac o observație cu privire la seara de ieri. Nu pot să înțeleg purtarea dumitale. De ce i-ai permis acestui individ să stea lângă dumneata și ai și jucat cu el câteva partide de șah?

— Pentru că sunt de părere că lipsa de politețe este rușinoasă din partea oricui, cu atât mai mult

din partea unui ofițer. Și deoarece consider că dacă ministrul de război ne-a trimis un camarad nou, el se așteaptă din partea noastră să-l tratăm ca atare.

— Dar dumneata cunoșteai hotărârea noastră.

— Nu am participat la luarea ei.

— Dumneata ai și plecat împreună cu el, după câte îmi aduc aminte.

— Într-adevăr, răspunse Platen pe un ton categoric. Am găsit că este un om demn de toată stima. Am devenit prieteni.

— Ah, strigă colonelul furios. Straniu lucru îmi e dat să aud. Știi dumneata că prin aceasta te-ai situat pe o poziție dușmănoasă față de camarazii dumitale? Sau îți închipui cumva că o să ți se treacă cu vederea faptul că ai luat apărarea unei oi râioase?

— V-am adus la cunoștință că domnul locotenent Unger și-a câștigat considerația și prietenia mea și de aceea vă rog respectuos ca în prezența mea să evitați aprecieri de acest fel. De altminteri mi-am permis să vă fac această vizită numai la cererea sa.

— Ah, nu cumva în calitate de secundant la un duel?

— Exact în această calitate.

— Fir-ar să fie, îndrăznește deci să mă provoace la duel?

— M-a însărcinat să vă rog să-i dați satisfacție.

— Asta e o dovadă de lipsă de prevedere din partea dumitale. Știi că sunt superiorul dumitale, nu?

Întrebarea fusese rostită pe un ton amenințător. Platen îi răspunse însă cu calm:

— În relațiile de servici îmi sunteți superior, în probleme de onoare, însă, consider că sunt egalul oricui. Prietenul meu vă cere satisfacție și m-a rugat să mă înțeleg cu dumneavoastră asupra condițiilor duelului.

Colonelul începu să pășească enervat dintr-un colț într-altul al încăperii. Era într-o situație foarte neplăcută, din care nu prea exista ieșire. De aceea spuse:

— Locotenentul Unger nu s-o fi așteptând ca superiorul său să-i ceară scuze?! Du-te la maiorul von Palm și stabilește cu el ce crezi de cuviință. Dar reține bine: satisfacție dau numai uniformei în care se află, nu și domnului Unger! De altminteri, dumneata știi foarte bine că ultimul cuvânt îl are consiliul de onoare!

Locotenentul von Platen bătu din pinteni și plecă. Se duse la locotenentul von Ravenow. Acesta îl primi cu un aer reținut și-l întrebă:

— Ce îmi prilejuiește onoarea vizitei tale, Platen?

— Onoarea vizitei mele? Mda, cât de străin și de formal mi te adresezi!

— Întrucât ai trecut de partea inamicului, nu pot să comunic cu tine decât pe acest ton de politețe rece; din aceeași cauză te rog să te comporți la fel!

Platen se înclină.

— Cum dorești. Acela care ia apărarea unui nevinovat împotriva unor prejudecăți trebuie să fie pregătit pentru orice. Nu o să te deranjez multă vreme, deoarece m-a adus aici numai intenția să-ți transmit adresa prietenului meu Unger.

— Ah, pentru ce anume?

— Cred că trebuie să afli unde locuiește ca să-i poți face o comunicare urgentă.

— Ai ghicit. De altminteri nici nu trebuie să-i cunosc adresa, căci bănuiesc că, de bună seamă, ai toată împuternicirea sa!

— Așa-i. El ți se pune, prin intermediul meu, la dispoziție.

— Asta îmi ajunge. Golzen o să mă secondeze. Ce armă alege așa-numitul tău prieten.

— Îți lasă ție alegerea.

În ochii lui Ravenow se aprinse o licărire de ură.

— Ah, spuse el, se simte atât de sigur pe sine? I-ai spus că sunt cel mai bun spadasin al regimentului? De fapt i-am și comunicat lui Golzen să insiste asupra sabiei. Dacă tipul e atât de nerod... Asupra orei și locului te vei înțelege cu Golzen. Mai ai să-mi comunici ceva?

— Nu. Îmi permiți deci să mă despart de tine într-o atmosferă de „politețe rece". La revedere.

Platen plecă și se duse la președintele consiliului de onoare, un cavalerist mai vârstnic, care-i promise să se ocupe de îndată de problema duelului. Când ajunse la Kurt și-i relată cele discutate și faptul că Ravenow s-a decis asupra sabiei, acesta dădu din umeri cu indiferență:

— Acest „om de onoare" vrea să scape de mine definitiv. Nu umblă cu menajamente și vrea să vadă dacă nu cumva dau eu înapoi. Colonelul este un laș. E imposibil ca și consiliul de onoare să se pronunțe împotriva mea. Foarte probabil să se decidă asupra pistolului și să fixeze o distanță mare între dueliști. În ce mă privește, sunt hotărât să-l menajez. Arestul reprezintă pentru el o

pedeapsă destul de serioasă. Pe când pot să aștept hotărârea?

— Încă înainte de lăsarea serii.

— Dumneata ai să-mi aduci știrea?

— Da, înainte de a pleca la balul Marelui Principe de la Monbijou. Și în treaba asta ți s-a făcut o figură. Erai îndreptățit să primești o invitație, dar ea nu ți-a fost înmânată.

— Nu face nimic! zâmbi Kurt. Nu am nevoie de invitație, deoarece am primit una personală din partea Marelui Duce.

— Ah, strigă Platen. Vei fi deci acolo?

— Desigur. Țin să-ți spun că mă bucur de deplina bunăvoință a Marelui Duce. El a auzit cum am fost primit la unitate și mi-a declarat aseară, la sosirea mea acasă, că a organizat balul ca să aibă prilejul de a-mi oferi o satisfacție publică.

Platen făcu un gest care exprima o uimire extremă.

— Domnule, ești un copil al norocului, strigă el. Te bucuri de simpatia Marelui Duce.

— El mi-a fost tot timpul favorabil, spuse Kurt cu modestie. De altminteri, te rog să nu spui nimănui că voi veni și eu la bal. Mă bucur că domnii camarazi, care mă consideră un intrus, vor avea o decepție. Așa că poți să-mi aduci acolo comunicarea și eu, în schimb, o să te prezint Marelui Duce, contelui de Rodriganda și doamnelor lui.

— Cerule! Ce noroc pe capul meu! exclamă locotenentul. Ești — pe Dumnezeul meu — o enigmă. Dar trebuie să recunosc că nu e deloc dezavantajos să-ți fie cineva prieten. O să mă prezinți și acelei domnișoare splendide care a făcut obiectul acelui pariu nefericit?

— Bineînțeles. Dar acum trebuie să ne despărțim, dragul meu Platen, ca să ne putem pregăti pentru petrecere.

Consiliul de onoare s-a întâlnit în cursul după-amiezii. Membrii lui făceau parte cu toții din rândul nobilimii și ei vedeau în Unger o „oaie râioasă", după cum se exprimase colonelul. De altfel ei fuseseră influențați de către acesta; așa se explică faptul că au ajuns la următoarea constatare: colonelul îl tratase pe locotenent cu asprime, dar Unger se făcuse vinovat de lipsă de respect față de superior; așa că cele două greșeli se anulau reciproc. În consecință, Unger nu avea dreptul de a cere satisfacție, iar colonelul nu era obligat să i-o acorde; deci nu putea fi vorba de duel. La acestea se mai adăuga și observația că locotenentul Unger se făcuse vinovat de un comportament grosolan, care nu era făcut să-i câștige sentimente de prietenie din partea corpului de ofițeri; prin urmare i se cerea să-și ceară mutarea la o altă unitate militară, cu atât mai mult cu cât nici originea sa socială și nici felul său de a gândi nu erau în armonie cu relațiile ce domneau în corpul de gardă al ofițerilor.

Cele de mai sus au fost trecute într-un proces-verbal, o copie a acestuia fiindu-i predată lui Platen, ca să i-o transmită lui Unger. Platen își dădu seama că se aștepta din partea lui un comentariu la conținutul procesului-verbal, dar se abținu și băgă, fără nici un cuvânt, documentul în buzunar. Era convins în sinea sa că lucrurile nu vor rămâne aici.

Colonelul se simțea însă victorios. Era convins că locotenentul Unger nu o să îndrăznească să

persevereze în dorința sa de a pătrunde în regimentul de gardă și se întoarse acasă cu un simțământ de satisfacție, pentru a se îmbrăca în uniforma de gală și să plece, împreună cu doamnele sale, la festivitatea organizată de înaltul demnitar.

Castelul Monbijou, situat într-un splendid parc de pe malurile râului Spree, din cartierul Spandau, era pavoazat și împodobit festiv. În parc erau aprinse nenumărate lampioane, care îmbrăcau tufișurile și decorațiile florale într-o lumină feerică. Iar în imensele încăperi ale castelului oaspeții erau întâmpinați de o mare de lumină. Servitorii alergau să ofere aperitive și băuturi fine marelui număr de oaspeți, primiți cu eleganță de maestrul de ceremonii al Marelui Duce.

După prejudecata că a întârzia „face" nobil, cei dintâi s-au prezentat locotenenții; după care au sosit alți și iar alți invitați, cu cât erau mai mari în rang, cu atât mai târziu. Erau primiți de aghiotantul Marelui Duce în anticamera castelului și conduși până la locurile ce le fuseseră rezervate. Cei din urmă au sosit comandanții de brigadă și generalul de divizie, cu doamnele lor.

Într-o parte a marii săli de ceremonii a castelului se afla fanfara militară, în sunetele căreia urma să se danseze. Era momentul acela de așteptare în care se aud numai frânturi de convorbiri în surdină. Slugile ofereau diferite răcoritoare, iar din imensa sală de mese se auzea clinchetul paharelor și al farfuriilor de porțelan.

În sfârșit, aripile marii uși de la intrare fură deschise de lachei și maestrul de ceremonii anunță sosirea Marelui Duce. El intră, având-o la braț pe Rosetta de Rodriganda, soția doctorului Ster-

nau. Era urmat de don Manuel cu Amy Dryden și de mama lui Sternau, iar în spatele lor venea Kurt, cu Röschen la braț.

La vederea acestuia domnii ofițeri din regimentul de gardă au făcut ochii mari. Pe pieptul tânărului strălucea Ordinul austriac al Coroanei de Fier și Ordinul militar Maria-Teresia, Ordinul Ludovic de Hessa, Ordinul Leului și Ordinul Casca de fier, precum și Crucea pentru merite militare.

Ochii tuturor doamnelor se îndreptară spre zveltul locotenent, deoarece puține dintre ele îl cunoșteau, iar ochii domnilor se ațintiră cu admirație asupra tinerei făpturi care-l însoțea și care păși alături de el cu o grație și un atașament excepționale.

În mod firesc, toți cei prezenți se ridicară în picioare. Marele Duce se îndreptă spre generalul de divizie și-i ceru să-i prezinte pe doamnele sale, după care îi spuse acestuia numele persoanelor care-l însoțeau.

E lesne de închipuit impresia pe care a făcut-o asupra ofițerilor apariția lui Kurt în suita Marelui Duce. Adjutantul von Branden făcu ochii mari și-i șopti prietenului său Golzen:

— Ce dracu', am orbul găinilor, ori ce? Ăsta nu este locotenentul Unger?

— Pe Dumnezeul meu, el este! Ai dreptate! îi răspunse acesta. Cum de a ajuns ăsta în suita Marelui Duce?

Uimirea lui Branden urcă însă la cote și mai înalte când privirea sa căzu pe pieptul locotenentului:

— Să mă ia dracul! Cinci ordine și o cruce de merit! Ce, sunt vrăjit?

— Și cu fata vizitiului la braț! Măi Branden, măi, eu cred că ăsta și-a bătut teribil joc de noi.

— Stai, c-o să vedem noi imediat. Prințul o prezintă. Fir-ar să fie! Ce îi spune oare generalului nostru *en chef?* se întrebă Branden.

Platen, care stătea mai aproape de Marele Duce, răspunse, zâmbind:

— I-a predat generalului pe cei doi tineri, pe locotenentul Unger și pe domnișoara lui și i-a cerut acestuia să-i prezinte ofițerilor din garda regală.

— Să mă ia dracu' dacă am mai trăit așa ceva! Probabil că vrea să-i dea locotenentului o satisfacție nemaipomenită, spuse Branden.

— Așa și e, mărturisi Platen. Unger e favoritul prințului și acesta a vrut să le dea o lecție domnilor ofițeri din gardă.

— E grav, pe onoarea mea! Uite-i c-au ajuns la colonelul nostru.

— Domnule colonel, zise generalul, am onoarea să v-o prezint pe domnișoara Sternau și pe locotenentul Unger. A fost transferat în regimentul dumneavoastră și vi-l recomand cu căldură, pentru ca să-i acordați o atenție deosebită.

Pe colonel parcă-l strângea ceva de gât. Nu putu scoate nici un cuvânt și doar se înclină în fața lor.

— Domnule general, zise Unger, zâmbind ironic, găsesc că am abuzat mult prea mult de amabilitatea dumneavoastră și vă rog să-l lăsați pe domnul colonel să continue prezentările.

— Măi, al dracului este tânărul ăsta! zise Branden uluit. După ce l-a provocat la duel și a fost găsit de colonel nedemn de a-i da satisfacție

pe calea armelor, îl silește acum să-l prezinte chiar el ofițerilor.

Generalul se înclină și răspunse cu amabilitate:

— Ar fi fost o plăcere pentru mine, domnule locotenent, dar fiindcă dorești dumneata, te las în seama colonelului.

Colonelul n-avu încotro și trebui să-și calce pe inimă. La un semn al lui, ofițerii se apropiară și-i prezentă pe rând, unul după altul.

— Mulțumesc, domnule colonel, îi zise la sfârșit Kurt, cu răceală. Apoi se apropie de Platen și i-l prezentă în cuvinte călduroase lui Röschen:

— El este prietenul meu. Vrei să fii amabilă să-l prezinți Marelui Duce?

Ea îi întinse mâna lui Platen și întrebă:

— Dansați, domnule locotenent?

— Cu pasiune, stimată domnișoară, răspunse el, îmbujorându-se de bucurie.

— Atunci Kurt o să vă dea carnetul meu de bal, ca să vă înscrieți numele în el. Prietenului lui îi acord, după el, primul dans. Acum veniți cu mine la Marele Duce. Vă voi prezenta înaltelor gazde.

Ei se îndepărtară și colonelul rămase singur în mijlocul ofițerilor săi. Scoase batista din buzunar, își șterse transpirația de pe frunte, inspiră adânc și mărturisi:

— Cred că am să leșin. Trebuie să mă așez.

Se îndreptă spre locul unde se afla soția sa, ca să găsească un pic de consolare la ea. Se alcătuiră diferite grupuri, dar în toate o singură temă era în discuție: Unger și lecția pe care o dăduse regimentului de gardă. Doamnele se arătau entuziasmate de tânărul locotenent. El dovedise că

nu era numai un bărbat atrăgător ci un adevărat bărbat, în înțelesul deplin al cuvântului. Domnii începeau, la rândul lor, să-l privească cu alți ochi.

Dar urmă ceva și mai deosebit. Ușa de la intrare se deschise larg din nou și se auzi, rostit sonor, un anunț solemn:

— Maiestatea Sa Regele!

Marele Duce se grăbi să-l întâmpine pe înaltul oaspete. Acesta intră în sală, însoțit de Bismarck. Printre cei din suita sa se afla ministrul de război și un lacheu care purta pe brațe o perniță de catifea.

— Nu mi-am putut permite să nu intru pentru câteva clipe la Înălțimea Voastră, spuse monarhul, adresându-se Marelui Duce.

— Prezentați-mi oaspeții dumneavoastră, continuă el.

În câteva clipe în jurul regelui s-au strâns o seamă de personalități, în vreme ce ceilalți oaspeți stăteau mai la distanță, ascultând sau conversând cu glas scăzut.

Branden, adjutantul, nu se putea abține să nu-și rostească cu voce tare gândurile.

— Regele, Bismarck și ministrul de război aici? Asta reprezintă o mare cinste pentru regimentul nostru. Putem fi mândri. Ah, dar ia uitați-vă la ce ține în mâini lacheul regelui! Să mi se taie capul dacă nu e o decorație importantă, vreun ordin chiar. Cred că e pentru Marele Duce, care urmează să-l primească în această ambianță festivă. Ia priviți-l pe contele de Rodriganda, se retrage la o parolă, într-un colț al sălii, cu ministrul de război. Vorbesc încet, au niște figuri serioase și parcă privesc la colonelul nostru. Domnilor, ia să ne apro-

piem de colonel; cred că se va întâmpla ceva, simt eu acest lucru. Experiența mea de adjutant mi-o spune.

Avea dreptate, căci numai peste câteva minute, ministrul de război se îndreptă spre colonel. Acesta se ridică respectuos și păși în întâmpinarea superiorului său.

— Domnule colonel, ați primit mesajul meu scris referitor la locotenentul Unger? întrebă excelența sa, pe un ton nu prea prietenos.

— Am avut onoarea, răspunse colonelul.

— Și l-ați citit?

— Imediat, ca toate documentele pe care le primesc din partea Excelenței Voastre.

— Atunci este de mirare că rândurile mele au avut drept efect exact contrariul a ceea ce urmăream eu. Cred că vă amintiți că vi l-am recomandat pe locotenent în mod expres.

— Desigur, răspunse colonelul.

— Și cu toate acestea, aflu că a fost primit cu ostilitate. Se pare că unele capete, deși născute în familii sus-puse, sunt goale și se află în locurile pe care le ocupă numai datorită obârșiei lor. Un comandant militar se bucură când găsește un om capabil, potrivit pentru locul său, și este deosebit de mâhnit când află că tocmai un asemenea om se lovește, din întâmplare sau din rea-voință, de obstacole în calea sa. Aștept să aflu cât mai curând contrariul celor ce am auzit în această privință.

După ce rosti ultimele cuvinte, ministrul se întoarse și-l părăsi pe colonel, care amuțise și stătea nemișcat, de parcă împietrise.

Persoanele care-l văzură câteva clipe mai târziu, întorcându-se și așezându-se la locul său,

puteau să-și dea seama, fără să fi ascultat conversația celor doi, că primise o admonestare severă.

„E limpede că pe ziua de azi e la pământ, zdrobit moral și fizic", gândi Branden. Nu aș vrea să fiu în pielea lui. Locotenentul ăsta a picat printre noi ca o bombă și acum au început să ne lovească schijele în cap. Dar unde dracu' s-o afla el acum?"

— Acolo, lângă oglinda aia mare. Bismarck vorbește cu el, îi răspunse Golzen.

— Bismarck? Doamne Dumnezeule, e chiar așa. Ce onoare pe el! Aș da douăzeci de solde pentru ca Bismarck să-mi facă un semn cu capul. Cerule, ia privește, chiar Maiestatea Sa Regele se îndreaptă spre el.

Cei prezenți priveau cu uimire spre tânărul locotenent cu care cele două personalități discutau cu atâta bunăvoință. Distanța până la locul unde stăteau era prea mare pentru ca să le poată auzi conversația. Dar de pe trăsăturile afabile ale monarhului se putea ghici expresia bunăvoinței sale față de locotenent.

La un moment dat, regele făcu un semn discret șambelanului. Acesta păși de îndată în mijlocul sălii și rosti cu voce puternică:

— Domnii mei, am onoarea să vă aduc la cunoștință, din înalta însărcinare a Maiestății Sale, că a binevoit să confere domnului locotenent Unger Ordinul de Cavaler al Vulturului Roșu clasa a II-a, pentru serviciile deosebit de importante pe care le-a adus patriei noastre în scurta perioadă pe care a petrecut-o la noi. Maiestatea Sa a ordonat să-i fie înmânat de îndată ordinul sus-numitului domn. După care șambelanul îi prinse pe piept tânărului

locotenent importanta decorație, alături de celelalte.

În sală domnea o liniște adâncă. Oare ce servicii importante adusese locotenentul Unger patriei sale, se întrebau mai toți cei prezenți. Trebuie să fi fost într-adevăr ceva cu totul deosebit, căci ordinul avea patru clase.

În jurul celui decorat făcură repede cerc cei care se grăbeau să-l felicite. Regele le dădu primul exemplul. Bismarck și ministrul de război i se alăturară.

După plecarea celor mari trei demnitari și a șambelanului, se iscă un murmur puternic de voci, care comentau cele întâmplate. Ofițerii superiori trecuseră cu toții prin fața lui Kurt și de câteva clipe el rămăsese singur cu bucuria lui. Atunci se apropie de el Röschen :

— Dragă Kurt, ce surpriză minunată, îi spuse ea, cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Te-ai fi gândit la o asemenea cinstire?

— Niciodată! Sunt încă înmărmurit de ceea ce mi s-a întâmplat, mărturisi el cu sinceritate. De parcă aș visa.

— Ascultă Kurt, serviciul de care ai vorbit încă de ieri, trebuie să fi fost de o importanță foarte mare. Dar nu vreau să pun la încercare discreția ta. Vreau mai degrabă, dragul meu, să te felicit din adâncul inimii. Dușmanii tăi au fost teribil de rușinați.

Ea îi strânse mâna și se întoarse lângă mama ei.

Într-o încăpere alăturată se aflau colonelul cu maiorul von Golzen, Palm cu adjutantul lui și locotenentul von Ravenow.

Maiorul deschise discuția:

— Domnii mei, după întâmplările din această seară este imposibil să ne ținem de hotărârile consiliului de onoare. Ar însemna să fim trimiși cu toții la dracu', iar dumneavoastră, domnule colonel, în primul rând. Mâine dimineață am să-i convoc din nou pe membrii consiliului și o să găsim un pretext pentru a schimba lucrurile.

— Asta e și părerea mea, spuse colonelul. Acum că m-am convins că nu-mi pătez onoarea duelând cu acest Unger, am să răspund provocării lui. Vă dau cuvântul meu de onoare că o să-mi dau toată silința să-l ucid.

— Lăsați-mi mie această misiune, domnule colonel, spuse Ravenow. L-am provocat la duel și ne vom bate cu sabia, nu poate să-mi scape. Ne vom lupta până ce unul din noi va cădea mort sau în incapacitate de a mai mânui sabia.

— Unde și când va avea loc duelul? întrebă colonelul.

— Nu e încă stabilit, răspunse Ravenow. Aștept hotărârea dumneavoastră, căci oricum e mai bine ca cele două dueluri să aibă loc succesiv, unul în continuarea celuilalt. Sunteți de acord cu mine?

— Sunt de acord și am să-i comunic imediat lui Platen că primesc provocarea. Ce loc ai propune locotenente?

— Ce părere aveți despre parcul din spatele fabricii de bere, de pe Kreuzberg?

— Perfect, îmi convine. Și când?

— Nu vreau să pierd nici o clipă, căci ard de nerăbdare să-i zdrobesc țeasta acestui Unger. Chiar acum aș vrea. Aici nu o să mai dureze mult, cu puțin după miezul nopții se termină petrecerea.

O oră ajunge ca să ne rezolvăm problemele personale. Ce părere aveți despre ora patru, în zori?

— Mie îmi convine.

— Bine. Dar mai am o rugăminte care nu suferă amânare, domnule colonel. Dumneavoastră sunteți cap de familie și poziția dumneavoastră este alta decât a mea. Consecințele pentru dumneavoastră sunt mai grave decât pentru mine, indiferent de desfășurarea lucrurilor. De aceea vă rog să-mi dați mie întâietate.

De fapt, luând în considerare gradul pe care-l avea, colonelul nu ar fi trebuit să fie de acord cu cererea ofițerului său, dar se gândi la familia sa, la pedeapsa la care se putea aștepta ca urmare a duelului și se mai gândi și la posibilitatea ca să nu mai fie nevoie să se dueleze cu Unger, în cazul când Ravenow l-ar fi ucis pe acesta din urmă. Așa că răspunsul său sună astfel:

— Sunteți un om curajos, domnule locotenent, așa că nu vreau să vă resping cererea. Domnul maior von Palm trebuie să rămână neutru, așa că, vrei dumneata Branden, să mă secondezi?

— Cu cea mai mare plăcere, domnule colonel, răspunse acesta.

— Atunci du-te imediat la Platen, secundantul lui Unger, și comunică-i că îmi aștept adversarul mâine dimineață la ora 4, la locul convenit. Am să aduc pistoalele. Luăm distanța de douăzeci de pași și tragem până ce unul dintre noi cade mort sau în imposibilitate de a continua lupta. Am să mă îngrijesc și de medic.

— La ce intervale se va trage?

— La comandă și concomitent.

— Condițiile dumneavoastră sunt la fel de aspre ca și ale mele, spuse Ravenow. Unger nu o să părăsească locul duelului viu. Am să vorbesc de îndată cu Golzen. El este secundantul meu și se va duce imediat la Platen, ca să-i facă cunoscute condițiile noastre.

După câtva timp, von Golzen, adjutantul și Platen, se apropiară de Kurt, care ședea alături de Röschen pe un divan.

— Domnule locotenent, avem de vorbit cu dumneata, îi spuse Platen.

— Veniți în salonul de alături, răspunse Kurt. Domnișoara o să mă scuze câteva clipe.

Cei doi secundanți îi făcură cunoscute condițiile duelului. După ce terminară, Unger le spuse următoarele:

— Îmi dau seama că adversarii mei și-au propus să mă ucidă. Locotenentul von Ravenow a ales o armă în care este experimentat, crezând că eu nu o cunosc bine. Domnilor, m-am exersat la lupta cu sabia încă din copilărie, în consecință nu am de ce să mă tem de Ravenow. Accept condițiile pe care mi le propuneți, dar pentru că sunt un om pașnic, vă declar că sunt dispus să iau în considerare orice ofertă de împăcare din partea domnului maior von Palm. Scuze sincere sau o declarație de retractare au pentru mine aceeași valoare ca o satisfacție sângeroasă.

Cei doi ofițeri au ascultat în liniște aceste cuvinte, după care adjutantul a declarat cu un zâmbet ambiguu:

— Domnule camard, de scuze nu va putea fi niciodată vorba, după cum îi cunosc pe cei doi domni. Cât despre faptul că sunteți dispus să

acceptați o împăcare, prefer să nu le comunic acest lucru, căci ei ar considera-o ca o dovadă de lipsă de curaj din partea dumneavoastră.

— Vă rog totuși să le vorbiți despre oferta mea. Îmi este absolut indiferent ce gândesc despre curajul meu înainte de duel. O să-și poată da seama abia după desfășurarea lui și atunci o să mă poată judeca mai exact. Mă veți găsi la locul stabilit la ora patru precis.

Golzen, Ravenow și adjutantul, împreună cu colonelul, se retraseră într-un colț. După felul agitat în care discutau, un observator atent ar fi putut să-și dea seama că problema care-i preocupa era deosebit de controversată.

Tocmai atunci ușile marii sufragerii a castelului se deschiseră și invitații fură poftiți la banchet. Marele Duce o luă de braț pe mama lui Sternau și în spatele lor se formă un șir lung de perechi care se îndreptau fiecare spre locul lor la masa festivă.

După ce se serviră numeroase feluri de bucate, unele mai gustoase decât altele, începu dansul.

Röschen zbura la brațul lui Kurt, și apoi al lui Platen, prin toată sala. Ea dansă numai cu cei doi și cu câțiva dintre ofițerii superiori.

Puțin după miezul nopții Marele Duce se retrase. Contele de Rodriganda plecă și el cu ai săi acasă. După ce plecară și celelalte personalități de vază, cei rămași, eliberați de constrângerile etichetei, continuară să danseze și să se distreze cu tot elanul vârstei lor tinerești.

În noaptea duelului Kurt nu închise ochii nici o clipă. Se lumina de ziuă când auzi pe cineva bătând în ușă și Röschen se ivi în prag.

— Bună dimineața, Kurt, îi zise întinzându-i mâna. Ai dormit ceva în noaptea asta?

— Nu.

— Ți-ai făcut testamentul? îl întrebă ea râzând.

— Draga mea, răspunse el grav, un duel e, chiar pentru cel mai bun duelist, ceva foarte serios. Nimeni nu e invulnerabil. Presupunând că scapi neatins, gândul că ai rănit sau ai ucis pe cineva te apasă pe suflet toată viața.

— Ai dreptate, dragul meu. Ție nu-ți duc eu grija, iar în ce-i privește pe adversarii tăi, depinde numai de tine ca să nu-ți faci remușcări. Și-apoi, știi bine că ei sunt hotărâți să te omoare.

— Se poate, dar eu nu vreau să-i omor.

— Te rog să nu mergi atât de departe cu mărinimia încât să-ți pui viața în pericol. Am auzit că Ravenow e un spadasin de forță, iar colonelul un foarte bun ochitor.

— Fii fără grijă, nu mă tem eu de ei.

— Și panglica mea, Kurt, să-ți fie talisman.

— O port la inimă, răspunse el zâmbind. Ei, ce-ai hotărât? Mi-o lași ori nu?

— Depinde. Dacă voi fi mulțumită de purtarea ta... Dar știi că e ceasul patru?

— La ora asta i-am spus lui Platen să mă aștepte la colțul străzii.

— Atunci du-te. O, Kurt, dacă ar fi să te nimerească glontele... se tângui ea încet și ochii i se umplură de lacrimi.

— Fii fără grijă, Röschen, o mângâie el. Și-acum, trebuie să plec.

Îl găsi pe Platen așteptându-l într-o trăsură. Pe după un colț coti o altă trăsură și porni în urma lor.

— E colonelul cu Ravenow zise Platen. Sunt tot atât de punctuali ca și noi, dar vom fi înaintea lor la destinație.

Traversară parcul și se opriră în afara orașului. Imediat sosi și trăsura cealaltă. Se salutară în tăcere.

Martorii aleseră armele. Unul din ei vru să intervină pentru împăcare, dar Ravenow se împotrivi zicând:

— De prisos, domnule. Am fost insultat în mod ordinar și trebuie să mi se dea satisfacție. Cine vrea o împăcare e un laș care nu merită decât disprețul meu. Să începem.

Adversarii stăteau acum față în față. Kurt părea foarte calm, deși își dădea seama de gravitatea momentului. Unul din martori numără până la trei și lupta pe viață și pe moarte începu. Ravenow se repezi cu atâta furie, încât ai fi crezut că e vorba să doboare un elefant, dar Kurt pară lovitura cu ușurință, apoi îi dădu riposta. Lovitura lui făcu să zboare sabia din mâna adversarului. Martorii își încrucișară spadele între cei doi

adversari ca să nu-i dea lui Kurt timp să-l atace pe Ravenow, acum dezarmat. Medicul ridică spada și i-o întinse acestuia în tăcere. Lupta începu și mai dârz. Deodată se auzi un țipăt și spada lui Ravenow sări cât colo. Martorii văzură cu groază că mâna locotenentului stătea și acum încleștată pe mânerul ei. Kurt lăsă jos spada și zise:

— Domnule doctor, fii bun și examinează-ne ca să vezi dacă vreunul din noi e incapabil să continue lupta. Aceasta a fost condiția pusă de adversarul meu.

Acesta stătea nemișcat în același loc cu ochii holbați; din locul unde fusese până adineauri mâna lui izbucni un val de sânge. Se clătină pe picioare și căzu grămadă la pământ.

— Ei, doctore, ce zici? întrebă Kurt.

— Mâna i-a fost retezată de la încheietură.

— Vreau să spun dacă găsești că toate condițiunile duelului au fost îndeplinite?

— Da. Locotenentul von Ravenow va trebui să-și dea demisia din armată.

— Atunci m-am ținut de obligație și pot să mă retrag, nu-i așa?

— Rolul meu s-a sfârșit și pot să plec și eu, adăugă Platen. Apoi întorcându-se spre Kurt îi șopti cu admirație: Ești un spadasin cum n-am mai văzut până acum, dragul meu. Duelul ăsta o să facă senzație. Dar ești tot atât de tare și cu pistolul?

— Așa cred.

— Atunci m-am liniștit. Acum iartă-mă nițel, trebuie să mă duc să văd ce face Ravenow.

— Bine, du-te.

Acesta zăcea întins în iarbă, palid ca un mort. Medicul trebui să se ostenească mult până să dea de vâna tăiată ca să-i potolească năvala de sânge. Rănitul scrâșnea din când în când din dinți, fie de durere, fie de furie, și ochii lui se plimbau de la mâinile doctorului la Kurt. De câte ori îl privea, o ură de moarte îi fulgera în ochi.

— Un schilod... schilod pe toată viața... murmura el cu disperare. Domnule colonel, făgăduiește-mi că-l vei împușca... da... ca pe un câine turbat...

— Îți făgăduiesc, răspunse colonelul impresionat de disperarea rănitului. Nu voi primi cu nici un preț vreo încercare de scuză.

— Ah, doctore... trebuie să... văd cu... ochii mei bucuria aceasta, bolborosi rănitul.

— La drept vorbind n-ar trebui; orice emoție ți-ar putea face rău în starea în care te afli. În sfârșit, dacă ții numaidecât... Locotenentul Golzen să te sprijine de la spate. Părerea mea însă ar fi să te ducă imediat acasă.

— Nu, nu, aș muri... Trebuie să-l văd cu ochii mei pe acest ticălos mort la picioarele mele, pe urmă fie ce-o fi!

Platen auzise totul, cuvânt cu cuvânt, fără să spună o vorbă. Acum se întoarse spre aghiotant — martorul colonelului — și-i zise numai atât:

— Puteți începe.

Măsurară distanța și aghiotantul scoase dintr-o cutie, adusă de colonel, pistoalele. Kurt luă unul din ele și-l examină cu atenție, pe urmă zise foarte liniștit:

— Deoarece nu cunosc această armă, vă rog să-mi dați voie să trag un glonte în vânt, de probă.

— Poftim, răspunse scurt aghiotantul.

Pe chipul rănitului flutură un zâmbet ironic. Unger încărcă pistolul, țintì o rămurică dintr-un copac și trase. Dar nimeri alături.

— Slavă Domnului, e prost ochitor, își zise colonelul.

Tot astfel crezură și ceilalți. Platen îl trase la o parte pe prietenul său și-i șopti îngrijorat:

— Pentru Dumnezeu, Unger, dacă nu te pricepi să mânuiești genul acesta de pistoale, ești pierdut! Colonelul și-a dat cuvântul de onoare față de Ravenow că te va ucide fără milă.

— N-are decât să-ncerce, răspunse el. De altminteri pot să-ți spun că arma este admirabilă.

— Ce, îți mai arde de glumă? Dacă zici că e așa de bună, cum se face că n-ai nimerit ținta?

— Dimpotrivă. M-am prefăcut că aleg rămurica, pe când în realitate ochisem un punct alături de ea pe care l-am și nimerit. Vei fi știind și tu că dacă te pricepi să-ți induci în eroare adversarul, mergi la sigur.

— Ești un om primejdios, Unger, și pentru nimic în lume n-aș vrea să te am adversar.

Martorii încărcară pistoalele, le acoperiră cu o pânză și combatanții luară la întâmplare ce le veni la mână. Unul din martori — maiorul — crezu de datoria lui să intervină.

— Domnilor, începu el, cred că e de datoria mea să...

— Ajunge, domnule maior! strigă colonelul, orice cuvânt e de prisos.

— Eu însă îl rog pe domnul maior să spună ce are de spus, zise Kurt. Părerea mea este ca, pe cât posibil, să se evite oricând o nenorocire. În ce mă privește sunt dispus să renunț la duel, dacă domnul colonel va cere scuze și...

— Scuze eu? răcni colonelul. Ești nebun pesemne! Mi-am dat cuvântul că unul din doi va rămâne pe teren și așa trebuie să fie. Să-ncepem.

Se făcură formalitățile obișnuite și adversarii întinseră armele. Kurt ochi mâna colonelului. Cu capul puțin întors spre maior, care trebuia să dea semnalul, părea că așteaptă cu cea mai mare încordare clipa hotărâtoare. Cu nici un preț nu trebuia să-l lase pe adversar să i-o ia înainte, nici măcar cu o secundă.

— Unu... doi... trei!

Detunăturile porniră amândouă în același timp.

— Doamne! se auzi imediat glasul colonelului, și mâna care ținea pistolul i se lăsă moale de-a lungul trupului.

— Sunteți rănit? îl întrebă aghiotantul, repezindu-se la el.

— Da, la mână, murmură colonelul de-abia șoptit.

Medicul se apucă să examineze rana. Clătină din cap și se uită la Kurt, care stătea neclintit la locul lui.

— Brațul e complet zdrobit, zise el și tăie mâneca până la cot. Glontele a trecut prin palmă, a sfărâmat încheietura, apoi osul antebrațului, și a ieșit prin postavul tunicii. Trebuie să fie undeva pe-aici.

— Mâna mai poate fi salvată? întrebă îngrijorat colonelul.

— Imposibil, trebuie amputată imediat.

— Așadar pus în incapacitate de luptă?

— Din nenorocire da.

— Atunci pot pleca, zise Kurt; apoi aruncă jos pistolul și se îndepărtă.

Platen rămase pe locul de luptă. Îl văzu pe medic sfredelind cu bisturiul pe când colonelul gemea de durere.

— M-a schilodit și pe mine! se tânguia el. Auzi Ravenow?

— Aud, răspunse acesta, care se apropiase și el, sprijinit de Golzen. Omul ăsta are pe dracu-n el! De l-ar duce mai repede în iad!...

— Te înșeli, zise Platen. Nu are pe dracu' în el, ci știe să mânuiască arma ca nici unul din noi. E prietenul meu și nu permit nimănui să-l insulte când nu e de față. Nu el a fost acela care a insultat, și totuși v-a cruțat. I-ar fi fost lesne să vă ucidă, dar n-a vrut să facă moarte de om, pentru că are un suflet mai nobil decât toate titlurile noastre de noblețe la un loc. Și-acum, am onoarea să vă salut, încheie locotenentul îndepărtându-se și lăsându-i pe toți încremeniți de atâta îndrăzneală.

— Ce dracu' l-a apucat? întrebă Ravenow uitându-se lung după el. Dacă n-aș fi rănit l-aș provoca imediat la duel.

— Leul e pe moarte și măgarul îi dă lovitura de grație, mormăi colonelul. Aoleu! Ce faci, doctore, ce mă căsăpești așa?

— Trebuie să rabzi, domnule colonel. Vrei să ți se infecteze rana?

— Și tocmai mâna dreaptă!... se tânguia la rândul lui Ravenow. Dar lasă, o să exersez cu stânga, și cum voi fi în stare să țin spada în mână îi

voi arăta eu lui. A doua oară n-o să-mi scape, fiți pe pace...

— Nu te mai enerva, locotenente, că-ți face rău, căuta doctorul să-l potolească. Domnule Golzen, du-l, te rog, pe locotenent acasă, peste un ceas vin și eu.

— Bine, mă duc, tot nu mai am ce face aici, zise Ravenow. Apoi cu un rânjet ironic se adresă colonelului: Am onoarea, domnule colonel, să vă rog să-mi acordați un concediu.

— Du-te, mormăi colonelul. Mă mir că-ți mai arde de glumă...

Kurt plecase imediat după duel, însoțit de Platen.

— Și-acum ce-ai de gând? îl întrebă acesta în trăsura care îi ducea în oraș. Trebuie să anunți incidentul.

— Nu știu încă nici eu ce să fac. Cred însă că e lucrul cel mai indicat în împrejurarea de față. Deocamdată vreau să mă odihnesc, fiindcă sunt frânt de oboseală. Tu nu te duci să te culci nițel?

— Nici nu poate fi vorba de odihnă pentru mine. Trebuie să mă duc la cazarmă, mai ales că va lipsi și Ravenow și colonelul. Bănuiesc că voi avea astăzi o zi foarte agitată. Așadar, la revedere dragă Unger și vezi de chibzuiește bine la ce ai de făcut.

Aproape de casă Kurt coborî din trăsură și o luă pe jos spre vilă. Toți dormeau încă și nu-l văzu nimeni intrând. Dar de-abia apucase să intre în camera lui și se pomeni cu Röschen după el.

— În sfârșit, te-ai întors!... strigă ea și-i căzu la piept plângând.

Kurt îi povesti amănunțit cum decurseseră lucrurile.

— Și-acum ce ai de gând să faci? îl întrebă ea.

— Zău dacă știu. Ar trebui să raportez comandantului de regiment cele întâmplate, dar fiindcă e și el interesat, n-are nici un rost. După ce mă voi odihni puțin voi vedea eu. Deocamdată mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viață. Și știi tu ce m-a ferit de moarte? Panglica, talismanul pe care mi l-ai dat și pe care-l port la inimă.

— Da? Așadar ai fost un cavaler viteaz care te-ai luptat pentru a apăra onoarea castelanei tale.

— Și ce să fac acum cu talismanul, Röschen? Să ți-l dau îndărăt?

— Vom vedea noi după ce te vei fi odihnit, răspunse ea roșind. Astfel de hotărâri importante trebuie bine chibzuite.

— Ce răutăcioasă ești! Parcă ziceai că după luptă...

— Se poate să fi zis, nu zic ba, dar pentru ce atâta grabă?

— Cum să nu fie? Trebuie să știu dacă îmi lași sau nu talismanul.

— Și ce ceri în schimb?

— O sărutare.

— Bine. Dă-l încoace.

Kurt scoase de la piept funda și i-o întinse.

— Poftim, Röschen.

Fata își țuguie buzele, puse mâinile pe umerii lui și-l sărută repede pe gură.

— Cum, asta numești tu sărutare? spuse el dezamăgit.

— Vezi bine!

— Foarte mulțumesc! Așa te sărută bunica, dragă. Și încă o bunică din cele urâte și rele.

— Multe din astea ai sărutat tu în viața ta?

— Să mă ferească Dumnezeu! Eu nu sărut decât fete tinere și frumoase.

— Așa? Foarte bine, domnule! Pentru vorbele astea meriți o pedeapsă exemplară. Poftim îndărăt talismanul, n-am ce face cu el, zise Röschen, prefăcându-se supărată, și puse funda pe masă.

— Mă rog, mă rog... stai că nu merge pe-așa...

— Ce?

— Restituirea talismanului. În astfel de lucruri importante se cere să fim drepți și să procedăm în chip dezinteresat.

— Așa ți-e obiceiul după câte știu, dar nu înțeleg...

— În schimbul talismanului, mi-ai dat plata cuvenită. Acum, mi-l dai îndărăt, trebuie să-ți dau și eu plata cuvenită.

O văzu tremurând toată, roșindu-se ca un bujor și închizând ochii.

— Röschen. Floarea mea dragă... uită-te la mine, murmură el cuprinzând-o de mijloc.

— Nu! șopti ea de-abia auzit.

— Ești supărată pe mine, scumpo?

— Nu, dragule...

— Atunci îți voi tămădui ochii care nu vor să se deschidă...

Röschen simți o sărutare fierbinte pe pleoapa dreaptă; pe urmă alta pe cea stângă, pe gropițele din obraji. Buzele lui se opriră apoi lacome pe gura ei mică și rămaseră multă vreme lipite de

ale ei. Să se apere? La ce bun... era prinsă în mrejele primului sărut de amor.

În cele din urmă tânărul se dezmetici.

— Ești supărată pe mine? repetă el cu teamă.

— Nu, Kurt!

Tânărul se lăsă iarăși cuprins de vrajă și începu s-o sărute pătimaș.

Se auziră pași pe coridor. Fata deschise ochii și-l privi rușinată, dar el îi apucă mâinile într-ale lui și-i zise zâmbind:

— Vezi tu, Röschen, asta se cheamă sărutare.

— Acum mă duc, Kurt, te las să te odihnești.

— Nu, nu, mai stai...

— Nu se poate, dragul meu, culcă-te și dormi.

— Ca să te visez pe tine... murmură el beat de fericire.

— Bine, bine, dar să-mi spui și mie cum m-ai visat, zise ea râzând și ieși pe ușă, ușoară ca o căprioară.

— Doamne, cât o iubesc!... murmură el împreunându-și mâinile ca pentru rugăciune.

Când fu în camera ei, Röschen răsuflă adânc și se întrebă nedumerită:

— Ce-a fost asta? Ce-am făcut? O, de-ar afla mama! Dar nu, nu trebuie s-o afle niciodată, niciodată...

Începu să se plimbe agitată de colo până colo; se opri de-abia când auzi servitoarea bătând în ușă. Aceasta se miră foarte mult văzându-și stăpâna sculată, dar și mai mare îi fu mirarea când băgă de seamă că patul era neatins.

— Vai de mine, domnișoară, nu v-ați culcat deloc în noaptea asta? întrebă ea îngrijorată.

— Nu. Adu-mi o ceașcă de cacao și pune să-nhame caii la cupeu.

Era ora opt, deci prea de dimineață pentru vizite, când Röschen deschise ușa cupeului și porunci vizitiului s-o ducă la locuința ministrului de război. Excelența sa nu se sculase încă și tânăra trebui s-aștepte. Când află însă cine-l caută, se îmbrăcă repede și veni în salon.

Feciorul care stătea la ușă auzi pe vizitatoare vorbind mult și cu însuflețire, ca și când ar fi istorisit ceva, pe urmă un dialog foarte viu între ea și ministru. După plecarea ei, ministrul dădu ordin ca locotenentul Platen, din escorta regală, să se prezinte imediat la raport.

Când se întoarse Röschen acasă, îi găsi pe toți îngrijorați de lipsa ei. La întrebările lor n-avu încotro și trebui să le spună de unde vine și pentru ce fusese la ministru.

În vremea asta, Platen fu foarte mirat că-l cheamă ministrul. Își închipui însă numaidecât că e vorba de duel. Dar de unde știa ministrul ce s-a întâmplat? Fu introdus imediat într-un salonaș elegant, unde o găsi pe soția ministrului citind.

— Poftim, domnule locotenent, îi zise ea cu amabilitate, ia loc. Bărbatul meu are puțină treabă, dar va veni imediat. Aș vrea să aflu de la dumneata, care ai fost de față, după cât mi s-a spus, despre un eveniment cu adevărat extraordinar.

Platen șezu într-un fotoliu și zări printr-o ușă rămasă întredeschisă, cum cineva stătea în spatele ei și asculta. Locotenentul pricepu îndată ce e. Ministrul știa despre duel și avea motivele lui

să afle pe altă cale și nu în mod oficial de cele petrecute.

— Am auzit că dumneata îl cunoști bine pe locotenentul Unger, din escorta regală, începu soția ministrului.

— Da, doamnă, am cinstea să mă număr printre prietenii săi, răspunse Platen.

— Atunci să nu mai facem nici un ocol și să venim la fapt. E adevărat că locotenentul Unger s-a bătut azi-dimineață în duel?

— Foarte adevărat.

— Cu cine?

— Mai întâi cu locotenentul von Ravenow și pe urmă cu comandantul regimentului său.

— Și rezultatul care a fost?

— Unger i-a retezat lui von Ravenow mâna dreaptă și i-a zdrobit-o pe-a colonelului până la cot, așa că amândoi nu vor mai putea sluji în armată.

— Ce nenorocire! Dar povestește-mi, te rog, tot ce știi relativ la motivele acestor dueluri.

Platen începu mai întâi cu complotul urzit împotriva lui Unger, povesti primirea dușmănoasă și jignitoare, revoltătoare chiar, pe care i-o făcuseră superiorii săi și felul lui curajos și onest de a se apăra. Reieșea deslușit, din cele spuse de el, că tânărului locotenent nu i se putea aduce nici cea mai mică imputare, ci numai laude.

— După cum văd, zise soția ministrului, prietenul dumneavoastră e un om desăvârșit și-i prevăd o carieră strălucită. Dar ce gândește să facă pentru a se pune la adăpost de consecințele acestor dueluri?

— Să se pună la adăpost, doamnă? Unger nu e omul care să se ascundă în fața unor responsabilități, de care nici măcar nu e vinovat. Sunt convins că va raporta el singur cazul autorităților respective.

— Pari să ai foarte multă încredere în el.

— Doamnă, sunt oameni care își cuceresc încrederea semenilor lor de la prima vedere. Unul dintre aceștia e și Unger.

— Totuși, situația e destul de penibilă și nu e văzută cu ochi buni în cercurile competente. Te-aș ruga chiar să nu pomenești nimănui despre convorbirea pe care am avut-o.

Platen băgă de seamă că umbra tupilată în dosul ușii dispăruse și odată cu ea și ministrul. Doamna se ridică din fotoliu dând să înțeleagă vizitatorului că poate să plece. Platen îi sărută respectuos mâna, gest la care ea răspunse cu un zâmbet și câteva cuvinte amabile.

De aici locotenentul fu introdus de-a dreptul în biroul ministrului. Îl găsi preocupat, în aparență, cu cercetarea unui dosar, pe care îl închise brusc la intrarea lui.

— Te-am chemat, domnule Platen, să-ți dau o însărcinare cam... neobișnuită, începu el după ce-l privi un moment zâmbind binevoitor. Am aflat că ai fost azi-dimineață la o mică partidă de vânătoare.

Locotenentul înțelese numaidecît intenția ministrului. Vroia să se creadă că duelul a fost o partidă de vânătoare la care doi din ofițeri au fost răniți din greșeală.

De aceea răspunse înclinând capul:

— La ordin, excelență!

— Din nenorocire participanții n-au vrut să ia în seamă că arma e un lucru primejdios și au fost cam imprudenți.

— Așa e, excelență! Accidentul va avea urmări destul de serioase, deoarece acești doi domni ofițeri vor fi pentru totdeauna în incapacitate de a rămâne în serviciul armatei.

— Da, da, lucrul e cât se poate de trist... Mi s-a mai spus că vina e numai a lor și nu poate fi acuzat nimeni, nu e așa? Sper că afacerea se cunoaște numai într-un cerc restrâns și nu va străbate în afară, domnule locotenent.

— Așa sper și eu, excelență!

— Te vei duce deci dumneata la ofițerii respectivi să le spui că e dorința mea și îi rog să păstreze cea mai mare discreție. Deoarece sunt deocamdată în imposibilitate de-a ieși din casă, să nu primească sub nici un motiv vizite, pretextând că au arest de cameră. Am fost chemat pentru astăzi la Maiestatea Sa și îi voi expune cu acest prilej cazul. Dumneata ești rugat să te prezinți la ora unsprezece fix la mine, la minister.

Platen se duse de-a dreptul la colonel acasă. Îl găsi în pat, înconjurat de toți ai săi. Soția colonelului îl întâmpină cu ochii fulgerând de mânie și-i strigă indignată:

— Locotenent Platen, trebuie să-ți spun...

— Mă rog, doamnă, îi curmă el repede vorba, astfel mi se spune de către camarazii mei, și încă de aceia cărora le-am îngăduit-o eu.

— Da? zise ea și mai înfuriată, atunci, prea stimate domnule locotenent Platen, trebuie să-ți spun că e o nerușinare și o mișelie ceea ce i s-a făcut soțului meu.

Locotenentul se aștepta să-l audă pe colonel protestând, și fiindcă el tăcea, răspunse:

— Vă înșelați, doamnă! Fiindcă sunteți femeie și interesată în cauză, nu voi lua în seamă această expresie cam... tare.

— O, judec foarte drept. Mă voi duce chiar acum la ministrul de război și-i voi cere să tragă la răspundere pe acest individ care și-a permis să-și schilodească superiorul.

— Vă pot scuti de osteneală, doamnă, deoarece vin ca trimis al excelenței sale.

— Ah! exclamă ea înspăimântată.

Colonelul, care tăcuse până atunci, întrebă îngrijorat:

— Și ce vrea?

— Vă transmite ordinul ca să nu spuneți nimănui despre cele întâmplate. Nu veți ieși câtva timp din casă și nu veți primi nici o vizită.

— A, sunt arestat?

— Asta e și ceea ce crede ministrul. Din considerație pentru prietenul meu Unger, excelența sa a avut bunăvoința să considere cele întâmplate azi-dimineață drept un accident de vânătoare la care ați fost rănit din greșeală. E deci de așteptat ca, tot din considerație pentru acest disprețuit adversar al dumneavoastră, să fiți scutit de închisoare, deoarece știți bine că duelul în armată e interzis. Am onoarea să vă salut, domnule colonel.

Ravenow, la care Platen se duse de aici, primi ordinul în tăcere. Medicul și cei doi martori, pe care îi vizită mai apoi, făgăduiră să păstreze taina.

După ce se achită astfel de însărcinarea ministrului, locotenentul se duse la Kurt să-i spună și lui. Acesta rămase și el înmărmurit când auzi că ministrul știa despre duel. Don Manuel le povesti însă cele ce aflase de la Röschen și de-abia acum înțeleseră ei cum stau lucrurile.

După ce plecă Platen, Kurt apucă mâna lui Röschen și-i zise zâmbind cu dragoste:

— Așadar, tu ești aceea care a intervenit pentru mine. Dar știi tu, draga mea, că a fost o adevărată îndrăzneală din partea ta?

— Trebuia, Kurt. Tu aveai mare nevoie de odihnă. Și apoi, nu cred că a fost chiar un lucru neobișnuit ceea ce-am făcut, adăugă ea zâmbind cu șiretenie. Hotărârea ministrului pare să dovedească tocmai contrariul.

La ora unsprezece Platen se prezentă în audiență la ministru.

— Ești punctual, domnule locotenent, îi zise el, și-mi pare bine de acest lucru, fiindcă peste puțin domnii ofițeri vor fi adunați la popotă. Iei și dumneata masa acolo?

— De obicei, domnule ministru.

— Cu atât mai bine. Partida de vânătoare s-a organizat ieri la masă și tot aici trebuie să se încheie discuția despre ea — ne-am înțeles, nu e așa? Acum te vei duce la colonelul von Märzfeld și-i vei preda scrisoarea aceasta, pe care o va citi la club ofițerilor, în fața locotenentului Unger, pe care vei avea grijă să-l înștiințezi. Asta e tot.

Ca să ajungă mai repede, Platen luă o birjă

și trecu mai întâi pe la Kurt, apoi se duse la colonelul von Märzfeld, să-i predea scrisoarea ministrului.

Kurt era foarte curios să știe ce se va petrece la club. Când intră în sală, nu mai era un loc liber. Platen nu venise încă. Dintre ofițeri nu lipseau decât Ravenow și colonelul. La vederea lui Kurt, ofițerii părură foarte stânjeniți. Deși toți îi erau ostili, cele petrecute la bal îi cam pusese cu botul pe labe. De aceea răspunseră, deși cu răceală, la salutul lui. Unger se așeză la o masă și ceru o halbă, pe urmă desfăcu un jurnal și se apucă să citească. După câtva timp veni și Platen și se așeză la masa lui.

— Ei? îl întrebă el.

— Colonelul von Märzfeld a rămas încremenit când i-am adus scrisoarea ministrului. Cam bănuiesc eu ce trebuie să fie.

— Nu e greu de ghicit. Probabil că i se dă comanda regimentului nostru.

Nu trecu mult și colonelul von Märzfeld apăru și el. Ofițerii îl priviră uluiți. Ce căuta ăsta de la geniu aici? Și încă în uniformă de mare ținută, cu toate decorațiile pe piept?

Se ridicară în picioare toți ca să-l salute conform gradului său. Locotenent-colonelul și maiorii îi ieșiră în întâmpinare.

— Mulțumesc, dragii mei, le zise el cu amabilitate. Dar rog pe domnii ofițeri să ia loc.

— Ce vă aduce la noi, domnule colonel? îl întrebă locotenent-colonelul poftindu-l să stea.

Märzfeld scoase din buzunar o hârtie și zise:

— Am primit, prin domnul locotenent Platen, ordin de la domnul ministru de război să vă co-

munic, domnilor, unele dispoziții luate de înaltele foruri privitor la dumneavoastră.

Privirile celor prezenți treceau de la colonel la Platen, fără să înțeleagă ce-ar putea să fie aceste dispoziții. Colonelul se uită pe însemnări și urmă:

— Mai întâi: domnul comandant al regimentului de escortă e scos la pensie. Al doilea: locotenentul von Ravenow e considerat demisionat. Al treilea: locotenentul von Branden e mutat, ca și locotenentul Golzen, într-un regiment de linie.

Pe chipul ultimilor doi se citi o expresie de spaimă. Cum, de la escorta regală la regimentul de linie? Nici că se putea o mai mare umilire. Privirile tuturor se ațintiră acum asupra lui Kurt. Înțelegeau că toate aceste dispoziții fuseseră luate ca să i se dea lui o cât mai mare satisfacție.

— Al patrulea...

Așadar, tot mai era ceva, își ziseră ofițerii. Ce să fie? Aflară îndată că locotenent-colonelul și cei doi maiori ai escadronului fuseseră trecuți la linie — după cererea lor, chipurile. Aceasta ca să poată înghiți mai ușor hapul. Numărul cinci era numirea colonelului von Märzfeld comandant al regimentului de escortă și a lui von Platen ca aghiotant al său. Încheierea era avansarea locotenentului Kurt Unger la gradul de căpitan și trecerea lui în escorta regală, detașat provizoriu la Marele Stat Major.

Era o distincție care ar fi trezit chiar invidia unui prieten, dar încă a atâtor dușmani. Și culmea: după ce încheie, colonelul se apropie de Kurt și-i strânse mâna zicând:

— Sunt fericit, domnule căpitan, că eu sunt

acela care a fost însărcinat să-ți comunice vestea cea bună; regret însă că nu te pot avea deocamdată în regimentul meu; sunt însă încredințat că la Marele Stat Major ți se vor putea aprecia și mai bine deosebitele merite pe care le posezi. Un ofițer valoros ca dumneata e chemat să însemne ceva în analele armatei noastre. Trebuie să-ți mai comunic că domnul ministru de război te așteaptă astăzi la ora patru, acasă la domnia-sa.

Ofițerii crăpau de necaz, numai Platen se duse să-i strângă mâna și-i șopti zâmbind:

— Nu mi-aș fi putut închipui, odată cu capul, când ți-am luat apărarea, că prietenia ta cu mine o să-mi fie de folos. Ia te uită, Kurt, la ipocriții aceia cum îl felicită pe Märzfeld și în gândul lor îl trimit la toți dracii. Acum să plecăm, nu mai avem ce căuta aici. Stai numai un moment să-mi iau rămas-bun de la noul meu comandant și să-l rog să-mi acorde o permisie de câteva zile. Trebuie neapărat să plec la Mainz.

— Ce să faci acolo?

— Am primit o scrisoare de la unchiul meu, bancherul. E vorba de o moștenire și vrea să vorbească personal cu mine.

Platen ceru colonelului permisia, apoi se întoarse la Kurt, care îl aștepta, și-l pofti pentru seara la el.

Tânărul căpitan povesti acasă cele întâmplate la club și la ora hotărâtă se duse la ministrul de război ca să-i mulțumească.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, dragul meu, îi zise acesta. Am primit ordin de sus și m-am gândit că poți fi mai folositor la statul major decât la regiment. Îți pun însă o condiție: să te ferești

de accidente de vânătoare, care te pot face lesne inapt pentru serviciu, adăugă el zâmbind cu înțeles. Deocamdată nu te prezint încă generalului-comandant, deoarece s-ar putea să fi însărcinat cu o misiune militară și politică în același timp. Se cere pentru aceasta un bărbat care să aibă curajul unui erou, șiretenia unui detectiv, sângele rece al omului matur și să pară totuși atât de neexperimentat și nevătămător, încât să nu atragă atenția asupra persoanei sale. Dumneata pari să fi cel mai indicat pentru această misiune. E vorba de o călătorie mai lungă și-ți dau timp o săptămână să-ți faci pregătirile de drum.

Era o distincție care ar fi stârnit mândria, chiar a unui ofițer superior. Kurt era fericit.

— Excelență, răspunse el cu însuflețire, sunt încă tânăr și de-abia acum pășesc în viață, îmi voi da însă toată silința să fiu vrednic de încrederea care mi se acordă.

— Știu, dragul meu, de aceea sunt mai mult ca sigur că vei reuși. Acum, la revedere și noroc în noua dumitale carieră, încheie ministrul strângându-i călduros mâna.

Când plecă de la ministru, tânărului ofițer i se părea că nici nu atinge pământul de bucurie. Hotărî să se ducă cât mai curând la țară ca să-și ia rămas-bun de la maică-sa și de la căpitanul Rodenstein. După cum îi spusese ministrul, călătoria pe care o va face — nu știa încă nici el unde — va dura mai multă vreme și nu era lipsită de primejdii. Seara veni Platen și-i spuse că pleacă chiar de a doua zi la Mainz. Cum conacul lui Rodenstein era la o palmă de loc de oraș, hotărâră să facă drumul împreună.

13. MISTERUL PENDULEI DIN PERETE

Dis-de-dimineață tinerii noștri ofițeri stăteau singuri într-un compartiment de clasa întâi care-i ducea la locul de destinație. O rază de soare se strecură prin fereastră și se opri pe degetul cel mic al lui Platen.

— Ce frumos inel, zise Kurt, privind la piatra de preț care aruncă mii de ape în bătaia soarelui. Trebuie să fie vreo bijuterie veche de familie.

— Nu cred, deși inelul mi-a fost dăruit de unchiul la care mă duc acum.

— Bancherul?

— Da. I-am făcut un serviciu destul de important și s-a simțit obligat să-mi dea și el ceva în schimb. E foarte zgârcit și ca să nu scoată bani din buzunar — aș fi preferat, crede-mă! mi-a dat inelul ăsta, care probabil că nu l-a costat nimic.

— Îmi dai voie să examinez mai de aproape inelul?

— Mă rog...

Platen scoase inelul din deget și-l întinse lui Kurt.

Acesta se uită cu băgare de seamă la el, îl suci pe toate părțile, apoi zise dându-i-l înapoi:

— În orice caz, lucrătura pare să nu fie nouă.

— Și nici germană. M-am întrebat de multe ori din ce țară poate fi.

— Eu cred că e mexicană.

— Și eu. Dar de unde până unde să fi ajuns la unchiul meu? Pe cât știu, familia noastră n-a avut niciodată vreo legătură cu Mexicul sau cu Spania.

— La un bancher nu e de mirare. S-ar putea să fie vreun amanet, pus de cineva pentru o sumă oarecare de bani, și fiindcă nu l-a scos la timp, a rămas proprietatea unchiului tău. Trebuie să știi, dragul meu, că eu am o mare predilecție pentru bijuterii, mai ales pentru cele vechi.

— Pot să-ți spun că unchiul meu are o mulțime de giuvaieruri de acestea vechi, la care ține ca la ochii din cap. Nu le arată la nimeni; dar eu l-am surprins într-o zi cum le privea cu dragoste ca și când ar fi fost o femeie iubită. Trebuie să știi că, în afară de biroul lui, mai are un pavilion în grădină, unde își petrece orele libere, ba și doarme uneori acolo. Am intrat într-o zi, din întâmplare, la el în pavilion și am văzut pe masă o mulțime de lanțuri de aur, diademe, brățări și alte giuvaeruri, care păreau să fie de mare valoare. Toate însă într-o lucrătură veche și cu totul deosebită de aceea care se vede pe la noi. Când m-a văzut, s-a speriat, moșul, grozav, și am făcut un haz nespus de spaima lui că i-am descoperit taina.

— Taina?

— Da, zise Platen. Are o pendulă veche, pe care o luase jos din perete, și am văzut în dosul ei o nișă cu o ușă de fier. Probabil că mai erau acolo și alte bijuterii, căci am zărit o casetă din care atârna un lănțișor de aur.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum trei ani.

— Atunci să știi că a schimbat taina, spuse Kurt, cu o nepăsare prefăcută. În sufletul lui se trezise însă bănuiala că bijuteriile acestea s-ar putea să fie partea din comoara mixtecașilor, trimisă lui de Săgeata-trăsnetului.

— Nu cred, răspunse Platen râzând, i-am făgăduit doar să nu spun nimănui ce-am văzut. Drept e că nici n-am spus cuiva ceva până acum, doar ție ca prieten... Cred că taina o s-o păstrezi și tu ca și mine fiindcă, în definitiv, nici nu te privește.

— Ce-ai zice dacă mi-ar veni odată pofta să fac pe spărgătorul? întrebă așa, într-o doară, Kurt, privind pe fereastră.

— Vorbești prostii!

— Nu ca să fur, ci ca să văd și eu giuvaerurile lui unchiu-tău.

— Pentru ce? De vândut nu le vinde, așa că nu ți-ar folosi la nimic.

— Nu se știe; depinde... Nici nu știi ce importanță au pentru mine cele ce mi-ai spus tu.

— Zău dacă te-nțeleg! Ce-ți pasă ție de bijuteriile lui?

— Stai să-ți spun, dragă Platen, cum stau lucrurile. Tatăl meu a plecat de mult, pe când eram eu copil, în Mexic, unde s-a întâlnit cu un unchi al meu, care primise în dar o mulțime de bijuterii de mare preț de la un șef indian. Pentru ce, o să-ți povestesc eu mai târziu.

— Ei drace! Știi că devii interesant? zise Platen curios.

— Pe când amândoi frații, adică tata și unchiul meu, se aflau la un arendaș, a cărui fiică

era logodită cu unchiul, au trebuit să plece într-o expediție războinică și de atunci nu s-a mai știut nimic de ei. Unchiul hotărâse ca jumătate din bijuterii să fie ale mele — adică să fie trimise în patrie — și din banii care s-ar fi luat pe ele să-mi pot urma eu studiile și să-mi rămână și ceva pentru mai târziu.

— Norocosule! făcu Platen zâmbind.

— Arendașul, urmă Kurt, văzând că tata și unchiul nu se mai întorc, și-a adus aminte de ce fusese hotărât înainte de plecarea lor; a luat partea mea și a dus-o lui Benito Juarez să o expedieze în Europa.

— Președintelui?

— Da. Acesta era însă pe atunci judecător suprem în Mexic, nu președinte. Juarez s-a obligat să le trimită, sub bună pază, în Germania.

— De unde ai aflat tu toate acestea?

— Ai cunoscut-o și tu aseară pe miss Dryden, nu e așa? Tatăl ei se afla în vremea aceea ca ambasador al Angliei în Mexic și se cunoștea cu arendașul. Acesta vroia să-i predea lui bijuteriile, dar fiindcă apucase să vorbească mai întâi cu Juarez despre afacerea asta, președintele i-a propus să le expedieze el, deoarece ar ajunge în mai mare siguranță la coastă. L-a pus pe arendaș să scrie o scrisoare pe care s-o adauge la bijuterii, dar fiindcă bătrânului îi venea greu să scrie, a scris-o miss Amy pentru el.

— Și a plecat scrisoarea?

— Da, împreună cu bijuteriile. Juarez le-a asigurat chiar; n-au ajuns însă nici până în ziua de astăzi la destinație.

— Dar bine, omule, de ce n-ați făcut cercetări?

— Fiindcă n-am știut nimic până acum. Juarez credea că le-am primit încă de atunci. Sir Dryden a fost curând după aceea făcut prizonier, împreună cu miss Amy, de șeful unei bande mexicane, și ținut multă vreme în munți. De-acum opt luni a putut scăpa din ghearele banditilor și ieri am aflat de la miss Amy ceea ce ți-am povestit acum.

— Ciudat, foarte ciudat...

— Mai ciudat e următorul lucru: arendașul îmi cunoștea numele, dar nu și locuința; știa numai că mă aflu la moșia unui căpitan Rodenstein, în apropiere de Mainz. Juarez trimisese de aceea bijuteriile unui bancher din acest oraș, cu însărcinarea ca acesta să facă imediat cercetări și să-mi elibereze lucrurile trimise.

Platen sări drept în picioare.

— Știi că acum încep să mă luminez? rosti el agitat.

— Așadar, urmă Kurt, bijuteriile n-au ajuns la conacul căpitanului. O înștiințare că s-ar fi pierdut în drum, nu s-a primit. Zici că unchiul tău are o bancă în Mainz; porți în deget un inel cu lucrătură veche mexicană, pe care îl ai în dar de la el; mai are și alte bijuterii care par să provină din aceeași obârșie — trage singur concluziile, deci!

Platen se rezemase cu capul de speteaza canapelei. Se îngălbenise ca ceara și vinele de la tâmple i se umflaseră. Se vedea bine că lupta cu sine. În cele din urmă zise:

— Kurt, ești un om grozav. Să cumpănim însă bine lucrurile și să le discutăm pe față. Trebuie să-ți spun însă, că dacă un altul mi-ar fi vor-

bit cum mi-ai vorbit tu, l-aș fi pălmuit pe loc. Dar tu îmi ești prieten, ai fost sincer cu mine, deși puteai să-ți ascunzi bănuielile. Mi-ai dat prin aceasta dovada că ai încredere în mine și vei vedea că nu te-ai înșelat. E într-adevăr o mare îndrăzneală să susții că unchiul meu te-a jefuit, totuși, se află în posesia unor lucruri care... care...

— Spune mai departe.

— Îmi vine greu, crede-mă. Ție însă pot să-ți mărturisesc că îl cred în stare să cadă în ghearele ispitei și să calce în gura lăcomiei. Am băgat de seamă că face uneori afaceri nu tocmai cinstite.

— S-ar putea să fi ajuns bijuteriile la el printr-a doua sau a treia mână; de asemenea, s-ar mai putea să mă înșel eu și bijuteriile să nu fie de proveniență mexicană.

— Posibil, totuși noi trebuie să ne convingem.

— Cum, vrei să iei și tu parte la...

— Se-nțelege de la sine. Vreau să te știu în posesia avutului tău și să aflu, în același timp, dacă unchiul meu e un om cinstit sau un pungaș ordinar.

— Mulțumesc, dragul meu, și te rog să crezi că n-am avut nici pe departe intenția să te jignesc. Trebuie neapărat să văd bijuteriile, numai după al ceea îmi va fi cu putință să judec.

— Bine, le vei vedea. Îl vom sili pe unchiu-meu să ni le arate; mai simplu și mai cinstit nici că se poate.

— Și tot atât de nesocotit. Dacă omul e nevinovat, înseamnă să-l jignim adânc, dacă nu, e degeaba, n-ajungem la nici un rezultat.

— Poate că ai dreptate. Atunci, ce e de făcut?

— Să ne furișăm în pavilion și să examinăm bijuteriile, fără știrea lui.

— Ei drace! Asta înseamnă efracție în toată regula...

— Efracție da, dar nu și furt, fiindcă lucrurile rămân acolo unde sunt.

— Hm! Vom vedea noi ce se poate face. Dacă lucrurile sunt ale tale, trebuie restituite neapărat. Pe de altă parte țin să mă lămuresc dacă bănuiala că unchiul meu e om necinstit sau nu se adevărește. Părerea mea ar fi să mergi chiar acum cu mine la el și să te prezint.

— Nu se poate. Dacă a primit într-adevăr bijuteriile trimise de Juarez, îmi cunoaște foarte bine numele și, cum mă va vedea, va bănui numaidecât pentru ce am venit.

— Ai dreptate. Atunci?

— Cercetezi tu mai întâi pe departe, aștepți un moment prielnic, și cum conacul căpitanului e destul de aproape de oraș, mă înștiințezi când ne putem strecura nevăzuți în pavilion.

— Așadar, să nu pomenesc nimic despre tine?

— Se-nțelege de la sine. Mai mult încă: nici nu trebuie să știe că mă aflu la căpitan.

— Bine, voi căuta să-ți fiu de folos în limita puterilor mele. Dar dacă se va adeveri că unchiul e un...

Îi venea foarte greu bietului ofițer să pronunțe cuvântul *pungaș*.

— Fii fără grijă, îi curmă Kurt vorba. Mă voi conduce după cum îmi vor dicta împrejurările. În orice caz, fi sigur că numele tău va ieși nepătat din toată această afacere.

— Te rog din suflet, dragă Unger, deși e greu

să te fi lipsit de o avere care ți-ar fi putut înlesni calea în viață.

— Nu i-am simțit lipsa, fiindcă am avut protectori bogați care au făcut pentru mine mai mult decât o întreagă avere. Banul nu înseamnă nici acum cine știe ce pentru mine; totuși, nu vreau să renunț la ce mi se cuvine și să se bucure un altul de ce e al meu.

Trenul se opri în gară. Se despărțiră pe peron. Platen se urcă într-o birjă să se ducă la unchiul său, pe când Kurt încălecă pe un murg trimis înșeuat gata de Rodenstein, prin Ludwig care îl aștepta în curtea gării.

Când ajunse la conac, Kurt alergă mai întâi să-și sărute mama, pe urmă se duse la bătrânul căpitan, să-i spună că a sosit.

— Bine-ai venit, căpitane, îl întîmpină acesta sărutându-l. Ia te uită, domnule, parcă ai mai crescut în aceste câteva zile de când nu te-am văzut. Și-așa zi, căpitan, ai? Și printre „ăi mari", adică la statul major! Halal să-ți fie, băiete! Ia stai, să te mai sărut o dată...

— A, văd că Ludwig nu și-a putut ține gura, zise Kurt râzând. Îl rugasem doar să nu vă spună...

— Dracul poate să-și țină gura când ți-e inima plină! L-aș fi pisat în bătăi, dacă nu mi-ar fi spus vestea asta bună. Ia hai înăuntru să-mi povestești mai pe larg. O să-i tragem azi un chef să îi meargă pomina.

— Vezi că m-așteaptă mama, domnule că...

— Ce face? D-apoi n-oi fi crezând că facem cheful fără ea. Când am eu cinstea să am în casa mea pe domnul căpitan Unger, care mi-e și fin,

să nu mă-mbăt de bucurie? Azi e zi mare, băiatule, zi mare pentru mine, așa să știi!

A doua zi Kurt se pomeni cu Platen la conac.

— Ei, ce veste? îl întrebă el.

— O să meargă mai lesne decât m-așteptam, răspunse locotenentul. Unchiul a plecat din oraș și se întoarce de-abia la noapte, așa că avem tot timpul să ne punem planul în aplicare.

— Bine, merg și eu cu tine, dar n-o să se bage de seamă că punem ceva la cale?

— Defel. Cui să-i pară nefiresc că a venit un camarad să mă vadă? Ne ducem la pavilion și...

— Nu, nu așa. Îmi arăți numai unde se află pavilionul și pe urmă hotărâm momentul când să mă strecor în grădină.

— Ai dreptate, nu strică să fim prevăzători. Nu știu însă cum să intrăm în pavilion. E întotdeauna încuiat. Ușa are un drug gros cu lacăt și, în afară de el, o broască obișnuită; pavilionul se compune din trei încăperi, la care toate ușile sunt încuiate. De unde să luăm cheile? Habar n-am unde le ține moșul.

— Nu e atât de greu după cum crezi tu. Avem aici în sat un lăcătuș; o să-i cer lui vreun instrument, ceva cu care să le deschidem. Mă cunoaște și știe bine că nu sunt un spărgător, așa că o să mi-l dea numaidecât.

— Bine, bine, dar o să știi tu să umbli cu un astfel de instrument?

— De, nu prea am experiență... Și apoi, trebuie să fii cu mare băgare de seamă ca să nu faci zgomot. Cel mai bun lucru ce-am avea de făcut ar fi să-l luăm pe lăcătuș cu noi.

— Te poți încrede în el?

— Da, mi-a fost coleg de școală.

— Atunci să-l luăm.

— Eu mă duc acum la el. Tu rămâi să-l ții de vorbă pe căpitan, fiindcă deocamdată nu vreau să afle nimic despre planul nostru.

Lăcătușul primi numaidecât propunerea lui Kurt. Hotărâră să plece imediat și să-i aștepte la cârciuma din marginea orașului. Lui Rodenstein nu i se păru defel suspect când tânărul căpitan zise că trebuie să-și însoțească neapărat camaradul, așa că pe înserate, ajunseră amândoi la oraș.

Platen îl duse pe Kurt de-a dreptul la grădina în care se afla pavilionul bancherului, și-i arătă portița din zid.

— Trebuie să săriți peste zid, dacă nu preferați să spargeți poarta, îi zise el.

— Am atrage atenția cuiva, răspunse acesta. O să sărim mai bine zidul.

Se despărțiră. Platen se duse acasă la el, pe când Kurt se-ndreptă spre cârciuma unde îl aștepta lăcătușul. La ora hotărâtă, porniră amândoi spre pavilion.

Era întuneric beznă așa că putură sări peste zid neobservați. În grădină îi aștepta Platen.

— Haidem, le șopti el. Nu mai e nimeni pe afară și pe mine mă cred dus în oraș.

Trecură pe sub copacii bătrâni și ajunseră la o clădire ale cărei obloane erau ermetic închise. Ușa grea de stejar era prevăzută cu un drug gros și un lacăt mare, cu încuietoare secretă. Lăcătușul

scoase dintr-o geantă de piele câteva instrumente și în câteva momente reuși să descuie lacătul. Tot atât de repede descuie și broasca ușii.

Intrară în pavilion și Platen aprinse o lumânare. Pășiră într-o mică încăpere mobilată cu scaune de trestie, pe urmă într-alta care slujea de sufragerie și de aici într-un fel de birou destul de confortabil, cu o masă de lucru, divan pentru dormit, lavoar, scaune și o oglindă atârnată în perete. Se cunoștea imediat că odaia era adeseori locuită.

— Uite, colo e ascunzătoarea, zise Platen arătând la pendulă.

O luară jos și în locul ei se văzu o ușiță de fier cu două broaște.

— Aha, ca să fie mai sigur... mormăi lăcătușul. Dar las' că îi vin eu acuș de hac!

După o muncă de un sfert de ceas, reuși să deschidă ușița.

Văzură în firida din perete o casetă pe care Kurt o scoase imediat afară. Sub casetă se afla și un teanc de hârtii. Caseta era destul de grea, dovadă că înăuntrul ei se aflau obiecte de metal. Lăcătușul încercă mai multe chei până ce potrivi una la încuietoarea casetei. Când îi ridică în sus capacul rămase înmărmurit.

— Sfinte Iisuse Hristoase, atâtea minunății n-am văzut de când sunt! strigă el apoi, clipind din ochi, căci îl orbea strălucirea pietrelor scumpe care împodobeau giuvaerurile.

Caseta era parcă toată o scânteiere de lumină, în toate culorile curcubeului.

Kurt băgă pumnul înăuntru și începu să în-

șire pe masă tot ce-i cădea sub mână. Îl cuprinseră și pe el frigurile aurului, despre care îi vorbise Ucigătorul-de-bivoli lui Săgeata-trăsnetului, înainte de a intra cu el în peșteră.

— Aici sunt milioane... multe milioane, bâigui el cu glas tremurător. Și să fie toate ale mele?...

— La o avere atât de mare, drept să-ți spun nu m-așteptam, zise și Platen cam emoționat. Acum înțeleg și eu cum cel mai cinstit om poate fi ispitit. Și crezi într-adevăr că tot ce vezi e de origine mexicană?

Examină cu luare-aminte fiecare bijuterie în parte și Platen se convinse că nu puteau fi decât cele trimise pentru Kurt.

— Dragă Unger, zise el în cele din urmă, acum sunt sigur că ai avut dreptate. Un inel, două-trei brățări, le putea avea unchiul meu printr-o întâmplare, dar atâtea câte sunt aici, nu i-au putut cădea în mână pe cale cinstită.

— Să nu-l învinuim încă, dragul meu, până ce nu vom ști cum a ajuns la bijuteriile acestea. A, dar asta ce o fi? zise Kurt zărind în fundul casetei două scrisori îngălbenite de vreme.

Deschise una din ele și se uită jos la semnătură.

— Benito Juarez! exclamă el. E scrisoarea președintelui.

— Acum nu mai încape nici o îndoială. Citește, te rog, scrisoarea, stărui Platen.

— Tu știi spaniola?

— Nu.

— Bine, atunci o să-ți traduc eu.

Kurt apropie lumânarea și citi următoarele:

„Domnului bancher Wallner
Mainz

Alăturat vă trimit o casetă cu bijuterii al căror inventar e adăugat la scrisoarea mea. Aceste giuvaieruri aparţin unui băieţaş al cărui părinte e marinar şi se numeşte Unger. Băiatul locuieşte în apropiere de Mainz, la conacul unei moşii, proprietatea căpitanului în retragere Rodenstein. Tatăl şi unchiul băiatului au pierit, din nenorocire, aici în Mexic şi nu se mai ştie nimic de ei, aşa că el e singurul lor moştenitor. Veţi avea bunătatea să-i predaţi aceste bijuterii şi alăturata scrisoare, îndată ce veţi da de urma băiatului, ceea ce sper că nu va fi greu în urma indicaţiilor date. Dacă, totuşi, nu veţi reuşi să aflaţi adresa, vă rog să binevoiţi a-mi comunica şi mie rezultatul, iar caseta cu bijuterii s-o predaţi autorităţilor respective din ţara dumneavoastră, pentru a le ţine la dispoziţia celor în drept.

Benito Juarez, judecător suprem în Mexic"

— Acum nu mai poate rămâne cea mai mică urmă de îndoială că unchiul e un hoţ, zise Platen îngălbenindu-se. După toate aceste indicaţii nu se putea să nu te găsească şi nici autorităţilor n-a predat caseta. Citeşte, te rog, şi scrisoarea cealaltă.

— E de la miss Amy Dryden şi adresată prietenei ei, Rosetta Sternau. Conţinutul nu te poate interesa.

— Bine, acum ştiu destul. Bijuteriile sunt proprietatea ta. Ce ai de gând să faci?

— O să le pun la loc şi o să chibzuiesc până mâine ce e de făcut, răspunse foarte liniştit Kurt. Ţin cu orice preţ să-l cruţ pe unchiul tău de ne-

plăceri și voi proceda așa ca nici să nu bănuiască de unde știu. Dar n-am găsit inventarul. Văd însă și niște hârtii, îmi dai voie să le cercetez?

— Fă ce știi, eu nu mai vreau nici să văd nici s-aud nimic, răspunse amărât locotenentul și se trânti pe divan.

Kurt citi hârtiile una după alta, dar de la primele rânduri întoarse capul ca să nu vadă Platen expresia pe care o căpătase chipul lui. După ce sfârși, le legă iar la loc cum fuseseră mai înainte și zise cu o nepăsare prefăcută:

— Nimic interesant, inventarul bijuteriilor lipsește.

— Caută mai bine, murmură locotenentul, care părea copleșit de durere.

În sfârșit, tocmai la fund de tot, găsi Kurt lista obiectelor.

Din bijuterii nu lipsea nimic decât inelul de pe degetul lui Platen.

— Mie nu-mi trebuie lucru de furat! strigă acesta scoțându-l din deget. Mă arde ca un cerc de foc. Ia-ți-l îndărăt...

— Nu, Platen, se rugă Kurt, păstrează-l ca un dar de la mine.

— După ce l-am purtat în chip necinstit? Mulțumesc, nu-mi trebuie!

— Dacă nu vrei să-l primești, atunci ține-l măcar până ce se vor lămuri lucrurile. Unchiul tău nu trebuie să știe că tu bănuiești ceva despre afacerea asta.

— Bine, fie, dar te rog să ți-l iei cât mai curând înapoi. Vrei într-adevăr să lași bijuteriile aici? întrebă locotenentul.

— Deocamdată. Mâine voi vedea eu ce e de făcut.

Așezară toate la loc; lăcătușul încuie iar ușa firidei și atârnă pendula în perete, apoi ieșiră din casă fără să lase urme. Când fură în grădină, Platen apucă mâna camaradului său și murmură amărât:

— Iartă-mă, Kurt, eu nu sunt cu nimic vinovat de...

— Lasă dragă, îi curmă Kurt vorba, sper că lucrurile au să se sfârșească într-un chip mulțumitor pentru toți.

— Fă cum crezi de cuviință. Eu mă duc acum acasă. Trebuie să fiu singur ca să mă reculeg. Drumul îl veți găsi și fără mine. Noapte bună!

Cu aceste cuvinte tânărul locotenent se îndepărtă de ei. Kurt cu lăcătușul se apropiară de zid și ascultară câtva timp să vadă dacă pot sări peste zid fără să fie simțiți. Deodată auziră pași apropiindu-se. Se deslușea bine cum doi inși încercau să descuie portița cu băgare de seamă.

— Sst! Vine cineva! șoti Kurt.

O cheie se răsuci în broască și portița se deschise numaidecât. Cei doi inși intrară în grădină și pe când unul din ei încuia poarta la loc, auziră pe celălalt, al cărui glas îi păru cunoscut lui Kurt, zicând:

— Nu cumva o fi cineva în grădină?

— Aș! Cine să fie?

— Ești sigur?

— Foarte sigur. Mă cred toți plecat. Aici în pavilion nu intră nimeni afară de mine. Haidem!

Cel care vorbea trebuie să fi fost bancherul.

Dar celălalt? Se îndreptară amândoi spre pavilion, dădură drugul la o parte și intrară în casă.

— Dumneata întoarce-te la han, vin și eu numaidecât, șopti Kurt lăcătușului.

Acesta sări peste zid, în vreme ce tânărul ofițer se furișă cu băgare de seamă spre pavilion, nădăjduind s-audă ce se vorbea înăuntru. Obloanele erau însă atât de bine trase, încât nu se zărea nici cea mai mică rază de lumină.

Lipi urechea de unul din ele, n-auzi însă decât un murmur nedeslușit. Așteptă vreun ceas. În sfârșit, murmurul încetă. Înțelese că se terminase convorbirea și că persoanele aflate în pavilion vor ieși iar în grădină. Alergă la poalele zidului sperând că tot va prinde câteva cuvinte din cele ce se hotărâseră înăuntru.

În apropierea portiței se afla o tufă deasă. Se dădu după ea și se lungi la pământ. Auzi aproape îndată pași îndreptându-se spre locul unde se afla tupilat. Cei doi se opriră lângă portiță, atât de aproape de el încât putea auzi fiecare cuvânt.

— Și zici că hârtiile sunt la loc sigur în casa dumitale? întrebă un glas.

— Da, poți fi fără grijă, răspunse bancherul. Am eu o tainiță, aici în pavilion, pe care nici dracu' n-o ghicește. Le voi ține acolo până ce va veni trimisul să le ia.

— Bine. Să-i spui să vină cât mai curând la Berlin, unde știu că a sosit chiar astăzi un trimis de-al Rusiei sub un nume fals. Își zice Helbitoff. Eu a trebuit să fug, fiindcă am simțit ieri că sunt urmărit. La ce hotel stă rusul, nu știu nici eu. Să caute și el. Călătorește cu pașaport fals și se

dă drept negustor de blănuri. Hârtiile le ține ascunse în căptușeala pălăriei. Dacă ai ceva de comunicat, scrie-mi pe adresa contelui de Rodriganda, în Spania, unde cred că o să stau câtva timp.

— Am înțeles. Eu nu mă bag în politică și mi-e perfect egal ce se pune la cale împotriva capetelor încoronate, dar țin să te servesc pe dumneata, fiindcă plătești bine.

— Același lucru l-aș putea spune și eu, numai că sunt plătit ceva mai gras pentru ceea ce fac, râse celălalt. Dar știu că poliția mi-e pe urme, trebuie neapărat să trec peste granită, și încă în cel mai scurt timp posibil. Acum știi tot, noapte bună!

— Noapte bună!

Cu aceste cuvinte bancherul descuie poarta și-i dădu drumul spionului afară. Acesta nu era altul decât piratul Landola, falsul căpitan american Shaw.

„Ce întâlnire neașteptată!" își zise Kurt. Să se repeadă la el și să-l aresteze?

Locul nu era potrivit pentru o luptă corp la corp. Și chiar dacă ar face-o, piratul ar da alarma și bancherul ar avea timp să distrugă hârtiile sau să le ascundă într-alt loc sigur.

Wallner încuie poarta și se întoarse în pavilion, unde stătu mai multă vreme; Kurt înțelese că pune hârtiile aduse de Landola la un loc cu celelalte.

În sfârșit, cam pe la miezul nopții, îl văzu ieșind din casă și îndreptându-se spre portiță, pe care o descuie și păși în stradă. Kurt sări gardul și se luă după el. Trecură prin mai multe străzi

și se opriră în fața unui han de a treia mână, pe care bancherul îl examină cu mare luare-aminte.

— Oare aici să fi tras Landola? se întrebă tânărul. Așteptă până ce văzu pe bancher îndepărtându-se, apoi intră în cârciuma hanului și ceiu o bere.

— Ai avut ceva călători pe ziua de azi? întrebă el pe hangiță când îi aduse berea.

— Nu prea, numai două femei, răspunse ea.

— Nici un bărbat? se miră el.

— Ba da, unul singur până acum un sfert de ceas, dar nu știu ce-i veni că se hotărî, așa deodată, să plece.

— Cu trenul?

— Nu, cu trăsura.

— Unde?

— La Kreuznach.

Tânărul înțelese că străinul nu putea fi altul decât Landola. Plăti și se duse de-a dreptul la poliție.

— Sunt căpitanul Unger din escorta regală, se prezentă el comisarului de serviciu. Aveți dumneavoastră vreun mandat de arestare pentru o persoană urmărită de la Berlin, care călătorește sub numele de căpitanul Shaw, din marina americană?

— Da, am primit chiar ieri mandatul.

— Omul a fost până adineauri aici în oraș.

— Nu se poate! țipă comisarul sărind în sus.

Kurt îi povesti ce aflase și comisarul luă imediat măsurile trebuincioase. De aici căpitanul se duse la poștă și trimise o telegramă cu următorul cuprins:

Domnului von Bismarck, Berlin

Negustorul de blănuri rus, Helbitoff, trebuie arestat de îndată. Este un emisar secret. Are asupra sa documente secrete ascunse în căptușeala pălăriei.

Kurt Unger

Kurt se îndreptă apoi spre cârciumă, unde îl aștepta lăcătușul, și porniră amândoi, chiar în noaptea aceea, spre casă.

A doua zi, Platen intră în biroul unchiului său ca să discute chestia moștenirii. Bancherul băgă de seamă că nepotul său era astăzi cu totul altfel față de el ca în alte dăți. Tocmai vroia să-l întrebe care e pricina, când servitorul veni să-i spună că un ofițer dorește să-i vorbească.

— Cine e? întrebă el plictisit.

— Poftiți cartea de vizită, răspunse servitorul.

— Pesemne că e iar o cerere de împrumut, mormăi bancherul. Ofițerii ăștia cheltuiesc mai mult decât au. Mai ales voi, așa-zișii nobili, nu...

Își curmă brusc vorba. Ochii i se opriseră pe numele tipărit pe bucățica de carton și se făcu alb ca varul la față. Încercă să se stăpânească și zise cu glas nesigur:

— A, m-am înșelat! Ăsta e un burghez, Kurt Unger. Tu îl cunoști?

Platen fu foarte mirat. Așadar Kurt luase o hotărâre. Răspunse foarte liniștit în aparență:

— Cum să nu-l cunosc? E cel mai bun prieten al meu.

— Așa? Și de unde e?

— A fost crescut la țară, la conacul căpitanului Rodenstein.

Pe când vorbea, Platen văzu pe bancher tresărind speriat. Totuși, acesta zise cu un ton pe care voia să și-l facă nepăsător:

— Sunt curios să văd ce vrea. A, vrei să pleci? Stai, cred că o să-ți facă plăcere să-ți vezi un camarad. Apoi adăugă întorcându-se spre servitor: Poftește pe domnul în birou.

Kurt venise în uniforma de căpitan.

— Domnul bancher Wallner? întrebă el salutând.

— Da, eu sunt, răspunse bancherul, privindu-l scrutător, ca și când ar fi vrut să ghicească pentru ce a venit.

Chipul, serios până acum, al tânărului căpitan se lumină când îl văzu pe Platen.

— A, ce cauți tu aici, dragă Platen? Bună dimineața! i se adresă el întinzându-i mâna.

— Bună dimineața, Unger, răspunse locotenentul încurcat. Bănuiesc că ai de vorbit cu unchiul meu, de aceea nu vreau să vă deranjez. Te rog însă să vii nițel la mine în odaie, după ce vei termina.

— Cu plăcere, dacă îmi dă voie domnul Wallner.

— N-am nimic împotrivă, dar cred că nepotul meu poate foarte bine să rămână aici; conversația noastră n-are să fie cine știe ce lucru important. Probabil că e vorba de un împrumut de bani pe care îl voi acorda cu plăcere, deoarece ești prietenul lui, după cât văd.

Locotenentul simți cum i se umflă vinele de la tâmple de mânie când răspunse cu asprime:

— Unger n-are nevoie de banii tăi. Cred că e mai bine să mă retrag, dar nu pentru el ci pentru tine.

— Ce înseamnă asta? se răsti bancherul. Acum îți cer cu tot dinadinsul să rămâi. Nu știu cu ce m-ar stingheri prezența ta.

Platen aruncă o privire întrebătoare lui Kurt, care răspunse dând din umeri:

— Mie mi-e perfect indiferent. Am venit într-adevăr cu o simplă rugăminte, care nu e defel în legătură cu un împrumut.

— Poftim, spune, zise bancherul răsuflând ușurat.

O simplă rugăminte nu putea fi revendicarea unor lucruri în valoare de milioane.

— Îmi dai voie mai întâi să stau, nu e așa? zise Kurt. Am venit, domnule Wallner, să te rog să-mi predai niște acte.

Bancherul clătină capul și răspunse zâmbind:

— Ai greșit adresa, domnule căpitan. Eu nu sunt nici contopist și nici avocat.

— Știu, răspunse cu răceală tânărul. Și fiindcă văd că m-ai înțeles greșit, mă văd silit să mă exprim mai lămurit. Ai avut aseară o vizită...

— Vizită? Dimpotrivă, am fost plecat din oraș.

— Nu cred. Ai avut vizita unui oarecare căpitan Shaw.

Bancherul se cutremură și strigă cu glas răgușit:

— Domnule... cum îți permiți...

— Acest Shaw ți-a adus niște documente secrete pe care te rog să mi le predai mie, urmă Kurt fără să se tulbure.

Platen asculta cu încordare. La asta nu se aşteptase. Credea că Unger îi va vorbi despre bijuterii şi acum îl auzea pomenind de nişte documente secrete şi de căpitanul Shaw, pe care îl cunoştea şi el. Wallner se uită zăpăcit la Kurt şi bolborosi în neştire:

— Nu te-nţeleg... care Shaw... ce fel de documente...?

— Lasă că o să mă-nţelegi numaidecât, răspunse tânărul zâmbind. Mai întâi trebuie să-ţi spun că Shaw al dumitale nu va ajunge la Rodriganda, deoarece, din îndemnul meu, poliţia e pe urmele lui. Şi apoi trebuie să-ţi mai comunic că negustorul de blănuri Helbitoff e în momentul de faţă la răcoare.

Bancherul sări drept în picioare. Tremura vargă şi cu greu îşi putu ascunde spaima.

— Ţi-am mai spus că nu te înţeleg... murmură el.

— Bine, atunci mă duc. În calitate de prieten al domnului Platen am vrut să te cruţ, dar fiindcă nu vrei să recunoşti acest lucru, voi trimite poliţia în locul meu! zise foarte liniştit Kurt.

— Aha, mă ameninţi! Mie nu mi-e frică de dumneata!

— Au să caute...

— Şi n-au să găsească nimic.

— Zău? Prea te crezi în siguranţă. Nu au să caute numai aici în casă.

— Atunci unde? întrebă cu ironie bancherul, deşi glasul îi tremura.

— În pavilionul din grădină.

— N-au decât!

— În dosul pendulei.

— Fir-ar...

Vorba i se opri în gât. Parcă l-ar fi izbit cineva cu măciuca în cap.

— Vezi deci că eu sunt atotștiutor, urmă Kurt. Va trebui să predai documentele poliției. Vrei să mă însărcinez eu cu afacerea asta?

— Eu... nu... știu de nici un... document... bâigui bancherul.

— Foarte bine. O să se caute atunci în dosul pendulei și o să se găsească și altceva nu numai documentele.

— Da? Și ce o să se mai găsească?

— O colecție de bijuterii care au fost ascunse de dumneata și al cărei proprietar sunt eu. Ei, tot nu vrei să mărturisești?

Wallner se clătina pe picioare și trebui să se țină de speteaza scaunului.

— Sunt pierdut... bolborosi el.

— Nu încă, răspunse Kurt. Nu există greșeală care să nu ți se ierte, dacă o recunoști și te căiești. Pentru faptul că ți-ai însușit ceea ce mi se cuvine, te voi ierta de îndată ce-mi vei restitui bijuteriile. Cât pentru fapta cealaltă, trebuie să știi că locotenentul Platen nu mai poate rămâne în armată ca nepot al unui trădător de țară. Din considerație pentru el, voi găsi eu o cale.

— Trădător de țară? spuse locotenentul încremenit.

— Din nenorocire! Explică-te cu el în timp ce eu voi trece pentru câteva momente alături, răspunse Kurt, ieșind fără să mai rostească un cuvânt.

În camera de lângă birou se așeză într-un

fotoliu și așteptă. Auzi glasul lui Platen la început nedeslușit, apoi din ce în ce mai tare, și trecu o bună bucată de vreme până ce acesta deschise ușa și-l rugă să treacă în birou. Wallner stătea zdrobit pe un scaun și respira repede, ca un om fugărit. La vederea lui Kurt, se ridică în picioare și zise pe nerăsuflate, ca și când ar fi recitat o lecție învățată pe dinafară:

- Domnule căpitan, am primit cu mulți ani în urmă un pachet expediat din Mexic. Cu toate cercetările și osteneala pe care mi-am dat-o să descopăr persoana căreia i-au fost trimise, n-am reușit. De-abia acum aflu că persoana aceasta ești dumneata și te rog să iei în primire obiectele respective.

— Mulțumesc, zise Kurt simplu.

După o pauză, ca și când Wallner și-ar fi căutat cuvintele, urmă:

— Cu puțin în urmă, un necunoscut, care se dădea drept căpitanul Shaw, a depus câteva documente la mine. Nu cunosc conținutul lor, știu însă că erau destinate unui anume Helbitoff. Documentele trebuiau ridicate — de cine, nu știu. Dar deoarece mă asiguri că păstrarea acestor documente ar fi primejdioasă pentru mine, sunt foarte bucuros să ți le predau dumitale și-ți dau cuvântul meu de onoare că nu voi mai primi toată viața astfel de hârtii în casa mea. Vrei să vii cu mine la pavilionul din grădină?

— Cu plăcere, domnule Wallner.

Bancherul o luă înainte, urmat de Kurt și Platen. Ajunși la pavilion, Wallner descuie ușa și trecu cu ei în camera din fund. Aici luă jos pendula din perete, descuie ușa firidei și zise:

— Poftim, ia-ţi bijuteriile, domnule căpitan!

Kurt scoase afară caseta şi documentele; erau cele aduse cu o seară înainte de falsul căpitan Shaw.

— Sunt într-adevăr atât de importante? întrebă Platen când îl văzu pe Kurt răsfoindu-le.

— Mai mult decât ţi-ai putea închipui, dragul meu, urmă el, după ce se îndepărtă bancherul. E vorba despre un complot monstru împotriva Prusiei, complot al cărui cap e falsul căpitan Shaw, pe care exclusiviştii domni ofiţeri din escorta regală l-au poftit cu atâta amabilitate la club. Am avut norocul să descopăr prima oară ţele acestui complot şi de aceea am fost înaintat la gradul de căpitan şi decorat cu ordinul „Vulturul roşu". Aseară, după ce m-am despărţit de tine, întâmplarea a făcut să aud o conversaţie între acest Shaw şi unchiul tău. El s-a lăsat ispitit de făgăduielile lui, deoarece i se promisese să-l facă ministru de finanţe sub noul regim.

— Nenorocitul!

— Zi-i mai bine nesocotit şi vanitos. Sunt nevoit acum să predau documentele autorităţilor respective, voi căuta însă să fac tot posibilul să-l scot din cauză.

— Te rog, Kurt! Am avut de dus o luptă grea cu el, m-a asigurat însă că se va cumînţi. Ia-ţi avutul tău şi lasă-mi credinţa că numai ţie am să-ţi mulţumesc pentru faptul că numele unui nembru al familiei noastre va rămâne nepătat.

Luară caseta şi documentele, ieşind din pavilion fără să mai dea ochi cu bancherul. Se duseră în camera locotenentului şi se apucară să facă

un pachet din documente, când un servitor veni în fugă și zise gâfâind:

— Veniți repede... domnule locotenent la domnul Wallner...

— Ce vrea? întreabă Platen.

— Nu vrea nimic... mi se pare însă că...

— Ei, hai spune!

— Că e bolnav...

— Bolnav? Chemați un doctor!

— Ce să-i facă doctorul?

Platen privi speriat la servitor.

— Cum ce să-i facă? Unde e unchiul meu?

— În biroul lui. Mă dusesem să-i spun că-l caută cineva și l-am găsit în fotoliu... mort...

— Nu se poate! Nu sunt cinci minute de când am vorbit cu el. Du-te că vin.

Când se întoarse, locotenentul era galben ca ceara:

— Ai tu dreptate, Kurt, zise el, a fost un nesocotit; când s-a văzut strâns cu ușa, n-a mai știut încotro s-o ia. Sau poate pierderea bijuteriilor pe care le credea ale lui pentru totdeauna, l-a îndurerat într-atât încât n-a mai putut trăi fără ele. Dumnezeu să-i ierte păcatele!

După un sfert de ceas, Kurt porni spre casă. Ducea cu el o comoară nevisată, dar mai de preț decât ea i se păreau documentele care salvaseră poate viața suveranului său.

Se duse mai întâi la maică-sa. Ne putem închipui uimirea bătrânei când văzu toate acele bogății în fața ei. Ochii i se umplură apoi de lacrimi și zise îmbrățișându-și feciorul:

— Vor fi prețuind mult, foarte mult lucrurile pe care mi le arăți tu, dar m-aș fi bucurat de

mii de ori mai mult dacă s-ar fi întors taică-tu, așa sărac cum era. Fă cu ele ce vrei, dar mie să nu mi le lași, fiindcă nu vreau să le mai văd în ochi.

Tânărul îi predete atunci pachetul cu documente, iar caseta o duse căpitanului Rodenstein.

— Ei, băiete, zise acesta când văzu conținutul, ce fudul o să fi de-acum încolo! Fiindcă, vezi tu, dragul meu, averea face pe om trufaș și aspru la suflet.

— Pe mine nu, nașule! îl asigură tânărul râzând.

— Hai să te cred! Dar cu fleacurile astea ce vrei să faci?

— Să le dăruiesc.

— Ce, mă, ești nebun?

— Ba sunt în toate mințile.

— Și cui vrei să le dăruiești?

— Lui Röschen.

— Hm... Și de tocmai ei?

— Fiindcă ea e singura ființă vrednică să poarte astfel de podoabe de preț, zise Kurt cu ochii lucitori.

Deși bătrânul căpitan nu se prea pricepea la astfel de lucruri, înțelese ceva, căci zise amenințându-l cu degetul:

— Măi omule, mi se pare că ești îndrăgostit până peste urechi de fetița asta. Vezi de nu-ți băga gărgăuni în cap. Dacă ții numaidecât să te nenorocești, însoară-te, dar ia-ți gândul de la Röschen; nu e de nasul tău, e o floricică plăpândă care crește tocmai sus în vârful muntelui.

— N-am decât să urc muntele, nașule.

Căpitanul zâmbi.

— Te pomenești! Parcă te văd maior peste câțiva ani și pe urmă retras la pensie, ca și mine. Mare pricopseală! Eu zic să faci cu fleacurile astea ce vrei, dar pe Röschen s-o lași în pace, m-ai înțeles?

Cu primul tren Kurt se întoarse la oraș, însoțit de Ludwig; dar în loc să se ducă de la gară acasă, luă o birjă și se îndreptă spre palatul prințului Bismarck.

Palatul era luminat și lacheii forfoteau de colo până colo, căci era serata de gală.

— Vreau să vorbesc cu Alteța Sa, zise Kurt unuia din ei.

— Nu se poate, Alteța Sa e la supeu și nu primește pe nimeni.

— Nu face nimic, pe mine o să mă primească.

— Nu prea cred, mormăi lacheul, privindu-l cu ironie.

— Ține cartea mea de vizită și du-o numaidecât Alteței Sale, zise tânărul cu glas poruncitor.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, fiindcă...

— Du-te când îți poruncesc!

Lacheul se cam fâstâci când îl văzu pe căpitan atât de sigur pe sine. Luă cartea de vizită și plecă, deși codindu-se. Se întoarse aproape imediat și zise ploconindu-se cu respect:

— Poftiți, domnule căpitan.

Kurt fu introdus în cabinetul prințului care îi ieși înainte cu mâinile întinse.

— După cum văd, dragul meu, ai făcut iar statului un mare serviciu, îi zise el. În urma telegramei dumitale, rusul a fost prins și s-au găsit la el documente extrem de importante. Dar ia

spune-mi și mie, de unde ai aflat dumneata de ele?

— Înainte de a răspunde, rog pe Alteța Voastră să ia în primire aceste hârtii, poate tot atât de importante, zise el grav.

— Nu-mi pot lăsa musafirii singuri, așa că le voi citi mai târziu dar... A!

Prințul își aruncase în treacăt ochii pe una din hârtii, dar se porni s-o citească până la capăt.

— Ia loc, ordonă el tânărului căpitan și continuă să citească.

Ochii lui păreau să înghită rândurile, pe când gura i se contracta într-un zâmbet de dispreț. După ce citi toate documentele aduse de Kurt, se întoarse spre el cu o privire atât de mirată, încât tânărul căpitan se simți cam stânjenit. Apoi întrebă rar și apăsat:

— Te întreb încă o dată, căpitane, cum ai ajuns dumneata la documentele acestea?

— Același căpitan Shaw care a reușit să ne scape printre degete rândul trecut, le-a dat în păstrare unui bancher din Mainz; acesta mi le-a predat mie, când i-am spus că documentele prezintă pentru el o mare primejdie.

— Dar le cunoștea conținutul?

Privirea prințului era atât de stăruitoare încât tânărul căpitan nu cuteză să mintă.

— Alteță, omul e mort, răspunse el.

— S-a sinucis?

— Da.

— Așa? Aș vrea să știu și eu cum s-au petrecut lucrurile.

Kurt povesti dispariția bijuteriilor, cum a dat

de urma lor, descoperind în același timp taina trădătorului. Încercă să-l cruțe pe bancher pe cât îi fu cu putință, totuși, prințul zise la urmă:

— Felul dumitale de-a apăra pe nemernicul acela îți face cinste, totuși, te rog să-mi vorbești cât mai deschis și eu voi căuta să procedez astfel ca să ușurez situația persoanei pe care înțeleg că vrei să o aperi.

Acum nu mai putea fi vorba de șovăială. Kurt trebui să mărturisească rudenia lui Platen cu trădătorul.

— Domnule căpitan, zise prințul strângându-i mâna, ești vrednic de stima pe care ți-o păstrez. Prietenul dumitale nu va avea de suferit de pe urma mișeliei unchiului său. Te rog să vii mâine dimineață la mine, ca să mergem împreună la suveran. Vreau să afle din gura dumitale cum ai reușit să pui mâna pe aceste documente. Acum te rog să mă ierți, dar trebuie să-mi fac datoria de gazdă față de musafirii mei.

Kurt coborî scara palatului ca ametit de cele ce auzise. Când sosi la vilă, găsi pe toți ai casei în jurul casetei cu bijuterii, pe care o trimisese prin Ludwig de la gară acasă. Care mai de care se întrecea să-l felicite pentru norocul care dăduse peste el.

— O, asta nu e nimic, zise tânărul cu glasul înecat de emoție. Vin de la prinț

— De la prinț? strigară ei plini de mirare.

— Da. Ce mi-a dat el prețuiește mai mult decât toate aceste giuvaieruri. Mi-a zis așa: „Domnule căpitan, te încredințez de stima pe care ți-o păstrez. Consideră aceste cuvinte drept o distincție." Pe urmă m-a invitat să mă duc mâine di-

mineață cu el la rege. Cred că astfel de cuvinte nu pot fi comparate cu nici un alt bun pământesc.

Îl zoriră acum să le spună cum s-au petrecut lucrurile.

— Nu se poate, sunt secrete de stat la mijloc, zise el cu un aer important, glumind. Mai târziu o să vă spun, acum însă trebuie să păstrez cea mai mare taină.

— Ia te uită, domnule, diplomatul! râse contele Manuel. Face pe grozavul, ca și când ar fi mâna dreaptă a prințului.

— Dacă nu e, poate să devină, își dădu cu părerea Röschen.

Înțelese însă repede că mersese prea departe și se roși toată.

Mamă-sa o mângâie pe obraz și-i zise zâmbind:

— Da, fetița mamii, așa e, Kurt al nostru o să ajungă departe, o să vezi tu. Dar cu bijuteriile ce vrei să faci, dragul meu?

— Mi-a pus și căpitanul Rodenstein întrebarea, zise el prefăcându-se nehotărât.

— Și ce i-ai răspuns?

— Că i le-aș dărui bucuros lui Röschen.

Toți izbucniră în râs.

— Da? Și el ce-a zis?

— Hm... că să-mi scot gărgăunii din cap fiindcă nu am eu mutra să-i dăruiesc ceva.

— Așa? A vrut probabil să-nțeleagă că astfel de bijuterii reprezintă o avere care nu se poate dărui, ci păstra. Vom veghea cu toții ca să nu se atingă nimeni de ele.

După ce tânărul căpitan se retrase în camera lui, Röschen veni după el.

— E adevărat, Kurt, că ai vrut să-mi dăruiești mie giuvaierurile?

— Da.

— Păstrează-le, dragă, fiindcă mai târziu sper că-mi va fi îngăduit să le primesc, zise ea roșindu-se.

— Nimeni afară de tine n-are dreptul să se atingă de ele, hotărî el, și buzele lor se împreunară într-un sărut nevinovat.

— Nu e așa, Kurt, că Rodenstein nu știe ce vorbește? Eu te asigur cu mâna pe cruce — și poți să te încrezi în cuvintele mele — că ești vrednic să-i dăruiești lui Röschen a ta, nu numai bijuterii, dar întreaga ta viață. Mă crezi, nu e așa? încheie ea pecetluind aceste cuvinte cu o nouă sărutare.

Toamna se sfîrșise și iarna bătea la ușă. Deodată, din senin începu să ningă și zăpada să se aștearnă pe cărări și poteci, învăluind totul într-un alb imaculat.

Se îngâna ziua cu noaptea și totul era pustiu, cât cuprindeai cu ochiul. Totuși, o suflare omenească cutreiera desișul codrului.

Pe drumul înspre conacul căpitanului Rodenstein venea un om agale, nepăsându-i de gerul care domnea, deși hainele de pe el erau subțirele și nu-l prea puteau apăra de frig. În picioare era încălțat cu un fel de bocanci care nu se cunoșteau prin partea locului. Purta niște pantaloni cam scurți, albaștri, rupți pe alocuri și un surtuc strâmt, care pleznea pe el. Surtucul, descheiat la piept, lăsa să se vadă o cămașă nespălată de cine știe câte săptămâni, dacă nu chiar luni; pe cap avea o pălărie pleoștită, fără formă, nici culoare. În jurul gâtului, omul avea înnodată o basma murdară, iar mijlocul îi era încins cu un brâu lat de lână, vechi de când cu moș Adam și biata Eva. În spate îi atârna o desagă plină și peste umărul stâng un maț lung de piele a cărui întrebuințare n-o putea cunoaște decât cineva foarte inițiat. Dar ceea ce era mai curios la omul acesta era chipul lui. Părea aproape des-

cărnat, pârlit de soare și vânt, gura lătăreață, cu buzele subțiri și strâns lipite de dinți. Ochii lui mititei priveau iscoditor de sub genele rare și nasu-i era mare și coroiat, adus până aproape de bărbie.

Străinul tocmai apucase după o cotitură a drumului, când băgă de seamă că nu era singurul călător, deoarece la o mică depărtare de el văzu un omuleț jerpelit înaintând cu greu.

— *Well*, în sfârșit! mormăi străinul în englezește. Bine că văzui o suflare omenească. Socot că va fi fiind de prin partea locului și va ști să-mi arate drumul.

Grăbi pasul și-l ajunse pe drumeț din urmă, dar din pricina covorului moale de zăpadă acesta nu-l auzi venind.

— *Good morning, sir!* strigă străinul, apoi dând-o pe limba țării: Încotro duce drumul, prietene?

Omulețul se răsuci în loc și privi speriat la stafia aceea jerpelită.

— Ei, parcă te-am întrebat ceva? se răsti străinul.

Omulețul fu cuprins de frică și răspunse șovăind:

— Bună dimineața. Drumul duce la conacul moșiei.

— Cunoști lumea de pe acolo?

— Da.

— Nu cumva ești de la conac?

— Nu.

— Ce meserie ai dumneata, domnule?

— Veterinar.

— Veterinar, adică doctor de dobitoace. Fru-

moasă meserie! Vitele sunt mai ușor de tămăduit decât oamenii. Și te duci acum la conac?

— Da, m-au chemat la o vacă bolnavă.

— Păi împușc-o, ca să scapi mai repede și n-o mai doare nimic.

Omulețul se uită speriat la străin.

— Vai de mine! Să împușc vaca?

— Oho, câte vaci am împușcat eu!

Omulețul îl privi uluit.

— Ia nu te mai uita așa! rosti el pe urmă, zâmbind.

Străinul își țuguie buzele. Se auzi un „pșșș" prelung, o dâră de scuipat țâșni și trecu drept pe sub nasul veterinarului, care se dădu speriat la o parte.

— Ce dracu', domnule, bagă de seamă unde scuipi! strigă el cu ciudă.

— Lasă că știu eu, răspunse străinul foarte liniștit.

Omulețul îl măsură cu privirea din cap până în picioare.

— De ce mesteci tutunul, în loc să-l fumezi sau să-l tragi pe nări? întrebă el cu mirare.

— La fumat nu-i simt gustul și ca să-l trag pe nări nu mă îndur să-mi prăpădesc bunătatea de nas.

— Ai dreptate, ar fi păcat de el. Dar vezi că mestecatul tutunului e foarte vătămător.

— Zău? De, ca veterinar, te vei fi pricepând dumneata la așa ceva. Și-așa zi-i, te duci să tămăduiești vaca. A cui e?

— A cucoanei lui Unger, care stă în curtea conacului.

— Unger? Hm! Cucoana asta e văduvă?

— Nu, da' vezi că de bărbatu-său nu s-a mai știut multă vreme, până acum în urmă când a primit veste din Mexic că trăiește.

— Așa... Conacul al cui e?

— Al boierului.

— Cum îi zice boierului?

— Rodenstein. Dar pentru ce mă cercetezi așa?

— Nu e treaba dumitale.

— Se prea poate, numai că nu prea ai mutra să te interesezi de boieri.

— Cum așa?

Omulețul se uită cu dispreț la străin.

— Fiindcă semeni mai mult a haimana decât a boier.

„Pșșș!" țâșni printre buzele străinului.

— I-ascultă, domnule, bagă de seamă, ce dracu'!

— Păi haimanalele nu se prea sinchisesc de nimeni.

— Îți interzic...

— Tot degeaba, dacă nu te-nveți minte să vorbești frumos cu oamenii.

— Nu cumva vei fi vrând să pun și mănuși? Ai și mutră! Ia te uită, domnule, la răpănosul ăsta care m-a făcut tot una de scuipat, de mi-e rușine să dau ochi cu oamenii!

Și zicând acestea, omulețul își scoase pălăria plină de scuipat și o arătă străinului.

— N-ai decât s-o ștergi, răspunse el cu nepăsare.

— Eu? Nici prin gând nu-mi trece! Cine mi-a murdărit-o ăla s-o șteargă că de nu... și omulețul ridică amenințător bastonul.

— Că de nu? întrebă străinul.

— Te pocnesc o dată, să mă ții minte!

— Să mă pocnești? Pe mine? Pșșș! și trâmba de scuipat se prelinse pe surtucul omulețului.

— Așa? Stai tu! răcni el și repezi bastonul.

N-apucă însă să dea căci, ca fulgerul, străinul i-l smuci din mână și-l zvârli cât colo, apoi îl apucă pe omuleț de mijloc și începu să-l scuture, de să-i scoată sufletul, pe urmă îl puse binișor iar jos.

— Așa, piticule, asta pentru vorba „haimana". Și acum ia-o la sănătoasa dacă nu vrei să storc toată știința din tine.

Omulețul răsuflă adânc, ochii îi fulgerau de mânie, vru să spună ceva dar se răzgândi și o luă la fugă, pierind pe sub copaci.

— Secătura dracului! mormăi străinul. Lasă că ne mai întâlnim noi acuși la conac. Tare sunt curios să știu ce minciuni o să îndruge acolo. Hm... Plisc-de-uliu o haimana! S-o ia dracul de civilizație care crede că oricine nu poartă fracul în spate e o haimana!

Și tot bodogănind așa, străinul porni prin zăpada moale ca puful, dar deodată sări repede peste șanțul șoselei și se piti după o tufă deasă. Auzise un zgomot pe care el, ca vânător iscusit, îl cunoștea foarte bine. În clipa următoare ieși din pădure o căprioară care păși agale în zăpadă.

— Tii, ce mândrețe! își zise vânătorul, și fără să se gândească o clipă că aici nu se află în vestul Americii, își smuci pușca din teaca de piele atârnată peste umăr și trase.

Căprioara căzu fulgerată la pământ.

— Halal să-mi fie! strigă străinul; ieși din

tufe, se repezi la sălbăticiune, scoase cuțitul de la brâu și se apucă s-o jupoaie de piele.

În vremea asta auzi pași apropiindu-se, dar nici nu se sinchisi și-și văzu liniștit de treabă. Noul sosit se apleacă și ridică mai întâi de jos pușca străinului, o privi cu mirare și strigă:

— Ce dracu' făcu ăsta, domnule!

— Ce făcui? dumneata nu vezi, răspunse Plisc-de-uliu întorcând capul.

— Împușcași căprioara, ai?

— Ba că era s-o las să-mi scape.

— Mă, ești nebun!

— Nebun? Pșșș!

— Fir-ai tu să fi! Nu cumva mă iei drept scuipătoare?

— Nu, dar drept un mojic fără pereche. Eu îți spun „domnule" și mă iei cu „tu". Dacă nici asta n-o fi mojicie, apoi atunci să mă spânzuri de limbă.

— De spânzurat o să te spânzure, fii pe pace.

— Zău? Cine? rânji Plisc-de-uliu.

— Lasă că o să vezi. Nu știi, omule, că braconajul e interzis?

Plisc-de-uliu căscă o gură cât toate zilele.

— Ei, drăcia dracului, la așa ceva nu m-am gândit!

— Te cred! Nu vă gândiți la asta decât după ce v-a băgat la răcoare. Da' cine ești dumneata, domnule?

— Hm... și dumneata cine ești?

— Păi eu sunt Ludwig Straubenberger.

În ochii vânătorului trecu un fulger de bucurie.

— Ludwig Straubenberger zici? Ei și? Ce-mi pasă mie la urma urmei cine ești!

— Ba o să-ți pese și să-ți prea pese fiindcă sunt în slujba domnului căpitan Rodenstein.

— Așa! Și ce slujbă ai dumneata, mă rog?

— Acum n-am nici una, fiindcă m-a luat domnul căpitan Unger pe lângă el.

— Cum adică, slugă la doi stăpâni?

— La doi, la zece, nu e treaba dumitale. Acum să faci bunătatea și să mergi cu mine la curte, ca să te dau pe mâna boierului.

— Pentru ce?

— Cum pentru ce? Fiindcă te arestez, de aceea.

— Ce faaace? Să mă arestezi?

— Ba bine că nu! Hai când îți spun, că altminteri...

— Altminteri ce?

— Te duc cu sila, zise Ludwig și-l apucă de braț.

— Jos laba! strigă străinul smucindu-se.

— Aha, nu vrei să mergi de bunăvoie, te duc eu și fără voie, n-avea grijă.

— „Pșșșș!" țâșni din gura lui Plisc-de-uliu o trâmbă de scuipat cafeniu care-l împroșcă de sus până jos pe Ludwig.

— Așa, mă mai și scuipi! O să mi-o plătești tu, derbedeule!

— Așa m-a împroșcat și pe mine, se auzi în clipa aceea un glas de după un copac. Vrei să te ajut, Ludwig?

Acesta întoarse capul.

— A, doctorul de dobitoace! Ce cauți dumneata aici, domnule? îl întrebă el.

Omulețul ieși cu băgare de seamă la iveală.

— Păi... eram în drum spre conac, la Rheinswalden, când mă întâlnii cu ăsta de colo. A început să mă descoase, ba de una, ba de alta, până ce ne-am luat la gâlceavă și m-a stropit din cap până-n picioare. Vrei să-ți ajut să-l legăm fedeleș?

— N-am trebuință de dumneata, sunt în stare eu să vin de hac unui derbedeu de teapa lui, dar n-ar strica să-mi dai o mână de ajutor fiindcă văd că face nazuri și nu vrea să meargă de bunăvoie.

— Știi că ar avea haz! zise Plisc-de-uliu râzând.

— Zău? Ce găsești dumneata așa cu haz?

— Cum să nu fie, când văd că un braconier vrea să dea pe mâna jandarmului pe cel de-i cumpără vânatul.

— Ce vorbă e asta?

— Vreau să spun că braconierul e stârpitura asta de colo care împușcă într-ascuns sălbăticiunile și mi le vinde mie la oraș. De trei ani încoace am câștigat o groază de parale de pe urma lui.

Bietului veterinar nu-i venea să-și creadă urechilor. Ludwig rămase și el ca trăznit.

— Măi să fie al dracului! strigă el venindu-și în fire. E adevărat ce spune, doctore?

De-abia acum se dezmetici omulețul.

— Eu... braconier? Apoi ridicând mâinile în sus ca pentru jurământ: Jur pe ce am mai scump că n-am omorât în viața mea nici măcar o muscă darmite o sălbăticiune.

— Aha, vrea să iasă basma curată dumnea-

lui! rânji Plisc-de-uliu. Dar a cui e pușca asta, domnule?

— Așa e, a cui? Să fie a doctorului?

— Ba bine că nu! Și cine crezi că a împușcat căprioara? Știu că eu nu, mă pusese numai s-o jupoi.

— Sfinte Iisuse Hristoase! exclamă omulețul apucându-se cu mâinile de cap. Să nu-l crezi, dragă domnule Ludwig.

— Dracul știe ce să mai creadă! mormăi Ludwig uitându-se zăpăcit de la unul la altul.

— Crede ce poftești, zise foarte liniștit vânătorul. Eu atât știu: dacă mă arestezi pe mine să-l arestezi și pe el. Dacă am fost prost să mă duc cu furnizorul meu după marfă, n-o să mai fiu prost să trag numai eu ponosul.

— Doamne, Dumnezeule, ce o fi având omul ăsta cu mine! se tânguia omulețul. N-am ținut în viața mea o pușcă în mână...

— Ia nu te mai preface! O să dovedesc la judecată că e adevărat ce-am spus.

Ludwig se înfipse odată cu călcâiele în pământ și zise cu gravitate:

— Juri?

— Pe tot ce vrei.

— Atunci n-am ce-ți face, doctore, trebuie să te arestez și pe dumneata.

— Vai de mine! strigă îngrozit omulețul. Sunt nevinovat, săraca de maică-mea!

— O să se vadă la judecată. Deocamdată ești prizonierul meu.

— Prizonier? Nu mă las eu prins nici în ruptul capului! și zicând acestea omulețul vru s-o ia la fugă.

Ludwig îl apucă însă repede de braț și-l ținu ca într-un clește.

— Aha, vrei să fugi? Asta vrea să zică, domnule, că te simți vinovat. O să vă leg pe amândoi fedeleș ca să nu scape nici unul.

— Ei vezi, așa mai înțeleg și eu! spuse Plisc-de-uliu zâmbind. Dacă e vorba de dreptate, atunci de ce să ies numai eu vinovat. Poftim, leagă-mă.

— Sunt nevinovat... ticălosul ăsta vrea să mă nenorocească... se tânguia omulețul deznădăjduit.

— O să ne lămurim noi acuși, mormăi Ludwig; deocamdată o să vă leg unul de altul. Așa. Și acum la drum. Luați și sălbăticiunea cu voi, doar n-oți fi vrând s-o duc eu în brațe.

— Păi vezi că eu am desaga asta grea în spinare... zise Plisc-de-uliu.

— Ce e în ea?

— Cinci iepuri mari.

— Iepuri? De unde îi ai?

— Doctorul a pus ieri niște capcane și când ne-am dus azi-dimineață să vedem ce s-a prins, am găsit iepurii ăștia.

Omulețul încremenise cu ochii holbați la el, dar Ludwig se încruntă grozav.

— Așadar și de astea știți să faceți dumneavoastră... Foarte bine. Să ia doctorul căprioara în spinare.

— Minte... minte... se zbătea bietul veterinar cu disperare. El i-o fi prins... eu habar n-am de iepuri...

— O să vedem noi, zise Ludwig și se apucă să lege picioarele căprioarei.

— Doar nu vei fi vrând să mă duci legat ca

pe un hoț la conac? Ar fi groaznic... onoarea... reputația mea... O să cer daune...

— Ia slăbește-mă, domnule! Eu îmi fac datoria, de altceva nu îmi pasă.

— Mă faci de râsul lumii...

— Lasă vorba și ia căprioara în spinare!

— Sfinte Sisoe! să mai duc și greutatea asta...

— Tot mai ușoară decât păcatele pe care le ai pe conștiință, zise Plisc-de-uliu convins.

— Ticălosule! Nemernicule! O să te fac praf când m-oi vedea scăpat... o să te otrăvesc... o să...

— Așa? Mai ești și ucigaș după ce ești braconier! Ce-o să se mire domnul căpitan când o vedea ce pleașcă îi aduc, zise Ludwig și le dădu un brânci ca s-o ia înainte.

Veterinarul se rugă, se tângui, imploră dar degeaba. Ludwig o ținea una: trebuie să-și facă datoria și măcar că omulețul se zbătea din răsputeri, americanul îl trase cu ușurință după el.

Căpitanul se sculase de curând și acum stătea la masă și-și bea cafeaua. Era rău dispus, deși n-avea de ce. Sosise doar de câteva zile o scrisoare trimisă de Sternau, de la râul Sabinas, care bucurase nespus pe toți.

Deodată Ludwig intră pe ușă, salută milităreste și se opri smirnă în mijlocul odăii.

— Ce e? îl întrebă morocănos căpitanul.

— Trăiți! am adus niște braconieri.

Bătrânul sări drept în picioare.

— Braconieri zici?

— Trăiți! Doi.

— În sfârșit! Și doi odată! zise căpitanul frecându-și mâinile de bucurie. Mi-a venit și mie

apa la moară. O să-i pun pe roată și o să-i întind până le-or ajunge picioarele la Londra. Ce-ai făcut cu ei?

— I-am băgat în șopron. Sunt legați fedeleș și am pus doi oameni zdraveni de pază la ușă.

— Cine i-a prins?

— Eu, să trăiți!

— Tu, mă? Unde și cum?

— Pe șosea.

— Ia s-aud.

— Pornisem dis-de-dimineață să văd ce mai e pe moșie. Când s-o iau pe șosea, auzii o împușcătură; cunoscui că-i o armă străină. Mă dădui mai aproape și când, ce să văd? Un găligan cât toate zilele se lăsase jos în zăpadă și da să spintece o căprioară de toată mândrețea.

— Fir-ar el afurisit să fie! Îl cunoști?

— Nu, zicea că-i negustor de vânat de aici de la oraș.

— De când își împușcă negustorii singuri marfa?

— Păi n-o împușcase el, ci celălalt.

— Pe ăsta îl știu cine e?

— Oho, și încă bine de tot. Când l-am văzut la față — că veni nițel mai târziu — nici nu-mi venea să cred. Ba mai prinsese peste noapte și cinci iepuri în capcană.

— Cinci într-o singură noapte? O să-l fac praf... o să-l bat la tălpi până o ieși sufletul din el...

— Păi așa i se și cuvine, să trăiți, domnule căpitan. Omul ăsta ne pradă de ani de zile, ucigând vânatul din pădurile noastre ca să îl vândă la oraș.

— Nerușinatul! Și noi să nu-l prindem până acum! Așa e când te lași în nădejdea altora. Dar domnule, ce fac paznicii noștri, pasc bobocii, ori ce? O să le trag o papară să mă țină minte! O s-o întorc pe foaia ailaltă, o să vezi tu. Care nu mi-o prinde măcar un braconier pe săptămână, îl dau afară. Numai așa o să scap de tâlhari și de niște tonți și puturoși ca voi, care-mi mâncați pâinea degeaba. Și cine zici că e nemernicul?

— Veterinarul nostru, să trăiți, domnule căpitan.

— Vete... și cuvântul i se opri în gât căpitanului.

— ...rinarul, întregi Ludwig apăsat.

— Măi băiete, tu ești beat! Veterinarul nostru, braconier? Nu se poate!

— Ba se poate, domnule căpitan. E jos în șopron.

— Atunci dracu' l-a luat! Ai adus și căprioara?

— Da. L-am pus s-o ia singur în spinare.

— Bine i-ai făcut. Și cu iepurii?

— Sunt în desaga negustorului.

— Bravo! O să vezi tu acum ce-o să le pațe sufletul. Du-te și adună oamenii de la curte la mine în birou și adu și pe vinovați să-i judecăm. Să le arăt eu cât face o căprioară și cinci iepuri în desagă.

Ludwig alergă în curte și într-o clipă porunca căpitanului se răspândi ca fulgerul, iar în câteva minute curtea conacului gemea de lume. Căpitanul puse să se așeze scaune lângă perete și un

fotoliu în mijlocul camerei, în care se așează chiar el în persoană.

La un semn al lui, Ludwig scoase pe vinovați din șopron și vru să-i ducă la judecată, dar își aduse aminte că trebuia să ia și căprioara ucisă cu ei.

— Stai, doctore, ia sălbăticiunea în spinare.

— Nu cumva o duceți martoră? întrebă americanul.

— Se-nțelege! E doar *corpus delictus* care să dovedească fapta, iepurii de asemenea, sunt și ei astfel de „corpuri".

— Dar bine, omule, sunt nevinovat! strigă veterinarul.

— N-ai decât să i-o spui domnului căpitan, eu nu mă pricep la „criminalitate".

Veterinarul n-avu încotro, trebui să se care cu animalul împușcat și Plisc-de-uliu cu desaga. Când să străbată curtea, acesta zări un cal înșeuat, pregătit pentru căpitan, și-un zâmbet îi flutură pe buze. Urcară scara și Ludwig deschise ușa. Dintr-o aruncătură de ochi Plisc-de-uliu luă seama la broască.

— Trăiți, domnule căpitan, ăștia sunt, zise Ludwig închizând ușa în urma lui. Să-i iau doctorului căprioara din spinare?

Bătrânul stătea înfipt în fotoliu, cu o mutră aspră de inchizitor.

— Lasă-l să și-o ia singur.

— Păi nu poate, că e legat.

— Dezleagă-l. După cât am auzit eu, pârâții sunt duși liberi la judecată.

Ludwig îi dezlegă. Și iarăși flutură un zâmbet

pe buzele lui Plisc-de-uliu. Veterinarul nici n-apucă să fie întrebat și strigă cu disperare:

— Domnule căpitan, mare năpastă a căzut peste capul meu! Zice că aș fi împușcat eu căprioara și eu săracu' de mine nici...

— Tăcere! se auzi ca un tunet glasul căpitanului. Aici n-are voie să vorbească nimeni afară de mine. Dacă mai îndrăznești să spui un cuvânt, te împușc, m-ai înțeles?

Omulețul tăcu. Rodenstein se întoarse atunci spre Plisc-de-uliu.

— Pe ăsta îl cunosc, dar tu cine ești?

— Sunt negustor de... vânat în Frankfurt.

— Cum te cheamă?

— Henrico Landola.

Bătrânul sări ca ars.

— Enrico Landola! strigă el privindu-l îngrozit. Ce nație de om ești?

— Sunt spaniol, minți vânătorul jucându-și de minune rolul.

— Omule! Ticălosule! Nemernicule! Pungașule! Și de când te-ai făcut negustor?

— De câțiva ani încoace.

— Ce erai înainte?

— Căpitan de corabie.

— Pirat, tâlhar, vrei să spui...

— Așa e, mărturisi Plisc-de-uliu fără să se tulbure.

— Să te ia dracu', răul pământului, spaima oamenilor, Henrico Landola! În sfârșit am pus mâna pe tine! Dar de unde până unde te-ai întovărășit cu veterinarul ăsta, măi ticălosule.

— Păi, îmi pregătea otrăvurile când aveam de otrăvit pe cineva.

Omulețul făcu o săritură în aer, de spaimă.

— Nu e adevărat! Jur pe tot ce am mai scump că nu e adevărat! strigă el, tremurând vargă.

— Tu să taci, otrăvitorule! se răsti căpitanul. A sosit ziua răzbunării. Azi sunt eu judecătorul și voi da pe față crimele pe care nu s-a găsit încă nimeni să le descopere. Câți oameni ai otrăvit până acum, Henrico Landola?

— Două sute șaizeci și nouă.

Bătrânul se înspăimântă grozav.

— Atâtea suflete nevinovate! Satano! Și pentru ce, pentru ce?

— Păi așa a vrut doctorul ăsta de dobitoace. Dacă nu-i dădeam ascultare, mă omora și pe mine.

— Doamne Iisuse Hristoase! răcni omulețul. Minte! N-am omorât în viața mea pe nimeni... să vină cineva să spună...

Plisc-de-uliu înălță din umeri.

— Tăgăduiește, vezi bine! Mai înainte era cel mai setos de sânge dintre toți marinarii mei.

— Omule ești o fiară... un monstru... De când sunt n-am fost altceva decât veterinar.

— Sst! Nu crâcni! Te-ai pripășit pe aici numai de trei ani, dracul știe ce vei fi fost până atunci.

— Am fost multă vreme la Elberfeldsen.

— O să aflăm noi. Acum tacă-ți gura. Trebuie să dovedim deocamdată ce e cu Landola ăsta. Omule, banditule, pungașule, cunoști tu pe unul Cortejo?

— Da, mărturisi Plisc-de-uliu.

— Așa? Și cum l-ai cunoscut?

— Prin veterinarul de colo, e cumnatul lui Cortejo.

— Nu, nu, strigă omulețul, nu am auzit în viața mea de vreun Cortejo...

— Taci din gură! răcni căpitanul, că te dau pe ușă afară. O să descopăr eu dacă ți-e cumnat ori nu. Și, adăugă el întorcându-se spre Plisc-de-uliu, ai făcut afaceri cu Cortejo ăsta? Să-mi spui adevărul, altminteri...

— Cum să nu! Corabia mea era proprietatea lui.

— Bine că ai curajul să mărturisești. Dar pe unul Sternau îl cunoști?

— Da.

— A fost cât p-aici să te prindă într-o zi.

— Da.

— Și tu ce-ai făcut?

— Ce-o să fac și acum. Am luat-o la sănătoasa. Să ne vedem sănătoși, domnule căpitan.

Plisc-de-uliu nu lăsase jos desaga din spinare. La ultimele cuvinte se întoarse brusc, se repezi la ușă, o trânti după el și răsuci cheia în broască. Din câteva sărituri fu jos în curte, sări în spinarea calului, apoi o tuli pe poartă și pieri ca o nălucă.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât lăsase pe cei dinăuntru uluiți. Căpitanul se dezmetici cel dintâi.

— Fuga! După el! răcni ca un nebun.

Alergă la ușă, dar ușa era încuiată pe dinafară. Dădu fuga la fereastră.

— Mi-a furat calul... Uite-l că a ieșit pe poartă... După el, că ne scapă!

Nimeni nu cuteză să sară pe fereastră, toți se îngesuiau la ușă. Veni în sfârșit o servitoare, și o descuie.

— Scoateți caii din grajd! Să ne luăm după el! răcnea bătrânul ca scos din minți.

Câți cai erau la curte, tot atâția inși încălecară și porniră în goană pe poartă cu căpitanul în frunte. Întâlni în drum un țăran.

— Măi Tomas, nu văzuși tu un om trecând călare? îl întrebă bătrânul.

— Ba da, boierule, era chiar calul dumitale, răspunse omul.

— Cu o desagă în spinare?

— Da.

— Încotro a luat-o?

— Păi m-a întrebat unde e vila Rodriganda.

— Atunci s-a dus spre vilă?

— Așa socot.

— Bine. Măi băieți, care din voi pune mâna pe el îi dau simbria pe un an.

Cât era de bătrân, moșul tot cel din frunte era, ca și când ar fi vrut să ia el simbria făgăduită.

Mai curios era că nimeni nu se gândise la veterinar. Acesta stătea în mijlocul odăii și se uita năuc spre ușă.

— Sfinte Iisuse Hristoase, ce să fac eu acum? S-o iau la fugă?... Poate că ar fi mai bine. Să rămân? Pune căpitanul mâna pe mine. Auzi, domnule! Eu otrăvitor, braconier și pirat... Dacă reușesc să ies nesimțit din conac, mă ascund în gaură de șarpe până s-o dovedi că sunt nevinovat.

Coborî tiptil scara. În curte nici țipenie de om; toți, până și cei care n-aveau cai, se luaseră, pe jos, după ceilalți. Când se văzu în șosea, coti repede în pădure. Doamna Unger aștepta în zadar să vină să-i tămăduiască vaca.

Nu departe de conacul căpitanului, don Manuel

de Rodriganda y Sevilla pusese să se ridice o vilă frumoasă în care locuiau el, Rosetta, Röschen, împreună cu sora și mama lui Sternau. Bătrânul Rodenstein nu voia cu nici un chip să se despartă de ei și bombănea toată ziua că-l lăsaseră singur cuc. Atâta doar că vila era aproape și-și putea vedea prietenii în fiecare zi.

Cu puțin înainte de a fugi Plisc-de-uliu de la conac, o trăsură înainta pe șoseaua plină de zăpadă. În trăsură era Kurt, care mai avea numai trei săptămâni până la plecarea lui în străinătate, unde trebuia să fie trimis în misiune.

În curând cocheta vilă a Rodriganzilor apăru în fața lui. Poarta era dată de perete; tânărul coborî din trăsură, plăti birjarului și o luă repede pe scară. Fu întâmpinat de un bătrân bondoc, care auzind huruitul trăsurii alergase să vadă cine e. Era administratorul vilei.

— Bine-ai venit, domnule căpitan! strigă el cu bucurie. Ne era dor de dumneata, zău așa!

— Bine te-am găsit, dragă Alimpo. Așa de devreme în picioare?

— Păi cine se scoală de dimineață... vorba ceea. Așa zice și Elvira mea. Și apoi, de somn îmi ardea mie când știam că trebuie să sosești din moment în moment?

— Deci Ludwig mi-a anunțat sosirea?

— Da, el a venit alaltăieri. Acum este la Rheinswalden. Ține atât de mult la domnul silvicultor șef.

— Unde se află doamnele și domnii?

— În camera de zi.

După ce și-a depus mantaua și capela, Kurt a intrat în încăperea indicată. Acolo se aflau don

Manuel, Rosetta, doamna Sternau cu fiica ei și Amy Dryden. Se salutară cu cordialitate.

— Am venit numai pentru câteva ceasuri, ca să-mi iau rămas bun, căci am să fiu plecat mai multă vreme, spuse Kurt, după ce dăduse mâna cu cei prezenți. Plec la drum chiar azi sau cel mai târziu mâine dimineața.

— Ce păcat, spuse Rosetta. Pleci în interes de serviciu?

— Da. Ghiciți unde? O să fie o călătorie lungă și într-o țară din care am primit, numai cu câteva zile în urmă, o știre îmbucurătoare.

— O știre îmbucurătoare?... Dumnezeule! Oare ghicesc bine? E vorba de Mexic?

Kurt dădu afirmativ din cap, zâmbind. Apoi se străduí să le dea informații mai amănunțite, dar fu întrerupt de sosirea năvalnică a unui călăreț, a cărui apariție stranie atrase privirile tuturor celor de față. Noul venit era Plisc-de-uliu.

El sări de pe cal, îl lăsă nepriponit și urcă repede scările, cu sacul în spinare. În capul scărilor îl întâmpină Alimpo:

— Cine sunteți? îl cercetă el.

— Dar dumneata cine ești? replică americanul.

— Eu sunt Alimpo, administratorul acestui castel.

— Bun, asta îmi ajunge. Pot vorbi cu stăpânul tău?

— Spuneți-mi, întâi, cine sunteți?

— N-are rost. Oricum ei nu mă cunosc. Le aduc o veste importantă.

— Tocmai s-au adunat cu toții la un loc. Dar, dragă prietene, nu prea ești în situația de a apare în fața stăpânilor.

— Ba abia că sunt, chiar așa! În schimb, nu sunt dispus să mă mai las interogat. Dă-te la o parte!

— Ei! Dar trebuie să întreb mai întâi dacă pot să vă las să intrați.

— Prostii! Am voie să intru oricând și de câte ori vreau.

Plisc-de-uliu îl împinse pe Alimpo la o parte, fără nici un fel de menajamente, și intră în încăpere.

Contele îl întâmpină cu asprime:

— Cum de intrați aici cu sila? La cine ați venit?

— La dumneavoastră toți.

— Cine sunteți?

— Mi se spune Plisc-de-uliu. Un zâmbet trecu pe fața contelui. Acest ins în zdrențe avea tot dreptul, dat fiind nasul său lung, să poarte un astfel de nume.

— De unde sunteți?

— Sunt — ah, dar iată că au și venit! Nu mi-am închipuit că acest bătrân șef de ocol silvic o să-mi găsească atât de repede urma.

În timp ce vorbea, omul nostru se îndreptă spre fereastră, cu atâta nonșalanță, de parcă s-ar fi aflat la el acasă. Ceilalți îi urmară exemplul, fără să vrea. Ei îl văzură pe bătrânul Rodenstein sărind de pe calul său înspumat și neînșeuat.

Alimpo auzise primul zgomot de potcoave și alergase afară.

— Bună dimineața, Alimpo, auziră toți vocea căpitanului. Spune-mi repede dacă a sosit la voi, în momentul acesta, un călăreț!

— Da.

— Unul în zdrențe și cu un sac în spinare?

— Da.

— Slavă Domnului, am pus mâna pe el! Unde e individul?

— La domni, în odaia mare.

— Fir-ar să fie, asta-i treabă periculoasă! Trebuie să intru cât mai repede, înainte de a se întâmpla vreo nenorocire.

Două clipe mai târziu, Rodenstein dădea de perete ușa încăperii și intra. Într-o secundă îl zări pe fugar și se aruncă asupra lui.

— Ticălosule, acum te-am prins din nou! strigă el, neluându-și timp nici măcar ca să-i salute pe cei prezenți. O să te pun în lanțuri, de-o să-ți plesnească coastele!

— Ce e, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba? întrebă contele. Dar cine este acest om, dragă căpitane?

— Acest individ este cel mai mare criminal de pe suprafața pământului. A otrăvit peste două sute de oameni.

Privirile celor de față se îndreptară cu uimire spre străin.

— Da, uitați-vă bine la mine, spuse Rodenstein, cu respirația încă tăiată. Deschideți bine ochii, deși n-o să vă vină să credeți, dar să știți că acesta este adevărul! Ludwig l-a prins, dar a reușit să scape tocmai când am vrut să-l supun judecății. Se numește Henrico Landola.

— Henrico Landola? întrebă Kurt. Piratul? Oh, nu, nu este el acela, pentru că pe Landola îl cunosc eu.

— Ei, asta-i, chiar el a recunoscut.

— Că este Landola? Asta nu e posibil!

— Întreabă-l chiar tu.

Între timp americanul îi privea cu atenție pe cei prezenți.

— Cum se explică faptul acesta? V-ați dat drept piratul Landola? îl întrebă Kurt. Îl cunoașteți pe acel individ?

— Am auzit despre el.

— Dar ce v-a făcut să vă dați drept el?

Americanul dădu, zâmbind, din umeri. O glumă, spuse el scurt.

— Păi această glumă v-ar putea costa scump. Landola nu este o persoană care să se bucure aici de simpatie.

— Știu.

— Dar acest om este totuși cel drept care s-a dat, glăsui șeful de ocol. Ticălosul mai are aici, în sacul său, cei cinci iepuri pe care i-a sugrumat doctorul veterinar.

— Vorbiți în șarade, nu mai înțeleg nimic, interveni don Manuel. Întorcându-se spre Plisc-de-uliu, îl întrebă:

— De fapt, de unde vii dumneata?

— Vin din partea lordului Dryden, răspunse prizonierul.

— Înseamnă că veniți din Mexic? întrebă Rosetta cu glas emoționat.

— Da, direct de acolo. Nu v-am văzut niciodată, dar după descriere trebuie să fiți doamna Rosetta Sternau, sau Rosetta de Rodriganda.

— Da, eu sunt.

— Atunci eu am ceva pentru dumneavoastră. Plisc-de-uliu scotoci în sacul său și scoase o scrisoare. Din partea lui Sir Henry Dryden, continuă el. Am fost călăuza și însoțitorul său în Mexic. Am

trecut prin multe și sunt gata să vă povestesc totul.

— Ce împletire a destinului, ce noroc uriaș! Mai aveți ceva pentru noi?

— Nu. Restul obiectelor din sac îmi aparțin.

— Atunci fiți binevenit la noi! Dragă tată, să citesc acum scrisoarea, ca să audă cu toții?

— Propun să amânăm puțin treaba asta, răspunse contele. Trebuie mai întâi să ne ocupăm puțin de acest brav om, care, atât pentru mine, cât și pentru voi, este o adevărată enigmă.

— Într-adevăr, își dădu cu părerea căpitanul, o enigmă a dracului de prostească. Ia spune-mi omule, ce te-a apucat să te dai drept Landola? De fapt, cine ești dumneata? Dar, ia aminte, nu o să-ți permit să ne spui brașoave. Dumneata știi cine sunt eu?

— Cum să nu. Judecătorul suprem din Rheinswalden, sir!

În acest moment interveni în discuție don Manuel:

— Domnul căpitan nu folosește chiar serios expresia „brașoave". El vrea să afle amănunte despre dumneata și situația în care te afli.

— Ah, spuse Plisc-de-uliu. Despre persoana mea nu e nevoie să afle mai multe, doar mă vede în fața sa. Până și nasul meu poate să-l cerceteze mai îndeaproape, pe gratis. Nici eu nu l-am întrebat pe domnul căpitan despre persoana sa în mod amănunțit.

Contele dădu, zâmbind, din cap și spuse:

— Noi, totuși, am vrea să aflăm mai multe despre dumneata.

— Păi ce să mai aflați. Mă numesc Plisc-de-uliu și sunt vânător în prerie.

— Vânător în prerie, bombăni bătrânul șef de ocol silvic. De asta e atât de pornit împotriva animalelor din pădure.

— Asta așa e. Nu m-am putut stăpâni când am văzut căprioara. Am pus pușca la ochi și am doborât-o.

— Deci dumneata ai împușcat-o și nu doctorul veterinar.

— Da!

— Fir-ar să fie! Dar parcă ai spus că ani de-a rândul te-ai aprovizionat din vânat.

— Doamne ferește! râse Plisc-de-uliu.

— Chiar așa să fie? întrebă căpitanul. Deci el nu este braconier?

— Bineînțeles că nu e.

— Mii de tunete! Înseamnă că m-ai dus de nas.

— Chiar așa, răspunse Plisc-de-uliu.

— Dar de ce? Ce motiv ai avut să faci asta?

— Motiv? întrebă americanul. Deh, nici unul.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

— Cum așa? Nici unul? Deci ai vrut să-ți bați joc de noi toți?

— Da, răspunse Plisc-de-uliu cu un aer nevinovat.

— Ei, atunci știi ce-am să fac cu acela care și-a bătut joc de mine și de noi toți? Am să-l bag la închisoare.

Plisc-de-uliu începu să râdă.

— Închisoare? Din cauza unui căprioare? Vezi-ți de treabă, omule, ar fi curată nebunie.

Discuția continuă pe acest ton un timp, până ce contele consideră că trebuie să intervină.

— Domnule, acum că-ți cunoaștem numele și meseria, vrei să ne spui cum și în ce împrejurări te-ai întâlnit cu persoanele de la care ne-ai adus scrisoarea?

— Asta veți putea afla îndată. Știți ce este un *scout**?

— Nu.

— Ei bine, dacă nu știți, vă explic eu. Există oameni ai vestului care au un simț al orientării atât de dezvoltat, încât nu se pot rătăci niciodată. Ei cunosc toate drumurile și potecile, fiecare apă curgătoare, fiecare pom și tufiș, descurcându-se cu siguranță și în locurile în care nu au fost niciodată înainte. Acestor oameni li se spune *scout*. Orice caravană, orice obște de vânători are nevoie de unul sau mai mulți asemenea oameni, dacă nu vrea să se aleagă praful de ea. Un asemenea *scout* sunt și eu.

— Mii de trăsnete! se auzi glasul căpitanului, înseamnă că dumneata cunoști toate drumurile și potecile continentului american?! Nu ți se vede așa ceva pe față.

— Dar ce, am o față de prost?

— Da, o față de mare prost.

Yankeul replică pe loc:

— Cum își permite dumnealui să-l facă prost pe un cutreierător al preriilor americane? Crede cumva dumnealui că un șef de ocol silvic de pe aceste meleaguri este mai înțelept decât un vânător din prerie? Sau își închipuie dumnealui că un căpitan din armata Marelui Duce ar putea să facă față unui cercetaș american? Dacă mă apre-

* Cercetaș (engl.).

ciază după îmbrăcămintea pe care o port azi, înseamnă că este pe un drum greșit.

Plisc-de-uliu vorbea germana cu un accent străin. Dar se exprimase atât de clar și de convingător, încât cuvintele sale l-au impresionat pe bătrânul căpitan. Simțea că se afla în fața unui adversar de temut, așa că se scărpină după ureche și zise:

— Păi deh, văd că acuma omul acesta a devenit politicos. Atunci, deocamdată am să tac. Mai departe o să iau atitudine văzând și făcând.

— Înseamnă că veți face bine, își dădu Plisc-de-uliu cu părerea.

Și întorcându-se spre ceilalți, continuă:

— Deci, eu sunt un astfel de cercetaș. Într-o zi mă aflam la El Refugio și acolo am fost angajat de un englez care vroia să urce pe Rio Grande del Norte.

— Ah, e vorba de tatăl meu? întrebă miss Amy.

— Da. Am fost angajat să mă duc în El Paso del Norte, ca să-l anunț pe președintele Juarez că lordul îi aduce arme și bani. L-am întâlnit într-un mic fort, care se numește Guadalupe. Dar înainte de asta am întâlnit și alte persoane. Mai întâi un vânător care era cunoscut sub numele de „Gérard cel oacheș". Mai era acolo și un alt vânător, un ins mic de statură, dar iscusit, care o să stârnească printre dumneavoastră, sunt sigur, un interes deosebit.

— O cunoștință? Cum îl cheamă?

— Micul Andrei. Are un frate în Rheinswalden.

— Nu avem pe nimeni în Rheinswalden cu acest nume.

— Păi nici nu am înțeles așa. Andrei nu este numele lui de familie, ci prenumele. Aici cred că i se zice Andreas.

La aceste cuvinte bunul Ludwig ciuli urechile; el intrase tiptil în cameră, la începutul discuției cu străinul.

— Andreas? Doamne Dumnezeule! Cred că asta mă privește pe mine. Am un frate care se numește Adreas. El a plecat în lumea mare și nu a mai dat nici un semn de viață.

— Ce meserie avea?

— Berar.

— Așa-i, asta se potrivește. Care e numele dumitale?

— Ludwig Straubenberger.

— Și micul Andreas se numește, de fapt, Andreas Straubenberger.

La auzul acestui nume, Ludwig bătu din palme.

— Este oare posibil? E adevărat? Fratele meu? Chiar el?

— Da.

— Slăvit fie Dumnezeu! Andreas trăiește! Fratele meu e în viață! Dar unde se află el acum?

— Ei, asta-i tocmai problema care m-a adus aici. Nu știm unde se află; trebuie să-l căutăm. Dar mai înainte, să vă povestesc despre alte persoane pe care le-am întâlnit în fortul Guadalupe. Și Plisc-de-uliu relată toate întâmplările ce se petrecuseră, de la prima sa apariție acolo, până în clipa când sosise, împreună cu cei care-l însoțeau pe Juarez, la hacienda del Erina. Deși el

nu cunoștea în mod amănunțit legăturile între întâmplările și persoanele de acolo, totuși relatările sale i-au impresionat adânc pe ascultătorii săi. Ochii tuturor erau ațintiți asupra lui. Ei aflau acum mult mai mult decât din scrisoarea lui Sternau. Fața Rosettei strălucea de bucurie, pentru că știa acum că soțul ei era în viață. Dar ea amuți brusc și se îngrozi în clipa când află că Sternau și însoțitorii săi dispăruseră, din nou, fără urmă.

— V-am mai spus că senior Sternau, senior Unger, cele două căpetenii și ceilalți cinci s-au despărțit de noi pentru ca, cu ajutorul mixtecașilor, să smulgă hacienda din mâinile acoliților lui Cortejo.

— Dar au reușit s-o și facă?

— Da, bineînțeles. Armata președintelui a reușit, pe neașteptate, să se consolideze, așa că noi, ceilalți, am putut să pornim, mai repede decât am crezut, pe urmele lor. Dar când am ajuns, nu se mai găseau acolo.

— Dar unde s-au dus sau au fost duși?

— Cine știe! Cercetările noastre nu au dus la nici un rezultat. Lordul Dryden a ajuns la convingerea că este vorba de o nouă mare nenorocire. Din păcate era mult prea târziu pentru a o evita. Singurul care putea, într-adevăr, să facă ceva, eram eu.

— Ah, și ce ați reușit să întreprindeți?

Plisc-de-uliu ridică din umeri.

— Puțin, puțin de tot! La început Juarez a crezut că era vorba doar de o mică excursie, din care cel dispărut se va întoarce repede. Din păcate s-a înșelat. După ce a trecut un timp și el nu s-a mai întors, iar președintele a plecat și el, cu oa-

menii lui, înspre sudul țării, lordul Dryden a început să fie îngrijorat de-a binelea. El nu putea însă să se despartă de Juarez. Și atunci am pornit eu în căutarea celor dispăruți. Le-am găsit urma până la Santa Jaga, de-acolo mai departe, însă, nimic.

— Nu există nici un indiciu cu privire la dispariția lor?

— Cea mai plauzibilă presupunere e că ar fi fost atrași de Cortejo într-o cursă.

— Dumnezeule! Trebuie să-i salvăm, dacă acest lucru mai e posibil!

— Păi, pentru asta am și venit aici. Când le-am pierdut urma, m-am întors la englez. Ne-am dus imediat la Juarez și acesta, după ce ne-a ascultat, a fost de părere că Cortejo s-a refugiat la Pantera Sudului și că urmăritorii au căzut, mai mult ca sigur, în mâinile acestuia. El a trimis imediat o solie la Panteră. Acesta i-a răspuns că Cortejo nu se află la el. Și că acela nici să nu îndrăznească să vină la el. De aceea am pornit imediat eu la Panteră. Era o acțiune periculoasă. Mi-am pus în joc capul și viața, dar am reușit.

— Și rezultatul?

— Din păcate, nemulțumitor. Am ajuns la concluzia că, atât Cortejo, cât și cei dispăruți, nu se găsesc la Panteră. Cred că sunt ținuți prizonieri în calitate de prieteni ai lui Juarez, pentru a-i face inofensivi o vreme.

— Atunci ar mai exista speranța să-i putem elibera?

— Da, dacă am reuși să le aflăm urma. Juarez și lordul au făcut tot ce au putut, dar zadarnic;

de aceea m-au trimis pe mine la dumneavoastră ca să vă spun cele ce v-am povestit.

Se priviră toţi consternaţi. Ce puteau face ei când Juarez şi lordul Dryden nu reuşiseră să dea de urma dispăruţilor?

Rosetta şi miss Amy plângeau. Contele, doamna Sternau şi Röschen priveau amărâte pe fereastră. Bătrânul căpitan însă nu-şi putu stăpâni necazul şi strigă ameninţând cu pumnul în aer.

— Să mai fiu eu cum eram în vremea mea, m-aş repezi până în Mexic şi i-aş face pe toţi mexicanii harcea-parcea! Dar ce să fac, păcatele mele, bătrân şi neputincios...

— Eu însă sunt tânăr şi voinic, naşule, strigă Kurt.

— Aşa e, dragul meu, numai că n-ai nici în clin nici în mânecă, după câte ştiu eu, cu Mexicul.

Rosetta tresări.

— Nu e aşa, Kurt, că e vorba să te duci la Juarez cu o misiune din partea guvernului? întrebă ea pe tânărul căpitan.

— Da. Am de rezolvat acolo o problemă, sper însă că-mi va rămâne timp să mă ocup şi de-ai noştri.

Plisc-de-uliu îl privi cercetător.

— Dumneata? Dumneata vrei să te duci în Mexic? zise el clătinând cu îndoială capul. Ştii ce, tinere? Stai mai bine acasă. Aerul acolo e nesănătos pentru de-alde dumneata, crede-mă. Miroase a praf de puşcă şi gloanţele şuieră pe la ureche când nici nu te aştepţi.

— Cu atât mai bine, aşa-mi place şi mie.

Plisc-de-uliu zâmbi răutăcios.

— Păi vezi că un glonte de ăsta se-ntâmplă să te și nimerească.

— Știu, dar nu-mi pasă. Unde te duci dumneata când vei pleca de aici?

— Îndărăt, în Mexic. Am spus ce-aveam de spus, aștept numai răspunsul pe care trebuie să-l duc lui Juarez și lordului Dryden. Pot pleca chiar azi.

— Vrei să călătorim împreună?

— Cu plăcere. Cred că ți-aș putea fi chiar de folos când vom ajunge acolo. Dumneata când vrei să pleci?

— Plecarea era hotărâtă pentru ziua următoare. Te-aș ruga însă să-mi îngădui o întrebare. Dacă ți-ar cere vreunul din mai-marii noștri câteva relații despre situația actuală a Mexicului, ai fi dispus să-i răspunzi sincer și cinstit?

— Dacă intențiile ar fi tot atât de sincere și cinstite, da.

— Te-ndoiești?

— Hm... În astfel de împrejurări trebuie să fii prevăzător.

— Noi suntem cu totul neutri, totuși vrem să lămurim cum stau lucrurile între Franța și Austria. Prințul Bismarck se interesează în special de chestia aceasta. La el vreau să te duc.

— Bine, mă-nvoiesc, să mergem la el.

— Da, dar vezi că... hm... bodogăni Kurt — uitându-se lung la îmbrăcămintea americanului — nu te poți prezenta astfel în fața prințului.

— Aha, așa? Stai că am eu alte haine mai bune în desagă. Un costum mexican veritabil.

— Nu merge. Nici nu trebuie să se bănuiască

măcar că ești mexican. Se cere să te prezinți incognito la prinț.

— Incognito? Ei drăcia dracului! Ce-o mai fi și asta?

— Te îmbraci în haine simple, europenești, pe care ți le voi procura eu.

— Adică să mi le plătești dumneata? Nu, tinere, Plisc-de-uliu nu e omul cu care să-și facă pomană cineva. Un om care a putut face călătoria din Mexic până în Europa are destule parale să-și cumpere un surtuc și o cravată.

— N-am vrut să te jignesc, crede-mă.

— Nici nu te-aș sfătui s-o faci. Când plecăm?

— Diseară cu ultimul tren.

— Împreună? Vezi că așa ceva nu-mi convine. Sunt deprins să mă descurc singur. Dă-mi mai bine o adresă la Berlin, unde să ne întâlnim.

— Bine, fie și așa. Mâine la ora trei după-amiază să te găsesc la „Magdeburger Hof". Acum te las cu dumnealor, eu trebuie să mă duc să-mi fac pregătirile de călătorie.

Nu trecuse nici o jumătate de ceas de când se afla în camera lui, când se pomeni cu căpitanul peste el.

— Am venit, zise bătrânul, să-ți spun că americanul vrea să plece imediat.

— Unde? întrebă cu mirare Kurt.

— La Mainz, apoi la Berlin, dar mai întâi o să treacă pe la mine ca să-și ia pușca. O rablă!

— Nu-l mai vâri la închisoare, nașule? râse tânărul.

— Nu e vorbă, așa i s-ar cuveni, dar americanul ăsta e prea mojic și mie nu-mi place să am

de-a face decât cu oamenii politicoși și bine crescuți, așa că prefer să-l las în plata Domnului. La revedere, băiete.

Pe când trecea prin coridor, căpitanul bodogănea mereu:

— Da, desigur, ar fi trebuit să-l bag la răcoare... dar... ei, să fie al dracului! N-am știut până acum că sunt atât de slab de inimă... mi-e milă, zău, mi-e milă de el...

15. FARSĂ DE CARNAVAL LA MAINZ

La câteva ceasuri după cele povestite mai sus, îl vedem pe Plisc-de-uliu hoinărind pe străzile orașului Mainz și privind curios la vitrinele prăvăliilor. În sfârșit se opri la una din ele murmurând:

— „Magazin de haine vechi, Levi Hirsch". Hai să intrăm aici, poate voi găsi ce-mi trebuie.

Când îl văzu, negustorul îl măsură cu privirea și nu prea fu încântat.

— Mă rog, ce dorește domnul? întrebă el.

— Un rând de haine, răspunse americanul.

— Un costum întreg?

— Se-nțelege că întreg, vezi să nu fie rupt.

— Rupt? Vai de mine! Așa ceva nu se găsește la mine în prăvălie, pe onoarea mea! Levi Hirsch e cel mai renumit negustor de haine vechi din tot orașul; ce zic? Din toată țara, așa să am eu bine. Dar de unde e domnul?

— Treaba mea.

— E de aici din oraș?

— Nu. Arată-mi hainele.

— Numaidecât. Vreau mai întâi să se știe că Levi Hirsch nu dă pe datorie.

— Nici nu ți-am cerut, am parale să plătesc pe șin.

— Asta îmi place, pe onoarea mea. Să vă arăt ceva, o haină, un pantalon și o vestă de mătase? Am ceva fain de tot, așa să trăiesc eu, numai parale să fie.

— I-ascultă, domnule, nu cumva mă crezi un vagabond? Când ți-am spus că am, am. Scoate marfa!

— Mă rog, mă rog... am zis eu că n-ai? Dar dacă ai, de ce umbli iarna cu haine așa de subțirele că ai tremura și vara în ele?

Pșșș! tâșni o trâmbă de scuipat pe sub nasul telalului care se lovi cu palmele peste obraz răcnind disperat:

— Ce faci, domnule? Să mă scuipi pe mine, mare negustor și om bătrân... rușine, mare rușine... așa să am eu bine...

— Dacă vrei să nu te scuip, nu-mi împuia capul cu palavrele tale. Arată-mi hainele și lasă-mă în pace! M-ai înțeles?

— Acum, îndată, momentan. Dar ce fel de haine dorește domnul?

— Hm... Mi-ar trebui un costum în care să nu mă recunoască nimeni.

— Aha, am înțeles! Vrei ceva, așa, ca la bal mascat.

— Adică să nu se știe de unde vin.

— Atunci trebuie să știu de unde vine domnul.

— Nu te privește. Atâta pot să-ți spun că am intenția să călătoresc cum s-ar zice incognito.

— Să vă arăt atunci un frac pe care l-a purtat marele Metternich pe timpul congresului care s-a ținut în capitala Viena împotriva lui Napoleon, împăratul francezilor.

— Și cine a fost Metternich ăsta?

— Un ministru și un prinț puternic ca un împărat și bogat ca Marele Mogul, care e de două ori mai mare ca un elefant, așa să am eu bine, pe onoarea mea.

Negustorul scoase din fundul unui dulap fracul mult lăudat. Era de culoare cafenie, cu reveruri late de-o palmă și niște nasturi cât talgerele de mari.

— Cât costă fracul ăsta al ministrului? întrebă americanul.

— Nici o para mai jos de douăsprezece coroane și jumătate; așa să am eu bine că mă costă mai mult.

Vânătorul era obișnuit cu prețurile lor americane și i se păru foarte ieftin.

— Poftim treisprezece, zise el scoțând din desagă o pungă plină cu monede și-i numără prețul.

Telalul rămase uluit un moment, apoi urmă:

— Așa să am eu bine că am pierdut patru coroane la marfă, dar m-am gândit că domnul o să mai cumpere și altceva. Poftiți, mă rog și o vestă, o pereche de pantaloni, ceva?...

— Da, trebuie însă să mă facă și astea tot incognito, altminteri...

— Foarte bine, dar ce vrea să pară domnu'?

— Hm! La asta nu m-am gândit.

— Artist?

— Artist zici? Admirabil! Nici nu se poate ceva mai potrivit pentru mutra mea. Sunt mai multe feluri de artiști?

— Da. Mai întâi poeții.

— Foarte mulțumesc, ăștia n-au ce mânca.

— Sculptorii.

— Prea ciocănesc mult.

— Compozitorii și muzicanții.

— Hm... așa ceva ar mai merge. Compozitor și muzicant... Ce vestă se potrivește mai bine?

— O să-i dau domnului una verde înflorată ca un câmp de maci și o pereche de pantaloni ca pe vremea lui Sebastian Bach, care a bătut multe clape de orgă și a scris coșuri întregi de note muzicale.

— Bine, dă-le încoace. Adu-mi și o pereche de cizme.

— Am înțeles. O să-i mai dau domnului o pălărie înaltă cât a lui Orfeu înainte de a coborî în infern.

— S-a făcut, cumpăr și pălăria.

Pălăria era o grozăvie. Avea un bor lat de trei palme și fundul înalt cât un hogeac.

— Păi dacă domnu' vrea vrea să pară muzicant, îi trebuie și note ca să arate că e un mare compozitor, sări telalul.

— Bine zici, era cât pe aici să le uit. Dă-le încoace!

— Costă un taler, așa să am eu bine.

— Bine, fie!

Telalul îi aduse un teanc de note pentru chitară și o metodă de pian veche de când lumea, apoi zise foarte serios:

— Compozitor fără instrument nu se poate; trebuie ori o trâmbiță să sufli în ea, ori o scripcă să tragi cu arcușul în sus și în jos.

— Ai dreptate. Ai și instrumente de vânzare?

— Am, așa să trăiesc eu că am o scripcă, măcar că nu i-au rămas decât două coarde, și o trâmbiță; aia de-a suflat la Ierusalim, de s-au năruit trei ziduri la Ierihon.

— Adu-o încoace.

— Scripca ori trâmbița?

— Trâmbița.

Ovreiul trase de sub o grămadă de fierărie veche o trompetă ruginită și turtită în câteva locuri.

— Poftim.

— E turtită rău, se zbârși americanul.

— Păi nu ți-am spus că au căzut trei ziduri peste ea la Ierihon?

— Bine, bine, dar vezi că e și găurită.

— Și de ce să nu fie, mă rog? Sufli pe țeavă și răsuflă pe gaură, ca să nu te ostenești.

— Bine zici. Câte parale trâmbița?

— Așa să am eu bine că am dat zece coroane pe ea și ți-o dau dumitale numai cu opt.

— Poftim banii. Adică stai să-ți dau mai bine hârtii, că mărunțișul îmi trebuie.

Zicând acestea Plisc-de-uliu bägă mâna în desagă, scoase un teanc de bancnote și le puse pe masă. Alese apoi una și pe celelalte le vârî în buzunarul pantalonilor. Telalul îi urmărea fiecare mișcare cu ochii plini de lăcomie. Ce imprudență să umbli cu atâta nepăsare cu grămada aceea de bani!

— Așa, dă-mi acum rest două coroane și o pereche de ochelari.

— Ce fel poftește domnu', mă rog? Lornion ori monoclu?

— Ce se potrivește mai bine la incognito.

— O să-ți dau atunci niște ochelari faini de tot, rămași de la maistrul Gluck, care a compus multe lucrări pentru teatru. Uite-i. M-au costat, așa să am eu noroc, patru coroane, hai să fie două pentru dumneata, fiindcă mi-ai făcut mult alișveriș.

— Bine, ți-i iau. Dar n-ai dumneata o încăpere ceva unde să mă pot îmbrăca?

— Încăperea e prăvălia. Aici îi îmbrac și-i dezbrac eu pe mușterii. Poftiți, mă rog, colo în colț și eu să ajut pe domnu' la îmbrăcat.

— I-ascultă, jupâne, n-ai vrea să-mi cumperi dumneata bulendrele astea vechi?

— Aoleu! Ce crezi că fac vreo para? O să mă uit mai bine la ele și o să văd cât pot să dau.

Cu toată văicăreala lui, telalului îl sclipeau ochii de bucurie. Urmărea fiecare mișcare a americanului, căci știa de bancnotele pe care acesta le băgase în buzunarul pantalonilor, și spera să pună el mâna pe ele.

După ce Plisc-de-uliu fu gata, împinse hainele lui încolo cu piciorul și întrebă:

— Ei, le iei ori nu?

— Stai să mă uit mai bine, răspunse negustorul și luând pantalonii în mână, începu să-i pipăie pe la buzunare.

Simți hârtiile fâșâind. Știa că teancul cuprindea peste două sute de coroane.

De secole se dezvoltase unilateral în sânul rasei sale simțul agonisirii, al câștigului, deoarece conaționalilor săi li se făcuse imposibilă practicarea uneia dintre meseriile obișnuite. Din această cauză, în mod obligatoriu, căutau să nu tragă „paiul mai scurt" la stabilirea prețurilor. Ca urmare a unor experiențe amare, se crease la mulți dintre ei dorința să-și asigure cu orice preț mijloacele de existență și să le multiplice pe cât posibil. De aceea nu este de mirare că teama de a pierde câștigul făcea ca negustorului să-i tremure mâinile.

— Şi ce ceri dumneata, mă rog, pentru bulendrele astea care nu fac cât o ceapă degerată?

— Cât dai? întrebă scurt Plisc-de-uliu.

— O coroană.

— Zău? Adu-le încoace să le bag în desagă.

— Iaca dau două, zise repede telalul.

— Ei aş! se strâmbă americanul întinzând mâna după lucruri.

— Trei.

— Nici gând!

— Patru!

— Nici.

— Cinci, murmură el cu glas tremurător.

— Fără patruzeci nu le dau nici în ruptul capului.

— Patruzeci! strigă telalul cu ochii holbaţi. Mă rog, mă rog, nu face nici...

— Face, vezi bine că face. Stofa e din lână de trambactamba şi apără de friguri şi de răceală.

— Lână de trambactamba? Patruzeci de coroane! Dumnezeule al lui Avram, Isac şi Iacob, de ce a trebuit să fie tocmai din lână de tam... tram... ban... Zece coroane, nici o para mai mult!

— Patruzeci am zis. Hai jupâne, hotărăşte-te, că n-am vreme de pierdut, scap trenul.

— Trenul? îşi zise telalul. Aşadar omul pleca şi scăpa gheşeftul. Nu, nu, cu nici un preţ.

Plisc-de-uliu puse mâna pe pantaloni şi vru să-i tragă spre el, dar telalul nu le dădu drumul.

— Treizeci! strigă el în spaima lui nebună.

— Patruzeci am zis.

— Treizeci şi cinci.

— Ia lasă-mă, jupâne. Am zis patruzeci, nici

un gologan mai puțin. Vrei, bine, nu? Dă-mi îndărăt lucrurile mele.

— Pentru ce să fie ale dumitale? O să-ți dau patruzeci de coroane și basta!

Negustorul mai pipăi odată buzunarele, auzi hârtiile fâșâind, împături hainele, le puse deoparte și se grăbi să numere banii ca să nu-și dea americanul seama.

— Poftim, zise el apoi. Atâtea parale pentru niște zdrențe! Așa să am eu bine că am rămas sărac, m-am nenorocit, m-am...

Plisc-de-uliu îi râse în nas.

— Lasă, lasă, jupâne, că m-ai jupuit destul la ce mi-ai vândut, dar vezi că eu nu mă tocmesc fiindcă sunt un gentleman, așa să știi. Să ne vedem sănătoși.

— Umblă sănătos.

De-abia ieșise americanul pe ușă și o ușiță care răspundea într-o odaie din dosul prăvăliei se deschise și în prag apăru Rebeca, nevasta telalului.

— Levi, Levi, ce-ai făcut! începu ea să se vaiete bătându-se cu pumnii în cap.

— Ce-am făcut?

— O prostie mare, asta ai făcut.

— Zău? zîmbi el cu șiretenie.

— Să dai patruzeci de coroane pe zdrențele astea care nu fac nici un gologan. Ai 'nebunit la cap, așa să am eu bine!

— Ba am fost foarte deștept, fiindcă am făcut un gheșeft foarte bun, răspunse telalul frecându-și mâinile.

Femeia se mai înseninâ la față.

— Ce gheșeft, că eu am auzit ce-ați vorbit. Cine era mușteriul ăsta?

— Parcă eu știu? Ce, l-am întrebat? Un mare dobitoc, asta e.

— Și cumperi tu niște zdrențe, ca să dai patruzeci de coroane pentru ele?

— Ce știi tu? Zdrențele astea fac de patru ori câte patruzeci de coroane.

— Fiindcă sunt din lână de tram... tram... bam, ori cum dracu' îi zice?

— Rebeca, tare ești tu proastă! Ce, parcă există tramtrambamul lui? L-am tras pe sfoară, asta e.

— Atunci erau numai din lână de oaie și tu dai patruzeci de coroane pe ele? O să te duc la balamuc, Levi, o să te-nchid la casa de nebuni, Levi, o să te...

— Rebeca, Rebeca, ce prostii vorbești tu! Zdrențele astea fac peste două sute de coroane. Stai că o să vezi tu acum. Ia bagă mâna aici în buzunar, zise Levi și despături pantalonii.

— Ce e înăuntru? întrebă ea cu frică.

— Bagă mâna și vezi.

Femeia vârî mâna în buzunar.

— Ei? Ce-ai găsit?

— Hârtii.

— Bine. Scoate-le afară.

Privirile telalului se ațintiră cu lăcomie la bucățile de hârtie pe care mâna ei le trase una câte una din buzunar.

— Ei, ce-ai găsit?

— Petece de jurnal, ce să fie!

— Aoleu, ăsta nu e buzunarul cu pricina, vezi în celălalt.

Rebeca băgă mâna în celălalt buzunar.

— Nimic, zise ea.

— Nimic... nimic nu e înăuntru? bâlbâi el îngălbenindu-se.

— Nu.

— Și dincoace?

— Numai bucățile astea de jurnal.

Telalul scotoci și el cu-nfrigurare, dar nu găsi nimic. De spaimă îi căzură pantalonii din mână.

— Doamne, Doamne, începu el să se bocească, m-a nenorocit... m-a tras pe sfoară... sunt falit... și căzu pe un scaun cu genunchii tremurând.

Rebeca puse însă mâinile în șolduri și răcni cu ochii fulgerători:

— Falit, ai? Un dobitoc, asta ești! Un măgar și un tâmpit pe care-l trage pe sfoară cine vrea.

— Rebeca... Rebecuța... am văzut eu cu ochii mei, așa să trăiesc, când a băgat o grămadă de hârtii în buzunar.

— Hârtii? Ce fel de hârtii?

— De câte zece coroane... un teanc întreg... să mor dacă n-am văzut.

— Cu ochii tăi?

— Da.

— Atunci le-a scos iar.

— Asta n-am văzut.

— Cine e?

— Ce, parcă eu știu!

— Și unde s-a dus?

— Zicea că se duce la gară.

— Du-te, fugi, aleargă după el, că o să-l găsești.

— Pentru ce, Rebeca?

— Să-i dai pantalonii și el să-ți dea îndărăt banii. Nu vezi că te-a înșelat, dobitocule?

— Nu m-a înșelat el pe mine, eu am vrut să-l înșel pe el.

— Vai, Levi, Levi, ce mare prost ești tu!

— Ce să-i faci, Rebeca, eu sunt ca Iov, am fost bogat și am ajuns sărac lipit pământului.

— Taci, tontule, Iov n-a cumpărat pantaloni de trambamban.

— Dacă n-or fi fost așa pantaloni pe vremea lui! Rebeca, așa să-mi trăiești, sunt prăpădit, sunt bolnav, am murit! Patruzeci de coroane! O, tambam... bon!... O, pantaloni vechi! O, Rebecuța. Testamentul... e acolo... în ladă... Tot ce am ție îți las. La creditori să nu dai nici un gologan. Rămâi sănătoasă! Adio lume... adio toate!

După ce ieși din prăvălie, Plisc-de-uliu o luă repede după colț și izbucni într-un râs cu hohote.

— Măi Levi Hirsch, măi, mare dobitoc ai fost, mormăi el. Băgasem bancnotele în buzunar numai ca să te ispitesc, și când ți-am oferit pantalonii, trecuseră de mult în ăștialalți. E pesemne adevărată vorba că un american poate trage pe sfoară cinci evrei. Patruzeci de coroane pentru zdrențele alea! Ceva nemaipomenit, zău așa. Nu numai că le am pe astea de pe mine pe gratis, dar m-am ales și cu ceva parale pe deasupra.

Drept e că în hainele lui de acum Plisc-de-uliu părea foarte ciudat. N-avea defel aparența unui om serios și de treabă ci a unui om mascat, mai ales că nasul lui contribuia foarte mult la impresia asta. Nici n-apucă să se îndepărteze

bine și copiii începură să se ia după el. Pălăria, fracul cu nasturii cât farfuria, pantalonii aceia vechi de piele, cizmele, ochelarii și trombonul atrăgeau lumea după el. Lui îi făcea însă mare plăcere.

— Tii, bine trebuie să-mi stea! O să mă pomenesc, ia acum, cu tot orașul după mine.

Pășea țanțoș pe stradă, cu desaga în spinare și pușca atârnată de umăr, ținând strâns la piept trombonul. Alaiul creștea mereu și vuia; pe la case se deschiseră ferestrele.

— O, George Washington, ce senzație stârnește apariția unui concetățean de-al tău! Multă vreme o să se pomenească de mine în orașul ăsta pașnic, își zicea americanul. Păcat că nu știu cine sunt, fiindcă trebuie să rămân incognito, încheie el cu părere de rău.

Dar incognito-ul lui nu avea să țină multă vreme. Un gardist coti de după colț, zări arătarea aceea ciudată și lumea care se ținea după ea și se opri ca să-i lase să se apropie. Puse apoi mâna pe brațul americanului și strigă:

— Stai! Cine ești?

Plisc-de-uliu îl privi lung.

Pșșș! țâșni scuipatul pe sub nasul gardistului.

— Dar dumneata cine ești?

— Eu sunt păzitorul ordinii publice, răspunse gardistul cu mândrie.

— Așa? Atunci suntem camarazi, fiindcă eu sunt păzitorul ordinii pădurilor.

— Lasă prostiile! Răspunde la ce te întreb.

— Păi nu ți-am răspuns?

— Ăsta nu e răspuns. De unde ești?

— De dincolo.

— Ce vorbă e asta „de dincolo"?

— Adică nu de dincoace.

Gardistului îi sări țandăra.

— Vorbește ca oamenii, altminteri te arestez, m-ai înțeles? se răsti el. Cum te cheamă?

— Plisc-de-uliu.

Gardistul se mânie de-a binelea.

— I-ascultă, să nu-ți bați joc de mine că... Dincotro vii acum?

— Dintr-acolo, și americanul arătă în spatele lui.

— Și încotro te duci?

— Într-acolo, zise el arătând înainte.

— Ei, acum te-ai întrecut cu gluma Urmează-mă.

— Zău? Dar dacă nu vreau?

— O să fi condamnat la trei ani închisoare pentru rebeliune împotriva forței statului.

— Așa? Asta face treisprezece cu cei zece de azi-dimineață.

— A, ai mai fost condamnat! Și pentru ce?

— Treaba mea!

— Măi omule, ori ești nebun ori vrei să faci o glumă care o să-ți iasă pe nas, crede-mă!

— Mai bine nebun, decât prost, ca alții.

— Adică prostul sunt eu, vrei să zici...

— Ce să zic eu, că spui singur!

— Văd eu că n-o scot la capăt cu tine. Hai, marș înainte!

— Unde?

— Lasă că o să vezi. Ce ai în desagă?

— Bulendre.

— Și în teaca asta de piele?

— Pușca.

— Ai permis?
— Da, am.
— De la cine?
— De la mine.
— Aha, port ilegal de armă, alți doi ani de închisoare.
— Nu mai spune! Doi ani?
— Da.
— Fac cu totul cincisprezece. Crește, crește...
— Dacă o merge tot așa o s-ajungi departe.

În vremea asta ajunseră la poliție, urmați de o droaie de copii și de gură-cască.

— Aici o să afli ce înseamnă să fi arestat.
— Las' că știu eu demult.
— A, ai mai fost arestat și în alte dăți?
— Nu e treaba ta.
— Ești un mojic și o să-ți astupăm noi numai-decât gura. Hai, înainte, marș!

Intrară în gang și de aici într-un vestibul unde se aflau câțiva gardiști și o bancă lipită de perete, pe care stăteau mai mulți inși, veniți cu vreo treabă la poliție.

— Șezi colo, zise gardistul arătându-i banca.

Plisc-de-uliu se făcu că nu-l aude, trânti jos desaga și pușca și se lăsă pe un scaun pregătit pesemne pentru funcționari.

— Stai că nu merge pe-așa! se răsti gardistul. Scaunul nu e pentru de-alde tine.
— Hm!... Ce e aia „de-alde mine"? întrebă americanul făcând pe prostul.
— De ăia care stau acolo pe bancă.
— Păi atunci n-ai decât să șezi, că te potrivești mai bine cu ei, eu știu unde mi-e locul.

Ceilalți gardiști îl priviră cu mirare și unul

din ei întrebă pe camaradul care venise cu americanul:

— Cine e ăsta, mă?

— Știe dracu', că eu nu! răspunse gardistul morocănos.

— Parcă ar fi la bal mascat. Nu cumva e nebun?

— O fi! Se ținea lumea după el ca după urs. N-a vrut să se legitimeze și l-am adus la poliție.

— Lasă că o să-i deschidem noi pliscul.

— Nu e nevoie, băiatule, zise Plisc-de-uliu. Dacă nu mă lua ăsta cu zorul și cu mojiciile, îi spuneam eu ce aveam de spus. Și apoi nici nu mi-a dat răgaz...

— O să ai destul aici.

— Nu cred, fiindcă trebuie să plec cu primul tren.

— Nu ne privește. Și unde vrei să te duci?

— Hm! Nu cumva vrei să vii cu mine?

— Nici prin gând nu-mi trece! râse gardistul.

— Atunci ce zor ai să știi unde mă duc?

— Mă, da' mare mojic! O să te învățăm noi să fii mai politicos, fii pe pace.

Pșșș! trecu scuipatul pe sub nasul gardistului.

— Tu să mă înveți? Nu prea ai mutră de așa ceva.

— Taci că te bag în pământ! se răsti gardistul. Auzi, domnule! Mă scuipă ca pe nu știu cine și mă insultă în „exercițiul funcțiunii". Hai, cară-te de pe scaun, colo pe bancă, m-ai înțeles?

Plisc-de-uliu se înțepeni și mai bine în scaun, puse un picior peste celălalt și zise foarte tacticos:

— Nu te înfierbânta așa, băiatule. Nici nu știți voi ce cinste e pentru scaunul vostru că mi-am așezat eu dosul pe el.

— Iar rebeliune, ai? Lasă că o să te așez eu undeva să-ți treacă pofta. Hai la beci.

— La beci? Ce să fac acolo? Stau foarte bine și aici.

— O fi, dar nu te-ntreabă nimeni. Înainte, marș! încheie sergentul apucându-l de braț.

Plisc-de-uliu se smuci din mâna lui, se ridică în picioare și zise foarte calm și serios:

— Ascultă-ncoace la mine, omule. N-am făcut nici o faptă rea și pot să mă-mbrac cum îmi place. Dacă lumea e proastă și se ia după mine nu e vina mea. Fii sigur că o să mă legitimez la timp, nu voi răspunde însă nici un cuvânt dacă nu voi fi tratat ca un gentleman ce sunt.

Atitudinea și vorbele lui îl impresionară pe gardist.

— Gentleman? încheie el cu mirare. N-oi fi vrând să te dai drept american? Ce, crezi că o să te creadă cineva?

— Crede ce poftești dinspre partea mea. Nu prea pari însă să fi avut de-a face cu gentlemeni, căci acestora li se zice dumneata, nu tu.

Gardistul se făcu iar foc și pară.

— Cum îndrăznești, mă, să te obrăznicești iar? strigă el. Lasă că avem noi aici mijloace să „muiem" pe haimanalele ca tine!

În momentul acela se deschise o ușă și un domn cu ochelari băgă capul înăuntru.

— Ce e gălăgia asta? întrebă el supărat.

Gardiștii săriră toți în picioare și rămaseră smirnă înaintea lui.

— Mă rog de iertare, domnule comisar, avem aici un arestat care nu vrea să se potolească defel.

Comisarul îl examină curios pe american.

— Cine dracu' e ăsta? întrebă el uluit.

— Nu știm nici noi. Nu vrea să dea nici o lămurire.

— I-ați cerut actele?

— Nici nu vrea s-audă. L-am adus la dumneavoastră poate veți scoate ceva de la el.

— Pentru ce a fost arestat?

— Fiindcă se ținea lumea după el ca după urs. L-am luat la cercetări dar n-a fost chip să aflu ceva.

— Te-a urmat de bunăvoie?

— Da, cum am ajuns însă aici s-a obrăznicit, ba a îndrăznit să ne și amenințe pentru că nu l-am — hahaha! — tratat ca pe un gentleman, după cum pretinde el.

— Așa e, și am fost amenințat cu închisoare, se plânse Plisc-de-uliu care tăcuse până atunci.

Comisarul se uită încruntat la american.

— Să nu răspunzi până nu te-ntreb, se răsti el.

— N-am vreme să aștept până ce ți-o veni dumitale chef să mă întrebi, timpul meu e măsurat, trebuie să plec cu primul tren.

— Unde?

— Nu pot spune oricui.

— Așa! Atunci n-o să-mi spui nici mie?

— Dacă ai cădere să afli și dacă te vei purta omenește cu mine, de ce nu?

Comisarul zâmbi cu ironie.

— Această cădere o am și purtarea mea va fi după cum meriți. Ce ai în teaca aceea de piele?

— O pușcă.

— A! ai permis pentru port de armă?

— Da.

— Și în desagă ce ai?

— Diferite lucruri.

— Vreau să știu ce, spune-le pe rând.

— Cine vrea să afle n-are decât să caute. De altfel, te-aș ruga să-mi spui dacă aici e locul să-mi iei interogatoriul. Sunt dispus să stau de vorbă, dar ceea ce am de spus nu e pentru urechile tuturor.

— Bine, intră în biroul meu.

Plisc-de-uliu văzu în biroul comisarului încă un domn care semăna cu acesta ca două picături de apă. Se vedea numaidecât că sunt frați. Purta o mustață frumoasă și, deși civil, se cunoștea de la prima vedere că trebuie să fie militar. Ceea ce atrăgea mai ales atenția asupra lui era mâna dreaptă vârâtă într-o mănușă de piele, dar mâna era artificială.

Tânărul acesta nu era altul decât von Ravenow, fostul locotenent din escorta regală, care se bătuse cu patru luni în urmă în duel cu tânărul Unger. Ravenow se uită cu mirare la Plisc-de-uliu și zise zâmbind comisarului:

— Cine dracu' e sperietoarea asta, dragă?

— O enigmă vie a cărei dezlegare o vom afla în curând, răspunse acesta. Apoi adresându-se americanului: Acum poți să-mi spui în sfârșit cine ești.

— Trebuie să știu mai întâi dacă ești în drept să-ți încredințez ceea ce-mi ceri.

— N-ai auzit că eu sunt comisarul?

— Da, dar nu cred.

— Știi că ai haz. Ce te face să te îndoiești?

— Fiindcă un comisar de poliție nu cere să i se încredințeze o taină când mai e și altcineva de față. Și apoi, un astfel de slujbaș se cuvine să fie politicos cu oamenii cu care vine în contact.

— Așa zi-i, n-am fost destul de politicos cu dumneata?

— Hm! Vreau numai să-ți atrag atenția că sunt deprins să mă port cu cineva așa cum se poartă și el cu mine. De acum încolo îți voi spune și eu dumneata dacă îmi vei spune și dumneata mie tot așa. Alege deci între tu și dumneata.

Fostul ofițer își mângâie zâmbind mustața.

— Auzi domnule! exclamă el. Uite că are o trompetă la subsuoară. Să știi că e vreun muzicant scăpătat care umblă după cerșit.

— Aha, râse comisarul, adică un artist! Bine, atunci o să mă conformez situației și o să-i spun „Dumneata". Și întorcându-se spre american: Am onoarea să mă prezint, comisarul von Ravenow.

— Îmi pare bine, răspunse Plisc-de-uliu calm la ironia comisarului.

— Și dumneavoastră, domnule? întrebă comisarul.

— Înainte de a răspunde, aș vrea să știu cine e domnul cestălalt.

— Curios mai ești dumneata! Domnul e fratele meu, locotenentul în retragere von Ravenow.

— E și el în serviciul poliției?

— Nu.

— Atunci l-aș ruga să ne lase singuri.

— Ei, dar știi că asta e o obrăznicie nemaipomenită! strigă fostul locotenent, sărind de pe scaun. Comisarul se încruntă și el, apoi zise cu asprime americanului:

— Dumneata mergi cam prea departe, domnule! Aici numai eu pot hotărî dacă poate să rămână sau să plece cineva.

— Atunci te rog să mă lași să plec. Nu admit

să fiu interogat în fața unei persoane care nu face parte din poliție.

— Foarte bine. De plecat o să pleci dumneata, dar de-a dreptul la închisoare, unde vei avea timp destul să-ți schimbi părerile.

— În cazul acesta cer să fiu ascultat de prefectul poliției. Ceea ce va trebui însă să aflu cu orice preț e dacă faptul că nu vreau să răspund în fața unui străin atrage după sine închisoarea.

Locotenentul tuși încurcat și mormăi printre dinți:

— Bagă-l la beci și pune să-i dea câteva gârbace.

Plisc-de-uliu se apropie de el cu pumnul ridicat și strigă indignat:

— Tacă-ți gura, nemernicule, dacă nu vrei să-ți cârpesc o palmă să răsune poliția de la un cap la altul. Crezi că fiindcă ești frate cu comisarul îți poți îngădui să-ți bați joc de oameni?

Locotenentul sări speriat înapoi și zise tremurând de ciudă:

— Ei, ai văzut? Sper că nu o să lași nepedepsit pe acest nerușinat...

— Sst! exclamă repede comisarul, nu te mai amesteca și lasă-mă câteva momente singur cu el.

— Cum, să mă dau eu bătut față de un astfel de derbedeu? mormăi locotenentul înfuriat.

— Ce să-i faci, dragă, chestiuni de serviciu, răspunse comisarul dând din umeri.

— Bine, mă duc, mai ales că am terminat ce aveam de vorbit.

— Da, suntem perfect înțeleși, admit cele aropuse de tine și rămânem la hotărârea luată de pmândoi. La revedere.

— La revedere.

Cu aceste cuvinte locotenentul păși țanțoș pe ușă. Mândrul aristocrat se simțea adânc jignit că trebuise să cedeze unui vagabond cules de pe drumuri. Comisarul înțelese supărarea fratelui său și nu-i veni defel bine, de aceea se răsti la american :

— Pușca dumitale !

— Poftim.

— Permisul ?

— Uite-l !

Actul era pe numele adevărat al americanului.

— Golește desaga ! porunci comisarul unui gardist.

Acesta scoase mai întâi o pungă foarte grea. Era plină cu monede de aur.

— De unde ai acești bani ? întrebă cu asprime comisarul.

— I-am câștigat, zise vânătorul laconic.

— În ce chip ? Trebuie neapărat să știu, deoarece nu se potrivește deloc o astfel de sumă cu persoana dumitale.

— Cum adică, ar trebui să fie și ea tot de aur ?

— Nu-ți permit să faci astfel de glume ; s-ar putea să-ți pară rău mai târziu. Ce mai e în desagă ?

— A, uite două revolvere, spuse gardistul uluit.

— Aha, iarăși arme !

— Da. Mai e și un cuțit foarte mare.

— Să-l văd ! Ce pete sunt astea ? întrebă comisarul după ce examină cuțitul. Parcă ar fi sânge.

— Sânge omenesc.

— Cum, ai înjunghiat vreun om ?

— Mai mulți chiar.

— Unde?

— În diferite localități.

— Cine și ce erau?

— N-am prea luat seama. Ultimul știu că era ofițer.

Comisarul îl privi încremenit.

— Cum, îndrăznești să mi-o spui în față! răcni el. O să te pun în fiare... Gardist, caută înainte!

Acesta scoase din desagă fel de fel de lucruri de îmbrăcăminte. Unele erau împodobite cu fireturi de aur și argint și din stofa cea mai fină.

— Ce e ăsta? întrebă comisarul uluit.

— Un costum, răspunse Plisc-de-uliu foarte calm.

— De unde îl ai?

— L-am cumpărat.

— Fireturile astea sunt de aur veritabil, trebuie să fi costat multe parale. Un muzicant n-are mijloace să-și cumpere un astfel de costum de bal mascat.

— Cine-ți spune că e pentru bal mascat?

— Oricine poate să-și dea seama că nu poate fi pentru altceva.

— Atunci acest oricine e un mare dobitoc. Și apoi, ce te face să crezi că sunt muzicant?

— Trombonul dumitale.

— Trombonul meu e mut, n-a scos încă nici un sunet de când îl am. Mi l-am cumpărat acum o jumătate de ceas aici la Mainz la Levi Hirsch, negustor de vechituri. Tot de la el sunt și hainele astea de pe mine.

— Dar bine omule, ce-ți veni să te îmbraci atât de caraghios?

— Fiindcă așa îmi place.
— Cum te cheamă?
— William Saunders.
— De undè ești?
— Din San Luis, Statele Unite.
— Ce meserie ai?
— În timp de pace vânător și călăuză a prerii-lor, dar în timp de război căpitan de cavalerie în armata americană.
— Să te creadă cine vrea, că eu nu! Ai pașaport?
— Poftim.
Comisarul examină pașaportul și-l găsi în regulă.
— Adevărat. Numele și semnalmentele corespund în totul, mai ales nasul... Văd că pașaportul e eliberat pentru Mexic, cum se face atunci că te afli în Germania?
— În Mexic am și fost, de acolo vin acum.
— Poți să dovedești?
— Da. Ai auzit dumneata de sir Henry Dryden, conte de Nothingwell?
— Cum să nu! Ambasadorul Angliei, trimis să-i ducă lui Benito Juarez arme și muniții, nu e așa?
— Da. Poftim un certificat din partea lui.
Comisarul citi certificatul și zise mai mult dezamăgit decât mirat:
— Dumneata ai fost călăuza și însoțitorul președintelui Juarez?
— Da. Scutul și însoțitorul președintelui Mexicului.
— Văd.
— Uite încă un document care o să te lămurească și mai bine.
Comisarul părea din ce în ce mai uluit.

— Dar bine, domnule, asta e o recomandație cât se poate de călduroasă a președintelui, scrisă în limba engleză și franceză! exclamă el.

— Întocmai. Cunoști dumneata și pe domnul von Magnus?

— Nu vei fi vrând să zici ambasadorul nostru în Mexic? Ce e cu el?

— Poftim de vezi.

Plisc-de-uliu îi întinse încă un document. După ce îl citi, comisarul se uită uluit la american și zise:

— Dar bine, domnule, asta e o recomandare cât se poate de călduroasă din partea ambasadorului nostru. De unde până unde...

— Am luat într-o zi masa la el.

— Ca musafir?

— Bineînțeles, doar nu ca lacheu.

— Drept să-ți spun, domnule căpitan, frumoasă păcăleală mi-ai tras. Hainele acestea trebuie să fie un costum mexican pe care l-ai purtat atunci, nu e așa?

— Să vezi dumneata: eu mă-mbrac de obicei foarte simplu dar când trebuie să te prezinți la fețe de astea simandicoase, se cere să te-mbraci mai ca lumea.

— Și acum, te-aș ruga să-mi îngădui o întrebare: Ce anume te-a adus pe dumneata în Germania,

— Afaceri familiale și politice.

— Cum, ai rude la noi?

— Nu rude, ci prieteni.

— Unde?

— La Rheinswalden, la conacul căpitanului Rodenstein.

— Am fost și eu pe acolo. Pe cine cunoști în afară de căpitan?

— Pe contele de Rodriganda și pe toți al lui.
— Nu mai spune! Cum se face că-i cunoști?
— Dar dumneata?
Comisarul înghiți bobârnacul fără să se supere.
— Iartă-mă, te rog, că am fost cam indiscret. Parcă vorbeai și de niște chestii politice. De ce natură sunt?
— Regret că nu pot să-ți fac confidențe.
— Bine, fie! Asta însă ai putea să-mi spui: Unde te duci de aici?
— La Berlin.
— În misiune secretă?
— Probabil. Înțelegi deci și dumneata că nu puteam vorbi în fața fratelui dumitale.
— Ai dreptate și te rog să primești scuzele mele.
Comisarul era acum pe deplin încredințat că Plisc-de-uliu era în realitate persoana drept care se dădea. Hârtiile lui erau în regulă. Își zicea, pe drept cuvânt, că o reclamație a acestui om ciudat ar putea fi dăunătoare, atât lui cât și subalternilor săi, de aceea se întrecea în amabilități. Totuși, străinul acesta îl punea în mare mirare. De aceea încercă să mai afle câte ceva de la el.
— Ai fost probabil și ai vorbit cu persoanele de la conacul căpitanului Rodenstein, nu e așa? întrebă comisarul iar.
— Da.
— Vai de mine! În hainele astea caraghioase?
— Ei aș! Pe astea le-am cumpărat adineauri, aici, la Mainz.
— Așadar în costumul mexican?
— Doamne ferește! Nu mă dau eu în spectacol.
— Atunci.

— Uite, în bulendre ca astea.

Americanul scoase din desagă un surtuc ponosit și o pereche de pantaloni murdari.

— Cum, în zdrențele astea? întrebă comisarul speriat. Se poate?

— Ba bine că nu!

— Dar bine, omule, ai doar destule parale ca să-ți cumperi un rând de haine ca lumea.

— Păi nu vezi că mi-am și cumpărat?

— Ce, ești copil? Se poate să umbli ca un caraghios pe stradă! Să nu te miri dacă vei fi iar arestat și te sfătuiesc prietenește să-ți schimbi îmbrăcămintea.

— Nici nu mă gândesc! Nu cumva nu e liber omul să se-mbrace la dumneavoastră după gustul lui, domnule comisar?

— Ba da, numai să nu stârnească scandal prin felul îmbrăcămintei.

— Scandalul nu-l stârnesc eu, ci alții. Ce stric eu dacă oamenii sunt proști și se iau după mine, în loc să-și vadă de treabă. Dar cu închisoarea cum stăm, mă mai bagi la beci?

— Odată ce te-ai legitimat... Poți să pleci, ești liber.

— Foarte bine. Și acum, să-ți spun de ce mă-mbrac așa. Ca să mă amuz. Sunt și eu un glumeț în felul meu și-mi place să fac haz pe socoteala altora și să-i văd făcând haz pe a mea. *Adios, señior comissario!*

În vreme ce vorbea, Plisc-de-uliu își vârâse iar în desagă lucrurile, își aruncase în spate pușca și ieși apoi pe ușă.

— Ce om! N-am mai văzut în viața mea un

caraghios ca ăsta... mormăi comisarul uitându-se lung în urma lui.

— Iar o să se ia lumea după el, zise gardistul.

— Așa e, dar dacă-i face lui plăcere!

— N-ar fi bine să trimitem un agent în civil să-l însoțească ca să împiedice vreun scandal?

— N-ar fi rău. Să-l ducă până la gară și să stea pe lângă el până ce va pleca trenul.

Urmărit de o droaie de gură-cască, americanul ajunse la gară. Își luă un bilet de clasa întâi pentru Berlin, dar stătu până la plecarea trenului în sala de așteptare de clasa a treia. Când trenul fu gata să pornească, un funcționar îi spuse să se grăbească, dacă nu vrea să piardă trenul. Ieși pe peron și văzu dintr-o aruncătură de ochi că trenul n-avea decât un compartiment de clasa întâi. Când vru să se urce, conductorul îl privi nedumerit și-l întrebă zâmbind :

— Ce, domnule, aici vrei să te urci? Nu prea ai mutră de clasa întâi. Ia să-ți văd biletul.

Biletul era în regulă.

— Hai, urcă-te, bodogăni el, clătinând capul cu adâncă mirare la mutra caraghioasă a americanului.

În clipa când acesta dădu buzna în compartiment, mașina fluieră și trenul se puse în mișcare.

— Ce faci, domnule! se auzi cineva strigând indignat din compartiment.

Era locotenentul von Ravenow, singurul tovarăș de călătorie al americanului.

— Nu te privește pe dumneata... mormăi acesta așezându-se comod pe canapea.

— Ai bilet de clasa întâi?

— Nici asta nu te privește.

— Ba mă privește și încă foarte mult. Trebuie să mă conving dacă ai dreptul să intri, aici, în compartiment.

— Să fii mulțumit că nu te-ntreb eu dacă ai dreptul sau ba. Mai mult încă: e o adevărată cinste pentru cineva să-i fiu tovarăș de drum.

— I-ascultă, domnule, eu nu sunt „cineva", eu sunt „ceva" și se cuvine să fii politicos cu lumea când îndrăznești să te urci acolo unde nu e de nasul dumitale. Bagă bine la cap ce-ți spun, altminteri te azvârl jos din tren.

— Vezi să nu te azvârl eu...

— Ce... ce... ai spus, derbedeule... O să-ți trag o pereche de palme să...

— Te pot servi și eu cu așa ceva. Poftim, să-ți dau o probă... și cu aceste cuvinte Plisc-de-uliu trase o palmă atât de zdravănă fostului locotenent încât îl lipi cu capul de perete.

— Așa. Asta a fost pentru „derbedeu". Dacă mai ai și alte vorbe la fel, îți stau la dispoziție, râse americanul.

Ravenow se dezmetici repede. Obrazul îi ardea, ochii lui zvârleau fulgere. Se repezi la Plisc-de-uliu, uitând că nu se putea sluji decât de o singură mână. Americanul se ridică de la locul lui, îl apucă de piept cu mâna stângă, îl pălmui de câteva ori cu dreapta, apoi îl trânti pe canapea.

— Acum sper că te-ai potolit, zise el foarte flegmatic. După cum văd eu, se petrece foarte bine în Germania când călătorești la clasa întâi. Dacă dorești, sunt gata să continui.

Locotenentul fierbea de mânie. Pieptul îi zvâcnea cu putere, încleștă pumnul, sângele îl podidise

și gemea neputincios. De-abia după câtva timp își veni nițel în fire.

Trenul se apropia tocmai de o gară. Sări la geam, smuci fereastra și răcni ca nebun:

— Conductor! Conductor!

Acesta alergă să vadă ce e.

— Deschide repede... Să vină imediat șeful de tren și cineva din gară...

Conductorul descuie ușa vagonului și Ravenow sări pe peron. Șeful de tren veni în fugă.

— Domnilor, sunt contele von Ravenow, fost locotenent în escorta regală... am fost atacat în timpul călătoriei... gâfâi el.

— A, și de cine? întrebă șeful gării.

— De ăsta de colo!

Plisc-de-uliu stătea la fereastră și privea foarte liniștit la scena care se desfășura sub ochii lui. Cei doi slujbași se apropiară de fereastră ca să-l examineze mai bine.

— Ce faci dumneata, domnule, la clasa întâi? îl întrebă cu glas aspru șeful de tren.

— Păi unde vrei să mă duc? răspunse americanul râzând.

— Ai bilet?

— Are, zise conductorul, l-am văzut doar și eu.

— Bine am ajuns dacă indivizi de soiul ăstuia călătoresc la clasa întâi, spuse șeful de gară cu amărăciune. Domnule conte von Ravenow, îmi dai voie să te-ntreb ce înțelegi dumneata prin cuvântul „atacat"?

— S-a repezit la mine și m-a luat la bătaie.

— Adevărat? întrebă șeful pe american.

— Da, răspunse acesta cu blândețe. M-a făcut

„derbedeu" și eu l-am pălmuit. Ai dumneata ceva împotrivă?

Șeful nu luă în seamă întrebarea și urmă adresându-se locotenentului:

— E adevărat, domnule locotenent?

— Nici prin gând nu-mi trece să tăgăduiesc. Uită-te și dumneata la el. Nu cumva vrei să îngădui unui astfel de individ să călătorească alături de mine când plătesc un bilet de clasa întâi?

— Hm... aveți dreptate... dar vedeți că... mormăi încurcat șeful.

— Oho, îl întrerupse Plisc-de-uliu, ce, eu nu l-am plătit?

— Se poate... răspunse șeful ridicând din umeri.

— Mă vezi rupt și zdrențăros?

— Asta nu, dar...

În clipa aceea mașinistul dădu semnalul de plecare.

— Domnilor, zise Ravenow, văd că trenul trebuie să pornească. Cer ca obraznicul acesta să fie pedepsit pentru...

— Obraznic eu? strigă Plisc-de-uliu indignat. Ține-ți gura că te iau iar la palme.

— Sst! exclamă șeful, poruncitor. Dacă vreți să fie pedepsit trebuie să facem o anchetă, domnule locotenent, și e nevoie de depoziția dumneavoastră, așa că veți fi silit să vă întrerupeți călătoria.

— N-am vreme, trebuie să fiu la o anumită oră în Berlin.

— Regret, am însă nevoie de prezența dumneavoastră.

— Cum, să-mi încurc eu interesele pentru o

secătură ca asta? De altminteri, nu e neapărat necesar să rămân eu. Arestați pe individ, luați-i interogatoriul, trimiteți actele la Berlin — aveți aici pe cartea asta de vizită adresa mea — și eu voi semna acolo.

— La ordinele dumneavoastră, domnule conte.

Zicând acestea, șeful se apropie de ușa vagonului și zise poruncitor americanului: Dă-te jos! Ești arestat.

— Ei aș? Sunt și eu tot așa de grăbit ca și contele ăsta de colo.

— Nu mă privește!

— Păi vezi că el a început, nu eu.

— O să vedem noi, acum, dă-te jos.

— Nici nu mă gândesc!

— O să te silesc eu, n-avea grijă.

— Nu mai faceți atâtea mofturi cu el, zise locotenentul. Am fost de față la Mainz când a fost dus la poliție. E un vagabond care călătorește în clasa întâi ca să facă pe grozavul.

— Aha, ai mai fost arestat o dată! Dă-te jos, n-auzi?

— Bine, mă dau, dar dacă mă opriți pe mine, să rămână și contele, răspunse Plisc-de-uliu foarte calm.

— Tacă-ți gura! Tu l-ai atacat.

— A mărturisit doar singur că m-a insultat...

— N-ai ce căuta în clasa întâi.

— De ce nu, dacă mi-am plătit biletul? Am aceleași drepturi ca și el.

— O să vedem noi, acum dă-te jos!

— Sunt dispus să mă legitimez.

— Dă-te, domnule, jos, dacă nu vrei să te dau cu de-a sila!

— Bine, dar să știi că te fac răspunzător de fapta dumitale.

— Ce, mă mai și amenințI!

— Uite că vin, prietene, vin numaidecât, zise Plisc-de-uliu foarte liniștit și, după ce zvârli pe peron desaga și pușca, sări și el după ele, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Ravenow se urcă iar în vagon și trenul se puse în mișcare.

— Hai! porunci șeful americanului, și-l duse în biroul lui, trimițând în același timp să cheme pe comisar din oraș.

Trebui să treacă o bună bucată de vreme, până să vină comisarul, căci orășelul era cam departe de gară.

În vremea asta Plisc-de-uliu stătuse tăcut la locul lui, mai ales că șeful nu părea defel dispus să lege o conversație cu el. Acum americanul, plictisit de atâta așteptare, intră în vorbă cu jandarmul care-l păzea și-i povesti cele întâmplate.

Acesta îl privi și întrebă cu mirare pe arestat:

— Cum, ai îndrăznit să pălmuiești pe contele von Ravenow?

— Ba bine că nu! Dacă l-a pus dracu' să mă insulte...

— Ți-a atras atenția numai că n-ai ce căuta într-un compartiment de clasa întâi.

— Pentru ce nu? Mi-am plătit biletul ca și el. Și apoi pentru atâta lucru să mă facă ,,derbedeu''?

— Bine, bine, trebuia să-l reclami, nu să-l iei la palme.

— N-am eu vreme să mă țin de fleacuri de astea! N-avea decât să mă reclame el, dacă s-a

simțit jignit că m-am urcat în compartimentul lui.

— Vezi că nu te-arată mutra să călătorești cu boierii la un loc.

— Zău? Știi dumneata cine și ce sunt eu?

— O s-o aflu, fii pe pace, răspunse zâmbind jandarmul. Acte de legitimare ai?

— Am, cum să n-am! Am vrut să i le arăt șefului de gară, dar nu m-a lăsat. Nu face nimic, el o să tragă consecințele, nu eu.

Cu aceste cuvinte Plisc-de-uliu scoase toate hârtiile pe care le arătase și comisarului din Mainz și le întinse jandarmului. Acesta le citi una după alta și din ce citea, din ce se minuna mai mult.

— Ei drăcia dracului! Știi că se încurcă ițele? rosti el îngrijorat. Știi dumneata, domnule șef, cine e domnul ăsta? Vânător celebru și ofițer american; uite scrie aici: căpitan de cavalerie.

— Nu se poate!

— Atâta franțuzească știu și eu încă din școală. Domnul căpitan e un trimis de-al președintelui mexican Juarez.

Șeful se îngălbeni.

— Uite și o recomandare de-a ambasadorului nostru în Mexic.

— Cine și-ar fi putut închipui! zise șeful uluit.

— Ei ce zici? întrebă Plisc-de-uliu privindu-l foarte serios.

— Dar bine, domnule, pentru ce vă îmbrăcați atât de caraghios? Numai hainele dumneavoastră sunt de vină că v-am luat drept ceea ce nu sunteți, se scuză slujbașul.

— Hainele? Nu căuta pretexte, tinere! M-am oferit să mă legitimez, dar nu mi-ai dat voie.

Vina e a dumitale, nu a mea. Şi acum ce ai de gând să faci cu mine?

— Mă rog, sunteţi liber.

— Cu toate că l-am pălmuit pe locotenent?

— V-aţi insultat reciproc, aşa că aveţi amândoi dreptul să reclamaţi. Dacă vrea contele, n-are decât s-o facă, pe mine nu mă priveşte.

— Aşa? Hm! Pentru că sunt ofiţer mă lăsaţi liber, dacă nu eram, mă băgaţi frumuşel la răcoare, fiindcă aşa era dorinţa domnului conte. Dreptate e asta, domnule? S-o ia dracul de dreptate!

— Scuzaţi, vă rog, domnule căpitan, dar contele susţinea că dumneavoastră aţi început.

— Astea sunt gogoşi! A mărturisit singur că l-am pălmuit fiindcă m-a insultat. Şi apoi, eşti dumneata sigur că omul acesta era într-adevăr contele von Ravenow?

— Bineînţeles, mi-a dat doar cartea lui de vizită.

— Aha, la legitimaţia mea n-ai vrut să te uiţi, dar la cartea lui de vizită da! O astfel de bucăţică de carton poate arăta orice pungaş. Lasă, domnule, nesocotinţa asta a dumitale o să-ţi dea de furcă, o să vezi dumneata!...

— Domnule căpitan... vă rog să mă iertaţi... bâigui slujbaşul, înspăimântat.

— Să te iert? Hai, fie! Aşa sunt eu, milos, să vedem numai ce au să spună „ceilalţi".

— Ceilalţi? Pot să aflu şi eu cine sunt aceştia?

— Hm! N-ar trebui să-ţi spun, dar fiindcă mă rogi... Ştii unde mă duc eu acum? De-a dreptul la prinţul Bismarck.

Şeful sări înapoi ca muşcat de şarpe.

— Vai de mine! Sper că nu veți pomeni nimic de întâmplarea asta nenorocită...

— Așa „speri"? Ei vezi, aici te-nșeli. Trebuie să-i povestesc amănunțit de ce n-am putut fi la vreme la audiență.

Bietul slujbaș se zăpăci de tot... Se uita năuc la american.

— Adică, mai bine zis, la o conferință unde se vor discuta chestiuni de mare importanță diplomatică, urmă foarte serios Plisc-de-uliu. Ce să-ți fac dacă n-ai vrut să te uiți la hârtiile mele când te-am rugat...

— Dumnezeule, sunt pierdut! Dacă domnul căpitan va sosi cu trenul următor, nu e așa că nu va fi prea târziu?

— Ba da. Era calculat la minut.

— Ce nenorocire! Și acum, ce e de făcut, pentru Dumnezeu!

— Nimic! Ori nu cumva crezi că o să iau un tren special din pricina dumitale?

Șeful răsuflă adânc, ca și când i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Un tren special? Asta s-ar putea... ar fi singurul mijloc să se recâștige timpul pierdut.

— Tot ce se poate, dar nu vei fi pretinzând ca, după ce m-ai insultat, să mă mai coste și parale.

— Nu, nu, domnule căpitan, n-o să vă coste nici un gologan. Vă pun la dispoziție o locomotivă și un vagon care să vă ducă — dacă nu ajungeți mai înainte trenul — până la Magdeburg, unde o să-l găsiți negreșit.

— Știu și eu ce să spun?!... Și când aș putea pleca de aici?

— Imediat în nici un caz. Trebuie să telegrafiez mai întâi la Mainz să mi se trimită o garnitură. Vă rog din suflet să primiți propunerea mea. Regret cele ce-am făcut, dați-mi însă voie să-mi îndrept greșeala.

Plisc-de-uliu se uită îngândurat înaintea lui, pe urmă se scărpină la nas și zise zâmbind:

— Nu e așa că locotenentul zicea că se duce la Berlin?

— Da.

— Trece trenul și pe la Magdeburg?

— Stă chiar multișor în stație.

— Și zici că poate ajunge acceleratul acolo?

— Ba o să-l și întreceți.

— Așa că o să fiu înaintea contelui în Magdeburg?

— Cu siguranță.

— Bine. Primesc propunerea dumitale.

— Atunci dați-mi voie să telegrafiez imediat, spuse slujbașul cu bucurie. Dar nu e așa, domnule căpitan, că n-o să pomeniți nimănui nimic despre cele întâmplate?

— Bine, să-ți fac hatârul. Dar, ia spune-mi, ai o leafă bună?

— Aș! Suntem plătiți ca vai de lume.

— Și un tren special costă multe parale?

— Destul de mult. O să trebuiască să mă strâmtorez ca vai de capul meu.

— De, ce să-ți fac? Cine te-a pus? Dar știi ce? Ce-ar fi să împărțim cheltuielile pe din două?

— E adevărat, domnule căpitan, vreți să...

— Alt chip nu e ca să te ajut să ieși din bucluc.

— Mulțumesc... mulțumesc... bolborosi bietul slujbaș, emoționat. Se cunoaște că sunteți american și un adevărat gentleman.

Plisc-de-uliu se simți foarte măgulit.

— Și mai bine ar fi, urmă el, să iau toată cheltuiala asupra mea, ce zici?

— Ce să zic, domnule căpitan... de, vă-nchipuiți și dumneavoastră...

— Bine, plătesc eu trenul, cu o singură condiție însă: să ajung înaintea contelui la Magdeburg. Pe urmă: să-mi dai câteva rânduri că m-am legitimat și că din cauza informațiilor sale false te-ai pus într-o situație care îți poate fi dăunătoare.

— Pot să știu și eu la ce vor servi rândurile mele?

— Uite ce e: contele va căuta, când mă va vedea în Magdeburg, să se lege iar de mine. Scrisoarea îmi va servi drept dovadă că n-am fugit, ci, că am plecat cu învoirea dumitale.

— O s-o scriu imediat ce voi trimite telegrama la Mainz.

— Bine. Dumneata ce zici, domnule jandarm, nu mai e nevoie să mă păzești?

— Nu, domnule căpitan.

— Uite, ține ca să nu-ți fie osteneala degeaba.

Cu aceste cuvinte, americanul băgă mâna în buzunar, scoase două monede de argint și le întinse jandarmului, care mulțumi și plecă împreună cu șeful, lăsându-l singur în birou.

Nu trecu nici o jumătate de ceas și garnitura de tren sosi de la stația cea mai apropiată. Plisc-de-uliu se urcă în vagon și trenul porni cu mare viteză.

*

Se înnoptase de mult când trenul în care se afla von Ravenow ajunse într-o gară aproape de Magdeburg. Locotenentul își aprinse o țigară, se lăsă mai bine în pernele canapelei, cu gând să aţipească după ce va sfârși de fumat, când ușa compartimentului se deschise și un călător intră înăuntru.

— Bună seara, zise acesta.

— Bună seara, ce plăcere! Domnul colonel...

Călătorul se uită cu atenție la locotenent.

— Mă cunoști dumneata? Cu cine am onoarea?

Ravenow nu știa ce să mai creadă.

— Cum, nu mă mai recunoașteți? exclamă el încremenit de mirare. Nu sunt nici patru luni din ziua aceea „fericită" când ne-am văzut pentru ultima oară. Trebuie într-adevăr să vă spun cine sunt?

— Vă rog chiar.

— Să mă fi schimbat eu într-atât? întrebă Ravenow.

— Probabil, zise colonelul zâmbind. Așadar, numele dumneavoastră?

— Nu e nevoie. Poftim semnul de recunoaștere — și locotenentul ridică în sus brațul drept așa ca să se vadă mâna artificială.

Colonelul tresări.

— Ce face? Dumneata ești locotenentul Ravenow? Dar bine, omule, nu te-ai uitat în oglindă să vezi cum arăți?

— Cum... ce?!... băigui acesta zăpăcit și se apropie de oglindă.

Sări însă înapoi speriat.

— Vasăzică în așa hal m-a adus ticălosul acela!

mormăi el scrâșnind din dinți. Dar stai tu, nemernicule, o să-ți arăt eu ție cine sunt! Nici nu pot să dau ochii cu oamenii...

— Cred și eu! zâmbi colonelul. Ce ți s-a întâmplat, pentru Dumnezeu! Te-ai bătut cu cineva?

— O să vă povestesc eu pe urmă ce-a fost, domnule colonel. Mai întâi însă aș vrea o lămurire: De unde veniți?

— De la Wolfenbüttel. Și dumneata?

— De la Mainz și mă duc la Berlin.

— Și eu tot acolo. E vorba de o afacere pe care o s-o afli numaidecât și-mi pare bine că te-am întâlnit în drum.

— Același lucru vroiam și eu să vă spun. Am primit ieri o telegramă de la locotenentul Golzen.

— Zău? întrebă colonelul mirat. Și eu. Bănuiesc că ne-a telegrafiat la amândoi același lucru. E vorba despre... ticălosul acela...

— Unger? Da.

— Golzen mi-a telegrafiat că l-a văzut ieri în Berlin. Cum am aflat, am și pornit la drum.

— N-ai uitat deci ce-ai jurat atunci?

— Nu. Răzbunare pentru... și colonelul arătă brațul artificial ca și mâna lui Ravenow.

Acesta bătu cu piciorul în pământ.

— Când mi-aduc aminte, îmi vine să turbez, nu altceva! scrâșni el. Tânăr, bogat și cu un viitor strălucit înaintea mea... Deodată vine nemernicul acela și-mi zdrobește viața pentru totdeauna!

— Dar eu? zise colonelul întunecat. Eram pe cale să devin general... Și dumneata, tot stai mai bine ca mine... n-ai nevastă...

— Înțeleg... rosti Ravenow cu ironie.

— Toată ziua imputări... cicăleală... avere nu... Mi se pare timpul nesfârșit.

— Și mie, numai că eu am știut să-l întrebuințez cu folos.

— Și eu.

— Cred că acum pot trage cu stânga tot așa de bine, dacă nu chiar mai bine decât înainte cu dreapta.

— Și eu pot mânui foarte bine spada cu stânga, zise locotenentul. Mă duc acum la Berlin ca să-l provoc pe Unger.

— Și eu ca să-l împușc ca pe un câine.

— Dar la martori v-ați gândit, domnule colonel? Cred că o să fie greu să găsim.

— Ai dreptate. Au să înțeleagă toți că e vorba de viață și de moarte, adăugă încurcat colonelul.

— Lăsați, domnule colonel, râse Ravenow, puteți vorbi pe șleau cu mine. Credeți că onoarea noastră a mai pierdut din strălucirea de odinioară?

— Din nenorocire! oftă colonelul.

— Eu nu dau o lețcaie pe astfel de prejudecăți. Ce înseamnă în realitate cuvântul onoare? Și prin ce și-o pierde un ofițer dacă s-a găsit un nemernic să-l ia la bătaie sau să-i tragă câteva perechi de palme?

Ravenow făcu un gest de dispreț, dar ochii îi fulgerau de mânie. Simțea parcă și-acum pumnii americanului și urmele palmelor se întipăriseră bine în obrajii lui plini de vânătăi. Nasul și buzele i se făcuseră cât cepele, ochii roșii și umflați.

— Hm... zise colonelul, o palmă e ceva foarte delicat, poți s-o consideri cum vrei.

— Dar nici cel mai desăvârșit om de onoare nu e ferit de un astfel de accident.

— S-ar zice după chipul dumitale că nici dumneata n-ai fost scutit de așa ceva, și încă de curând, insinuă colonelul.

— Și dacă ar fi așa?

— Cum, a îndrăznit cineva să-ți tragă o palmă?

— Una n-ar fi fost nimic, râse locotenentul, dar râsul lui suna aspru și amenințător.

— Probabil e un individ a cărui... să zicem, atingere nu e dăunătoare onoarei, nu e așa?

— Tocmai contrariul. Individul era un vagabond de rând, un muzicant ambulant. Stai să-ți spun... și Ravenow îi povesti colonelului toată întâmplarea.

— Nici nu-mi vine să cred, zise colonelul înmărmurit. Eu în locul dumitale l-aș fi omorât. Bineînțeles că ai pus imediat să-l aresteze!...

— Ba bine că nu! E acum la răcoare și-și așteaptă pedeapsa.

— Știi ce, Ravenow? Afacerea asta nu-ți face defel cinste.

— Știu și te miri, desigur, că ți-am povestit-o fără înconjur. Cum ți-aș fi putut explica altfel vânătăile și umflăturile de pe față? Dracul știe cât o să mă țină!

— Am auzit că e bine să pui carne crudă, dar imediat.

— De unde s-o iau?

— La Magdeburg. O s-ajungem în curând. Nu se poate să nu găsești în restaurantul gării, trebuie să aibă ei la bucătărie. O să fim probabil singuri în compartiment și mai avem câteva ceasuri până la Berlin.

Trenul intră într-o haltă. Colonelul se miră că stătea atât, deschise fereastra și întrebă:

— Conductor, ce, nu mai plecăm odată?

— S-a anunțat un tren special și îl așteptăm să treacă, răspunse conductorul. Nu trecu mult și trenul anunțat intră în gară. Era numai locomotiva și un singur vagon. La una din ferestre, apăru un cap care privea cercetător acceleratul sosit înainte. Deși trenul trecuse cu mare iuțeală, colonelul zărise capul de la fereastră.

— Ei drăcia dracului, spuse cu mirare, pasagerul avea un nas cum n-am mai văzut în viața mea!

— Mai mare ca al vagabondului cu care m-am luat azi la ceartă nu cred să fie, zise locotenentul Ravenow.

Acceleratul se puse în mișcare și când ajunseră la Magdeburg, colonelul se duse în restaurantul gării ca să caute carne crudă pentru camaradul său, deoarece acestuia îi era rușine să coboare din vagon în halul în care era. După ce porniră, locotenentul puse bucata de carne crudă pe umflătură, dar îl apucară niște dureri atât de groaznice încât începu să se vaite ca o muiere.

— Ce e, domnule, ce te văicărești așa? îl întrebă colonelul.

— Sunteți sigur, domnule colonel, că leacul ăsta dă înapoi umflătura?

— Foarte sigur.

— Vezi că mă arde ca focul.

— Așa și trebuie.

Ravenow tăcu, dar după un timp nu se mai putu stăpâni; începu iar să geamă și-și smulse halca de carne de pe obraz.

— Nu mai pot... se tânguia el, mă doare de-mi ies ochii din cap.

— Ce dracu', domnule, nu-nțeleg ce te vaieți ca o muiere! se răsti supărat colonelul.

— Dumneavoastră ați spus la restaurant pentru ce vă trebuie carnea? îl întrebă Ravenow.

— Nu, dar pentru ce?

— Dacă n-o fi curată?

— Cum să nu fie, doar o dă clienților s-o mănânce.

— Tocmai de aceea. E sărată și piperată pentru fript.

— Hm... vezi, la asta nu m-am gândit. Arunc-o și dumneata pe fereastră.

În momentul acela trenul se opri într-o stație. Auziră pe cineva intrând.

— Merge la Berlin, conductor?

— Da, dar mai la urma trenului.

— Păi acolo e clasa a treia, eu am bilet de-a-ntâia.

— Zău? Ia să-l văd și eu.

— Poftim.

— Așa e. Urcă-te repede că pleacă trenul.

Conductorul deschise ușa compartimentului și călătorul intră.

— Bună seara, salută el politicos.

Nu-i răspunse nimeni, fiindcă Ravenow amuțise de mirare și colonelul găsea că un om cu o astfel de înfățișare nu merită un răspuns. Noul-sosit se așeză foarte liniștit în colțul lui și trenul porni.

— Pe toți dracii! mormăi în sfârșit locotenentul, recăpătându-și graiul.

— Ce e? întrebă colonelul.

Ravenow arătă spre străin. Colonelul se uită când la unul când la altul neînțelegând nimic.

— Știți dumneavoastră cine e individul ăsta?

întrebă locotenentul. Vagabondul... care... ah, palma...

— Parcă ziceai că a fost arestat?

— A fost, dar se vede că a fugit iar.

— Cu un tren special?

— Cine poate să știe cum s-au petrecut lucrurile. Când ajungem la prima stație?

— Peste șase minute.

— O să cerem acolo să-l aresteze din nou.

— Nu cumva te-nșeli? Ești sigur că e el?

— Cu nasul lui și trombonul, e sigur.

— Bine, stai că o să vedem îndată, zise colonelul și întorcându-se spre american îl întrebă cu aroganță: Cine ești dumneata, domnule?

Plisc-de-uliu nu răspunse.

— N-auzi domnule? Te-am întrebat cine ești?

— Un călător ca și dumneata, răspunse cu amabilitate americanul.

— Asta o văd eu, vreau însă să știu cum te cheamă.

— Am uitat.

— I-ascultă, lasă prostiile! De unde vii?

— De la Mainz.

— Așa? După ce ai scăpat de la poliția de acolo, ai fost arestat iar în drum, nu e așa?

— Da.

— Și cum ai ajuns la Magdeburg?

— Cu un tren special.

— În care te-ai strecurat probabil ca un hoț. Lasă că o să avem noi grijă să nu mai scapi și de data asta, vagabondule!

— Vagabond? Știi ce, omulețule? Te-aș sfătui să nu repeți cuvântul ăsta în fața mea!

— Pentru ce? Și colonelul îl privi provocator.

— Pentru că s-ar putea să te căiești.

— Mă amenințI?

— Nu, te avertizez numai.

Locotenentul văzu că are în colonel un aliat pe care se putea bizui și era sigur că amândoi la un loc vor putea veni de hac necunoscutului.

— Nu vă mai stricați gura degeaba, domnule colonel, interveni el. O să-l dăm pe mâna poliției, care știe mai bine cum să se poarte cu un astfel de derbedeu.

Dar nici n-apucă să-și sfârșească vorba și Plisc-de-uliu îi cârpi o palmă atât de zdravănă încât se rostogoli jos de la locul lui.

Colonelul se repezi atunci la american, îl apucă de piept și răcni înfuriat:

— Cum îndrăznești, ticălosule?...

— Jos laba! îi porunci americanul cu ochii scânteietori de mânie.

— Ce... cutezi să-mi poruncești... ţu... mie? Na, ţine!

Colonelul ridicase mâna să dea, dar în clipa aceea se simți apucat de braț și Plisc-de-uliu îi repezi un pumn atât de grozav în stomac încât îl făcu să cadă grămadă pe canapea.

Lui Ravenow nu-i era cu putință să vină în ajutorul aliatului său, palma îl amețise de tot, colonelul stătea ghemuit ca un arici și gemea cu mâinile pe pântece.

— Asta pentru „vagabondul" de adineauri, mormăi americanul. O să te învăţ eu să fii mai cuviincios cu oamenii pe care nu-i cunoști.

— Ai cutezat, nemernicule! bolborosi colonelul.

— Nimic decât ceea ce ţi se cuvenea.

— O să pun să te aresteze...

— O să vedem noi numaidecât dacă o să poți.

În clipa aceea trenul intra într-o stație. Plisc-de-uliu deschise fereastra și chemă pe conductor.

— Adu repede pe șeful gării și pe șeful de tren, strigă el. Am fost atacat de doi indivizi, chiar în compartimentul meu.

Conductorul plecă în fugă și se întoarse imediat cu ceilalți doi. Plisc-de-uliu se așezase în așa fel la fereastră, ca să nu se vadă de afară ce făceau tovarășii lui de drum.

— Ce e, domnule, ce s-a întâmplat? întrebă șeful de tren apropiindu-se.

— Cât stați în stație?

— Numai un minut. Trebuie să plecăm numaidecât.

— Un moment te rog... domnule șef, am fost atacat astăzi pentru a doua oară în același tren. Îți cer să arestezi imediat pe agresori. Poftim pașaportul meu.

Nu se luminase încă de ziuă. Șeful citi pașaportul la lumina felinarului, apoi i-l dădu înapoi zicând:

— Vă stau la dispoziție, domnule căpitan. Cine sunt indivizii?

— Unul se dă drept conte iar celălalt e complicele lui. Pot să cobor pe peron?

— Mă rog, poftiți...

Colonelul și Ravenow auziseră fiecare cuvânt și stăteau ca înlemniți de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Unde sunt? întrebă șeful de gară deschizând ușa compartimentului.

— Uite-i colo.

Șeful băgă capul înăuntru și zise poruncitor:

— Dați-vă jos... repede!

— Eu sunt... bolborosi colonelul...

— Știm, îl întrerupse șeful, dă-te jos când îți spun!

— Știi dumneata, domnule, cu cine vorbești? Eu sunt locotenentul conte von Ravenow! tună acesta, scos din fire.

Șeful ridică felinarul și-l privi drept în față.

— Ai și mutră de conte, n-am ce zice! zise el înălțând din umeri. Dă-te jos dacă nu vrei să întrebuințez forța.

— Avem bagaje... protestă colonelul.

— Lasă că avem noi grijă de ele. Dați-le jos, hamali!

Cei doi ofițeri fură duși deocamdată într-o încăpere a gării și puși sub pază, pe când Plisc-de-uliu rămase pe peron cu șeful de gară să supravegheze descărcarea bagajelor.

— Halal de așa bagaje! râse unul din hamali. Ia uitați-vă: o trâmbiță turtită și numai găuri. Ce-ar fi să-i tragem un cântec?

— Dar de desaga asta ce ziceți? râse un altul. Adevărat lucruri de borfași. Ăsta e bagaj de clasa întâi?

Luaseră bagajele americanului drept ale celorlalți și Plisc-de-uliu nu crezu de cuviință să-i lămurească.

Trenul plecă împreună cu lucrurile ofițerilor, care se aflau în vagonul de bagaje.

— Vă rog să mă urmați în biroul meu, domnule căpitan, zise respectuos șeful de gară.

Americanul ținu să prezinte slujbașului și celelalte hârtii de legitimare pe care le avea asupra

lui. Șeful le citi pe toate și se minuna din ce în ce mai mult. Numai un lucru nu putea el pricepe: îmbrăcămintea acestui om de seamă pe care-l avea înaintea lui.

— Poftim îndărăt hârtiile, domnule căpitan. De altminteri nici nu era nevoie să mi le prezentați, pașaportul ajungea. V-aș ruga însă să-mi îngăduiți o întrebare.

— Mă rog...

— N-o să vă supărați?

— Defel.

— Pentru ce nu vă îmbrăcați conform rangului dumneavoastră?

Plisc-de-uliu își luă un aer misterios, se aplecă spre șef și îi șopti cu mâna la gură:

— Incognito.

— A, ca să nu știe nimeni cine sunteți...

— Da. De aceea duc cu mine desaga și trombonul.

— Cum, ale dumneavoastră sunt?

— Da. Călătoresc ca muzicant ambulant. Sper că incognitoul meu o să fie bine păstrat — nu e așa?

— Sunt mut ca un pește, domnule căpitan. Și acum v-aș ruga să-mi spuneți cum s-a petrecut atacul din tren.

— Stai să-ți spun! Vin de la Mainz. Când m-am urcat în compartiment, cel mai tânăr din cei doi indivizi — care se dădea drept conte — s-a luat la gâlceavă cu mine. Bănuiesc c-ar fi un spion austriac care ținea cu orice preț să mă împiedice s-ajung la prințul Bismarck, unde sunt trimis de președintele Juarez cu o misiune secretă.

— Lăsați, domnule căpitan, o să avem noi grijă să-i treacă pofta.

— Sper și eu. Și după cum îți spuneam, când am văzut că spionul s-a obrăznicit, l-am luat la palme. Cum am ajuns la prima stație, „domnul conte" a pus să mă aresteze drept vagabond. Șeful de gară de acolo, un dobitoc — nu om inteligent ca dumneata — l-a crezut pe cuvânt. M-a arestat pe mine și pe el l-a lăsat să-și vadă de drum.

— Ce idioțenie! se înfoie șeful măgulit. Se cunoaște de la prima vedere că dumneavoastră sunteți un om de seamă care călătorește incognito.

— Așa-zisul conte s-a legitimat numai printr-o carte de vizită; pe mine nici n-a vrut să m-asculte, dar când i-am pus, mai pe urmă, dinainte hârtiile mele și i-am spus ce treabă am și la cine trebuie să mă duc, bietul șef a rămas trăsnit. Îi venea să intre-n pământ de rușine. La-nceput eram hotărât să pun să fie pedepsit cu asprime, dar mi-a fost milă de el și l-am iertat. Am luat atunci un tren special până la Magdeburg, ca să ajung acceleratul; am avut însă grijă să iau mai întâi câteva rânduri de la șeful de gară ca să nu mă pomenesc că-mi pune așa-zisul conte iar bețe-n roate.

Șeful citi adeverința colegului său și zise:

— Rândurile acestea sunt pentru mine o bună justificare. Colegul meu scrie că a fost indus în eroare de depozițiile false ale contelui. Cu mine însă nu și-a găsit omul! Mă rog, continuați, domnule căpitan!

— Am ajuns la Magdeburg, și când să intru în compartiment, pe cine văd? Pe „domnul conte" și încă pe unul, complicele lui, probabil. Dacă am văzut că iar nu-mi dă pace, i-am tras o pereche de palme contelui și fiindcă celălalt își băga și el nasul, i-am trântit și lui o „directă" în stomac.

Din fericire, în momentul acela intra trenul în gară. Dacă apucau indivizii să se dezmeticească mai-nainte, mă duceam pe copcă.

— Lasă că o să-i scarmăn eu nițel. Dar între noi fie zis, credeți că și celălalt e tot spion austriac?

— Nu, ci rus... Știe dracul ce va fi căutând el pe timpurile astea tulburi în Germania.

— O s-o deslușim noi îndată. Îmi dați voie să-i iau la cercetări?

— Cu plăcere.

— V-aș ruga să fiți și dumneavoastră de față.

Se duseră amândoi în camera unde fuseseră închiși cei doi ofițeri. Cum îi văzu, Ravenow începu să strige ca nebun.

— Cum ai îndrăznit, domnule, să ne închizi ca pe niște răufăcători?

— Tăcere! se răsti șeful. O să răspunzi când vei fi întrebat.

Plisc-de-uliu fu poftit să șadă, pe când arestații stăteau în picioare.

— Cum te cheamă pe dumneata? întrebă șeful mai întâi pe colonel.

Acesta își spuse numele.

— Ai vreun act de legitimare?

— Pentru ce? Doar n-oi călători la mine-n țară cu pașaportul în buzunar!

— Hm... hm..., ai fost vreodată în Rusia?

— Da, am niște rubedenii acolo. Dar de unde până unde îți veni să mă-ntrebi de Rusia?

— Știi dumneata mai bine ca mine.

— Ce tot vorbești, domnule! Nu vei fi vrând să zici că sunt în legătură cu rușii? Ar avea haz, zău așa!

— Tot ce se poate. Acum celălalt. Cum te cheamă și ce profesiune ai?

— Contele von Ravenow, fost locotenent în escorta regală.

— Acte de legitimare ai?

— Da, poftim! și acesta îi întinse o carte de vizită.

— Altceva nu mai ai? Asta nu e destul, oricine își poate tipări o carte de vizită cu un nume fals.

— Îți dau cuvântul meu că așa mă cheamă, strigă locotenentul indignat.

— Ține-l pentru dumneata, n-am ce face cu el. Cunoști Austria?

— Foarte bine chiar. De ce?

— Așadar recunoști că ai fost prin Austria. Atât mi-ajunge. De unde vii acum?

— De la Mainz.

— Tot acolo s-a urcat și domnul acesta?

— Da. Dar de unde „domn"? Un derbedeu, așa e!

— Nu te osteni degeaba să-l ponegrești, știu cine e. Ai cerut apoi la cea mai apropiată stație să fie arestat?

— Da.

— O să-ți pară foarte rău de gestul dumitale. Șeful de gară de acolo îmi scrie că l-ai indus în eroare.

— Cum ai putut să primești scrisoarea atât de repede?

— Mă privește. Și unde te-ai întâlnit cu acesta care se dă drept colonel?

— În drum.

— Vă cunoașteți?

— Da, de mult.

— De unde?

— Ce-ntrebare prostească! Am servit în același regiment.

— Dacă mai întrebuințezi o astfel de expresie, o să-mi schimb atitudinea față de dumneata.

— Prea bine! interveni unul din hamali, care păzea pe arestați, dând un ghiont locotenentului.

— Să nu m-atingi, nemernicule, că te fac praf! răcni locotenentul.

— Mai suntem și noi pe aici, zise șeful zâmbind cu-nțeles. Doriți să-i legăm, domnule căpitan?

— N-ar fi rău, răspunse foarte serios Plisc-de-uliu.

— Ăsta căpitan? Poate căpitan de bandiți... tună Ravenow cu ironie.

Unul din hamali dădu fuga s-aducă o funie.

— Dă-ncoace mâinile, îi zise el apoi venind cu frânghia.

Ravenow se uită întrebător la colonel.

— Fără opunere, murmură acesta. Ni se va da o satisfacție strălucită pentru brutalitatea lor.

— Știu. O să fie vai și amar de ei. Poftim, legați-mă, dar o să vedeți voi ce vă așteaptă.

— Un conte care se lasă pălmuit nu poate fi cine știe ce primejdios. Dar ce e asta? Le lipsește la amândoi mâna dreaptă, strigă șeful încremenit.

Pe chipul americanului trecu un fulger de bucurie.

— Tii, bine că-mi adusei eu aminte de-o întâmplare foarte importantă, zise el repede. Acum doi ani au fost prinși la Constantinopol doi spioni străini. Unul era rus, se dădea însă drept colonel german, iar celălalt, austriac, zicea că e conte și locotenent în escorta regală prusacă. Au fost con-

damnați amândoi la moarte, dar sultanului i-a fost milă de ei și le-a dăruit viața, poruncind însă să li se taie mâna dreaptă.

— Prostii! strigă colonelul.

— E o minciună sfruntată! răcni locotenentul.

— Tăcere! se răsti șeful. Acum știu cine sunteți. Doriți să faceți o declarație, domnule căpitan?

— Nu e nevoie. Procesul se va judeca la Berlin. Principalul e să-i păziți bine, ca să nu scape.

— Fiți fără grijă. Îi voi preda jandarmilor, dar până la venirea lor o să-i băgăm legați fedeleș jos, în beciul gării. Hamali, luați-i de aici!

Nenorociții ofițeri nici nu mai încercară să protesteze. Fură legați zdravăn și duși în beci.

— Strașnică afacere, domnule căpitan, ce ziceți de ea? întrebă șeful frecându-și mâinile.

— Cât se poate de importantă, răspunse foarte serios americanul. Când trece trenul cel mai apropiat spre Berlin?

— Peste o jumătate de ceas sosește acceleratul de la Hanovra.

— Cu ăsta o să și plec. Voi raporta cazul autorităților din Berlin și cred că vei primi imediat instrucțiuni telegrafice.

După o jumătate de ceas Plisc-de-uliu stătea tolănit pe canapeaua de pluș a unui compartiment de clasa întâi, iar cei doi ofițeri rumegau în gând cele mai grozave planuri de răzbunare în beciul unei neînsemnate halte.

17. PLISC-DE-ULIU ÎN AUDIENȚĂ LA BISMARCK

Ajuns în capitală, Plisc-de-uliu se urcă într-o birjă și spuse birjarului să-l ducă la hotelul „Magdeburg Hof". Când coborî din trăsură, se uitau toți cu gura căscată la el. În afară de chipul lui, care era destul de caraghios, îmbrăcămintea îi era un adevărat costum de bal mascat.

Americanul zâmbea însă mulțumit în sinea lui și zise portarului:

— Aș vrea să-mi dați o cameră.

Omul îl privi cercetător.

— Ai un act de legitimare?

— Negreșit că am.

— Bine. Poftește după mine.

Trecură printr-un coridor, ieșiră în curte, pe urmă portarul deschise o ușă și-i zise:

— Intră aici.

Plisc-de-uliu trecu pragul și se uită în juru-i. Era o încăpere întunecoasă, cu pereții afumați: pe prichiciul ferestrei câteva perii și cutii cu cremă de ghete. Într-un colț o lădiță cu unelte și de pereți stăteau atârnate o mulțime de haine care așteptau să fie periate. La o masă cu vreo câteva pahare și sticle, câțiva inși jucau cărți.

— Unde dracu' m-ai adus, omule? întrebă americanul cu necaz.

— În odaia slugilor, răspunse liniștit portarul.

— Păi eu ți-am cerut o cameră pentru mine, nu pentru slugi.

— Adică, cum vine asta? zâmbi omul cu ironie. Ce fel de odaie poftești dumneata?

— În orice caz nu pe asta.

— Vei fi fiind deprins cu altele mai bune, ai?

— Cred și eu!

— Nu s-ar zice.

— Se întâmplă. Dumneata mă crezi că sunt un nimic și totuși sunt ceva, pe când dumneata...

— Eu ce?

— Te crezi că ești ceva și când colo nu ești nimic. Dar să lăsăm asta. Te rog încă o dată să-mi dai o cameră ca lumea. Prețul n-are importanță.

Portarul făcu o închinăciune până la pământ, în bătaie de joc bineînțeles, apoi zise cu o amabilitate exagerată:

— Mă rog, poftiți după mine.

Se înapoiară în gang, pe urmă urcară o scară și intrară într-un salon elegant care răspundea într-o cameră de dormit.

— Ei, asta îți place? întrebă portarul, așteptând să-l vadă pe american dându-se speriat îndărăt.

— Hm, merge, deși nu e cine știe ce, răspunse Plisc-de-uliu uitându-se cu nepăsare în juru-i.

Portarul fu foarte contrariat de efectul pe care-l făcuse salonul, căci se aștepta să-l vadă pe străin încremenit de luxul care îl înconjura.

— Aici a locuit două zile Alteța sa prințul de...

— Mă mir, îi tăie scurt vorba Plisc-de-uliu, prinții sunt obișnuiți să fie ceva mai pretențioși.

— Nu cumva și dumneata?

— De ce nu? Crezi că titlul e cine știe ce lucru mare? Oare dumneata, care n-ai nici un titlu, nu

ești tot un urangutan ca și prințul? Bine, opresc salonul și dormitorul.

Portarul vroise să facă o glumă. Acum se sperie când auzi pe străin că vrea să oprească aceste două camere. Dacă n-avea de unde să le plătească?

— Apartamentul costă douăzeci de coroane pe zi, zise el repede.

— Mi-e indiferent.

— Fără serviciu și încălzit.

— Și mai indiferent.

În momentul acela ieși o fată din dormitor și se apropie de ei. Era chelnerița care-l cunoștea pe Kurt de la moșia lui Rodenstein și-l ajutase să descopere, prima oară, pe Landola sub numele de căpitanul Shaw. Auzise acum ce vorbeau ei dincoace și era curioasă să vadă cine e musteriul cu care își bătea atâta capul portarul.

— Să văd legitimația, zise portarul.

— Ce dracu', nici nu mă lași să răsuflu... zise Plisc-de-uliu necăjit.

— Așa ne cere poliția. N-avem voie să primim în hotel un client dacă nu știm cine e.

— Atunci ăsta nu e hotel, ci cârciumă unde nu există registru de pasageri.

Tonul cu care vorbea americanul impresionă pe portar.

— Ba avem, răspunse el cam stânjenit.

— Bine, adu-l încoace. Dar ia spune, nu cunoști dumneata pe un căpitan Kurt Unger?

— Nu.

— Atunci se vede că n-a sosit încă.

— Nu știu, nu l-am văzut.

— Îl cunosc eu foarte bine, zise fata.

— A, a tras cândva aici la hotel? întrebă grăbit americanul.

— Nu de aici îl cunosc, îl știu de la moșie, fiindcă și eu tot de acolo sunt.

— Aha, așa! M-am întâlnit cu el la conac și ne-am înțeles să ne-ntâlnim, aici, la hotel.

— Atunci trebuie să sosească. Să-i oprim și lui o cameră?

— Nu mi-a spus. Și dumneata, ce stai și cești gura, adăugă el întorcându-se spre portar, ți-am spus să-mi aduci registrul de pasageri.

— Imediat, răspunse portarul, de astă dată pe alt ton. Mai poruncițI și altceva?

— Da. Ceva de mâncare.

— Mă duc s-aduc lista.

— Nu e nevoie, mi-e indiferent ce-o să-mi dai, dar adu mai repede, că sunt flămând ca un lup.

Portarul — sau mai bine zis chelnerul, căci făcea amândouă slujbele — plecă în fugă. Plisc-de-uliu aruncă desaga, pușca și trombonul pe canapeaua de mătase albastră și întrebă iar pe fată:

— Și-așa zi, ești de pe moșia căpitanului. Atunci nu prea cunoști lumea de pe aici.

— Ba da, fiindcă sunt de mai mult timp în oraș.

— L-ai văzut dumneata vreodată pe prințul Bismarck?

— Cum să nu!

— Știi unde îi e palatul și cum pot ajunge până acolo?

— Nu cumva vreți să vă duceți la el? întrebă fata surprinsă.

— Ba da, fetițo.

— Vedeți că e foarte greu, trebuie să te anunți la minister, ori așa ceva, nici eu nu știu bine.

— Ei aș! Ce atâta tevatură!

Fata descrise americanului pe unde s-o ia ca s-ajungă la prințul Bismarck, care își avea palatul lui și nu locuia la palatul regal. În vremea asta veni și portarul cu registrul. Plisc-de-uliu își scrise numele, apoi ceru să se grăbească cu masa. După ce plecară ei, se apucă să-și despacheteze lucrurile. Când veni chelnerul cu mâncarea, se uită uluit la ce vedea. Alergă la patronul hotelului ca să-i spună și lui.

— Și tocmai ăstuia te-ai găsit să-i dai apartamentul cel mai frumos pe care-l avem? strigă hotelierul indignat.

— Păi... i-l arătasem ca să-mi bat joc de el, se scuză portarul.

— Cum s-a înscris în registru?

— Căpitanul William Saunders, din armata Statelor Unite.

— Vai de mine! O fi iar vreun escroc și spion ca Shaw ăla, care se tot dădea drept căpitan.

— Îl și arată mutra, nu e vorbă. Are un nas cât o trompetă.

— Și ce lucruri duce cu el?

— O pușcă...

— Aoleu!

— Două revolvere, un cuțit cu lama ascuțită, întors la vârf, și un trombon vechi și găurit.

— Trombon? Nu cred. Te-ai uitat bine să vezi? E de alamă?

— N-aș putea să spun, zise încurcat portarul. Știu că e galben cam ca alama, dar ceva mai închis și ruginit.

— Mai închis? N-o fi metal de tun?

— Tot ce se poate.

— Te pomenești că e vreun fel de armă... vreo mașină infernală... Ai băgat de seamă dacă are trăgaci... vreun resort ori vreo rotiță ca la ceas?

— Nu.

— Trebuie negreșit să ne încredințăm.

— Bine, bine, dar cum? Caraghiosul ăsta nu pare să fie omul care să te lase să-ți vâri nasul în lucrurile lui.

— Cum, așa de bătăios arată?

— Grozav! Și rău al dracului.

— Atunci ce e de făcut?

Portarul se căia că fusese atât de neprevăzător și căuta acum cu orice preț să-și îndrepte greșeala.

— Nici așa cu mâinile-n sân nu putem sta, trebuie să facem ceva, zise el. Eu drept să spun nu m-aș mira să pună la cale vreun atentat.

Fata, care ascultase până atunci la ei fără să se amestece în vorbă, strigă deodată înspăimântată:

— Un atentat? Sfinte Iisuse Hristoase! M-a întrebat unde e palatul prințului Bismarck...

Hotelierul se îngălbeni.

— Palatul?...

— Da. M-a pus să i-l descriu și să-i spun pe unde s-o ia ca s-ajungă la el. Zicea că vrea să vorbească neapărat cu prințul.

— Doamne Dumnezeule, uite atentatul!

— Eu i-am explicat atunci că nu e lesne de pătruns la prinț, dar știți ce mi-a răspuns? „Ce atâta tevatură!"

— Să știți că pune la cale un atentat, asta e sigur... Vrea să-l împuște pe prinț... Ce să facem?

— Să dăm numaidecît de veste la poliție.

— Da, da, mă duc chiar eu, încheie hotelierul.

Prefectura de poliție era cam depărtișor de hotel. Când ajunse acolo hotelierul, de-abia își trăgea sufletul de repede ce mersese.

— Stai, domnule, și te liniștește, îi zise comisarul, dându-i un scaun.

— Ce să mă... liniștesc, păcatele mele... gâfâi hotelierul. E vorba de... un atentat.

Comisarul sări speriat de pe scaun.

— Un atentat? repetă el.

— Da... și eu vin... să vi-l... denunț!

— Așa? Dar îți dai dumneata seama de răspunderea pe care ți-o iei și primejdia care te așteaptă când susții așa ceva? îl întrebă grav comisarul.

— Iau asupra mea și răspunderea și primejdia, tot... răspunse omul, zăpăcit, nedându-și seama de ce spune.

Comisarul zâmbi de zăpăceala hotelierului.

— Bine, spune. Împotriva cui e îndreptat atentatul?

— Împotriva prințului Bismarck.

— Ei drace! Zău? Și cum va fi executat?

— Cu pușcă, revolvere, pumnale și mașină infernală.

De data asta comisarul deveni serios.

— Cine e atentatorul și complicii lui?

— Dați-mi voie să vă pun mai întâi o întrebare: Vă mai aduceți aminte de căpitanul Shaw,

care a fost găsit la mine în hotel de către poliție, dar care totuși a reușit să fugă?

— Da. Zicea că e din armata Statelor Unite.

— Ei bine, am acum un călător care se dă tot drept căpitan american.

— Asta n-ar fi un motiv să-l găsești suspect.

— Așa e, dar vezi că n-a vrut să se legitimeze și a cerut să se înscrie numai în registrul de pasageri.

— Curios într-adevăr. Cum îl cheamă?

— William Saunders.

— Un nume american sau englez. Când a sosit?

— Acum o jumătate de ceas.

— Cum e îmbrăcat?

— Foarte ciudat, aș putea zice chiar caraghios, ca pentru bal mascat. Pantaloni vechi de piele, pantofi de lac, un frac cu nasturi mari, de metal, și o pălărie cât o umbrelă.

— Hm... Omul pare să fie mai mult un original decât un criminal. Cine plănuiește o crimă nu se îmbracă așa ca să atragă privirile, ci tocmai dimpotrivă.

— Dar armele! O pușcă, două revolvere și un cuțit... Cea mai primejdioasă dintre toate pare să fie o drăcie din metal de tun, în formă de trombon. Cine poate să știe cu ce explozibil e încărcată?

— Ai văzut-o dumneata?

— Eu nu, ci portarul.

— De ce nu ai căutat să te încredințezi?

— Ca să nu bage străinul de seamă. Nu vroiam să-i trezesc bănuiala, ca să-l avem mai sigur la mână.

— Și de unde știi că plănuia un atentat la viața prințului?

— Fiindcă s-a interesat la chelneriță, care e o rudă de-a mea, unde se află palatul prințului.

— Hm... asta ar fi ceva, nu însă destul.

— Ba a mai spus că „la ce atâta tevatură" pentru atâta lucru.

— Când zicea că se va duce la prinț?

— N-a spus când.

— Unde se află acum străinul?

— În odaia lui, mănâncă.

— Bine. Poate că te înșeli, e însă de datoria mea să văd ce e cu el. Totuși, nu pot să-mi iau singur răspunderea, de aceea va trebui să întreb pe cineva mai mare ca mine. Dumneata du-te acasă și vezi să nu plece străinul, peste o jumătate de ceas vin și eu.

— Să-l țin cu forța dacă va fi nevoie?

— Numai în caz excepțional. Inteligența dumitale va găsi un mijloc ca să-l facă să stea de bunăvoie.

— O să fac și eu cum m-oi pricepe, zise măgulit hotelierul și plecă.

În vremea asta Plisc-de-uliu își vedea liniștit de mâncare, nebănuind ce se punea la cale împotriva lui.

— Să-l aștept pe căpitan, ori să nu-l aștept? se întreba el. Nu e vorbă, Plisc-de-uliu e el în stare să vorbească și cu un împărat, nu numai cu un prinț. Negreșit că la astfel de persoane simandicoase nu ți-e îngăduit să faci giumbușlucuri ca la alții. Așadar, îmi las lucrurile aici la hotel și mă duc. Dar tare sunt curios să văd ce mutră

o să facă prințul când o vedea pe un caraghios ca mine în audiență.

Americanul își duse bulendrele în camera de dormit, o încuie și bägă cheia în buzunar.

— Nu e nevoie să știe și ăștia de aici ce am eu în desagă, mormăi el. Și așa a văzut portarul ce nu trebuia să vadă. Și chiar dacă au ei un *passe-partout*, apoi am și eu cheia mea secretă.

Scoase din buzunar un fel de șurub de siguranță și-l învârti în broască, pe urmă coborî tacticos scara. Nu-l văzu nimeni, fiindcă personalul hotelului era tot adunat în bucătărie, unde discuta cu aprindere evenimentul. Îl credeau la masă, căci habar n-aveau de iuțeala cu care putea mânca un vânător de-al preriilor. Putu ieși deci nesupărat din hotel și o luă pe drumul indicat de chelneriță. Nu e vorbă, mai întrebă pe ici pe colo, dar ajunse în cele din urmă la țintă.

Văzu pe portar în ușă.

— Mă rog, aici locuiește prințul Bismarck? îl întrebă el.

— Da, răspunse omul zâmbind.

— Sus la etaj?

— Da.

— Master e acasă?

— Master? Cine e ăsta?

— Prințul, cine vrei să fie?

— Vrei să spui Alteța Sa, prințul Bismarck?

— Da, chiar așa, prințul Bismarck.

— Da, e acasă.

— Atunci am nimerit-o bine, zise Plisc-de-uliu mulțumit, și vru să treacă înainte.

— Stai, domnule, unde te duci? strigă portarul apucându-l de braț.

— Păi unde să mă duc? La el.

— Ai cerut audiență? Te așteaptă?

— N-am cerut nimic și nu știu dacă mă așteaptă ori nu.

— Atunci trebuie să ceri, așa cum se obișnuiește.

— Cum se cere?

— Să faci o petiție în care să spui în ce chestiune vrei să-i vorbești. E vorba de o afacere particulară, diplomatică ori cam așa ceva?

— E „cam așa ceva"!

— I-ascultă, domnule, dumneata crezi că eu sunt pus aici ca să-ți bați dumneata joc de mine? zise supărat portarul. Dacă ai venit pentru „cam așa ceva", fă bunătatea de fă „cam așa ceva" și vezi-ți de drum.

Plisc-de-uliu îi zâmbi foarte prietenos.

— Tocmai asta o să și fac. De altminteri nici nu prea am vreme de pierdut.

Cu aceste cuvinte americanul păși înainte.

— Stai, n-auzi că nu e voie să intri? se răsti portarul.

— Eu o să-ți arăt că e, zise foarte calm Plisc-de-uliu. Dădu pe om la o parte și începu să urce scara.

— Ți-am mai spus o dată să-ți vezi de drum, strigă și mai indignat portarul, oprindu-l în loc.

— D-apoi eu ce fac?

— Știi ce, domnule, cine dracu' oi fi, dacă nu pleci de bunăvoie, o să pun să te aresteze, m-ai înțeles?

— Nu prea cred, bodogăni americanul și mai urcă vreo două trepte.

Portarul puse mâna pe el și s-ar fi iscat o adevărată încăierare, dacă în momentul acela n-ar

fi apărut în capul scării un domn înalt, în haine foarte simple, cu o pălărie tare și un bastonaș în mână. Deși civil, se cunoștea de la prima vedere că trebuie să fi fost militar. Călca sigur și mândru, dar privirea ochilor lui albaștri era blândă și îngăduitoare.

Când îl văzu, portarul dădu drumul adversarului său și rămase smirnă înaintea lui. Plisc-de-uliu se folosi de prilej și sări câte două trepte deodată până fu în dreptul bătrânului; își scoase pălăria și zise foarte politicos:

— *Good morning*, domnule. Fii te rog bun și spune-mi unde îl pot găsi pe prințul Bismarck.

Bătrânul îl măsură cu privirea, se încruntă nițel, pe urmă zise cam nemulțumit:

— Vrei să vorbești cu Alteța Sa? Cine ești dumneata?

— Hm... îmi pare rău dar nu pot să i-o spun decât lui personal.

— Ai cerut audiență și ești așteptat?

— Nu, *my old master**.

— Atunci nu se poate ce vrei dumneata.

— Trebuie, afacerea e foarte importantă.

— Ceva particular?

Bătrânul îl impresionase pe american, altminteri nici n-ar fi catadixit să-i răspundă, de aceea zise cam stânjenit:

— La drept vorbind, n-ar trebui să-ți spun, te văd însă după înfățișare că ești un gentleman, de aceea o să fiu mai îngăduitor ca de obicei. Nu e vorba de o afacere particulară, atât e tot ce pot să-ți spun.

---

* Bătrâne domn (engl.).

— Nu cunoști pe nimeni care te-ar putea introduce la prinț?

— Ba da, doar că n-a venit încă și n-am mai vrut să-l aștept.

— Cine e persoana?

— Nu e o persoană, e un căpitan din escorta regală, îl cheamă Kurt Unger.

Bătrânul tresări.

— Îl cunosc și eu. Zici că vrea să vină să se prezinte prințului?

— Da.

— Îl credeam plecat.

— S-a dus mai întâi să-și ia rămas-bun de la ai săi la moșia unui căpitan, a aflat însă ceva ce trebuie neapărat să-i spună și prințului.

— Bine, o să te introduc atunci eu la prinț, dacă îmi spui cine ești.

— Îți spun, dar nu aici, să nu ne audă cerberul ăla de colo.

— Vino după mine, zise bătrânul zâmbind.

Intrară într-o cameră de așteptare.

— Acum suntem între noi, poți vorbi, îi zise el.

— Păi nu vezi că și aici stă unul lîngă ușă țeapăn, parcă ar fi înghițit un baston?

Domnul cel bătrân făcu semn servitorului să plece.

— Ei? întrebă bătrânul, cam nerăbdător.

— Sunt vânător de-al preriilor și căpitan de cavalerie în armata americană, prietene.

— Așa, așa... Și uniforma de pe dumneata e a ofițerilor americani?

— Dacă iei dumneata bulendrele astea de pe mine drept uniformă, apoi prost te mai pricepi

la militărie. Dar nu face nimic, moșule, nici nu e nevoie. Eu sunt, vezi dumneata, un fel de țicnit căruia îi place să facă haz pe socoteala oamenilor și m-am îmbrăcat ca să-i văd pe toți gură-cască luându-se după mine.

— Curios sport. Dacă vrei să te introduc în palat, trebuie neapărat să știu ce ai de vorbit cu prințul.

— Păi vezi, tocmai asta nu se poate. E ceva confidențial.

— Atunci n-o să te lase să ajungi până la el. De altminteri trebuie să știi că prințul n-are nici o taină pentru mine.

— Zău? Oi fi vreun fel de aghiotant de încredere.

— Aproape, sau cam așa ceva.

— Bine, hai să-ți spun. Vin din Mexic.

Chipul bătrânului păru deodată foarte atent.

— Din Mexic? Ai luat cumva parte la luptă?

— Nici vorbă că da, bătrâne. Am fost mai întâi călăuza unui englez care ducea bani și arme lui Juarez.

— Lord Dryden? Ai călătorit cu el?

— Tot Rio Grande în sus, până am dat de Juarez.

— L-ai văzut deci pe Juarez...

Bătrânul părea să asculte cu mare încordare la cele ce spunea americanul.

— L-am văzut cum te văd și am și vorbit cu el.

— Cum stau lucrurile cu Maximilian?

— Prost. Împărăția lui se clatină, tronul lui se clatină, până și capul lui se clatină. Cât pentru împărăția și tronul lui, eu ca american și

partizan al lui Juarez nu prea mă sinchisesc, dar de capul lui îmi pare rău, săracul! Și acum, fiindcă ți-am dezvăluit atâtea secrete, trebuie să-ți arăt și hârtiile mele ca să vezi cine sunt.

Scoase din buzunar legitimația și scrisorile de recomandare și le întinse bătrânului. Acesta își aruncă ochii pe ele, pe urmă zise uitându-se lung la american:

— Ciudați oameni sunt pe la dumneavoastră...

— Parcă aici nu! îi tăie scurt vorba Plisc-de-uliu.

— Bine. Acum o să te prezint prințului și...

În momentul acela se deschise o ușă și în prag apăru chiar prințul Bismarck, care, auzind glasuri, ieșise să vadă cine e. La vederea celor doi, prințul scoase o exclamație de adâncă mirare:

— Maiestatea Voastră aici?

— Maiestate! strigă Plisc-de-uliu fâstâcit. *All devils!**

Prințul se uită uluit la el, dar acela căruia îi spusese *maiestate*, zise zâmbind americanului:

— Nu te speria, dragul meu.

— De speriat n-am de ce să mă sperii, dar dacă acest *master* îți spune maiestate, te pomenești că vei fi fiind chiar regele.

— Da, așa e, sunt regele.

— Uite, domnule! Mare măgar am fost... Nu e vorbă, cine și-ar fi putut închipui... Văd un bătrânel foarte cumsecade coborând scara, mă întreabă ba de una ba de alta și când colo e chiar

* Pe toți dracii! (engl.).

regele în carne și oase. Măi Plisc-de-uliu, mă, mare dobitoc te-o fi crezând regele!

— Plisc-de-uliu... cine e ăsta? întrebă regele.

— Cine să fie? Iaca eu. În prerii i se zice fiecăruia pe poreclă. Pesemne că mie mi-au dat-o din pricina nasului meu. Dar domnul de colo cine e, Maiestate?

— Prințul Bismarck, cu care vroiai să vorbești.

— Cum, ăsta e? zise americanul cu mirare. Altfel mi-l închipuiam eu.

— Da? Și cum ți-l închipuiai dumneata?

— Înalt și subțire, încruntat la față și... Ei, dar nu face nimic că e mai mărunțel și dolofan, tot prinț e la urma urmei. Și acum, spuneți-i, vă rog, de ce-am venit.

Zâmbind, regele întinse prințului hârtiile americanului.

— Bine, vino cu mine, căpitane, zise prințul, după ce le citi.

Intrară toți trei în biroul prințului. Servitorul, care se întoarsese iar în anticameră, auzea discutându-se înăuntru cu mare aprindere.

După ce hotelierul veni într-un suflet de la poliție, cercetă numaidecât ce e cu musteriul lui.

— Unde e? întrebă el pe portar.

— Sus în camera lui, stă și acum la masă.

— Să nu cumva să-l lăsați să plece. Trebuie să vină îndată și poliția.

— Bine, o să mă așez eu de pază pe coridor.

— Nu, mă duc eu, ca să fiu mai sigur că nu ne scapă.

Hotelierul urcă scara și se așeză pe un scaun aproape de ușa apartamentului americanului. Nu

trecu nici un sfert de ceas și sosi comisarul cu oameni de-ai poliției. Se luară măsuri severe de siguranță. Agenți secreți înconjurară hotelul și nu slăbeau din ochi ferestrele și ușile. Alte echipe umpluseră curtea și o trăsură aștepta în colțul străzii, ca să ducă pe arestat la poliție.

Unul din agenți însoți pe comisar sus, în hotel, să pună mâna pe „atentator".

— E tot aici? întrebă comisarul în șoaptă pe hotelier.

— Da, mănâncă.

— În ce cameră locuiește?

— Numărul unu, uite colo.

Se îndreptară spre ușa arătată de hotelier. Portarul, curios, se apropie și el.

— Ce faci, omule? îl mustră hotelierul.

— Lasă că așa de primejdios n-o fi...

— Ce te pricepi tu! Habar n-ai de grozăvia unei mașini infernale, mai ales când e ca un trombon.

— Ziceai parcă, se adresă comisarul hotelierului, că atentatorul a vorbit cu chelnerița. Părerea mea ar fi să intre mai întâi ea la el.

— Vai de mine! Dar dacă o împușcă?

— Ei aș! Mai degrabă ne-ar împușca pe noi când s-ar pomeni că dăm buzna peste el. Cu fata n-are nimic. Să se ducă mai întâi ea înăuntru și să vină pe urmă să ne spună ce face.

Chemară chelnerița și-i spuseră ce are de făcut.

Fata bătu de câteva ori în ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Intră în salon. Când ieși din cameră părea foarte îngrijorată.

— Ei, ce face? întrebă comisarul.

— Nu știu. Nu e nici în anticameră și nici

în salon. Probabil că e în dormitor, dar s-a încuiat înăuntru.

— Poate că doarme. Ai bătut la ușă?

— Da, degeaba însă, că nu mi-a răspuns.

— Pesemne că e obosit și doarme adânc, așa că nu te-a auzit.

— Ce să nu m-audă, că am bătut de s-ar fi trezit și morții!

— Unde îi e bagajul?

— L-a luat cu el în dormitor.

— Poate că pune la punct aparatul și se prefăce înadins că doarme. Ia hai cu mine, fetițo, să vorbești dumneata cu el dacă o răspunde.

Intrară toți în vârful picioarelor în salon. Pe masă erau încă farfuriile goale și tacâmul.

— Bate în ușă! șopti comisarul fetei.

Degeaba, nu se auzi nici o mișcare dincolo. Bătu mai tare. Același rezultat.

— Stai să-ncerc eu, zise comisarul și începu să izbească cu pumnii în ușă.

Nici un răspuns.

— În numele legii, deschide! zbieră comisarul.

Nimic.

— Trebuie să deschidem cu forța. Dați încoace burghiul.

Comisarul se aplecă și vru să se uite pe gaura cheii.

— Fir-ar... strigă el înfuriat. E încuiat pe dinafară și are gaura astupată.

— Atunci nu e înăuntru.

— Așa se pare.

Examinară toți broasca și văzură că era încuiată cu o cheie secretă, cu neputință de deschis.

— A fugit! strigă comisarul. Dar asta n-ar fi încă nimic. Ți-a spus că vrea să se ducă la prinț? o întrebă el pe fată.

— Da.

— Așadar s-a furișat pe nesimțite din hotel și primejdia e și mai mare. Urmați-mă, domnilor, trebuie să ne ducem imediat la palat. Casa rămâne deocamdată sub supraveghere.

Comisarul și câțiva agenți se urcară în trăsură și caii porniră în goană. De-abia plecaseră ei și o altă trăsură se opri în fața hotelului. Un tânăr ofițer coborî din ea. Era Kurt Unger, care habar n-avea de ce se întâmplase și nici ce însemnau oamenii aceia mulți care se plimbau de colo până colo în jurul hotelului și care nu erau altceva decât agenți secreți, puși de comisar să supravegheze casa.

Tânărul intră în restaurant și ceru o bere.

Chelnerița îl recunoscu numaidecât. Păru foarte mirată la vederea lui.

— Așadar e adevărat că trebuia să sosiți, domnule căpitan? îl întrebă ea.

— După cum vezi. Ți-a spus cineva că o să vin?

— Da.

— Cine?

— Un străin pe care îl caută acum poliția ca să-l aresteze.

— Să-l aresteze? Pentru ce?

— Fiindcă a pus la cale un atentat cu o mașină infernală.

— Ce tot spui? strigă înspăimântat Kurt, care nu bănuia nici pe departe că era vorba de Plisc-de-uliu.

— Toată casa e înconjurată de agenți secreți și poliția e pe urmele atentatorului, care s-a dus să-l asasineze pe prinț.

— Ce grozăvie! Și cine e individul?

— Căpitanul acela american care zicea că vă așteaptă pe dumneavoastră fiindcă v-ați dat întâlnire aici la noi.

— Avea individul ceva deosebit în înfățișarea lui?

— Da, un nas lung cât toate zilele.

— Și zici că e căutat de poliție?

— Da. Hotelierul s-a dus să-l denunțe fiindcă individul vrea să-l omoare pe prinț. Are o grămadă de arme la el și o mașină infernală.

— Prostii! Crezi că s-a dus singur la prinț?

— Da.

— Atunci nu e nici un moment de pierdut, trebuie să mă duc după el, zise Kurt, alergă în stradă, sări într-o trăsură și porni în goana cailor.

În vremea asta Plisc-de-uliu sfârșise convorbirea cu cele două personaje, primind ordinul ca îndată ce va sosi Kurt să fie trimis la prinț, iar el s-aștepte ordinele lor.

Porni agale pe străzi, mulțumit că-și îndeplinise misiunea. Se întoarse pe alt drum la hotel, căci cu spiritul lui de orientare i-ar fi fost cu neputință să se rătăcească. Intră tacticos în restaurant, urmat de agenții secreți, pe care îi luă drept mușterii ca și el. Se așeză la o masă și ceru ceva de băut. Unul din agenți se apropie de el.

— Îmi dați voie? Mi se pare că am avut plă-

cerea să ne cunoaștem... zise agentul cu amabilitate.

— Du-te dracului! mormăi americanul necăjit.

— Nici nu mă gândesc! Și dacă e vorba să se ducă vreunul din noi la dracu', apoi acela o să fii dumneata nu eu.

Plisc-de-uliu îl măsură cu privirea.

— I-ascultă, domnule, vrei să-mi cauți pricină?

— Mai știi! râse polițistul. Cunoști dumneata ce e asta? zise el apoi, scoțând o piesă de metal din buzunar și punând-o sub nasul americanului.

— Să te ia dracul cu gologanul tău cu tot, strigă acesta indignat. Să nu mai îndrăznești să te apropii că te pocnesc o dată cu el în cap să mă ții minte, ai înțeles?

— A, nu știi ce e? E insigna mea de agent secret al poliției, pricepi?

Plisc-de-uliu deveni atent. Privi în juru-i și bănui că toți aceia pe care el îi luase drept mușterii, nu erau altceva decât oameni de-ai poliției îmbrăcați civil.

— Așa... ești polițist. Foarte bine. Și de ce mi-o spui tocmai mie?

— Fiindcă am o deosebită predilecție pentru dumneata. Te somez să-mi răspunzi la toate întrebările pe care ți le voi pune acum, dar să nu încerci să mă minți, că n-o să fie bine de dumneata.

— Curioși oameni mai sunteți și voi nemții, zise cu nepăsare americanul. Aveți ce aveți cu arestatul.

— Zău? Așa crezi dumneata?

— Nu cred ci e adevărat. De ieri dimineață încoace am fost arestat de două ori până acum.

— Aha, ai fost arestat de două ori și ai reușit să scapi cu fuga?

— După cum vezi.

— Lasă că acum n-o să mai scapi, fii pe pace.

— Eu cred că da.

— O să am eu grijă să nu se mai întâmple așa ceva. Fii bun te rog și întinde mâinile.

Zicând acestea, polițistul scoase din buzunar o pereche de cătușe în vreme ce ceilalți agenți se apropiaseră încet-încet de masă. Americanul își cam ieși din pepeni.

— Ce, vrei să-mi pui cătușe? strigă el indignat. Să vedem noi dacă îndrăznește cineva să se atingă de mine! Ce v-am făcut eu, potăilor, de mă înconjurați ca haita, sălbăticiunilor?

— Nouă nimic, dar știi dumneata foarte bine ce-ai făcut până acum și ce puneai la cale să mai faci. Te cheamă William Saunders?

— De când m-a făcut mama.

— Ești căpitan în armata Statelor Unite?

— Da.

— Unde ai fost de când ai plecat de la hotel?

— La plimbare.

— Prin ce parte?

— Sunt străin și nu cunosc străzile orașului.

— Nu cumva te-ai dus să vezi palatul prințului Bismarck?

— Tot ce se poate.

— Ești un criminal învechit în rele. Altul s-ar fi schimbat la față când ar fi văzut că a fost descoperit, i s-ar fi tăiat picioarele de la genunchi...

— Pune să ți le taie pe ale dumitale.

— O să-ți treacă pofta de glume numaide-

cât. Tăgăduiești că porți arme la dumneata, și totuși ai o pușcă, revolvere, pumnale și o mașină infernală sau așa ceva. Ei, ce zici?

— Mașină infernală? zise americanul privindu-l încremenit.

— Da, din alamă sau alt metal asemănător.

Acum înțelese Plisc-de-uliu despre ce era vorba. Îi venea să pufnească în râs, dar se stăpâni.

— Nu știu ce vrei să spui, zise el foarte serios.

— Degeaba te prefaci, știm noi ce știm. De ce ai încuiat camera de dormit?

— Nu cumva mă poți opri s-o fac?

— Nu, te vom sili s-o descui ca să facem și noi cunoștință cu bagajul dumitale.

— Sunt în puterea voastră și trebuie să mă supun. Vă spun însă dinainte că nu știe oricine să umble cu armele mele.

— Fii fără grijă, vom fi prudenți. Dă încoace mâinile!

Cuvintele acestea fură spuse pe un ton care nu admitea împotrivire. Americanul lăsă să i se pună cătușele și porniră cu toții spre apartamentul numărul unu.

— Pentru ce ai încuiat ușa? îl întrebă polițistul când fură în fața ușii dormitorului.

— Fiindcă n-am vrut să-și vâre oricine nasul în lucrurile mele. Ce, adică, dumneata n-ai fi făcut la fel?

— Bine, bine, nu te-ai mulțumit însă să încui ușa, dar ai astupat nu știu cu ce gaura cheii. Sunt deci tainele pe care le ascunzi atât de primejdioase?

— N-ai decât să te convingi!

— Atunci descuie ușa! Ce-ai băgat în broască?

— Un șurub cu resort.

— Scoate-l afară.

Plisc-de-uliu băgă mâna în buzunar așa legat cum era și scoase un cârlig subțirel, apăsă pe resort și-l trase afară.

— Așa. Acum vârâți careva mâna în buzunarul hainei și luați cheia.

Descuiară ușa. Dar polițistul se dădu speriat înapoi.

— Stați pe loc! strigă el. E de așteptat să se afle în cameră mașini infernale și explozibile care ar putea să se descarce într-o clipă și să ucidă pe cel care ar intra. Să treacă întâi arestatul.

Plisc-de-uliu fu împins cu băgare de seamă înăuntru, pe urmă intrară și ceilalți după el.

Polițistul își roti ochii în jurul lui. Privirea i se opri deodată la pușcă. O luă cu teamă în mână.

— Ce armă e asta?

— O pușcă sistem special.

— E încărcată?

— Nu.

— Bine, omule, asta seamănă mai degrabă a măciucă decât a pușcă. Nu pricep cum poți trage cu o astfel de rablă.

— Dumneata nu, dar eu da.

— Dar pumnalul ăsta ce e?

— Nu e pumnal, ci un cuțit numit Bowi.

— Bowi! Ai înjunghiat până acum mulți oameni cu el?

— Da.

— Ce grozăvie! Dar revolverele astea? Ai ucis și cu ele?

— Cum să nu! Marfă excelentă, venită direct din fabricile lyoneze și nimerește pasărea din zbor. De altminteri cred că nu m-ați arestat ca să vă țin un curs de tragere sau despre întrebuințarea armelor, nu e așa?

— Ai răbdare că acum vine ce e mai important. Dar ia spune, ce e aceea care se vede colo sub desagă?

— Mașina infernală.

— Aha! Așadar nu tăgăduiești? E încărcată?

— Se-nțelege! Gata să plesnească.

— Să plesnească? Fiți cu băgare de seamă, domnilor. Țineți-l bine pe individ, ca să nu se apropie. Arestat, te somez să spui cu ce e încărcată?

— Cu aer.

— În orice caz cu gaze. Se poate atinge cineva de ea fără să explodeze?

— Da, zise foarte serios Plisc-de-uliu, nu există nici o primejdie.

— Putem deci da la o parte hainele și rufăria de deasupra?

— Fără cea mai mică teamă.

— Și cum se descarcă grozăvia asta?

— Foarte simplu: sufli în ea.

— Bine, o să încerc eu, domnilor, cu primejdia de-a cădea fulgerat la pământ, victimă a datoriei, zise cu emfază polițistul.

Apucă cu vârful degetelor cămașa, pantalonii și o pereche de ciorapi care acopereau instrumentul și le dădu binișor la o parte; „grozăvia" rămăsese acum liberă în văzul tuturor.

Cu precauția cu care ar fi pus mâna pe o bombă cu fitilul aprins, ridică în sus trombonul.

— Ușoară ca o trompetă obișnuită, murmură el. E însă știut că gazul explozibil e mai ușor și decât aerul, adăugă polițistul cu importanța unui savant.

Ridică în sus trombonul și începu să-l examineze cu băgare de seamă. Deodată instrumentul se desfăcu în două și partea cea mai grea căzu cu zgomot la pământ. Bietul om crezu că i-a sosit ceasul din urmă. Era sigur că mașina infernală va exploda și-l va face praf. Scoase un țipăt de groază.

Plisc-de-uliu nu se mai putu stăpâni. Izbucni într-un râs atât de formidabil, încât se cutremurară pereții. Și râsul lui fu atât de molipsitor, încât toți începură să râdă cu hohote când văzură că grozava mașină infernală nu era altceva decât un trombon vechi și ruginit.

Polițistul rămase câteva momente cu ochii holbați la ei, pe urmă aruncă jos cu ciudă și jumătatea cealaltă a trombonului și se răsti la american:

— Ce, domnule, îți bați joc de mine?

— Ce alta... vrei să fac? hohoti Plisc-de-uliu.

— Îți interzic, auzi? N-ai mărturisit singur că ai arme la dumneata?

— Păi, am!

— Și o mașină infernală?

— Ia suflă nițel în ea și o să vezi ce zgomot infernal face.

— Ziceai că e încărcată.

— Cu aer. Am zis eu altfel?

— Și că poate să explodeze.

— Da, explodează aerul prin găuri.

— I-ascultă, domnule, ce crezi dumneata că

eu sunt bătaia dumitale de joc? Gluma asta o să-ți iasă pe nas, lasă că o să vezi dumneata... Și chiar dacă nu e vorba de o mașină infernală, am destule motive ca să te arestez. Mai întâi: port de armă. Ai permis?

— Da.

— Dă-l încoace.

— Ia-ți-l singur. Vezi că din bunătatea dumitale îmi sunt mâinile legate.

Polițistul vârî mâna în buzunarul arătat de american, scoase o hârtie, o despături și după ce o citi o arătă și camarazilor săi.

— Hârtia e valabilă, dar n-ajunge, după cum o să te convingi îndată. Ai spus chelneriței că vrei să te duci la prinț?

— Da.

— Și că n-o să faci multă „tevatură" cu el.

— Nu, am zis numai că n-o să fac multă tevatură, dacă nu m-or lăsa să intru la el.

— Aș, mofturi!

— Întreab-o.

Chelnerița confirmă cele spuse de american. Bietul polițist vedea că-i alunecă arestatul printre degete, dar nu se dădu bătut.

— Astea sunt pretexte, domnule. Ia du-te dumneata acum la prinț, să vedem, o să te primească?

— În orice caz mai repede decât pe cineva care nu știe să deosebească un trombon de o mașină infernală... râse americanul. De altminteri, n-am la ce să mă mai duc, fiindcă am și fost.

— Când? întrebă polițistul cu ironie.

— Mai adineauri. Chiar de acolo veneam.

— Și te-au lăsat să intri?

— Mai mult încă, Maiestatea Sa regele a binevoit să mă introducă chiar El la prinț.

— Ăsta e nebun de legat!

— Ba nu e nebun defel, spune adevărul! se auzi deodată un glas dinspre ușă.

Toți întoarseră capul și-l văzură în prag pe Kurt Unger și pe polițistul care alergase la palat, să împiedice presupusul atentat.

— Scoateți-i imediat cătușele! porunci polițistul. Apoi întorcându-se spre Plisc-de-uliu urmă: Domnule, vi s-a făcut o mare nedreptate. Vina e a hotelierului care a venit să vă denunțe. Rămâne la bunul plac al dumneavoastră, dacă vreți să cereți pedepsirea lui sau nu. Eu însă am ordin de sus să vă cer mii de scuze și să vă dau orice satisfacție doriți. Vă ascult!

Plisc-de-uliu se uită în jurul lui; pe buze îi flutura un zâmbet șăgalnic, apoi zise:

— Foarte bine. Cer o satisfacție. Domnul acesta care a luat trombonul meu drept o mașină infernală să și-l păstreze ca amintire a zilei în care aproape că a salvat viața prințului.

Toți râseră, până și bietul polițist le ținu isonul.

— Altceva nu mai doriți?

— Nu, mă declar mulțumit, aș vrea însă să fiu lăsat în pace.

Când rămase singur cu Unger, acesta îl privi mai de aproape apoi izbucni într-un râs cu hohote.

— Dar bine, omule, ești un adevărat măscărici!

— Ce să-i faci! Dacă așa mi-e firea...

— Ai făcut o grămadă de comedii pe drum. La Mainz ai fost arestat...

— Așa e.

— Pe urmă te-au dat jos din tren...

— ... ca să mă lăfăiesc într-unul special.

— Și hazul e că te-ai răzbunat admirabil, punând să aresteze pe colonel și pe locotenent.

— De unde știi?

— Am auzit vorbindu-se în tren și din descrierea persoanei am înțeles că nu poate fi vorba decât de dumneata. De altfel, cei doi ofițeri sunt dușmanii mei de moarte. Îmi purtau gând rău. M-am răzbunat și eu în felul meu, dându-mă jos din tren și stabilindu-le identitatea, ca să fie lăsați liberi. Vroiau să mă provoace la duel; le-am declarat însă că, lăsându-se păcălmuiți de un muzicant ambulant, sunt descalificați și nu pot cere reparația pe calea armelor. Așa am putut scăpa de ei.

— Bine, bine, dar acum ce facem?

— Pornim chiar astăzi spre Mexic. După relatările dumitale despre Juarez și situația lui Maximilian acolo, mi s-au dat noi instrucțiuni și mi s-a poruncit să plec fără zăbavă. Deocamdată însă să mergem să mâncăm, fiindcă sunt mort de foame.

Sfârșitul volumului 4

Sub tipar tomul 5

MOARTEA ÎMPĂRATULUI

cu care se încheie ciclul „De pe tron pe eșafod"

1. Un lord ciudat 5
2. O revedere pe Rio Grande 40
3. Semnalul mixtecașilor 61
4. Grandeprise, vânătorul 88
5. Doctorul Hillario 122
6. Păcăliți 146
7. Un rămășag 174
8. Un locotenent din burghezie printre nobili . . 190
9. Emisari politici 207
10. Două provocări la duel 231
11. „Maiestatea Sa Regele" 254
12. Față în față 273
13. Misterul pendulei din perete 294
14. Braconierul pașnic 326
15. Farsă de carnaval la Mainz 360
16. Plisc-de-uliu face pozne 387
17. Plisc-de-uliu în audiență la Bismarck 414

• Opera lui Karl May a fost antologată în 74 volume? Că, în patria scriitorului, trei mari case de editură și-au consacrat activitatea, în exclusivitate, oferind cititorilor serii complete din creația marelui romancier, repetate în timp, cu sporuri de tiraje? Că operele i-au fost traduse în peste 30 de limbi, în aproximativ 100 milioane exemplare?

• În România, scrierile lui Karl May s-au bucurat de o largă răspândire, ca în mai toate țările cu tradiție culturală, numai că adesea au fost selectate arbitrar, omițându-se legăturile organice dintre volume, atât în ceea ce privește cronologia acțiunii, cât, mai ales, lumea acelorași eroi îndrăgiți. Astfel că, în trecut ca și astăzi, traducerile efectuate au avut mai mult meritul de a stârni interesul față de o creație fascinantă, deși prea puțin știută. Căci, multe romane nu pot fi înțelese în plenitudinea lor, decât în măsura în care sunt amplasate în ciclurile din care fac parte.

Acesta este și motivul pentru care, înainte de a-și alcătui planul de apariții, Editura Pallas a efectuat studii sistematice asupra celor 74 volume originale, ajungând la următoarele date statistice:

• 39 cărți — reprezentând 52% din totalul lor — sunt părți constitutive a 13 cicluri de sine stătătoare, dintre care 10 în 2-3 tomuri fiecare, și numai 3 variind între 4—6 volume.

● Dintre cărți, cele mai multe își desfășoară acțiunea în Orient (30 romane), Vestul Sălbatic și America de Sud (28 romane), în alte țări (16 romane).

● Personajele aflate în fruntea clasamentului — alcătuit pe baza frecvenței lor în acțiune — sunt:

— Kara Ben Nemsi în 25 romane; Old Shatterhand în 19; Hagi Halef în 18; Winnetou în 15; Sam Hawkens în 7; Old Firehand în 6.

● Rare sunt cazurile când eroii amintiți nu acționează în cupluri, de regulă ei participând împreună la dezlegarea unor conflicte: Kara Ben Nemsi și Hagi Halef (de 18 ori); Old Shatterhand și Winnetou (de 14 ori); Old Firehand și Sam Hawkens (de 3 ori); Old Shatterhand și Old Firehand (de 2 ori);

● Hotărâtă să publice întreaga operă a lui Karl May — apelând la traduceri noi, sau, după caz, la confruntarea și stilizarea altora mai vechi — Editura Pallas a dat de pe acum în lucru 28 de romane, acordând prioritate operelor încă netipărite în volum, precum și unor reeditări cerute cu insistență de cititori. Astfel, după ciclul în cinci volume „De pe tron la eșafod", vor apărea romanele:

„COMOARA DIN LACUL DE ARGINT", având în centrul acțiunii pe nemuritorii OLD SHATTERHAND, WINNETOU și OLD FIREHAND, iar de cealaltă parte a baricadei banda „Colonelului Roșu", vestita căpetenie de tâlhari din Vestul Sălbatic, adulmecând urmele ce duc la un tezaur de incomensurabilă valoare.

„SLUJITORII MORȚII", a cărui acțiune se desfășoară în Sudanul exotic, opunând celor mai cruzi exponenți ai negustorilor de sclavi pe trei temerari cercetători germani, care izbutesc să dejoace planurile mârșave ale traficanților de carne vie.

Un univers literar inedit, cu un conflict dramatic și cu o acțiune dinamică extrem de palpitantă. Se tipărește pentru prima oară în România.

● În dorința de a ne stabili și mai bine ordinea de editare a operelor lui Karl May precum și mijloacele de difuzare a lor — pornind de la necesitatea de a nu retipări, la scurt interval, scrierile cunoscute —, vă rugăm să ne răspundeți la următoarele întrebări:

1. Care sunt eroii preferați cu care doriți să vă reîntâlniți mai curând?
2. Care sunt titlurile ce le doriți mai repede editate?
3. Preferați să epuizăm ciclurile de romane în mai multe tomuri — mai puțin cunoscute — sau să dăm prioritate unor volume individuale?
4. Doriți să le achiziționați — îndeosebi pe cele în mai multe tomuri — toate deodată, banderolate în două-trei volume, sau numai câte unul? În acest ultim caz, la ce interval credeți că ar trebui tipărite?
5. Aveți dificultăți în procurarea cărților?
6. Sunteți mulțumiți de prezentarea lor grafică?
7. Ce note dați romanelor deja tipărite?

Scrieți-ne pe adresa: *EDITURA PALLAS, Piața Presei Libere 1, Corpul central, etajul 8, camera 838, București, cod 71 341, căsuța poștală 33-99.* Răspunsurile dumneavoastră vor fi comentate la sfârșitul volumelor viitoare, într-o „poștă a redacției".

Nu uitați! Înființată de curând în colaborare cu editori de peste hotare, „PALLAS" și-a propus să vă ofere cea mai completă serie de „Opere" — Karl May, folosind ca model cele mai bune ediții apărute în străinătate.

4

karl may

OPERE

DE PE TRON LA EȘAFOD

Capodoperă a romanului de aventuri, tradusă pe toate meridianele lumii în milioane de exemplare, apare într-o versiune românească, pentru prima oară în volum. Dragoste și ură, răpiri și travestiuri, urmăriri și execuții, trădare și răzbunare, situații tensionate și caractere romantice, încleștate într-un conflict dramatic pe viață și pe moarte, în noul serial de excepție.

Achiziționați din vreme „Opere", vol. 5 :

MOARTEA ÎMPĂRATULUI

cu următorul sumar :

De la Barcelona la Veracruz * Deghizarea * Sicriul gol * O aventură înfiorătoare * O farsă reușită * În mănăstirea della Barbara * O piedică neprevăzută * Pirnero își atinge ținta * În căutarea dispăruților * Evadați din temniță * În Zacatecas * O hotărâre fatală * Un atac neizbutit * La „Izvorul Diavolului" * Asediul orașului Queretaro * Osândit * Ziua de 19 iunie * Ecouri.

Vol. 4 - Lei 2500